

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"This modern take on the Hepburn classic *Roman Holiday* is a quick, fun, slow-burn romcom." —Abby Jimenez, bestselling author of *The Friend Zone*

WHEN IN ROME

a novel

AUTHOR OF *THE CHEAT SHEET*

SARAH ADAMS

When in Rome

hızsız

Yani oh Atomlar

II tarafından
Yeni İş

Roma'dayken bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, mekanlara veya yaşayan veya ölü kişilere herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022, Sarah Adams'a

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Penguin Random'ın bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Dell tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı
House LLC, New York.

Dotesilli bir ticari markadır ve D colophon, Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerini Kataloglama

İsimler: Adams, Sarah, 1991– yazar.

Başlık: *Roma'dayken*: Bir roman / Sarah Adams.

Açıklama: Dell Trade Ciltsiz Baskı | New York: Dell Books, 2022.

tanımlayıcılar: LCCN2022010987 (yazdır) | LCCN2022010988 (e-kitap) | ISBN9780593500781 (ticari karton kapaklı) | ISBN9780593500798 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

sınıflandırma: LCC PS3601.D3947İÇİNDE48 2022 (baskı) | LCC PS3601.D3947 (e-kitap) | DDC813/.6—dc23

LC kaydı şu adreste mevcuttur: <https://lccn.loc.gov/2022010987>

LC e-kitap kaydı şu adreste

mevcuttur: <https://lccn.loc.gov/2022010988> e-kitap ISBN'si

9780593500798

randomhousebooks.com

Kitap tasarımı Sara Bereta tarafından e-kitaba uyarlanmıştır.

Kapak resmi ve tasarımı: Sandra

Chiu ep_prh_6.0_140874742_c0_r1

İçindekiler

Kapak

Başlık

PaGBu

ortakPtam

am

VEPiğraf

ChaPbölüm 1:

Amelia ChaPter 2:

Nuh ChaPüçüncü

bölüm: Amelia

ChaPter 4: Nuh

ChaPter 5: Amelia

ChaPter 6: Nuh

ChaPbölüm 7:

Amelia ChaPter 8:

Amelia ChaPter 9:

Nuh

ChaPter 10: Amelia

ChaPter 11: Amelia

ChaPter 12: Nuh

ChaPter 13: Amelia

ChaPter 14: Amelia

ChaPter 15: Nuh

ChaPter 16: Nuh

ChaPter 17: Amelia

ChaPter 18: Nuh

ChaPter 19: Amelia

Chapter 20: Nuh

[Chapter 21: Amelia](#)

[Chapter 22: Nuh](#)

[Chapter 23: Amelia](#)

[Chapter 24: Amelia](#)

[Chapter 25: Nuh](#)

[Chapter 26: Amelia](#)

[Chapter 27: Amelia](#)

[Chapter 28: Amelia](#)

[Chapter 29: Nuh](#)

[Chapter 30: Amelia](#)

[Chapter 31: Amelia](#)

[Chapter 32: Nuh](#)

[Chapter 33: Amelia](#)

[Chapter 34: Amelia](#)

[Chapter 35: Amelia](#)

[Chapter 36: Nuh](#)

[Chapter 37: Amelia](#)

[VEPilog](#)

[özveri kabul](#)

[edildiGmentler ayrıca](#)

[bve Sarah Adams](#)

[yazar hakkında](#)

“Muazzam bir şefkat ihtiyacı ve onu vermeye korkunç bir ihtiyaçla
doğdum.”

-Audrey Hepburn

Bölüm 1

Amelia

Tonunki iyi değil mi? İyiyim?

Derin bir nefes alıyorum ve parmaklarımı biraz daha sıkı sarıyorum. direksiyon.

"Evet, Amelia, iyisin. Aslında harikasın. Tıpkı Audrey Hepburn gibisin, hayatını kendi ellerine alıyorsun, annnnd... kendi kendine konuşuyorsun... yani tamamen iyi olmayabilirsin, ama şartlar göz önüne alındığında, yarı tamam," dedim gözlerimi kısarak ön camımın dışındaki karanlık yola bakarak. "Evet. Semiokay iyidir."

Ancak, tamamen karanlık ve arabam, bir kurutucu tamburunun etrafında yuvarlanan bozuk paralar gibi bir ses çıkarıyor. Ben bir araba ustası değilim, ama bunun çıkarması için iyi bir ses olmadığını düşünüyorum. En sevdiğim küçük Toyota Corolla, liseden beri yanımda olan araba, on sekiz yaşındayken sarkımı radyoda ilk duyduğumda içinde

oturduğum araba, on yıl önce Phantom Records'a gidip kayıt anlaşmamı imzaladığım arabanın son kullanma tarihi yaklaşıyor. Ölemez, kumaşına işlemiş hala eski voleybol dizliklerimin kokusu var.

Hayır, bugün değil Şeytan.

Sanki içeride dışarı çıkıp bana üç dilek dilemeyi bekleyen gizli bir cin varmış gibi kontrol panelini ovuşturuyorum. Dilek yerine, hücre hizmetinin kaybı bana verildi. Dinlediğim müzik kesiliyor ve Google Haritalarım artık beni bu ıssızlığın ortasındaki seri katil orman yolundan çıkarması gereken küçük oku kaydetmiyor.

Yikes, bu bir korku filminin başlangıcı gibi geliyor. Sanırım ben filmdeki insanların "sen bir aptalsın!" diye bağırdığı kızım. at, açgözlü gülümsemelerinden patlamış mısır kırıntıları sızarken. Tanrım, bu bir hata mıydı? Korkarım akıl sağlığımı Nashville'deki evimdeki demir kapım ve Fort Knox güvenlik sistemimle birlikte bıraktım. Ve evimin önünde görev yapan ve insanların mülküne gizlice girmesini engelleyen harika güvenlik görevlim Will.

Bu gecenin erken saatlerinde, menajerim Susan ve asistanı Claire, dokuz aylık bir dünya turuna çıkmadan önce, önümüzdeki üç haftalık yoğun programımla ilgili bilgileri bana indirdiler. Sorun şu ki, üç aylık zorlu bir tur provasının son gününü yeni bitirdim. Son üç ayın neredeyse her günü, gülümseyerek ve içimde çürüyen bir kompost yığını gibi hissetmiyormuşum gibi davranırken, konser koreografisini öğrenmeye, sahne engellemeye, set listesini sağlamlaştırmaya, sıkı egzersize ve şarkıların provasına adanmıştı.

Susan konuşup konuşurken, uzun, ince, mükemmel bakımlı parmağı program notlarıyla dolu bir iPad ekranında sonsuzca gezinirken ben sessizce oturdum. Duymaktan heyecan duymam gereken notlar planlayın. sahip olmaktan onur duyuyorum! Ama ortasında bir yerde, ben... kapandım. Sesi Charlie Brown'ı aldım *vah vah vahtek* duyabildiğim kendi kalbimin kulaklarımda gümbür gümbür atmasıydı. Yüksek sesle ve acı verici. Kesinlikle uyuştum. Ve beni en çok korkutan şey, Susan'ın bunu fark etmemiş gibi görünmesiydi.

Saklanmakta çok mu iyiyim diye merak etmemi sağlıyor. Günlerim şöyle geçiyor: Bu kişiye böyle gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. *Evet teşekkür ederim.* O kişiye bu şekilde gülümseyip başımı salladım. *Evet, elbette bunu yapabilirim.* Susan bana halkla ilişkiler ekibim tarafından mükemmel bir şekilde hazırlanmış bir senaryo veriyor ve ben onu ezberliyorum. *En sevdiğim renk mavi, Grammy Ödülleri'nde giyeceğim Givenchy elbisesiyle hemen hemen aynı. Evet, başarımın çoğunu sevgi dolu ve özverili anneme borçluyum. Bu kariyere ve inanılmaz hayranlarıma sahip olduğum için inanılmaz derecede kutsanmış hissetmediğim bir gün geçmiyor.*

Kibar, kibar, kibar.

Uyluğuma sıcak bir gözyaşı damlası düşüyor ve ağladığımı fark ediyorum. Bunları düşünerek ağlamam gerektiğini düşünmüyorum. İki kez

Grammy kazananıyım ve doksan milyon dolarlık imzalı bir sözleşmem var.

sektördeki en iyi plak şirketiyle, bu yüzden ağlamamalıyım. Ağlamayı hak etmiyorum. Ve kesinlikle gecenin bir yarısı eski arabamda çılgınlar gibi her şeyden uzaklaşmamalıydım. Yüzüstü bırakacağım insanların listesi bir parşömen gibi aklımdan geçiyor ve suçluluk duygusuna zar zor dayanabiliyorum. Ben sahibim*Asla* daha önce bir röportaj için görünmedi. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan veya benim zamanım onlarınkinden daha değerliymiş gibi davranmaktan nefret ediyorum. Kariyerimin başında asla büyük bir kafaya sahip olmayacağıma yemin ettim. Canımı acıtsa bile, olabildiğince uzlaşmacı olmak benim için önemli.

Ama Susan'ın bu akşamki veda sözleriyle ilgili bir şey beni mahvetti. "Rae," -çünkü bana gerçek adım olan Amelia yerine sahne adıyla hitap etmeyi tercih ediyor- "yorgun görünüyorsun. Bu gece biraz fazla uyuyun, böylece kamera arkası fotoğraflarında şişkinlik çekmezsiniz.*rağbetyarın* mülakat Yine de...yorgun bakış yeniden moda olmaya başladı..." Düşünceli düşünceli tavana baktı ve yarı yarıya Tanrı'nın ona gözlerimin altındaki torbalarla ilgili bir cevap göndermesini bekledim. "Evet, bir şey dediğimi unut! Hayranlarınızdan sempati uyandıracak ve biraz daha heyecan uyandıracak."

Arkasını döndü ve gitti - asistanı Claire, omzunun üzerinden bana son bir tereddütlü bakış atmak için kısa bir süre durdu. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ve ben çaresizce söyleyeceğini umarken buldum kendimi.*Beni gör lütfen.*

"İyi geceler," dedi sonunda ve gitti.

Çınlayan sessizlikte o kadar uzun süre oturdum ki buraya gelmeme nasıl izin verdim. Ve yanlışlıkla oluşturduğum bu kabuğun dışına nasıl çıkacağım? Bu içi boş duygu beni birkaç yıl önce bulmaya başladı ve bunun L.A. yaşam tarzından bıktığım ve bir değişikliğe ihtiyacım olduğu için olduğunu ummuştum. Toplandım ve Nashville, Tennessee'ye taşındım, burada hâlâ müzik iş dünyasında olabilirdim ama o kadar yüksek profilli bir yaşam süremedim. İşe yaramadı. Boşluk beni takip etti.

Bazı insanlar bunun gibi sorular için ailesine, bazıları arkadaşlarına, bazıları da Magic 8 Balls'a döner. Ama beni asla yarı yolda bırakmayan tek kişiye dönüyorum: Audrey Hepburn. Bu gece gözlerimi kapattım ve parmağımı Audrey DVD kutuları koleksiyonuma atladım (evet, hala bir DVD'm var)

oyuncu) ben inene kadar eie-meenie-miney-mo oyunu oynarken *Roma Tatili*. Felaket gibi geldi. Filmde Audrey, benim gibi hisseden -yalnız ve bunalmış- Prenses Ann rolünü oynuyor ve Roma'yı keşfetmek için gecenin karanlığına kaçıyor. (Uyuyan bir yatıştırıcıya deli olduğu için daha çok gecenin içinde dolanıyor gibi, ama bu ne burada ne de orada.)

Ve aniden, o oldu. Aradığım cevap. O evden, Susan'dan, sorumluluklarımdan, kesinlikle her şeyden uzaklaşmam ve Roma'ya kaçmam gerekiyordu. Ancak, üç hafta sonra turneye çıktığımda İtalya seyahat etmek için çok uzak, bu yüzden Google Haritalar'ın bana verebileceği en yakın Roma'ya karar verdim. *Roma, Kentucky*. Google'a göre, evimden tam olarak iki saat uzaklıkta, kasabasının kalbinde küçük sevimli bir oda kahvaltı oteli. Bokumu toparlamak ve bir arızanın üstesinden gelmek için mükemmel bir yer.

Bu yüzden üç arabalık garajıma gittim, sahip olduğum diğer iki pahalı aracın yanından geçtim ve son on yıldır bir köşeye sakladığım güzel, eski arabanın muşambasını çektim. Onu çalıştırdım ve Roma'yı aramak için yola çıktım.

Ve şimdi ürkütücü bir arka yoldayım ve duygusal uyuşukluğun bir kısmının geçtiğini düşünüyorum çünkü bu fikrin ne kadar saçma olduğunu görmeye başlıyorum. Cennette bir yerde Audrey halesiyle aşağı bakıyor ve bana başını sallıyor. Telefonumun parlayan ekranına baktım. *Sözlerservis yok* genellikle sinyal çubuklarının bulunduğu yere yapıştırılır ve yemin ederim bu kelimeler bir şekilde bana göz kırpmıyor. Benimle alay ediyorsun. *Kötü bir seçim yaptın. Şimdi bir sonraki hikaye sen olacaksın* Tarih çizgisi.

Yutkunuyorum ve kendime tamamen iyi olacağımı söylüyorum. Sorun değil. Herşey iyi. "Gözyaşlarını sil ve bu kasvetli tavrı pantolonuna tekmele, Amelia!" Kendi kendime yüksek sesle söylüyorum çünkü bir kız arabada tek başına zihinsel bir çöküşün ortasındaiken başka kiminle konuşur?

Arabamın bu boktan arka yoldan çıkıp küçük B kasabasına varana kadar on dakika daha hareket etmesine ihtiyacım var ve B. O zaman arabama hak ettiği onurlu ölümü seve seve bırakacağım—

sokak lambalarının olduğu ve umarım benim cesedimi bir çukura atmayı bekleyen Köylü-Joe-Seri-Katil değildir.

Ama, oh, şuna bakar mısın? Arabam yeni bir püskürtme sesi aldı ve sarsılıyor... tam anlamıyla *sarsıntı* 2000'lerin başı gibi ve hidrolik taktım. Tek ihtiyacım olan arabamın altındaki mor ışıklar ve zamanda yolculuk yapmaya hazırım!

"Hayır hayır hayır," Arabam için yalvarıyorum. "Bunu bana şimdi yapma!"

Ama öyle.

Arabam zifiri karanlık yolun kenarında kekeleyerek, son derece onursuz bir şekilde duruyor. Çılgınca motoru tekrar çalıştırmayı deniyorum ama çalışmıyor. Tek yaptığı bir dizi tıklama sesi. Ellerim hala direksiyonda sıkıca kenetlenmiş ve farkındalık üzerime yerleşirken hareketsiz geceye bakıyorum. Susan'ın yardımı olmadan kendi başıma yapmaya çalıştım. *birmacera* ve ilk gece, iki saat içinde başarısız oldum. Bu şimdiye kadar duyduğum en acıklı şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Elbette, bir sahnede binlerce kişinin önünde şarkı söyleyebilirim ama kendimi bir eyalet öteye götürmek kadar basit bir şey yapamam.

Arabamda oturup sabaha kadar beklemekten ve güneşin doğuşunu beklemekten başka yapabileceğim bir şey olmadığından ve birinin bana doğru elektrikli testere tutup tutmadığını açıkça görebildiğimden, başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Yenilginin beni almasına izin verdim. Yarın sabah Susan'ı aramanın bir yolunu bulacağım. Bir araba göndermesini sağlayacağım ve kendimi bu melankolik ruh halinden çıkmaya zorlayacağım.

Tık tık tık.

Çılgılık atıyorum ve koltuğumda zıplıyorum, kafamın tepesini tavana çarpıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum ve kahretsin, arabamın dışında biri duruyor! Budur. Bu, öldürüleceğim an ve ölümümün gerçek hikayesi yayınlandıktan sonra. *E Hollywood Haberleri*, hatırlanacağım tek şey mısır tarlasındaki tüyler ürpertici ölümüm olacak.

"Tamam her şey? Yardıma ihtiyacın var mı?" Arabamın dışından adamın boğuk sesi geliyor. Pencereye bir el feneri göndererek beni geçici olarak kör etti.

Gözlerimi ışıktan korumak için ellerimi kaldırdım ve aynı zamanda beni tanımaması için görüşünü engelledim. "Hayır teşekkürler!" Kapalı pencereden bağıryorum, kalbim kaburgalarımın çalgınca atıyor. "Ben iyiyim! B-benim yardıma ihtiyacım yok! Kesinlikle gecenin bir yarısı yabancı bir adamdan değil.

"Emin misin?" dedi, sonunda el feneriyle gözlerimi deldiğini ve yüzümden uzaklaştırdığını fark ederek. Kulağa hoş gelen bir sesi var, ona bunu vereceğim. Aynı anda bir tür gümbürdeyen ve hassas.

"Eminim!" Neşeli bir ses tonuyla söylüyorum, çünkü etrafımdaki her şey dağılıyor olabilir ama en azından ben hâlâ hoşluğu nasıl toparlayacağımı biliyorum. "Her şey kontrol altında!" Ek önlem için elimle tamam işareti yapıyorum.

"Araban bozulmuş gibi görünüyor."

Bunu kabul edemem! Temelde ona oturan bir ördek olduğumu söylerdim. *Telefonum da servis dışı! Beni kaçırmak için dışarı çıkmamı ister misin yoksa camı kendin kırman daha mı eğlenceli olur? Kendi maceranı seç!*

"Hayır. Sadece... bir dakika ara veriyorum." Bu hırpalanmış Corolla'da milyonlar değerinde bir performans sanatçısının oturduğunu fark etmeyeceğini umarak yüzümün çoğunu başka tarafa çevirerek gergin bir şekilde gülümsedim.

"Motorunuz tütüyor." El fenerini arabamın kaputunun altından yükselen yoğun duman bulutuna tuttu. Bu iyi olamaz.

"Ah...evet," dedim mümkün olduğunca gelişigüzel bir şekilde.

"Bunu bazen yapıyor." "Arabanızın motoru sık sık sigara mı içiyor?"

"Mm-hmm."

"Seni duyamıyorum."

"Mm-hmm," diyorum öncekinden daha yüksek ve neşeli.

"Sağ." Açıkça hikayeme inanmıyor. "Bak, bence dışarı çıkmalısın. Sigara içilen bir araçta kalmak güvenli değil."

Ha! Bunu isterdi, değil mi? Bu arabadan çıkmamın hiçbir yolu yok. Kulağa hoş gelen bir sesi olsa bile.

"Hayır, teşekkürler."

"Düşündüğün buysa seni öldürmeyeceğim."

Nefesim kesildi ve karanlık siluetli adama baktım. "Bunu neden dedin ki? Şimdi gerçekten beni öldüreceğini düşünüyorsun."

"Öyle düşünmüştüm," diyor, sesi sinirli çıkıyor. "Katil olmadığımı kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor?"

Bunu düşündükçe alnım kırıışıyor. "Hiç bir şey. Bunu kanıtlamanın hiçbir yolu yok."

Hafifçe homurdandı ve arabamın önüne doğru yürüdü, ışıkların önünde durdu. Onu şimdi görebiliyorum ve *Vay*. Köylü Joe kesinlikle Wilderness Ken'e çok benziyor. Kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giyiyor. Kum sarısı saçları yanlardan daha kısa kesilmiş ama üst kısımlarında biraz oynaklık var. Güçlü çenesini dağınık, kısa bir sakal kaplıyor ve size şunu söyleyeyim, geniş omuzları, zayıf vücudu ve arabamın kaputuna vurduğunda baştan çıkarıcı bir şekilde zıplayan pazılarıyla çok iyi eşleşiyor. Tüm etki... klimamın çalışmasını dilememe neden olacak kadar sağlam.

"Hiçbir şeyin yanmadığından emin olabilmem için kaputu açar mısınız?"

Uh-uh. Üzgünüm ama hayır. Seksi olsun ya da olmasın, o başlığı açmamın hiçbir yolu yok. Ya o... şey, dürüst olmak gerekirse, arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu durumu daha da kötüleştirmek için ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama eminim ki bir şeyler yapabilir.

"Teşekkürler ama senin yardımına ihtiyacım yok! Sabaha kadar bekleyip bir çekici çağıracağım," diye seslendim, beni duyabilmesi için.

Kollarını kavuşturuyor. "Nasıl çekici çağıracaksın? Burada cep telefonu hizmeti alamıyoruz.

Peki, ateş et. Beni orada yakaladı.

"Merak etme. çözeceğim. Şimdi geldiğin yere geri dönebilirsin." Muhtemelen, güvenli aracımdan çıktığım anda üzerime saldırmak için bekleyeceği yakınlardaki bir çalılık. Ve evet, biraz abartılı bir paranoyak olduğumun farkındayım ama evinizin dışındaki çitlere tırmanmaya çalışan, güvenlik görevlisini geçmek için tesisatçı kılığına giren ve/veya size saçlarından bir bukle göndererek geceleri yastığınızın altına koymanızı isteyen takipçilere alıştığınızda, yabancılara karşı bir paranoya duygusu geliştirme eğilimindesiniz. Bu yüzden evimi ASLA yalnız bırakmamalıydım.

Sadece olmadığım gerçeğini kabul etmem gerekiyorBenartık ve bir daha asla olmayacak.

Wilderness Ken çekip gitmiyor. Pencereme geri döndü ve tekrar eğildi, bir eli sıkıca kapımın üzerine dayadı ve bana kanat açıklığının ne kadar geniş olduğunu gösterdi. "Sigara içen bir motor iyi değil. Dışarı çıkmalısın. Söz veriyorum seni incitmeyeceğim ama bu araba alevler içinde kalırsa sen incineceksin. Güvenilir biri olduğuma söz veriyorum."

"Bütün katiller bunu söyler... birini öldürmeden önce." "Sizin zamanınızda çok sayıda katille mi karşılaştınız?"

Wilderness Ken için bir puan.

Gülümsüyorum ve olabildiğince nazik görünmeye çalışıyorum. "Üzgünüm ama... gidebilir misin? Gerçekten, kaba olmak istemem ama... beni bir nevi sinirlendiriyorsun.

"Ben gidersem sen çıkar mısın?"

Kısık bir kahkaha atıyorum. "Kesinlikle şimdi değil! Hem sen nereden geldin?"

Adam başıyla arabamın diğer tarafını işaret ediyor ve "Ön bahçemdesin" dediğinde hiç de etkilenmiş görünmüyor.

Ah.

Dönüyorum ve gerçekten de bir ön bahçede kenara çekiliyorum.Onungörünüşe göre ön bahçe. Sevimli eve gülümsemeden edemiyorum. Küçük. Beyaz. Siyah panjurlar. Ön kapının yanında iki ışık ve ön verandada asılı bir salıncak. Etrafında geniş geniş arazi. Ev gibi görünüyor.

"Sanırım yanıtı zaten biliyorum," diyor, "ama gelip birini aramak ister misin? Sabit hattım var."

Önerisine o kadar yüksek sesle güldüm ki yüzünü buruşturdu. Ah canım, bu kabaydı. Boğazımı temizliyorum. "Üzgünüm. Hayır. Teşekkürler... Ama hayır, dedim bu kez ciddiyetle.

"İyi. Kendinize uygun. Bir şeye ihtiyacın olursa ve benim katil olmadığımı karar verirsen, orada olacağım." Evi işaret etti ve tekrar tam boyuna yükseldi. Uzun ön bahçesinden geçerken gölgesinin evin içinde kaybolmasını izliyorum.

Ön kapısını kapattıktan sonra rahatlayarak iç çektim ve arabamın motorundan çıkan dumanı, içerisinin ne kadar sıcak olduğunu, acıktığımı, gerçekten işemem gerektiğini ya da Susan'ın sabahki o görüşmeye gelmediğini anlayınca benimle ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını umursamamaya çalışarak koltuğuma oturdum.

İyi değilim. Her şey kesinlikle *Olumsuz* Tamam.

Bölüm 2

Nuh

S o hala dışarıda. Yirmi dakika oldu ve daha kapısını kıracak kadar bile yoktu. Ve evet, onu ürkütücü bir şekilde odamdan izliyorum.

Pencere benim sandığı psikopat gibi davranıyor. kayıt için değilim - gerçi bu durumda benim fikrimin gerçekten önemli olduğundan emin değilim. Ancak bu gece öleceğinden biraz endişeliyim. Dışarısı 80 derece ve arabasının havalandırmasına izin vermiyor. O kadın kendini orada boğacak.

Her neyse, benim sorunum değil.

Panjurların kapanmasına izin verdim ve pencereden uzaklaştım. Sonra hemen geri adım atıyorum ve tekrar açıyorum.

Kahretsin, arabadan in kadın.

saate bakıyorum 11:30 P.M. Yukarıdan dinleyen herkese, arayıp onu uyandırdığımda Mabel'in bana fazla kızmaması için dua ettim. Numarasını çevirdikten sonra, kırk yıldır sigara içtiği ama yakın zamanda bırakmış olduğu cızırtılı sesi cevap verene kadar altı kez çalmasını beklemem gerekiyor. "Kim o?"

"Mabel, ben Noah."

Biraz homurdandı. "Ne istiyorsun oğlum? Zaten gece için sandalyemde uyukluyordum ve biliyorsun uykusuzluk çekiyorum, bu yüzden bu iyi olsa iyi olur.

Gülüyorum. İnan bana Mabel, acil bir durum olmadıkça senin güzellik uykunu bölmezdim.

Sert davranıyor ama kalbi benim için pelte. Mabel ve büyükannem en

iyi arkadaşlardı - daha çok kız kardeş gibiydiler. Ve büyükannem olduğundan beri

Beni ve kardeşlerimi büyüten Mabel de bize her zaman ailedenmişiz gibi davrandı. Tanrı, ilgili hareket ettiğimizi biliyor. Farklı görünüyoruz, Mabel Siyah ve ben beyazım ama ikimiz de insanların işimize karışması konusunda aynı genel hoşnutsuzluğu paylaşıyoruz. (Yine de her zaman benim yerime geçtiği için fazlasıyla mutludur.)

"Acil durum? Noah, beni oyalama. Evin yanıyor mu oğlum? Bezli olduğumdan beri bana "oğlum" dedi ve otuz iki yaşında olmama rağmen devam ediyor. umursamıyorum. Rahatlatıcı.

"Hayır bayan. Benim adıma bir kadınla konuşmanı istiyorum.

İnanamayarak öksürüyor. "Bir kadın? Tatlım, tekrar aradığını duymak güzel, ama gecenin bir yarısı yalnız olman, hızlı aramada hazır bir bayanlar listem olduğu anlamına gelmez -"

"Hayır," dedim kesin bir dille, ağzından çıkmasını asla duymak istemediğim bir dizi kelime olacağından emin olduğum bir sözle devam etmeden önce. "Kadın benim ön bahçemde."

Bir sandalyenin gıcırtısını duydum ve Mabel'in EZ Boy yatar koltuğunu kapattığını ve dik oturduğunu hayal ettim. Noah, şimdi söyle bana, sarhoş musun? Öyleysen sorun değil, ben yargılayıcı bir tip değilim, bunu biliyorsun. Jack Daniel's'la geçirdiğim bir geceden sonra Yüce Tanrı'ya en iyi dualarımın çoğunu söyledim ama sarhoşken James'i veya kız kardeşlerinden birini aramanı istiyorum, değil-"

Onu durdurmazsam devam edecek. "Mabel, ön bahçemde bir kadının arabası bozuldu ve motordan dumanlar tütüyordu ama ona zarar vereceğimi düşündüğü için dışarı çıkmaya korkuyor. Karakter referansım olarak hareket etmene ihtiyacım var ki oradan kışını kaldırsın. Kız kardeşlerimden birini arardım ama kesinlikle ne kadar süredir biriyle yattığıma dair müstehcen bir şeyler söylerler ve sonra kadına ilişki durumunun ne olduğunu sorarlardı. Kesinlikle aramazlar. O kadının ilişki durumunun ne olduğu kesinlikle umrumda değil.

"Ah, bebeğim, neden söylemedin! Dışarı çık ve zavallı kızla konuşmama izin ver!" Mabel'in sesinde takdir etmediğim ya da cesaretlendirmek istemediğim bir heyecan pırıltısı duydum. Bütün kasaba son zamanlarda flört etmeyi bir kez daha denemek için arkamda, ama ilgilenmiyorum. Keşke beni bu konuda rahat bıraksalar ve huzur içinde yaşamama izin verseler ama bu onların tarzı değil. Ve

Şimdi düşünüyorum da, Mabel'in kız kardeşlerimin söyleyeceklerine benzer bir şey söyleyeceğinden pek emin değilim.

Panjurların arasından tekrar baktım ve kadının eliyle agresif bir şekilde kendini yelpazelediğini görüyorum. Yemin ederim, bir sağlık görevlisi çağırmak zorunda kalırsam ve bütün geceyi hastanede sıcak çarpması yaptığı için bu tuhaf kadınla uyuyakalarak geçirirsem, ön kapımı bir daha asla açmayacağım. *Benhayatımı mahveden bir kadın daha*Bütün pencerelerime tahtalar yapıştırmaktan ve Noel ilahileri söyleyenlere küfürler yağdıran bir münzeviye dönüşmekten uzaktayım.

"Hiçbir fikir edinme, Mabel. Bu romantik bir şey değil. Sadece dışarıdaki sıcakta ölmesini istemiyorum.

"Mm-hmm. O tatlı mı?"

Burnumun kemerini çimdikledim ve omurgamda yükselen sıkıntıya karşı gözlerimi kapattım. "Dışarısı zifiri karanlık. Bunu nasıl bilebilirim?"

Ah, lütfen. Sana bir soru sordum. Bir cevap bekliyorum."

inledim. "Evet." Çok güzel. El fenerimle ona sadece kısa bir bakış atabildim, ama gördüğüm şey beni iki kez çekmeme neden oldu. Başında topuz yapmış koyu renk saçları, hoş bir gülümsemesi, kalın kirpikleri ve keskin mavi gözleri vardı. Garip olan şu ki, arabasını daha önce kasabada hiç görmemiş olmama rağmen onunla tanışmış gibi hissediyorum. O garip déjà vu örneklerinden biri olmalı.

"Pekala," diyor memnun bir iç çekişle. "Beni güzel güzelimize götür."

"Mabel..." Ön kapıyı açıp dışarı çıkarken bir uyarı tonu kullandım. Yaz sıcağı beni anında boğmakla tehdit ediyor ve kadının camları kapalı ve klimasız arabasında bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını merak ediyorum.

Ah, sus! Her gün bir kadın kucağına böyle düşmüyor, o yüzden çeneni kapat ve telefonu bana ver. Hayatımın çoğunda Roma, Kentucky'de yaşamaktan aldığım şey bu. Komşularım bana hala Süpermen iç çamaşırlarıyla kasabada koşan çocukmuşum gibi davranıyor.

Telefon kablosu sıkışmasın diye ön kapıyı aralık bırakarak bahçeden küçük beyaz arabaya doğru yürüyorum. El fenerini tekrar ona tutmadan yüz hatlarını görmek için burası çok karanlık, ama görüyorum

yüzünün silüeti yolumu çeviriyor. Sonra hemen koltuğunu arkaya atıyor. Beni orada olmadığına inandırmaya çalışıyor. Gülünçlüğüne gülümsemeyi reddediyorum.

Pencereyi tıklattığımda çığlık atıyor.*gergin.*

"Hey..."*Sen? Kadın? Bayan şu anda bahçemdeki çimleri mi öldürüyor?*"Şey... İşte. Bu telefondaki bir arkadaşım. Arabanızdan inerken kendinizi güvende hissedebilmeniz için o benim karakter referansım olacak."

Bayan koltuğundaki kolu çeker ve her şey uçarak gelir. Bağırıyor ve yanaklarımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. İri gözleri camın ardından bana bakıyor ve ne yazık ki onu nasıl tanıdığımı anlamak için yeterli ışık yok ama şimdi tanıdığımı ikna oldum.

Kaşlarını çattı. "Şu anda cep telefonu hizmetiniz nasıl var?" "Yapmıyorum." Görebilmesi için telefonu kaldırdım.

Gözleri oraya düşüyor ve gülüyor. "Bu nedir?!"

Şaşkın ağzı açık ve gülerken, nadir bulunan bir hayvan türünü tuttuğumu düşünürsünüz. "Genellikle telefon denir."

"Evet, ama..." Bir başka keyifli kahkaha atmak için duraksadı ve ses, serin bir esinti gibi etrafımda kıvrıldı. "1950'lerin tarihi müzesinden mi çaldın? Şimdi mavi pötikare desenli elbise ve uyumlu saç bandı olan manken, kocasının akşam yemeğine geç kalacağını söyleyen telefonunu almayacak! Aman Tanrım, o kordon elli fit uzunluğunda olmalı!"

gözlerimi kısıyorum. "Pencereni indirecek misin, açmayacak mısın Akıllı Ağız?"

Kaşları kalkıyor. "Az önce beni aradın mı...*Akıllı Ağız?*"

"Evet." Ve bunun için özür dilemeyeceğim. Onunla arkadaş olmaya ya da rahat hissetmesini sağlamaya çalışmıyorum - ayrıca telefonuma hakaret etti. Telefonumu seviyorum. Bu iyi bir telefon.

Garip bir şekilde, yüzü dolgun, muhteşem bir gülümsemeye dönüşüyor ve gülüyor. Midemin sıkışmasına ve kalbimin öfkeyle çarpmasına neden oluyor. İkisine de susmalarını ve uslu durmalarını söylüyorum. Kasabamdan geçen başka bir kadın beni etkilemeyecek. Bu gece ona yardım edeceğim çünkü (1) yapılacak doğru şey bu;

(2) böylece ön bahçemde ölmez; ve (3) böylece onu tekrar yoluna koyabilirim.

"Tamam o zaman." Telefonu içeri sokabilmem için camı sadece beş santim kadar araladı. Parmaklarımız değış tokuşta birbirine değdi ve tüm vücudum buna tepki verdi çünkü görünüşe göre ona bir dakika önce yaptığım tehdit edici konuşmayı dinlemiyordu. Kadın telefonu arabaya atıyor ve ben dirgeni içeri sokup onu saplamadan önce camının fermuarını tekrar kapatıyor.

Telefonu kulağına götürmeden önce temkinli bir şekilde bakıyor. "Merhaba?"

Hemen Mabel'in işi devraldığını söyleyebilirim çünkü kadının gözleri iki katı büyümüş ve büyük bir dikkatle dinliyor. Beş dakika sonra, Smart Mouth'un Mabel'la kışını güldürmeyi bitirmesini beklerken kollarımı kavuşturup arabasının kaputuna yaslanırken ensemden boncuk boncuk terler akıyor.

"Yapmadı!" neredeyse uluyarak diyor ve artık telefonu geri alma zamanının geldiğini biliyorum. Kapısına gidiyorum, camına vuruyorum. "Süre doldu. Çıkıyor musun, çıkmıyor musun?"

Bana parmağını kaldırıyor ve Mabel ile işini bitiriyor. "Uh-huh...uh-huh...evet. Tamam, seninle konuşmak da harikaydı!"

Sürpriz, sürpriz, kadın arabanın kapısını açıp dışarı çıkıp telefonumu geri verdiğinde geri çekilmem gerekiyor. Tam boyunda, çeneme geliyor ama dağınık esmer topuzu kafamın tepesine kadar duruyor. Kabul etmek istemiyorum, ama o sevimli - klas. Üzerinde lacivert-beyaz çizgili bir tişört ve eski moda görünümlü beyaz bir şort var. Minyon beline kadar yükselen, kalçalarının yumuşak kıvrımını saran ve baldırlarının yukarısında kesen türdenlerdi. Siyah beyaz bir fotoğrafta bir yelkenliye ait - buralardan değil, orası kesin. Göz açıp kapayınca kadar gitmiş olacak, bu yüzden görünüşüne hayran kalmama izin vermenin bir anlamı yok.

Yüzünü bana çeviriyor ama bakışları gergin bir şekilde ben ve evim arasında gidip geliyor. "Arkadaşınız Bayan Mabel size parlak bir tavsiyede bulundu.*Nuh Walker*.Adımı açgözlü bir vurguyla söylüyor, benim adımı bildiğini ama benim onunkini bilmediğimi söylüyor.

"Süper, çok rahatladım." Tonum Sahra Çölü. kollarımı kavuşturuyorum "Ve sen?"

Hissetmeye başladığı rahatlık ne olursa olsun yok oluyor ve o ölüm tuzağına geri dönmek için sabırsızlanarak büyük bir adım atıyor. "Adımı neden bilmen gerekiyor?"

"Çoğunlukla çim tohumu faturamı kimden tahsil edeceğimi bilmek için." Bunu arkadaşça ya da şakacı olarak algılamak istemem ama o öyle algılıyor.

Tekrar gülümser ve rahatlar. Rahatlamış hissetmesini istediğinden pek emin değilim.

Aslında içimden ona hiç rahatlamamasını söylemek için güçlü bir dürtü geliyor.

"Bak ne diyeceğim," diyor, geri dönmediğimi gösteren ışıltılı bir dostluk gülümsemesiyle. "Sabah senin için kasaya biraz nakit bırakacağım." Açıklamasını izleyen şaşkın sessizlikte tek kaşımı kaldırdım ve sonunda az önce söylediklerini duydu. "Ah!*HAYIR*.Demek istediğim... senin bir... fahişe olduğunu düşünmüyorum. İrkildi. "Fahişe olamazsın demiyorum, eğer..."

bir el tutuyorum "Seni orada durduracağım."

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı, parmaklarını şakaklarında gezdirirken bakışlarını yere indirdi.*Bu kadın da kim?*Neden gecenin bir yarısı taşra kasabamdan geçiyor? O gergin. O gergin bir geveze ve kaçan bir kadın izlenimi veriyor.

"İstersen bu gece misafir odamda kalabilirsin. Yatak odasının kapısında, uyurken kendini güvende hissedebilmen için bir kilit var... Bu gece arayabileceğin biri olmazsa, kim gelip seni alabilir?"

"Hayır," diyor hızla. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Aynı zamanda temkinli ve meydan okuyan ve kahretsin, keşke burada daha fazla ışık olsaydı. Beynimin onunla ilgili bir araya getirmeye çalıştığı bir şey var ama tam olarak çıkaramıyorum.

"Ben..." Tereddüt etti, sanki doğru sözcükleri arıyormuş gibi. "Aslında işten uzakta bir süreliğine buraya yakın bir pansiyonda kalmaya gidiyordum. Yani... ne kadar tuhaf olsa da, sanırım bu gece misafir odanı kullanman için sana yardım edeceğim ve sonra yarın arabamı tamir ettirmek için bir yere çekmek için arayacağım? Neden bunu bir soru gibi ifade ediyor? Sanki bunun iyi bir fikir olduğunu onaylamamı bekliyormuş gibi.

"Elbette," diyorum, onun için başka bir şey yapmamı içermediği sürece, planlarının ne olduğu umrumda değilmiş gibi bir omuz silkmeye.

Bir kez başını salladı. "Tamam o zaman. Evet... hadi... evini görelim, Noah Walker.

Birkaç dakika sonra, bagajından bir çanta çıkarıp benim ön kapıma kadar taşımasına yardım ettikten sonra, evime girdim ve geçmesi için kapıyı açık tuttum. Yanımdan geçtiğinde yumuşak, tatlı kokusu burnumun dibinden kayıyor. benimki çok ters*Ben*-kokulu ev bir saniye beynimi karıştırıyor. Büyük bir silgi alır ve her zamanki gibi bulaşır*yalnız olmaktan mutlu*yum*ğ*renç küçük kalplerde düşünceler ve karalamalar.

Oturma odamı alırken sırtı bana dönük tereddüt ediyor. Fazla bir şey değil ama en azından çöp olmadığını da biliyorum. Kız kardeşlerim, ne anlama geliyorsa, Geleneksel Çiftlik Evi dekor tarzına ihtiyacım olduğunu söyleyerek evi yeniledikten sonra döşememe yardım ettiler. Tek bildiğim, artık bana çok paraya mal olan rustik, ahşap görünümlü bir boku ve odamdaki deri sandalyeyi tercih ettiğim için nadiren kullandığım büyük, beyaz, rahat bir kanepem olduğu. Yine de ev gibi. Beni buna ikna ettikleri ve buraya geri döndüğümde sefil bir bekar gibi yaşamama izin vermedikleri için memnunum.

Gözlerim kanepemden ensesindeki boncuk boncuk tere yapışmış küçük siyah saç tutamlarına kayd. Sonra bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi aniden döndü. Gözleri benimkilerle çarpıştı ve midem uçurumdan aşağı yuvarlandı. Bana neden adını söylemediği şimdi anlaşılıyor. Neden arabasından inmek istemiyordu. Neden bunca zamandır iğneler ve iğneler üzerinde duruyormuş gibi görünüyor. Smart Mouth'un kim olduğunu tam olarak biliyorum ve Mabel'in şu anda cennete gönderdiği tüm dualar boşa gidecek çünkü kesinlikle yapacağım*Olumsuz*Bu kadınla herhangi bir bağ kurmama izin veriyorum.

"Sen Rae Rose'sun."

Amelia

“ **N**ah, değilim!” Hızlı bir şekilde -panik içinde- beni değerli bir meşe palamudu sırrını korumaya çalışan bir sincap gibi gösteren bakışlarla söylüyorum. BEN

o sırrı yanaklarıma tikiştirip kaçmak istiyorum.

O kıpırdamıyor. "Evet. Sen."

"Hayır." Başımı ciddi anlamda sallıyorum. "Ben... o şarkıcı kim, bu arada?" Onunla pek göz teması kurmuyorum. korkak değilim

—Ben pek cesur değilim. "Onun bir şarkıcı olduğunu asla söylemedim."

burnumu kırıştırıyorum Görünüşe göre Wilderness Ken beni köşeye sıkıştırmış.

"Tamam aşkım. Haklısın. Benim," dedim, ellerimi kaldırıp sonra yanlarıma geri bırakarak. Kederli ve sinirli birine dokunmaktan kaçınırım, *Şimdi ne istiyorsun?* Ama bunu söyleyemem çünkü Rae Rose hayranlara asla kaba davranmaz.

Dışarıda yüzüme baktığında ve kim olduğumu bilmiyormuş gibi görüldüğünde çok heyecanlandım. Sanki bu macera tamamen korkunç bir fikir değilmiş gibi hissetmeme neden olan bir şans eseri idi. Şimdi kıyamet, kasvet ve teröre geri döndüm. Beni yanlış anlamayın, hayranları seviyorum ve onları tanımayı seviyorum. Gecenin bir yarısı bu 1,80 boyundaki adamla yalnız kaldığımda değil, etrafımda bir güvenlik ekibi varken tanışmamızı tercih ederim.

Ve şimdi bu, hayranların ya benim hakkında çok az şey biliyormuş gibi

davrandıkları ama her fırsatta onları bakarken yakaladığım ya da çıldırıp ağlayarak bana rastgele şeyler imzalatmaya başladıkları nokta. Bazen bana sorulur

annelerini veya en iyi arkadaşlarını arayın. Bir fotoğraf çek. Sadece arkadaşlarına benimle gerçekten tanıştıklarını kanıtlamalarını sağlayan bir şey. Belki de ona önceden bir takas teklif edebilirdim: Bu gece beni öldürmemek karşılığında bir VIP bileti? Bana iyi bir anlaşma gibi görünüyor.

Rae Rose tenime geri dönüyorum. Benimkinden daha yumuşak, daha nazik - daha muhteşem. Rae Rose herkesin en iyi arkadaşıdır. Esnek ve sevmesi kolay. "Pekala, artık işin içinden çıkamadığıma göre, burada kalmama izin vermen karşılığında sana yaklaşan bir konser için VIP sahne arkası bileti ve tabii ki maddi tazminat teklif etmek istiyorum."

Noah'ın gözlerine bakıyorum. Onlar parlak yeşil. Şaşırtıcı, keskin ve yoğunlukları bakımından neredeyse doğal olmayan. Bunlar, keklik üzümü nane şekeri üzerindeki çizgilerle neredeyse aynı renktedir. Bu gözleri, sert çenesinin güçlü seti ve sert kaşlarıyla eşleştirin - ve etki ... sinir bozucu. Ama garip bir şekilde, korkutucu bir şekilde değil.

Kolları hala çapraz haldeyken bir omzunu kaldırıp indiriyor. "Neden VIP bilet isteyeyim?"

Bu beklediğim bir soru değildi. Bocalıyorum ve konuştuğumda inişli çıkışlı bir teslimat. "Hımm...çünkü...bir hayran mısın?"

"Ayrıca hayranı olduğumu da
asla söylemedim."
Sağ. *Vay*. Tamam aşkım.

Sessizlik aramıza bir el bombası gibi düşüyor. Başka bir şey söylemek zorunda hissetmiyor ve ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece bakıyoruz. Görgü kuralları bana şu anda üzülmem gerektiğini söylüyor. Kırgın bile. Merakla, değilim. Aslında, midemde baş döndürücü bir his oluşuyor. Bende gülme isteği uyandırıyor.

Uzun bir süre birbirimizi yakından izledik, göğüslerimiz mükemmel bir şekilde yansıtılmış bir ritimle açılıp kapanıyordu. Onu neden temkinli bir şekilde içeri aldığımı biliyorum ama anlayamadığım şey neden bu kadar endişeli görüldüğü. Sanki kırlentlerini ve lambalarını kapıp gece onlarla kaçacakmışım gibi. Yastık Haydutu fıarda.

Tamam, yani konserime gelmek istemiyor ama kendi kırlentlerimi karşılayabileceğimi biliyor mudur?

Burada ne kadar uzun süre durup esneyen çene hattını izledikçe, onun sadece Hayran Değil, tam tersi olduğu hissine kapılıyorum. İnsanların gözlerinde gördüğüm normal hayranlık, onunkinin yerini can sıkıntısına bırakıyor. Sadece kaşlarının arasındaki derin kırışıklığa bak. Somurtkan. Huysuz. Tedirgin.

Beni inciteceğinden şüphelenmiyorum ama benim hakkımda düşük bir görüşü var gibi görünüyor. Belki de onun çimlerine park ettiğim içindir. Belki başka bir şeydir. Her iki durumda da, benim için kesinlikle ve harika bir şekilde yeni ve geç olduğu ve biraz histerik olduğum için düğmelerine basmaya karar verdim.

Onun pozunu taklit ediyorum. "Ne olduğunu görüyorum. Bir bilet yeterince iyi değil mi? Sanki onun sırrını paylaşıyormuşuz gibi ona gülümsedim. "İmzalı bir poster de atmamı istiyorsun, değil mi?" kaşlarımı çatıyorum. Poster istediğine inanan hiçbir yanımda yok.

Göz kırpmıyor.

"İkiVIP biletlerVeimzalı bir afiş mi? Vay. Sıkı bir pazarlık yapıyorsun ama ben en büyük hayranıma boyun eğeceğim.

Yüzü biraz değişmiyor ama şiddetli gözlerinde bir şeyler parlıyor. Sanırım gülümsemek istiyor ama buna izin vermiyor. Bazen insanlar en keyfi sebeplerden dolayı benden hoşlanmamaya karar verirler. Bazen sadece ünlü olduğum için ve başarılı insanlar onları rahatsız ediyor. Bazen onlardan farklı oy kullandığım için. Ve bazen en sevdikleri yoğurt dükkanının önünde kaşlarımı çatattığım ve şimdi benim yoğurda karşı olduğumu düşündükleri için beni sonsuza dek iptal etmek istedikleri için. O insanlardan birini bulup bulmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Genellikle çok ayrıntılı güvenlik detaylarım beni korumak için etrafımdadır ama şu anda Noah'la aramda duran kimse yok ve bundan nefret ettiğimi söyleyemem. Damarlarımda bir heyecan dolaşıyor.

Noah hafifçe başını salladı ve çantamı tekrar almak için aşağı baktı. Bu konuşmayı bitirdi. "Beni takip et" diyor.

İki kelime. Bir komut. Artık kimse bana emir vermiyor - ah, hala bana ne yapacağımı söylüyorlar ama sanki bu benim fikrimmiş gibi ifade ediyorlar.*Rae, bitkin olmalısın. Misafir odası koridorun sonunda, belki de şimdi yatıp biraz dinlenmek iyi olur?*

Noah Walker manipölasyon yapamayacak kadar kendinden emin.*Beni takip et.*

Çantamı fuayeden bir koridora götürdü ve bir yatak odasına girdi. Biraz dolaşmak istiyorum ama evin çoğu karanlık ve sanki birinin evini işgal edip ışıkları yakmak, bazı dolapları açıp ortalığı karıştırmak tuhaf bir şeymiş gibi geliyor. Ben de Noah'ın söylediği gibi koridorda yürümeye karar verdim.*Beni takip et.*

Koridorda karşılıklı iki odaya geldiğimde duruyorum. Bir kapı kapalı, bir değil. Açık odada çantamı yerde buldum ve Noah yeni beyaz bir çarşafı bir kraliçe yatağın üzerine paraşütle atlıyordu.

Onu bir an kapı eşiğinde çok rüya gibi hissederek izledim. Bugün ünlü hayatımdan kaçtım ve şimdi yabancı bir adamın evinde durmuş, benden hoşlanmasa da benim için yatak yapmasını izliyorum. Davranışları, tereyağlı yumuşak çarşafın dağınık çene çizgisi için olduğu kadar bir paradoks. Susan şu anda şüphesiz bana bu evden hemen çıkmamı ve daha güvenli bir yere gitmemi söylerdi.

Noah, dedim omzumu kapı pervazına dayayarak. “Yoğurt hakkında ne düşünüyorsun?”

Durdu ve omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Yoğurt?"

“Mm-hmm. Hoşuna gitti mi?”

Dikkatini tekrar çarşaflara veriyor. "Neden? Evet dersem, biletlerin, posterlerin ve paranın olduğu yere bir fiçı yoğurt atmayı teklif edecek misin?"

*Aha!*Bu rahatsızlığın altında mizah var. Ben de öyle düşünmüştüm. "Belki." Bana bakmasa da gülümsedim.

“Peki, yapma. Yoğurt ya da başka şeyler istemiyorum.”

Büyük, şişman bir Sharpie alıyorum ve işaretliyorum *Yoğurt dükkanı resmi yüzünden kızgın.*

Noah çok sevilen patchwork yorganı yatağın üzerine serer. Birkaç nesil boyunca sevgi dolu aile üyeleri tarafından aktarılmış gibi görünüyor. Yüreğim o yorgan görüntüsünün bende uyandırdığı duygulardan uzaklaşmak için çarpıyor, burkuluyor. Acaba annem kısa mesajımı daha önce okudu mu?

"Yardım edebilir miyim?" Ayı ile aynı kafese cüretkar bir adım atarak soruyorum.

Omzunun üzerinden tekrar baktı ve gözleri bana geldiğinde kaşlarını çattı. Yatağa doğru döndü ve üst çarşafı şiltenin altına sıkıştırmaya başladı. Ona içeri girmeden hemen çıkaracağımı söylemedim.

Yorganın bir köşesine uzanıyordum ama tek heceli cevabı bana havlayınca ellerimi kaldırıp bir adım uzaklaştım. "Tamam aşkım."

Noah'ın gözleri havaya kaldırdığım ellerime kaydı ve bir saniyeliğine onun yumuşadığını gördüm. "Teşekkür ederim. Ama hayır." Ve sonra tekrar sessizliğe düşüyoruz.

Son on yılda yüzlerce basın etkinliği yaptım, buluşma ve selamlaşmalar sırasında binlerce ve binlerce hayranla etkileşim kurdum. Geçen ay Jimmy Fallon'da canlı yayında bir stüdyo seyircisinin önünde bir an bile tereddüt etmeden doğaçlama bir şarkı söyledim. Yine de, Noah Walker'ın önünde dururken ne diyeceğimden hiç emin değilim. Ama kibar olmak içimden gelmiyor. Veya zarif. Bu heyecan daha güçlü nabız atıyor.

Kapı ile yatak arasında bir yerde asılı duruyorum ki yoluna çıkmasın, sessizce yastığı alıp üzerine yastık kılıfını geçirmesini izliyorum. Bunların hepsi çok normal ve evcil ve bunu benden hoşlanmayan bir yabancıyla paylaşmak çılgınca yersiz geliyor.

Odaya bir göz attım, sonra omzumun üzerinden ve koridorun karşısındaki kapalı kapıyı fark ettim. Birden aklıma bir fikir geliyor. Nuh evli mi? Belki de bu yüzden bu kadar huysuz ve soğuk davranıyor? Komik fikirler bulmamı istemiyor. Bir film ya da magazin dergilerinin kapaklarını seyretti ve biz ünlü tiplerin aşk düşkünü yuva yıkıcılar olduğunu varsayıyor.

Boğazımı temizledim ve bu gece kemiklerini kırmaya çalışmayacağımı bilmesini sağlayacak doğru dili bulmaya çalıştım. "Yani... Noah. Senin... özel biri mi var?"

Gözleri benim yönüme fırladı ve şimdi bakıyor *önemli ölçüde* terdirgin. "Bana çıkma teklif etme şeklin bu mu?"

Varsayımsal tükürük alırım. "Ne? HAYIR! Ben sadece..." İçimde bu gece verecek sıfır miktarda Normal kaldı. Onu rahatlatmaya çalışıyordum ve bir şekilde, ellerimle ne yapacağımı bilmediğim kadar durumu daha da kötüleştirmeyi başardım. Onları bir T. rex gibi ileri geri sallıyorum

bir uçağı indirmeye çalışıyor. “*HAYIR*.Sadece geceyi burada geçirmeden önce kimsenin ayağına basmadığımdan emin olmak istedim.” yüzümü buruşturdu Kötüye gidiyor. "Gahhh, geceyi birlikte geçirdiğim için ayak parmaklarına basmaktan bahsetmiyorum.*Sen*. Burada yalnız uyuyacağımı biliyorum. Zaten tek gecelik ilişkilerden hoşlanmıyorum çünkü onlar her zaman çok tuhaftır..."

Ah hayır. Çok fazla söylüyorum. Benden hoşlanmayan bir yabancıyla bu gece ikinci kez resmen seks sohbetine girdim. Kesinlikle bocalıyorum ve ben*Aslapisi* balığı.

Noah yeni kaplanmış yastığı yatağın üzerine koydu ve sonunda yüzünü bana döndü. Hiçbir şey söylemeden yaklaşıyor. Onu görmek için çenemi yukarı, yukarı, yukarı kaldırmam gerekiyor. Gülümsemiyor ama kaşlarını da çatmıyor. O Okunamayan Adam. "Bekarım ama piyasada da değilim."

Yüzüm lav gibi kızarıırken ve elmacık kemiklerimde erirken o orada durmaya devam etti. Bu, hayatım boyunca aldığım en yumuşak, en kibar hayal kırıklığıydı ve ona çıkma teklif bile etmiyordum.

Çok şükür bunların hiçbiri önemli değil. Yarın sabah ayrılacağım, B ve B'yi bulacağım ve Wilderness Ken bir daha asla bana kızmak zorunda kalmayacak.

Ama o zaman neden hala önümde böyle duruyor? Neden onunla anında bir bağ hissediyorum? İçimde bir şey beni ona doğru çekiyor, elimi göğsüne kaldırıp yumuşak pamuklu tişörtünün üzerinde gezdirmem için yalvarıyor. Hareket etmiyor. Hareket etmiyorum.

Noah'ın ifadesi aniden tuhaf bir hal aldı ve içine daldığımı fark etmediğim kapı aralığını işaret etti. "Orada dikilmene dayanamıyorum."

Ah.

AH!

Kibar, kibar, kibar."Evet! Çok üzgünüm! Ben sadece... hareket edeceğim. Ben kenara çekilip dramatik bir şekilde çıkışını işaret ederken ciddi ifadesi çatlamadı.

“Suya ihtiyacın olursa bardaklar mutfakta lavabonun yanındaki dolapta. Banyo koridorun sonundadır. Ben yatağa gidiyorum. Hissetmek

Kapını kilitlemekte özgürsün, yapacağımı biliyorum.”

"Akıllı hareket. Yastık Haydutu'nun saldırmasına izin vermek istemem," dedim, tam olarak ne istediğimi söyledikten sonra o heyecanın yeniden yükseldiğini hissederek - özgür ve filtresiz.

Belki... sadece belki de bu macera bir hata değildi.

Nuh

güneş gözlüğümü ve beysbol şapkamı tak ve kahvemi bir kalkan gibi tut. Kasabanın ortak otoparkından dükkana yürüyüşüm için ek korumaya ihtiyacım olacak. Ana Caddede sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde, ama bu lanet olası kasaba halkının her biriyle karşılaşmak için bolca zaman var. Rae Rose'un sadece dokuz saattir evimde olması önemli değil. Bu, Mabel'in tanıdığı herkesi araması ve şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz telefon oyununu başlatması için gerekenden sekiz saat fazlaydı. En azından bu, iş dünyasının bugün patlayacağı anlamına geliyor. Herkes dedikodunun ağır tarafı olan bir turta isteyecek.

Büyüdüğün memlekette yaşamının sorunu bu. "Mary, Biliyor muydun?" yedi yaşında çirkin bir süveter giymiş kilise korosunda ve şerif seni ve liseli kız arkadaşını göl kenarında kamyonetinizin camlarını buğuladığınız için çağırdığında. Ve kesinlikle nişanlının kalbini kırdığını asla unutmazlar. Yani bir kadının evinizde yattığı söylendiğinde - daha az güzel değil - beni rahat bırakmalarına imkan yok. Bu insanlar kesinlikle hiçbir şeyi unutmazlar ve gündüz bir TV şovu olsaydı, romantik hayatıma daha fazla yatırım yapamazlardı.

Bu bir teslimat sabahı olmasaydı, kendimi doğrudan canavarın göbeğine (aka kasaba meydanına) göndermek yerine muhtemelen dükkânı kapatır ve balığa giderdim. Ama James, yerel bir sahibi olan bir arkadaşım

çiftlik ve tüm taze malzemelerimi sağlıyor, ürün, yumurta ve sütle dolu birkaç kasa bırakacak ve onu almak için orada olmam gerekiyor.

Bana otuz iki yaşında bu kasabada yaşayacağımı ve büyükannemin bana bıraktığı bir turta dükkanı (yaratıcı adı The Pie Shop) işleteceğimi söyleseydin, aklını kaçırdığımı düşünürdüm. Özellikle sahip olduğum her şeyi Merritt'le birlikte New York'a taşıdıktan, orada birlikte hayatımızı planladıktan ve koca bir yıl boyunca okyanusta dalgaların karaya attığı bir ağaç parçası gibi hissettiğim bir yere kök salmaya çalıştıktan sonra. Ama işte buradayım - eve döndüm ve geleceğini hiç görmediğim bir hayat yaşıyorum ve onu çok seviyorum.

Eh, çoğunlukla. Tüm bu meraklı insanlar bütün gün hayatımın tozunu atmadan yapabilirdim.

Ve işte başlıyoruz. Bir numaralı engeli geçin: Phil's Hardware. Yaklaştığımda, Phil ve iş ortağı Todd'un okuldan sonra tam olarak bu iki işi yapması için Phil'in torununu tutmalarına rağmen dışarıda durup ön camı süpürüp temizliyormuş gibi yaptıklarını görebiliyorum.

Yaklaştığımda durup çılgınlar gibi kendi aralarında benim duyamadığım bir şeyler mırıldanıyorlar ve sonra her gün tam bu saatte yanımdan geçmeme rağmen beni gördüklerine şaşırmış gibi davranıyorlar.

“Vay! Bugün çok ateşliyiz, değil mi Noah?”

Kahvemden bir yudum almadan önce, "Dünkü sıcaklıkla aynı, Phil," dedim. yürümeyi bırakmam

Phil gözlerini yüzlerce kez kırptırdı ve dikkatimi çekecek bir konuşma dehası bulmak için etrafına bakındı. Hiçbir şey bulamayınca Todd elini dener. "Belki sıcaklar size yeni müşteriler getirir? Belki de şehir dışından bazı kişiler?"

"Sıcak genellikle canın turta çeker, Todd? Bu konuda doktora görünmek isteyebilir. Bana tuhaf geliyor." Yürümeye devam ettim ve bir veda selamı vermek yerine yanlarından geçtikten sonra elimi omzumun üzerinden kaldırdım. Onun yerine kuşu kusmadığım için şanslılar.

Şimdi, iki numaralı engel: Harriet's Market. Şapkamı gözlerimin üzerine biraz daha indirdim çünkü bugün gerçekten görmek istemediğim biri varsa, o da Harriet'tir. O kadın acımasız. Onun mavi-beyaz-çizgisinin altından geçiyorum

tente ve dükkanının kapısı çalana kadar temiz olduğumu düşünüyorum. Yüzümü buruşturuyorum ve hızın uzaklaştığını düşünüyorum ama artık çok geç. yakalandım

Hemen kovalamaya giriyor. "Noah Walker, dün gece bir kadının kaldığını duymadım sanma." Güçlendirici bir nefes alıp arkamı dönüp Harriet'le yüzleşmekten başka seçeneğim yok. Elleri ince kalçalarının üzerinde, yüzünde şiddetli bir ifade var, zaten mevcut olanlara yeni kaş çatma çizgileri ekliyor. Giydiği neşeli sarı sundress, kişiliğine uymuyor. Harriet, tuzlu ve biberli saçlarını sıkı bir topuz şeklinde bağlı tutuyor. Harriet insanlardan hoşlanmadığı için huysuz değil, çoğu insandan daha iyi olduğundan neredeyse yüzde yüz emin. Kim bilir, belki de öyledir.

"Benim zamanımda, genç erkekler ve kadınlar evlenmeden önce bu kadar samimi değillerdi. Biraz da hayal gücüne bırakmış. İstenecek bir şey." Dudaklarını büzebilmek ve kaşlarını kaldırabilmek için başını eğiyor. "Geceyi birlikte geçirdiğin bu kadın kim ve onunla evlenmeyi düşünüyor musun?"

Bu hızla arttı.

"Şey... hayır, hanımefendi. Ve geceyi geçirmedim*ileo*. Arabası benim bahçemde bozuldu, ben de ona misafir odamı verdim."*seni ilgilendirmez*ödlek olmasaydım ve bu kadından ölesiye korkmasaydım ona bunu söylerdim. Mabel'la dövüşmeyi seviyorum ama Harriet'ten saklanıyorum.

Parmağını bana doğru sallıyor. "O zaman ellerini kendine sakla. Onunla koridorda yürümek istemiyorsan, ayak parmaklarını havuzuna sokma.

yüzümü buruşturdum Bunun bir ima olup olmadığından tam olarak emin değilim ama yine de iğrençti.

"Merak etme. Onunla ilgilenmiyorum... gölet.

Evet. Bunu söylemek düşündüğüm kadar iğrenç geldi. Müthiş. Şimdi bugün beynimi kaynatmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Bu yüzden bir kadınla vakit geçirmek istersem şehir sınırlarının dışına çıkmam gerekiyor. Ki, dürüst olalım, uzun zamandır yapmadım. Ben gerçekten tek gecelik ilişki yaşayan bir adam değilim, çünkü Rae Rose'un dün gece işaret ettiği gibi, tek gecelik ilişkiler her zaman biraz tuhaftır. Bütün durumu onların etrafında buluyorum

rahatsız. Bir kadınla yatmadan önce duygusal bir bağ kurmayı seviyorum ve bu çok rahatsız edici.

Bütün bunları söylemek gerekirse, hiçbir kadını evime geri götürmüyorum çünkü birileri bu kasabada her zaman dürbünle dedikodu yapmak için dolaşıyor. Harriet bunu öğrenecek ve Nasıralı vaizi kapımı çalması için gönderecek ve bana şehvetin yedi ölümcül günahın biri olduğunu hatırlatacak. Ancak Papaz Barton turtayı sever ve vaaz verirken en az üç parça yer. Bütün bir öğleden sonra sürecek.

Harriet başını salladı, kaşlarını çatması hâlâ kaşlarının arasındaki boşluğu derinden bozuyordu. "İyi iyi. Öyle devam et."

Harika, bittiğine sevindim.

Kapanışta senin için şeftalili turtanı hazırlayacağım. Bugün çarşamba, örgü grubuna giderken onu almaya geleceğini biliyorum. Sessiz tezahüratlarla kahvemi kaldırıp yürümeye devam ediyorum.

Adımlarımı hızlandırıyorum ve mucizevi bir şekilde lokantayı ve ardından çiçekçiyi (şu anda diğer iki kız kardeşimle birlikte şehir dışında olmasaydı patlayıp cevaplar talep edeceğinden emin olduğum en küçük kız kardeşim tarafından işletiliyor) ve sonunda The Pie Shop'un ön kapısına vardığımda başka kimseyle karşılaşmıyorum. Muhtemelen geceleri tamamen açık bırakabilecek olmama ve kimsenin bir şeye zarar vermeyi veya bir şey çalmayı düşünmemesine rağmen anahtarımı kilide soktum. Aslında, Phil muhtemelen gelip sallanan bar taburesini tamir eder ve çıkarken yeri benim için kilitlerdi.

Dükkanın içine adım atmak sarılmak gibi geliyor. Başkasına pek bir şey gibi gelmeyebilir, ama benim için burası ev. Bu turta dükkanı onlarca yıldır aileme ait. Yıllar içinde bu konuda çok az şey değişti, bunun için minnettarım. Aynı mavi-beyaz kareli perdeler, çift pencerelerin üzerinde asılıdır. Aynı çizik ahşap tezgah, turta kutusunun yanında duruyor. Büyük vitrin penceresinin önünde duran yüksek masayı değiştirmek zorunda kaldım çünkü kesinlikle yıpranması daha kötüydü, ama neredeyse birebir aynısı olan bir masa bulmayı başardım.

Dükkana on adım attım, katlanır tezgahı kaldırdım, yürüdüm ve sonra arkamdan mandalla kapattım. Kubbeli cam pasta kasasının yanı sıra,

mağazanın ön yarısını arka yarısından ayırır. Ve arkamda, annemin, büyükannemin ve ondan önce annesinin ve ondan önce annesinin kendi gizli tarifleriyle Walker aile turtalarımızı yaptıkları küçük bir mutfak var. Ama temelde bu kadar. Küçük ya da tuhaf ya da ne demek istersen, ama ihtiyacım olan tek şey bu.

Sonraki birkaç dakikayı dükkânı açmaya hazırlamakla, dev fırını çalıştırmakla, müşteriler için taze bir demlik kahve hazırlamakla, yüzeyleri silmekle geçiriyorum. Arka kapı açıldığında ve James bir kasa dolusu elmayla içeri girdiğinde, dondurucudan fırına bir tepsi turta atıyordum. O da benim gibi bu kasabada büyümüş ve ailesinin çiftliğini devralmış. Anaokulundan, ikimizin de işletme dalında uzmanlaştığımız toplum kolejine kadar okula birlikte gittik.

"Nasıl gidiyor Noah?"

"İyi. nasıl-"

"Peki kadın kim?" diyor sandığı yere bırakıp kollarını kavuşturarak.

Kendime taze bir fincan kahve doldurdum çünkü bugün birkaç fincan kahve içebileceğim hissine kapılıyorum. "Lanet etmek. nasıl Senonun hakkında bilgin var mı? Daha sabahın sekizi."

Omuz silkiyor. "Mabel aradı ve verandamdan bir şey görüp göremediğimi sordu."

James teknik olarak benim komşum. Ancak evlerimiz birkaç dönümle ayrılmış.

Kahvemi dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

"Yapabildin mi?" "Hayır, çok uzak."

"Dürbününüzü bulamadınız mı?"

"Sanırım onları birine ödünç verdim." James kendine bir Strafor bardak alıp kahveyle doldurduktan sonra bütün gün yapacak lanet bir şeyi yokmuş gibi tezgaha yaslandı. Çizmeli bir ayağını diğerinin üzerine atıyor.

"Rahat mısın?" Sinirli bir ses tonuyla soruyorum. "Sana verebileceğim başka bir şey var mı?"

Dergi? Battaniye? Bir sandalye?"

"İyiym, teşekkürler." Hoşgörüyü gülümsüyor. Kadınlar genellikle James'e büyüleyici derler. Ben ona baş belası diyorum. "Peki... adı ne?"

Aslında burada protokolün ne olduğunu bilmiyorum. Evinizde ünlü biri varsa bunu insanlara söylemeniz mi gerekiyor? "Rae," dedim ihtiyatlı bir şekilde boğazımı temizleyerek.

"Soy isim?" Kahvesine üfledi ve fincanının kenarından bana baktı.

Cevap için beynimi zorlar gibi gözlerimi yukarı çevirdim. Sanki bütün sabah kafamın içinde vızıldamıyormuş gibi. Dilimin ucuna oturdu. Dün gece rüyalarımda yarışarak. "Hmm...sanırım Kendi-Kahrolası-İşine-Düşün'dü. Boşaltmak için daha fazla kasanız yok mu? Bundan daha fazlasını sipariş ettiğimi biliyorum.

Elmaları alıp gömme kilerime taşıyorum ve çöp kutularına boşaltmaya başlıyorum. Sinir bozucu gölgem takip ediyor. "Neden bu kadar gizlisin?"

"Değilim. Sadece seninle konuşmaktan yoruldum."

"Hmm, bugün ekstra dikenli. Bu kadın derinin altına girmiş olmalı. Ne kadar kalıyor?"

Arkamı döndüm ve kilerden çıkarken omzuna çarptım. "senderimin altına giren.

O kasaları boşaltmayacaksa, ben yapacağım. Bu kasaba hiç yoktan çok şey yapıyor. Yani evimde bir kadın mı var? Büyük anlaşma. O kalmıyor. Aslında, ben eve varana kadar oradan çıkmış olacağını umuyorum. İhtiyacım olan son şey, ayrıcalıklı bir pop yıldızının elektrik faturamı doldurması.

Arka sokağa çıkıp James'in kamyonunun yatağından bir kasa yumurta alıyorum. Üstten bir veya iki tanesini alıp ön camına fırlatmayı düşünüyorum. Dükkana doğru döndüğümde, James çocukluğumuzdaki kadar haylaz görünerek arka girişi kapatıyor ve beni Fremont kızlarıyla yüzmeye gidebilmek için geceleri gizlice dışarı çıkmaya ikna etti. Yine de güzel bir geceydi.

"Bana detayları ver, gideyim."

Derin bir nefes verdim ve nefes vermekten çok bir hırıltı gibi kaçtı. "İyi. Adı Rae Rose ve arabası ön bahçemde bozuldu. Misafir odamda uyumasına izin verdim ve hepsi bu. Hikayenin sonu."

Kaşlarını çattı ve onun adını söylemeye çalıştığını görebiliyorum. Onun adını duymuştur -herkes duymuştur- yani evimde kimin olduğunu anlaması an meselesi. İşte orada. Gözleri genişliyor ve ağzı açık kalıyor. "Bunu bana söylemek istemiyorsun..."

Onun için cümlesini tamamlayarak başımı salladım. "Duygusal popun prensesi şu anda evimde tüm satın aldığım havayı soluyor."

"Bok yok!" Pek hoşlanmadığım yeni bir şafak bakışı ona çarpıyor. Sanki onun yüzünü hayal ediyormuş gibi. Sanki yeni umutlarını hayal ediyormuş gibi. Sonra gözleri bana kaydı ve bakışı değişti. "Ohhhh, şimdi somurtkan tavrın nesi olduğunu anlıyorum."

"Ben her zaman somurtkanımdır."

Şimdi benimle ilgili her şeyi anlıyormuş gibi sırtıyor. Muhtemelen öyledir. Nefret ettim. "O muhteşem ve yetenekli ve sen ondan hoşlanıyorsun. Ama o şehir dışından ve sen onunla konuşamayacak kadar yorgunsun."

"Onunla gayet iyi konuştum. Şimdi hareket et," dedim yanından hızla geçip yumurtaları yere bırakırken. Elimi birkaç tencere ve tava üzerinde gezdirip bir ton ses çıkarıyorum. Beni bu kadar kolay ayırması hoşuma gitmemiştir.

Ne yazık ki, James kasabanın geri kalanı gibi benim ruh halimden korkmuyor. "Dostum, aptallık ediyorsun. Rae Rose..." Sözlerini yarıda kesti ve bende bir şeye yumruk atıyormuşum gibi bir his uyandırdı. Ya da o. "Her neyse, senin ön bahçende yere yığılma ihtimali milyonda bir gibi olmalı. Her neyse, nereye gidiyor?"

Keşke benim yerime onun ön bahçesine düşseydi. Açıkçası durumu benden daha çok takdir ediyor. "Neden umursayayım?"

"Çünkü... bilmiyorum. Belki onunla bir şansın olur. "Onunla bir şans istemiyorum."

Kıkırdar ve gözlerini devirir. "Adamım, hadi. Bir daha asla çıkmayacak mısın? Merritt seni o kadar mı batırdı?"

çenemi sıkıyorum. "Bana onun hakkında konuşma."

Tehditimi görmezden geliyor. "Eninde sonunda tekrar denemek zorunda kalacaksın. Neden dışarı çıkıp muhteşem bir ünlüyle denemiyorsunuz?"

Zaten onun gibi bir kadınla şansım olacağını düşünmesine neden olan ne? Bu kasaba deli. Rae Rose benim ligimin o kadar dışında ki, beni ikinci kez düşünmüyor bile.

Ona istediğini vermezsem James'in zorlamayı bırakmayacağı açık. Bu yüzden ciğerlerimi olabildiğince doldurduktan sonra, herhangi bir duygusal yanımlı paylaşmanın getirdiği rahatsız edici duyguyu üzerimden atıp doğrudan ona baktım. "İyi ve hazır olduğumda tekrar çıkacağım. Ama hayatı bu kasabanın dışında geçen başka bir kadınla uğraşmayacağıma eminim çünkü onunla gidemeyeceğimi biliyorsun. Diyelim ki dünya tersine döndü ve Kentucky'den bir turta dükkânı sahibiyle ilgilendi; Bir ünlüyle çıkıp da beni aldattığını bir magazin gazetesinden öğrenmek umurumda değil."

James bana acıyan bir bakış attı. "Çünkü-"

"Hayır, şimdi işimiz bitti." Mutfağın arka kapısını açtım, James'e dışarı çıkmasını söylemedim. Kımıldamıyor. O gün için bir forklift kiralamam ve onu fiziksel olarak buradan çıkarmam gerekecek. "Bunu olmadığı bir şeymiş gibi göstermekten vazgeçer misin? Tommy arabasını dükkânına çekip içine biraz yağ döktüğü anda gidecek." Eğer şanslıysam, onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım. Yıllar önce Merritt kasabadan geçtiğinde yapmam gereken şey buydu - onu görmezden geldim. Ben eve gelmeden her şeyi halledeceğini umarak Rae'ye bu sabah mutfak tezgahına Tommy'nin Otomotiv mağazasının telefon numarasını içeren bir not bıraktım.

"Şu anda ne yapıyor?" diye sordu, ben de iç çekerek kapıyı tekrar çarparak kapattım ve buzdolabına gidip yumurta kartonunu içine boşalttım.

"Bilmiyorum James. Tüm yerel kablo kanallarında gezinmek mi istiyorsunuz?"

Dediğim gibi, umurumda değil."

Profilime bakmak için yanıma geldi. "Sen bir pislüksün, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir önsezim vardı."

Başını sallıyor ve ensesini ovuşturuyor. "Büyükannen tavırlarından utanırdı."

Tamam, pekala, bu hafif bir darbe ve o bunu biliyor. Büyükannem hala yaşamış en sevdiğim insandır. Bana kızdığının en ufak düşüncesi bile cildimi kaşındırıyor.

Ona gözlerimi kısıyorum. "Nasıl düşünüyorsun? Dün gece kadına uyuması için güvenli bir yer verdim ve yerel otomotiv mağazasının numarasını ona bıraktım. Bu beni nasıl utandırır?"

"Yabancıların ortasında kendi başının çaresine bakması için onu rastgele bir kasabada yalnız bıraktın."

Sertçe ona dönüyorum. "Ben bir yabancıyım!"

Bunu geçerli bir nokta değilmiş gibi sallıyor. "Daha iyisini yapman gerektiğini biliyorsun. Şu anda nasıl hissettiğini bir düşün. O kadın gülünç derecede ünlü. Eminim koruması yoksa bir yere tek başına gitmek zorunda kalmaktan korkuyordur.

Güvenlik olmadan evinden ayrılmadan önce düşünmesi gereken bir şey gibi görünüyor. O benim sorunum değil. O değil. Aslında benim sorunum daha az olamazdı.

James'in yüzü tam ve kesin bir kendini beğenmişlik ifadesine büründü. Bana söyleyeceği her şeyin maçı bitiren son darbeyi indireceğini söylüyor. "Büyükannen etrafta olsaydı ona nasıl davranırdı?"

Ne küçük bir bok. Elbette büyükanne Rae'ye yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini söylerdi. Ayrıca, bu sabah kahvaltısını hazırlamadığım ve Tommy'nin orta konsoluna pis bir darbe indiren iğrenç çekicisine binmek zorunda kalmasın diye onu tamirciye bıraktığım için muhtemelen bana bir şaplak atacaktı. Ve oh adamım... savaş hikayeleri. Kesinlikle ona her kanlı detayı anlatacaktır.

İnledim ve anahtarlarımı tezgahdan kaptım. "Zamanlayıcı çaldığında turtaları çıkarın ve ardından fırını kapatın. Çıkarken kapını kilitle."

"Uh...benim bir işim var, biliyor musun?" geri çekilen sırtıma diyor.

"Eğlenceli. Beş dakika önce kendine kahve içip sohbet ederken hiç de öyle görünmüyordu."

Kıkırdadığını duyuyorum. "İyi. Ama giderken yanıma bir turta alıyorum!"

Amelia

Türtüsel kararlar gün ışığında gerçekten farklı görünüyor. Düzeltme: farklı değil - kötü. Bakarlarçok,çok kötü

Garip bir evdeyim, ıssız bir yerde, bozuk bir araba, sıfır cep telefonu servisi ve biraz arkadaş canlısı olan tek kişi, bana arabamı tamir ettirmek için kimi arayacağımı açıklayan bir not bıraktı, ancak başka rehberlik yok. Sanırım bu hiç yoktan iyidir. Yine de bu benim için tamamen yeni bir deneyim. Genellikle benimle evime girmek için kapıma tırmanan garip adamlarım oluyor, beni görmesinler diye ben daha uyanmadan dışarı çıkmıyorlar.

Tamam, Amelia, bunu yapabilirsin, dedim yüksek sesle çünkü kendi kendime konuşmak benim yeni MO'm gibi görünüyor. Bir otomotiv mağazasını ararken gergin olmam tamamen saçma, ama yapmayalı uzun zaman oldu... eh, kendim için her şeyi. Genelde tüm planlamayı Susan ya da Claire'e bırakırım. On yıldır kendime tek bir randevu bile ayarlamadım ve bu yeterince kötü değilse, onlara kendim bile gitmem.

Şöhret benim için hızla geldi. Bir gün normaldim - YouTube'da bir lise öğrencisi orijinal şarkılarımdan birini piyanomda söylerken çekilmiş bir videomu yayınladı. Sonra, bir internet sansasyonu oldum. Orijinal şarkılarımdan yanı sıra popüler cover'larımın günlük videolarını yayınladım ve insanlar bunlara çıldırdı. O zamanlar, "viral olmak" terimi henüz yeniyken, kendimi bir anormallik gibi hissettim. Profesyonel olarak kaydedilmiş bir albüm yayınlamadan önce bile, insanlar benim kim olduğumu YouTube kanalımdan biliyordu. benim için övüldü

olgun ses - henüz on altı yaşında olmama rağmen otuz yaşındaki birine ait duygulu bir ses.

Düğünler ve özel etkinlikler için iki yüz dolara rezervasyon yaptırdığımı ve çok zengin olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama para umurumda değildi. Sonunda müziğimi başkalarının önünde çalmak bile buna değdi. Sonra, ben on yedi yaşındayken, bir menajer (Susan) bana ulaştı ve bende özel bir şey olduğunu düşündüğünü ve kariyerimi büyük yerlere taşımak istediğini söyledi. Ve o haklıydı. Ondan sonra her şey çok hızlı oldu. Susan beni uluslararası üne kavuşturan bir albüm anlaşması yapmama yardım etti ve hiçbir şey beni bunun hayatımı bu kadar tamamen değiştireceğine hazırlayamazdı. Annemle ilişkim nasıl mahvederdi.

İlk birkaç yıl oldukça heyecan vericiydi ve annemle ben hala yakındık. Şöhret nefis bir şekilde tatmin ediciydi... ta ki olmayana kadar. Asla yüzey seviyesinden daha fazlası olmayacağını çabucak anladığım tüm bu ünlü arkadaşları kazandım. Bilirsin, soran türden *Nasılsın?* ve diyorsunuz ki *Harika!* hayatın alt üst olsa bile. Kesinlikle bir partide tuvaletten acil yardım mesajı gönderip yanlışlıkla tuvaleti tıkadığınızı ve kaçmak için bir arabaya ihtiyacınız olduğunu kabul edebileceğiniz türden arkadaşlar değil.

Dışarıdan, insanlar her şeye sahip olduğumu düşünürdü. Rae Rose güçlü, yetenekli, dengeli ve çok başarılı. Girdiği her odanın sahibidir ve bir mikrofonun ardındaki özgüveni dizlerinizi kırar. Sorun şu ki ben bile Rae Rose değilim. Sosyal medyamı yönetmiyorum, etkinlikler veya röportajlar için kıyafetlerimi seçmiyorum, her şeyden çok annemi aramak istiyorum ama ilişkimiz boktan, bu yüzden söylemiyorum ve talk şovlarda anlattığım hikayelerin çoğu önce halkla ilişkiler ekibim tarafından ince ayar yapıldı ve incelendi. Rae, arkasına saklandığım bir karakterden başka bir şey değil, çünkü genç yaşta bu işi başarmanın tek yolunun güven numarası yapmak olduğunu öğrendim.

Ama her gün o görünüşü ne kadar çok takmam gerekirse, kendimi o kadar çok kaybediyorum. Amelia'yı özledim. Müzik çalıp şarkı söylemekten ibaret olduğu günleri özlüyorum. Bu günlerde, herkesin kaydırmaya devam ettiği limiti dolmuş bir kredi kartından başka bir şey değilim.

Ve şu anda, şöhret güvenimi bir kalp atışındaki temel sosyal becerilerle değiştirdim. Çünkü basit bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ve

Bu doğru olamaz.

Cildimden soğuk bir ter fişkırıyor ve onu epik şelale gözyaşları şeklinde kaybetmeye yaklaşık iki saniye uzaklıktayım. Kendimi lunaparkta kaybolmuş bir yürümeye başlayan çocuk gibi hissediyorum. Yolumu bulamıyorum ve hiçbir şey tanıdık gelmiyor. BENnefretNashville'den ayrıldığım için pişmanım. BENnefretki kendi ayaklarımın üzerinde duramıyorum. Ve ben gerçektennefretartık hiçbir yere ait olmadığımı.

Ve şimdi titriyorum. Belki de bunun için uygun değilim. Belki de bu aramayı bitirmenin ve onun yerine Susan'ı aramanın zamanı gelmiştir. Bana bir araba ya da jet göndermesi için yalvaracağım, ya da bana tek tekerlekli bisiklet bile gönderebilir, umrumda değil. Hiçbir şey olmamış gibi akşam yemeği saatinde evde olabilirim. Ama oradaki hayatımı hayal ettiğimde, bir mengene göğsüme kenetlendi ve sıkıca vidalandı. Henüz geri dönemem. Bu kasabada aradığım her şeyden henüz vazgeçemem.

"Elo?" dedi adam yine, sesi eskisinden daha sabırsızdı. "Evet buradayım. Hımm...Aslında ne söylediğinden emin değilim ama—"

Bir erkek eli telefonu elimden almak için omzuma uzandığında nefesim kesildi. Arkamı döndüğümde kendimi Noah'ın devasa sandığına bakarken buluyorum. Eve girdiğini hiç duymadım ve şimdi kalbim sadece hızlı atmıyor, sadece dikkat ettiğimden emin olmak için bağılıyor ve öfkeyle kaburgalarımı tekmeliyor. Ya da belki bedenimden kaçmaya ve daha güvenli bir yere gitmeye çalışıyor.

Gözlerim, parmak uçlarında boynunun yukarısında ve çenesi, güvenli bir şekilde yeşil gözlerine inene kadar dolgun, karamsar ağzının üzerinde hafifçe sendeledi. Telefonu kulağına götürürken bakışlarımı tuttu. Tommy? Evet, bu Noah. Burada, arabasını alıp dükkana çekmen için sana ihtiyacı olan bir kadın var." Duraksadı ve dinledi, gözleri benimkinden hiç ayrılmadı. Bana yoğun, sarsılmaz bakışı bende kıvrınma isteği uyandırıyor. Ne mükemmel bir Buckingham saray muhafızı olurdu.

Noah başını salladı. "Mm-hmm. Bu işe yarayacak. Teşekkürler Tommy."

Etrafıma doğru eğildi ve göğsü omzuma hassas bir ateş değdirdi. Ahizeye inen telefonun klik sesi, ölü sessizliğin içinde o kadar ürkütücü ki, biraz yerimden sıçradım. Noah'a karşı daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde tepki gösteriyorum.

"Teşekkürler," diyorum, sesimi yoğun bir ani çekim bulutunun altından çıkarmak zorunda kalarak. "Onu anladığına inanamıyorum."

Gülümsemek istermiş gibi dudağının kenarı seğiriyor ama gülmüyor. Tommy dips. Bu, kalın aksanıyla birleşince anlaşılmasını zorlaştırıyor."

"Ama senin bir sıkıntın yok."

"Çünkü ben burada büyüdüm. dipten konuşuyorum Bu başlı başına bir dil."

Hafifçe kıkırdayarak, "İki dilli," dedim ve gözlerimi az önce geçtiğim yola çevirdim. Burun, ağız, pis çene, boyun. Adem elması sallandığında ona baktığımı fark ettim. salya akıyor Öyle demek istemedim, sadece onda beni bir mıknatısa çeviren farklı bir şey var. Gülünç derecede çekici olduğu gerçeğinden daha fazlası (ve merhaba, öyle!), ama bu yumuşak cesaret, sağlam erkekliğin bu lezzetli paradoksu var ve bu, kendimi onun giydiği gri pamuklu tişörte sarıp sonsuza kadar içinde yaşamak istememe neden olan rahat bir normallikle karışıyor. Onu tanımıyorum bile ve kendimi güvende hissediyorum. Noah, çocukken yaptığınız ve saklandığınız battaniye kalesidir. Çok sıcak ve güven verici.

Sanırım günlük hayatımda etrafımda olan erkeklerden çok farklı. Her zaman saçlarının savrulmasından endişe duyan sanatçı tipleri - ya da son erkek arkadaşımın durumunda, sadece herkesin görebileceği bir yerde halka açıkken bana ilgi gösteren.

İlişki mutlaka sahte değildi - ancak yöneticilerimiz tarafından "ikimiz için de uygun" olduğu önerildi. Sonunda harika bir şey olmasını umuyordum, ama sahip olduğum bir avuç diğer ciddi olmayan ilişki gibi, nihayetinde düzdü. Bir haftadır kapağı açık duran iki litrelik gazoz.

Rae Rose ile herkesin önünde çıkmak, her zaman partilere çıkmak, restoranlarda muazzam miktarda para harcamak ve yıldızlığımızı sonuna kadar beslemek istiyordu - mümkün olduğunca sık dergilerin ön sayfasında olmamız için "tamamen samimi sevgi anılarımızı" yakalamak için basın her zaman etrafta olduğundan emin olmak istiyordu. (Bu arada, berbat öpüşüyordu. On kişiden ikisi tavsiye etmezdi.)

Ben yirmi bir yaşımdayken onun yaşadığı türden bir yaşam tarzını benimsiyor olabilirdim ve henüz ilgi odağı olmaktan çıkmamıştım, ama şimdi sadece birinin benimle Scrabble oynamasını ve bir battaniyeye sarınmasını istiyorum. Bunu ona asla yaptıramadım, bu yüzden ondan daha az dikkate değer olan diğerleri gibi oldukça hızlı bir şekilde bitirdim. (Ama en azından daha iyi öpüşenler.)

Bu adamların hiçbiri samimi hissetmiyordu. Şu an önümde duran adamın aksine.

Noah boğazını temizleyip geri çekildi. "Tommy dokuzda arabayı almak için burada olacak. Dükkanına götürüp teşhis koyacak."

Noah'ın vücut ısısının yerini alan soğuk havayı karşılayarak yutkundum ve başımı salladım. Görgü kuralları beni dürtüyor. "Harika. Ve tekrar teşekkürler. Seni böyle dışladığım için çok üzgünüm. Sana geri ödemeyi çok isterim.*Kibar, kibar, kibar.*Ne pahasına olursa olsun, her zaman sadakatle kibarım.

Oda tekrar sessizliğe bürünmeden önce söylediği tek şey, "Endişelenme," oldu ve ben onun sadece *şeyler söyle*. Sadece istediğini söylüyor ve tek bir kelime daha etmiyor.

O kadar sessiz ki kendi nefesimi duyabiliyorum. Düşüncelerim kavanozdaki sinek gibi kafamın etrafında dönüyor. Bu sabah nerede olduğunu ve neden geri döndüğünü merak etmeden duramıyorum. Notu, bugün buralarda olmayacağını ima ediyordu. Ama işte burada.

Mümkün olduğu kadar ihtiyatlı bir şekilde, onu ölçüyor ve onun gibi bir adamın ne tür bir işi olabileceği konusunda tahminler yürütüyorum. Bir beysbol şapkası ve gövdesi üzerinde uygun şekilde bol duran ama yine de omuzlarını ve göğsünü yeterince saran, özensiz veya bol olmayan bir tişört giyiyor. Kot pantolonu sade ama yine de şık. En sevdiği çift olduklarını düşünmeme neden olan yerleri çok yıpranmış ve hafifçe badanalı. Ayağında kahverengi iş botları var. Ama işin püf noktası şu ki, bunlar gerçek iş botları değil. Modaya uygun erkeklerin şehirdeki kafelerde giydiği türden. *İlginç.*

"Bana gözlerini kısarak bakıyorsun," diyerek beni Sherlock Holmes soruşturmamdan uzaklaştırdı.

Nadir bir dürüstlük anına mecbur hissediyorum. "Senin gibi bir adamın hayatını kazanmak için ne yaptığını çözmeye çalışıyorum."

Tek kaşını kaldırıp kollarını kavuşturuyor. Bu somurtkan bir poz. "Benim gibi bir adam mı?"

"Evet, biliyorsun..." dedim, ona alaycı bir şekilde gülümsemeye cesaret ederek. "Bütün kaslar, ayaklar ve buyurgan tavır."

"Ve?" Sesi kesildi. Beni çekici bulmuyor. Onun için dünyadaki en sevimsiz insan benim ve sanırım bunu seviyorum.

"Ve ne?"

Kollarını indirdi (artık Surly Pose yapmıyor) ve bir dolabı açmak ve bir karıştırma kabı çekmek için arkasını döndü, beni telefonun yanında oyalandı çünkü onun evinde nerede durmam gerektiğinden emin değildim. Tahminin nedir? nazikçe sorar.

Bir an şaşırdım çünkü onun eşlik edeceğini düşünmemiştim. Beraber oynayacak tipe benzemiyor. Tamam o zaman. Bunu yapalım.

"Hmm." Ona bir kez daha kapsamlı ve bariz bir inceleme yapıyorum.*Lanet etmek.* Vücudu iyi. Gerçekten iyi gibi. Kısa kollarının altından uzanan ve uzun, ince pazılarını ve sağlam ön kollarını saran damarları ile 1.80'den biraz fazla olmalı (bahse girersem üç inç fazla derdim). Sadece üst vücut gücüne dayanarak elleriyle bir şeyler yaptığını söyleyebilirim. Ve şapka taktığına göre, belki de işi onun güneşte çokça kalmasını gerektiriyordur? Şapkasının altından hafifçe savrulan altın sarısı saçlar şüphemi güçlendiriyor.

"Çiftçi mi?" diye sordum, telefon arkadaşımı arkada bırakarak, küçük adanın karşı tarafındaki, Noah'ın bir şeyler için malzemeleri toplamaya başladığı taburelerden birine oturdu.

"Hayır." Buzdolabından bir kutu ayran ve birkaç yumurta çıkarıyor.

"Çiftçi?"

Sonra tereyağı geliyor. "Yanlış."

"Tamam. O halde çim bakım hizmetiniz var mı?"

Un, şeker, kabartma tozu ve kabartma tozu dolu kaplar tezgâha giden yolu en son bulanlardır. Noah'ın gözleri bir an bana baktı, sonra uzaklaştı. "Henüz bir avukattan veya doktordan bahsetmediğiniz için alınmalı mıyım?" bir şekilde hala mizah taşıyan kuru bir tonda diyor.

Sesindeki o ufak alaycı ima, onu kazanmaya çalışmam için yeterli bir teşvikti. O biraz huysuz, bir yanı var ki,*dikkatli olmak,*

*ısıtırım belki*ama sonra gözleri fısıldama *nazik olacağım*.O nasıl bir gizem. Sonra yine, son zamanlarda her şey benim için bir muamma. Kriyojenik bir uykudan uyanmış gibi hissediyorum ve aniden etrafımdaki bu yeni ve gelişen dünyayı yeniden öğrenmek zorunda kalıyorum.

"Kot pantolonla çalışmaya gidecek pek çok avukat tanımıyorum." Dirseğimi tezgaha yasladım ve çenemi avucuma yasladım.

Bunun nedeni henüz Larry ile tanışmamış olmandır.*Henüz*.Bu kelime neden midemi bulandırıyor? "Hadi bana söyle. Tahminlerim tükendi.

Omuz silkiyor ve hiç bir ölçü aleti kullanmadan malzemeleri bir kaseye ekledikten sonra hepsini bir arada karıştırıyor. Ön kolu esniyor ve teninin üzerine düşen yumuşak sarı saçlarına dikkatimi çekiyor. "Sanırım asla bilemeyeceksin."

Noah arkasını döndü, gaz sobasını ateşledi ve bir tavada biraz tereyağı eritti. Basmakalıp olmasın ama mutfakta onun kadar... yani... erkek gibi görünen birinden bekleyeceğimden çok daha kolay hareket ediyor. Bu adam bilmesinden gereğinden fazla keyif alarak sessiz kaldım. Hamurdan bir parça alıp bir tavaya attı ve şimdi krep yaptığını anlıyorum. Sıfırdan ve tarifsiz krepler.

Bana çarpıyor.

Nefesim kesildi ve onu işaret ettim. Fırıncı! Fırıncısın, değil mi?" O nefis kolları hamur yoğurmaktan kazandı!

Başını yana yatırırken Noah'ın suratının sadece bir kısmını görebiliyorum ama bu bile bir sırtış yakalamaya yetiyor. O sırtışı kulaklarımda hissediyorum. Parmak uçlarımda. Göbeğimin derinliklerinde. "Tahmin ettin, Nancy Drew. Benim bir turta dükkanım var."

Ağzım açık kalıyor. "Sen değil."

"Evet. Bunda yanlış bir şey mi var?"*Çok savunmacı, bu seferki*.

Başımı sallayarak tabureden kaydım, böylece sobanın yanındaki tezgaha sırtımı yaslayabilirim. Noah bana bakmıyor ama gözlerini avucumun yanımdaki yüzeye diktiği yere çeviriyor. Belki de yoluna çıkar diye düşünerek kollarımı önümde kavuşturdum.

"Bu harika. Bunu beklemiyordum. Seninle değil... yani... bilirsin." Tekrar onun erkeksi şeklini işaret ettim çünkü garip gemim yola çıktı ve onu limana geri çekmek mümkün değil. "Peki senin favori pastan hangisi?"

"Pasta sevmiyorum." O kadar kesin söylüyor ki. Ona göz kırptım. "Ama senin bir turta dükkanın var."

"Muhtemelen bu yüzden turta sevmiyorum."

Şaşkın hissederek başımı sallıyorum. Daha fazla paradoks. Ona şarkı söylemeyi sevmediğimi söylesem nasıl hissederd? Yine de şarkı söylemeyi seviyorum, bu yüzden bu düşünce alakasız. Ya da en azından şarkı söylemeyi severdim ve umarım yine seveceğim.

"Yani yemezsen iyi olup olmadığını nasıl anlarsın?"

"Pasta dükkanı bana büyükannemden miras kaldı. Nesillerdir ailemizde. Onların kullandığı aynı kusursuz tarifleri kullanıyorum." Bana baktı ve meraklı kaşlarını çatı. "Hiç bir şeyi sadece senin için anlamı olduğu için sevmedin mi?"

Birincisi, Noah bana duygusal biri gibi gelmediği için afalladım. Ama büyükannesinin turta dükkanının sahibi o kadar açık ki yanılmışım. İki, evet, kesinlikle yaptım. Ve adı Audrey Hepburn. Hemen on üç yaşımıdayken uyuyamadığım o geceye geri götürüldüm. Kötü bir rüya gördüm ve soğuk terler içinde uyandım, annemi bulmak için oturma odasına gittim. O bir gece kuşuydu (muhtemelen bekar bir anne olarak, ben yattıktan sonraki birkaç saat kendine ayırdığı tek saatler olduğundandı) ve onu kanepede kıvrılmış bir film izlerken buldum.

"Merhaba tatlı turta, uyuyamıyor musun?" diye sormuştu, battaniyesinin kenarını kaldırarak altına emekleyip ona sarılabilmem için.

"Kötü bir rüya gördüm," dedim.

Beni kendine yaklaştırdı ve ikimiz de dikkatimizi televizyonda oynayan siyah beyaz filme çevirdik. "Pekala, bende kötü rüyalar için mükemmel bir tedavi var. *Tiffany'de kahvaltı*. Audrey Hepburn, üzgün olduğumda beni her zaman daha iyi hissettirir."

Birlikte geç saatlere kadar o klasik filmi izlemiştik ve annem haklıydı. O birkaç saat boyunca korkmuş ya da üzgün hissetmedim. oldu

İkimizden biri kötü bir gün geçirdiğinde Audrey Hepburn filmlerini birlikte izleme geleneği. Şu an hariç, onları tek başıma izliyorum çünkü ilişkimiz uzun zaman önce bozuldu ve bir daha düzeleceğini düşünmüyorum.

Ama Noah'a bunların hiçbirini söyleyemem çünkü bu çok kişisel. Bu yüzden kitabından bir sayfa alıyorum ve basitçe, "Evet. Sahibim."

Cevabımı olduğu gibi kabul ediyor ve bir gözleme çeviriyor. Sormak istediğim binlerce soru var ama tıpkı dün gece olduğu gibi, ona bu kadar yakın olmak dilimi bağlıyor. Şu anda temiz çamaşır, erkeksi duş jeli ve tatlı, tereyağlı krep gibi kokuyor. Bu mükemmel bir koku.

Sessizlik uzuyor ve ben onu bölmeye hevesli değilim. Bunun yerine, hamurun tavada cızırdamasını ve köpürmesini izliyorum ve en son ne zaman birinin yanımda sessiz kalacak kadar rahat hissettiğini merak ediyorum. Yıllar oldu.

"Krep sevmiyor musun?" Noah, beni düşüncelerimden çekerek, diyor. Ona meraklı bir bakış attığımda, "Tavaya kaşlarını çatıyordun," diye ekliyor.

Annemi düşündükçe kaşlarımı çatığımı ona söylemeye hiç niyetim yok, bu yüzden yan duruyorum. "Oh hayır. Sadece onları yiyemem.

"Glüten?"

"Karbonhidratlar. Uymam gereken çok katı bir diyetim var. Özellikle birkaç hafta sonraki turuma kadar. Belimde fazladan bir inçle eve gelirim menajerim beni öldürür." Sığdırabilmem gereken birkaç kostümüm var - ve inan bana, Susan onların içinde çok pütürlü göründüğümü düşünürse bana söyleyecektir. Ya da hafta boyunca tüm yemeklerimi yapan şefle konuşacak ve menüyü o kadar da kurnazca daha küçük porsiyonlardan oluşacak ve lezzetli bir şey olmayacak şekilde ayarlamayacak.

"Tamam," dedi, şimdiye kadar gördüğüm en kabarık, altın-kahverengi pankeki tavadan alıp bir tabağa aldı. Tavaya bir parça daha düşürür ve tava tıslar. "Yumurta o zaman?"

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Beni pankek yemeye ikna etmeyecek misin?"

Bu sefer bana baktı, aynı anda kafası karışmış ve meraklanmıştı.

"HAYIR.

Yapmalı mıyım?"

“Bunu umuyordum. Çünkü o zaman menajerime, misafirperver teklifinizi reddederek beni kabalıkla suçladığınızı söyledim ve o da onları yemekten başka çarem kalmadığını görür, yoksa gidip basına iftira atardınız.”

Kaşını kaldırıyor, bir gözleme çeviriyor. "Yemek yemek için müdürünün onayına mı ihtiyacın var?" Sesindeki meydan okumayı duyuyorum.

Ama bundan da öte, sorusunun basitliğini ve söylemenin ne kadar kolay olduğunu duyuyorum.*Hayır, ha ha, tabii ki hayır. Bu çok saçma olurdu!*Ama kahretsin, biliyorum. Dün gece ayrıldığımdan beri Susan'ın adının kaç kez aklımdan geçtiğini düşünüyorum ve yaşadığım sorunun bir parçası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Hayatımla ilgili tüm kararları tamamen ona ertelememe izin verdim mi?

Noah altın bir pankeki daha önce yapmış olduğu güzel yığına kaldırırken gözlerim spatulayı takip etti. Bir sanat eseri gibi görünüyor. O gözlemenin, onu her açıdan sevmekten başka hiçbir şeye ayrılmamış kendi sosyal medya hesabı olmalı. "Yani..." diyor Noah. "Sizin için çırpılmış yumurta?"

Hemen cevap vermeyince, Noah sonunda gözlerime baktı. Bakışlarımız birleştiğinde, dün geceki heyecanın aynısının içimden geçtiğini hissettim. Bu korku ve neşe. Umut ve korku. Tek bildiğim, bana kendime güvenmem için gereken gücü veriyor.

"HAYIR. Bugün pankek yiyeceğim.”

Nuh

“Ciyine mi?” İlk seferinde onu doğru duymadığımı umarak telefonda Tommy'ye sordum.

Her zamanki karışık üslubuyla, "En az iki hafta bitmeyecek," dedi. Ama bu sefer, onu doğru duyduğumdan rahatsız bir şekilde eminim. Arabayı kısa bir süre önce aldı ve şimdiden günümü mahvetmeye mi başladı?

İkinci pankek yığınının yiyen ve sanki yıllardır bir şey yememiş gibi midesini bulandıran Rae'ye baktım. Bugün açık gri bir üst giymiş, çıplak ayak bileğinin üzerinde biten süslü, koyu mavi bir skinny kot pantolonun içine düzgün bir şekilde sıkıştırılmış. Dar - o gömlek. Köprücük kemiğinin çevresinde başlayan, ardından göğsünü ve gövdesini saran, yalayan ve büken yumuşak, esnek bir malzemedен yapılmıştır ve fevkalade ince bir figürü ortaya çıkarır.*kadın*. Kolları uzun kollarını aşağı doğru sarıyor ve dirseğinin kıvrımından hemen sonra bitiyor. Görünüşünde modern olan tek şey kahverengi -güneş vurduğunda öne çıkan daha hafif parçalar olmasaydı neredeyse siyah- saçlarıydı. Hâlâ kafasında dağınık bir yığın halinde ve bir ayağı (kırmızı ayak tırnaklı) sandalyeye dayamış durumda.

Krep yığınının üzerine eğiliyor, ağzına bir lokma daha atarken kalın kirpiklerini elmacık kemiklerine doğru yelpazeliyor. Göz kalemini beğendim (kız kardeşlerimden bildiğim bir makyaj terimi). Bu güzel kirpiklerin dibine çizilmiş, hafifçe dışarı doğru uzanan ve

onu siyah beyaz bir filmde fırlamış gibi gösteriyor. O... harika görünüyor.
yüzümü buruşturdum

"Bu olmaz, Tommy. Bundan daha erken yapılmasına ihtiyacımız olacak. Arkadaşımın geri dönmesi gereken bir hayatı var."

kelimeleri söylediğimde *Arkadaşım*, Rae'nin kocaman mavi gözleri bana bakıyor, o kadar minnetle dolu ki gözlemeden dev bir lokma yutuyor ki bakışlarımı başka tarafa çevirmek zorunda kalıyorum. Arkadaş dememeliydim. onu kastetmiyorum Sadece onun adını söyleyip tüm kasabayı evimde bir pop yıldızı olduğu konusunda uyarmak istemedim. Çünkü inan bana, Rae'nin arkadaşı ya da onun için başka bir şey olmak istemiyorum. Tek istediğim bu kadının bir an önce yoluna girmesi ve hayatımdan çıkması ve her şeyin normale dönmesi.

"Sana bağlı değil, Noah. Radyatör hortumlarında bir kıtlık var ve en kısa sürede bugünden iki hafta sonra stokta olacaklar. İçeri girdiklerinde sana söyleyeceğim. Sonra telefonu kapatıyor ve umudum acınası bir şekilde sönüyor.

İki hafta. Kasabada iki hafta kalmayacağı kesin mi? Tabii ki değil. Kimi kandırıyorum? *Daha önce onun gibi bir kadınla uğraştın, unuttun mu Noah?* Merritt aynı zamanda bir şehir kızıydı ve buradaki işi bittikten sonra gitmek için sabırsızlanıyordu. Eminim Rae Rose lüks hayatına geri dönmek için can atıyordur. Endişelenmeme gerek yok.

"Her şey yolunda?" diye soruyor ve dikkatlice tabağına koyarken çatalının şingirtisini duyuyorum.

"Oh evet." Boynumu ovuşturarak onunla yüzleşiyorum. "Şey, hayır. Nasıl görmek istediğine bağlı, sanırım. Görünüşe göre arabanız, ihtiyacınız olan bir parçayı alana kadar yaklaşık iki hafta tamir edilmeyecek. Ama iyi haber şu ki, sizi genellikle gezdiren her kimse onu arayabilir ve sizi oraya götürmesini sağlayabilirsiniz... nereye gidiyorsanız oraya. Sahil miydi?"

"Ne? Hayır," diyor şaşkınlıkla.

"Yani dağlar?" diye sordum, küçük kahvaltı köşemde karşılarındaki koltuğa oturarak. Işığın omuzlarının etrafından dökülmesini ve onu neredeyse parıldamasını sevmiyorum. Panjurları kapatmam gerekiyor.

Başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde perişan görünüyor. "Hayır, yani beni alması için kimseyi arayamam." Tamam, şimdi kırmızı bayraklar yükseliyor. Başı bir tür belada mı? Bir pop yıldızı kaçağı mı barındırıyorum? "Kulağa bu kadar dramatik bir hava katmak istemiyorum. Ben sadece bir çeşit... bir süreliğine saklanıyorum.

"Saklanmak mı?" Bir homurtuyla yankılandım.

"Evet." Boynunun yan tarafını kaşıyor ve şimdi boş olan tabağına bakıyor. "Kanunlardan, deli bir eski erkek arkadaştan ya da herhangi bir şeyden saklanmıyorum, eğer düşündüğün buysa."

"Ben ... idim. Aslında ikisini de düşünüyorum."

Gözlerini tabağına indirerek en hüzünlü gülümsemesini attı. "Hayatım hızla çok fazla oldu. Bir molaya ihtiyacım vardı..."

Aniden ayağa kalkıyorum ve sandalyenin ayakları yere sürtünüyor. Bu biraz fazla dramatik geliyor ama burada oturup pop yıldızının nasıl zor bir hayat geçirdiğini dinleyecek vaktim yok. Karbonhidrat yiyemez mi? Büyük haykırış. Bu hayatı o istedi ve ben acıma partilerinden yeni çıktım. Orada bir an için, geyik gözlerinin neden incinmiş ve hüznle dolu görüldüğünü merak ederek, neredeyse onu önemsemeye kapıldım. Ama Rae Rose ile o yola giremem. Gidip çevresine bu konuda ağlayabilir - bu haliyle endişelenecek yeterince insanım var.

"İşe gitmeliyim. Zaten çok uzun süredir yokum. Ama seni kasabaya götüreceğim, böylece Mabel'in pansiyonunda bir oda tutabilirsin, çünkü burada kalamazsın. Bu benim için bile açık sözlüydü. Yine de elimde değil. Onunla ilgili bir şey, cildimdeki ham bir yaraya dokunmaktan elimi çekiyormuşum gibi hissettiriyor.

"Ah." Birkaç kez yanıp sönüyor ve sonra ayağa kalkıyor. Hareketleri, sandalye bacaklarını gıcırdatamayacak kadar nazikti. "Elbette. Evet. Üzgünüm, burada kalacağımı önermek istememiştim. Planım asla bu değildi. Tabağını alıp aceleyle lavaboya koştı, yanaklarında iki pembe leke belirdi. "Bunu bulaşık makinesine koyacağım ve sonra eşyalarımı alacağım."

Kollarını kaldırdı ve çılgınca tabağındaki şurubu ovuşturarak kendimi James'in söylediği pislik gibi hissetmeme neden oldu. Harika. Lütfen bana hayatımı bölen kişi oyken neden şu anda kendimi suçlu hissettiğimi açıkla.

Eliyle ve bir damla sabunla o topaklanmış şurubu çıkarmak için uyguladığı güçle kalçalarının ileri geri sallanmasını izliyorum. Omuzları kulaklarına kadar sıkılmıştı ve gözlerine baksam, yaşlarla buğulanacağından oldukça eminim. Üç kız kardeşim olduğundan bahsetmiş miydim? Evet, bu çılgın temizlikle başa çıkma mekanizmasına aşinayım.

Rae'nin temizlik dünyasından biraz kopuk olması dışında.

Ona doğru iki adım atıp tabağı elinden alırken ve tabağı kolayca silmek için lavabonun altında tuttuğum yeşil kıl pedi kullanırken homurdanmaktan kaçındım. Beni izlediğini hissedebiliyorum ama bakışlarına karşılık vermeyi reddediyorum. Onun gözlerine bir daha bu kadar yakından bakamayacak kadar kendime güvenmediğimden değil (bu sabah telefonla dersimi aldım), burada rahatlayıp bizim gerçekten arkadaş olduğumuzu düşünmesini istemediğim için. Net bir çizgi çizmek diye buna derim.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce. "Ve... bu arada... benim adım..." Yumuşak bir duraklama. *Amelia*. *Amelia Rose*." Geri çekilmeye başlar. "Rae sadece bir sahne adı."

Mutfaktan ayrıldıktan sonra, adı kafamın içinde dönüp dururken öylece kalakaldım. *Amelia*. Kahretsin, keşke bilmeseydim dediğim bir şey bu.

Amelia Rose'u evimden ne kadar çabuk çıkarabilirsem o kadar iyi.

Bölüm 7

Amelia

W
“Doluyuz.”

Noah'ın çenesinin kasılmasını dehşet içinde izledim. O eğilir hanın resepsiyon masasının biraz üzerinden, hayallerini yerle bir eden tatlı küçük yaşlı kadına doğru geniş omuzlar. Mabel'in Noah'yı küçümsemek zorunda kalmasına hemen sempati duyuyorum. Ya da yukarı, çünkü onu görmek için çenesini eğmesi gereken yön bu. Yetmişli yaşlarında gibi görünen, gümüş rengi, ekstra kıvrırcık saçları olan, kısa kesilmiş, koyu leylak rengi ruj süren ve tam da kocaman bir sarılmayı seveceğiniz türden yumuşak bir büyükanne formuna sahip Siyah bir kadın. Bu ikisini bir bakış açısıyla izlemek, Büyük Kötü Kurt ile Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesi arasındaki canlı bir aksiyon sahnesi gibi geliyor.

"Bu olamaz Mabel. Bu kasabayı neredeyse hiç kimse ziyaret etmez."

Bilge gözleri bir an bana, sonra tekrar Noah'ya döndü. Gördüğüm ani yaramazlık parıltısı bana bu hikayeyi tamamen yanlış anladığımı söylüyor. Burada sorumlu olan o, Noah değil. "Pekala, bu sadece çekül doğru değil, değil mi? Ayrıca, doğru olsaydı, iflas ederdim. Ve bir yığın param var.

Derin bir nefes alırken Noah'ın burun delikleri açıldı. O adam hayatında hiç istemediği kadar benden kurtulmayı istiyor. Öfkesinin kemiklerinden buhar gibi sızdığını hissedebiliyorum. “Planlama defterini görebilir miyim?”

Mabel, önünde açık duran kitabı aniden kapatır ve Noah'a ürkütücü bir şekilde kaşlarını çatar. "Hayır yapamazsın. Ve bir daha bana böyle davranmaya çalışma. Bezini değiştirdim ve unutma

BT." Parmağını yüzüne doğru sallıyor. En azından azarlanmış görünmüyor. *Yorgunona* atayacağım kelime.

"Bayan. Mabel," diyor Noah, bu sefer yavaşça ve nazikçe. Sesini kalın, çökmekte olan bala batırdı. "Kalacak yeri yok. Harika pansiyonunuzda ona mutlaka bir oda bulabilirsiniz.

Mabel gözlerini kısıyor. "İncil'den bir hikayeyi çalmaya çalışıyor gibisin." Ve sonra sırtıyor. "Ayrıca Noah, bana öyle geliyor ki onun kalacak bir yeri var. Yanlış hatırlamıyorsam misafir odanız hâlâ bir kuş kadar açık ve özgür."

Noah'ın Mabel'a bakışı bende kuruyup yerdeki bir deliğe gömülmek istiyor. Bu kadın ne düşünüyor? Besbelli, Noah'ın evinde kalmam için yalan söylüyor ve bir çeşit burnumu karıştırıyor. Ve belli ki Noah beni evinin yakınında istemiyor. Kendi alanını mı seviyor yoksa benden mi hoşlanmıyor karar veremiyorum. Her ikisinin kalın bir kombinasyonu, sanırım.

Tüm bunları Susan'ı arayıp bir araba göndermesini sağlayarak kolayca çözebilirdim. İki buçuk saat ve ben karartılmış, zırhlı bir SUV'un arkasında kemerlerimi bağlayacaktım ve bu kasaba dikiz aynasında bir noktadan başka bir şey olmayacaktı. Ama bunu istemiyorum. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, uzuvlarımın hayata geri döndüğünü o kadar çok hissediyorum. Kalmak önemli görünüyor, ne kadar tuhaf hissettirirse hissetsin.

Belki sonunda konuşmayı yaparsam yardımcı olur diye düşünerek tezgâha doğru ilerledim. "Merhaba Bayan Mabel, ben..."

"Rae Rose, evet bebeğim, biliyorum. Televizyonum ve radyom var. performansına bayıldım*Günaydın Amerikageçen ay.*"

"Ah." Hafifçe güldüm, bu cevabı pek beklemiyordum çünkü şimdiye kadar bana pek bakmamıştı. "Pekala, teşekkür ederim."*Kibar, kibar, kibar.*"Beni burada bir odaya sıkıştırabilirseniz çok minnettar olurum. Her zamanki ücret neyse üç katını ödemekten memnuniyet duyarım."

Tatlı tatlı gülümsüyor ve yıpranmış elini tezgahın üzerinden benimkine okşamak için kaldırıyor. Aşağıya bakıyorum, biraz şok oldum. Kimse bana dokunamaz. Bu tamamen doğru değil. Kendimi bir hayran kalabalığının ortasında bulursam herkes beni çekiştirir, kapar ve el yordamıyla üzerime gelir... ama yabancılar asla sevgiyle yüzüme dokunmaz

bir büyükannenin yapacağı gibi el. Hareket o kadar kibar ve tatlı ki kalbimin etrafı baloncuklu bir sargı gibi geliyor. Yine annemi özledim.

"Senin parana ihtiyacım yok. Ben çok zenginim. Sevgili kocam -huzur içinde yatsın- bir *fantastik* hayat sigortası poliçesi. Noah'larda kalacaksın ve ben bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum." Keskin kahverengi gözlerini Noah'ya çevirip karşılık vermesi için onu cesaretlendirmiş gibi kaşlarını kaldırdı.

Gırtlğından homurtuya benzer bir ses geldi ve iri bedeni kapıdan dışarı fırlamadan önce gözlerini devirdi. *İyi o zaman.* Mabel'a bakıp garip bir şekilde gülümsüyorum. Göz kırıyor ve "Kendine hakim ol, hayatım" diye fısıldıyor. Elime bir kez daha sevecen, güçlendirici bir şekilde dokundum ve o elimi bırakıp peşinden gitmemi işaret etti.

Dışarıda, Noah'ı bir boğa kadar sert ve huysuz bir şekilde yanmış turuncu kamyonetine doğru koşarken buluyorum. Ona yaklaşmaya korkmam gerekirdi ama artık onu ısırmadığını ve havladığını görecektim kadar anladığımı hissediyorum. *Kendine hakim ol hayatım.* Dürüst olmak gerekirse, onun yanında kendimi garip bir şekilde güvende hissediyorum. En azından tek başıma dolaşmaktan daha güvenli.

Klasik Chevy kamyonuna biner ve kapıyı arkasından çarparak kapatır. Yolcu tarafına yavaşça yaklaşıyorum ve pencereden bakıyorum. Noah elini direksiyonun üzerine koydu ve bana bakmayı reddederek gözlerini ileriye doğru çevirdi. Ama sonra, huysuz, düşmanca dış görünüşünün aksine, yanına kayabilmem için kapıyı açtı. Kreplerin tatlı kokusu hariç, kamyonu ezici bir çoğunlukla onun gibi kokuyor. Ona bir şeyler söylemek için cesaretimi toplarken, parmaklarımı pürüzsüz deri bankta nazikçe ileri geri gezdirdim.

Özür dilercesine, Merhaba, dedim. "Günün nasıl geçiyor?"

Ağzı seğiriyor ve odunsu gözlerini bana çeviriyor. "Eşek gibi davranıyorum ve bunu biliyorum."

"Tamam, ilk adımın kabullenmek olduğunu söylüyorlar." Bu bana dolgun dudaklarından gözlerinin yanındaki yumuşak kırışıklara kadar gerçek bir sırıtış kazandırdı. Oh, ona çok yakışmış. Ve bunu neden sık yapmadığını anlıyorum - bu kafa karıştırıcı. Yanağının sırıtışının gamzesinin olduğu yere dürtmek ve sadece kendimi tutmayı başarmak istiyorum. Daha önce kimsenin yanında bu kadar hafif hissetmemiştim.

Bana baktığında gözlerinde tek bir yıldız bile yok ve bu beni neredeyse normal hissettiriyor. Dikkatli olmazsam, buna bağımlı hale gelebilirim.

"Benden neden hoşlanmıyorsun?" İncindiğimden değil, gerçekten merak ettiğim için soruyorum.

Gözü direksiyona iliştiriyor. İlk başta, bana cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Sonunda konuşana kadar sessizlik o kadar uzun sürer ki. "Sen değilsin." Gözleri benimkilere kaydır ve şimdi sık yeşil bir ormana batmış durumdayım.

Açıklama yapması için bir dakika bekledim ama açıklamanın Noah'ın uzmanlık alanı olmadığını öğreniyorum. Ona bir kemik atıyorum. Dinle, bunun için kaydolmadığını biliyorum. Kesinlikle şımarık bir pop yıldızının hayatını mahvetmesini ve misafir odanda kalmasını istemedim. Yani..." Bunu söylemek istemiyorum ama zorundayım. Yapılacak doğru şey bu. "Sadece bir kelime söyle, ben de menajerimi arayıp birini göndermesini sağlayayım. Öğleden sonra aklını başından alabilirim," dedim, en sevmediğim seçeneği sunarken çok hayal kırıklığına uğramış görünmemeye çalışarak.

"Ama bunu yapmak istemiyor musun?"

Sözlerimi özenle seçerim. "Ben... sadece biraz uzaklaşmayı umuyordum." Kısa tutmaya çalışıyorum çünkü bu sabah ona hayatımı anlatmaya başladığımda nasıl tepki verdiğini unutmadım.

Gözleri bana odaklanmış durumda. Beni okuyor, bir şey arıyor ve sonra bir cevap buluyor. Derin bir nefes aldı ve ön camından dışarı baktı. Büyük bir esintide nefesini dışarı vermesine izin vermeden önce üç vuruş geçer. "Elbette. Bak ne diyeceğim, hafta sonu benim evimde kalabilirsin. Ama pazartesi sabahı gidecek başka bir yer bulmalısın."

"Gerçekten mi?" Sesim, yatmadan önce kek ikram edilen üç yaşındaki bir çocuğa ait. Hayatımda hiç bir şey için bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Bir olasılıkta çok mutlu. Boğazımı temizliyorum. "Yani... emin misin?"

Bir sırıtışla savaşıyor. "Evet. Sadece...sen buradayken tur rehberin olamam. Tam zamanlı bir işte çalışıyorum, bu yüzden kendi başının çaresine bakman gerekecek. Anladım?"

"Anladım," diyorum kararlı bir şekilde başımı sallayarak. "Kendimi kıt yapacağım. Cidden, bir fare kadar sessiz olacağım. Etrafta olduğumu bile bilmeyeceksin."

Kamyonu çalıştırıyor ve geri vitese alıyor ve kamyonunu boşluktan geri

ekerken omzunun üzerinden "Bundan pek şüpheliyim" diye mırıldanıyor.

Amelia

N Gözümü çıkarmaktan daha az çekici gelen şeyi yapmak. Cep telefonuma bakıyorum ve Susan'ın iletişim bilgilerini açıyorum. Hala hizmetim olmadığı için ondan cevapsız arama veya kısa mesaj almadım (küçük bir merhamet). Şebekeden ayrılmayı her şeyden çok istesem de, o kadar sorumsuz olamayacağımı biliyorum. Şu anda, resmi olarak randevuma on dakika geç kaldım.*rağbet* röportaj ve eminim Susan nerede olursa olsun yerde bir delik açıyor ve SWAT ekibini aramasına saniyeler kaldı.

Onu kontrol etmeden bu kadar uzun süre gitmek istemedim ama kendimi kreplere ve kasaba gezisine kaptırdım ve bir kez olsun Susan'ı ya da sorumluluklarımı unuttum. Yine de şimdi bana yetiştiler ve elim titriyor.

Noah'ın önümüzdeki dört gün kalmama izin verdiği yatak odasından çıkıp oturma odasına geçiyorum. Noah çalışması gerektiğini söyledi ama biz eve gelir gelmez oradan ayrılmadı. Bunun yerine saate baktı ve bir tür karar vermiş ve evinde rastgele işler yapmaya başlamış gibi içini çekti. Çamaşır makinesine bir miktar çamaşır koydu. Bulaşık makinesini çalıştırdı. Odasına tekrar girip çıktı ve içinden geçebileceği kadar araladı. Merakım destansı boyutlara ulaştı. Orada ne halt var ve neden onu görmemi istemiyor?

Hayal gücüm çılgınca çalışıyor. Bu garip bir seks yuvası. O bir Trekkie ve oda Star Trek hatıralarıyla dolu. Oh hayır, belki o bir

Bere Bebek istifçisi. Korkunç seçenekler sonsuz ve o kapının diğer tarafında ne olduğunu asla bilemeyeceğim (muhtemelen en iyisi için) çünkü Pazartesi günü kalacak başka bir yer bulacağım. Belki o zamana kadar Mabel üslubunu değiştirir ve bana acır.

Yaklaştığımı duyduğunda Noah'ın sırtı hafifçe kasıldı ama hemen arkasını dönmedi. Bir an mutfak tezgâhını silerek oyalandı ve sonra geniş omuzlarıyla bana döndü.

"Selam," diyorum parlak bir gülümsemeyle.

"Merhaba," diye yanıtlıyor şüpheyle. Her an korkunç bir şey yapmamı bekliyormuş gibi gözlerinden endişe fışkırıyor.

"Bak, yastıklarını çalmayacağım, tamam mı?"

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

Hafifçe kıkırdıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Pekala, burada değerli kayalarını koruyan bir mağara adamı gibi dolaşmana bakılırsa kesinlikle öyle görünüyorsun." Etrafta dolaşıyorum ve tarih öncesi bir erkeğin sinirli ve sahiplenici olduğu zaman nasıl görüneceğini hayal ettiğimi taklit ediyorum. Bana şirin bir bakış değil.

Noah'ın kaşları kalktı. Kollar çapraz. Somurtkan Poz. "Bu ben miyim?"

"Açıkça."

"Ha." Bir ara. "Daha iyi bir duruşa ihtiyacım var."

Dudaklarımın kıvrıldığını hissediyorum. "Bu... şaka mı, Noah Walker?"

"HAYIR." Hayır diyor ama kelime sanki fısıldıyormuş gibi tenimde kayıyor *Evet* boynumun arkasına karşı Kafa karıştırıcı, kafa karıştırıcı adam. Aynı zamanda, o ve ben, kıyafetlerimiz kendiliğinden alevler içinde kalacakmış gibi hissettiğimiz bir bakış açısına sahipken, şu anda vücudumun sıcaklığı da kafa karıştırıcı. Gülünç bir şekilde, anaokulunda öğrendiğim ama henüz kafamda pop kullanmaya ihtiyaç duymadığım prosedür: *Dur, bırak ve yuvarla*.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Noah, az önce beni arzulanır bulduğuna dair herhangi bir imaya karşı gözlerini kıstı. Tüm izleri gitmiş, bunu hayal edip etmediğimi merak etmeme neden oluyor.

"Oh evet. Kablosuz İnternetin varmı?" Telefonumu tutuyorum.

"Hayır." Kollarını kavuşturmuş, sırtını tezgaha yaslıyor ve bir çizmeyi diğerinin üzerine geçiriyor. Poz, eleştirel bakış açısının bir yan ürünüdür.

beğenilen Surly Pose (ticari marka beklemede) ve inanılmaz derecede erkeksi, kollarımdaki tüyler dikiliyor.*Dur, bırak ve yuvarla.*

"İnternetin yok mu?" Elbette soruyu anlamıyor.

Kum sarısı kafasını bir güzel sallıyor. "İnternet yok."

Noah, içi para dolu bir kumbara gibidir. Sözleri madeni para gibi ve onu fiziksel olarak baş aşağı çevirdim, sadece birkaç kuruşun düşmesi için onu salladım. Sırf beni kızdırmak için mi kelimeleri saklıyor merak ediyorum. Sadece derimin altına girmek için. Ve neden bu kadar çok seviyorum?

İçimde savaşılan iki tepki var. İlki, her zamanki ince ayarlı, asla başarısız olmayankibar, kibar, kibar.İkincisi ve benim peşine düşmeye karar verdiğim şey, bencil ilkel arzularla dolu yeni bir içgüdü.*Oyna, oyna, oyna.*

"Mağara adamı karşılaştırmasını nereden bulduğumu merak ettin." Ama hayır, o bir mağara adamı değil, o... bir klasik. Kamyonu gibi. Telefonu gibi. El yazısı gibi. Ekose gömlek sağlam kollarının üzerine kıvrılmış gibi.

"Bu senin fare kadar sessiz versiyonun mu?" Aramızda titreşen eğlenceyi hissedebilsem de kaşlarını o kadar iyi tutuyordu ki.

"Bir araya getirdiğin en uzun cümle bu mu?"

Tek kaşını kaldırıyor. Bir vuruş. Misafir odama el koyuyor. Yemeğimi yer. Bana mağara adamı diyor. Ve zekama hakaret ediyor," dedi sahte bir kınamayla başını sallayarak.

"Sonra da pijama ödünç alabilir miyim diye soracağım." Keşke yüzümü onunki kadar somurtkan ve metanetli olacak şekilde eğitebilseydim - şakalarımı o kadar kuru bir zekayla yapsaydım ki bir kibritin tek vuruşu her şeyi alevler içinde bırakırdı ama yapamam. Ben bir peynir topunum, bunu söylediğim süre boyunca gülümsüyorum.

Pijamalarım neden ihtiyacın var? Ah—O bir nişastalıpijamasevimli ve kısa yerine nazik bir adam*pj'lersöylemeyi* severim Bu küçücük ayırım ikimizi de mükemmel bir şekilde özetliyor.

Hafifçe gülümsüyorum. "Çıplak dolaşmamı istemediğini varsaydığım için mi?"*Oyna, oyna, oyna.*Kulak uçlarının pembeleştiğini fark ediyorum, bu yüzden ona merhamet ediyorum. Yanıma uzanmak için rahat bir şeyler almayı unutmuşum.

Yutkundu, gözlerini bir kez -çok hızlı bir şekilde- vücuduma dikti ve sonra başını salladı. "Hemen döneceğim."

Noah, Yastık Haydutu peşine takılmış gibi odasına doğru kaçıyor ve ben bu yalnızlığı Susan'ı aramak için kullanıyorum. Numarasını iletişim bilgilerinden okuyup katartik dinozor telefonuna girdikten sonra çalıyor.

"Susan Malley," diye yanıtlıyor gerçekçi ses tonuyla.

Susan! Hey bu-"

Rae! Tanrıya şükür!" İşitme duyuma kalıcı olarak zarar vermemesi için telefonu kulağımdan biraz uzakta tutmam gerekiyor. Bir an için bariz rahatlaması içimi sıcak, bulanık ışık patlamalarıyla doldurdu. Gittiğimi fark etti ve benim için endişelendi! Kısa bir an için, kariyerimin ilk yıllarında bana ulaşan ve benimle çok ilgilenen eski Susan'la konuşuyormuşum gibi geliyor. Ama sonra devam ediyor ve tüm o ışık sönüyor. "Neredesin?! Bu şekilde geç kalman gerçekten çok kötü. Ve telefonun neredeydi? Bütün sabah seni aradım! Mide böceği ile kussan iyi edersin, tek söylediğim bu.

Benim için endişelenmedi. Rae Rose'un bir röportajı kaçırmamasından endişeleniyor.

"Hasta değilim. Ben sadece... hizmetim yok.

Susan gülüyor ama komik bir şey bulmadığı açık. "Neden bahsediyorsun? Evinizde harika bir hizmet alırsınız. Sana yeni bir telefon ısmarlamamı ister misin? Bu sabah bir tane alacağım çünkü bunun olmasına izin veremeyiz..."

Susan, dedim sözünü keserek. "Evde değilim."

Bir ara. "Tamam," dedi yavaşça, sesimdeki değişikliği nihayet anlayarak. "Neredesin?"

"Ben..." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve omzumun üzerinden Noah'ın ve benim odama giden koridora baktım. Susan'a nerede olduğumu söylemeli miyim? Hemen kapıdan aşağı inmeyeceğine veya beni takip etmesi için koca bir güvenlik ekibi göndermeyeceğine güvenebilir miyim? Bir kez olsun özgürlüğün tadına varıyorum ve onu kaybetmekten korkuyorum. "Turdan önce tatile çıkıyorum."

"Sen... alıyorsun... bir...tatil" Bir ebeveynin çocuğuna daha önce söylediği şeyi düzeltmesi için bir şans vermesi gibi, her şeyi acı verecek kadar yavaş söylüyor.

Gözlerimi kapattım ve kendimi çelikleştirdim. "Evet."

Bu sefer korkunç bir kahkaha attı. "Beni kandırıyorsun?"

Hayır, değilim. Kendime biraz zaman ayırıyorum çünkü..." Noah'ın bu sabahki sorusu aklıma geldi. *Yemek yemek için izin mi gerekiyor?* Aniden içimden açıklama yapmak gelmiyor. Kendimi bir kumbara gibi hissediyorum. "Çünkü ihtiyacım var."

Susan mutlu değil. Sessizlik o kadar gergin ki titremeye başladığımı hissediyorum. Bunu zorlarsa, dayanabilir miyim bilmiyorum. "Senin yükümlülüklerin var. Bir sürü, Rae. Benden ne yapmamı istersiniz? Sadece arayıp iptal etmek mi? Turunuz için promosyon! Bunların hepsi başarmanıza yardımcı olmak içinsenin hayaller ve insanlar size uyum sağlamak için değerli zamanlarını bir kenara bıraktılar."

Bana ses çıkarmasından nefret ediyorum. Birdenbire, dersini almak için molaya ihtiyacı olan şımarık bir velet gibi hissettim. Tek yaptığım kendimi düşünmek gibi. Bu doğru olsaydı, son zamanlarda sahip olduğum hissiz çöp yığını gibi hissetmezdim diye düşünmeye başlıyorum. Ve mesele şu ki, asla kavga etmedim. Röportajları asla kaçırmam ve her zaman diğer insanların zamanına karşı nazik olmaya çalışırım. Bu, bir şeyden vazgeçtiğim tek örnek. Bu sayılmalı, değil mi?

Noah köşeyi döndü ve telefonda beni görünce yarım dönüş yaparak oturma odasına döndü ve şaşırtıcı derecede çocuksu bir tavırla kendini kanepeye bıraktı. Orada olması, dinlemiyormuş gibi yapmasına rağmen onu dinliyor olması sinir bozucu.

Noah'dan uzaklaşıp kauçuk telefon kablosunu parmağıma doladım. "Gerçekten üzgünüm Susan. Sadece gerçekten yorgunum ve nefes almak ve tekrar kendim gibi hissetmek için biraz alana ihtiyacım var.

Önceleri Susan ve ben çok yakındık ve her şey hakkında konuştuk. Kariyerim başladıktan kısa bir süre sonra annemi ve beni bir radyo turuna çıkardığını hatırlıyorum. Susan bize en güzel otellerde yer ayırttı ve her görüşmeden sonra akşam yemeği için en iyi turistik gezi yerlerine ve eğlenceli restoranlara gittik. Ya da sadece oda servisi sipariş eder ve pelüş otel bornozlarımızla film izler, arkadaş gibi gülerdik. En iyisi buydu, annem vardı.

ve yöneticimdeki bir arkadaşım. Hayat hâlâ heyecan verici ve yeniydi ve şöhret beni henüz yakmamıştı.

O günler ve geceler boyunca, hayallerim ve bu kariyerden ne istediğim hakkında kapsamlı bir şekilde konuştuk. Susan çok bağlı ve sevecendi. Sabırlı ve anlayışlı. Böyle şeyler olmayı ne zaman bıraktığından emin değilim, ama eskiden tanıdığım Susan'ın çoktan gitmiş olduğunu şimdi anlıyorum.

Onu ve müzik çalan ve şarkı söyleyen parlak gözlü kızı özlüyorum çünkü söylemezse dünya yanlış hissederdi. Kim sabah erkenden uyandı çünkü kafasında bir şarkı sözü vızıldıyordu. *vardı* yazıya dökmek. Piyano başında çok uzun süre kaybolmaktan günün sonunda parmakları ve sırtı harika bir şekilde ağrıyan kız.

Ama bir yanım Susan'ın gittiğini fark edip etmediğini merak ediyor.

"Hepimiz yorgunuz Rae ama bu sabah yaptığın gibi pes edip insanları dışarı attığımızı görmüyorsun. Bak şimdi. Sana hafta sonunu vereceğim ve sonra geri gelmen gerekecek. Ayrıca Will'i seninle kalması için gönderebilmem için nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Will - korumam. Beni her yerde takip edecek. Normalde onu takdir edip yanımda olmasına ihtiyaç duysam da, Mabel'ı ve bu sabah elinin yumuşak dokunuşunu düşünüyorum ve Will'in burada bulunmasına gerek yokmuş gibi hissediyorum.

Omzunun üzerinden baktığında ve gözlerimizin buluştuğunda Noah'a döndüğümü fark ettim. "Will'e ihtiyacım yok. Güvendeyim ve radarın altında kalıyorum.

"HAYIR. Kabul edilemez. Kalemim var, şimdi bana adresini söyle. Ayrıca, oradayken yine de bazı telefonda basın röportajları yapmanız gerekecek. Turdan önce ivmeyi korumamız önemli. Mekanlar arasında tur otobüsünde dinlenmek için zamanınız olacak." Tanrım, Susan her zaman bu kadar hareketli miydi? Yere basmış hissediyorum.

Noah ayağa kalkıp yanıma geldi. Bana bu sabahın tekrarını vermek yerine birkaç adım ötemde durdu. Midemde kelebekler uçuşuyor ve eminim ki bilseydi hepsini öldürmek için beni acı sos veya aynı derecede acımasız bir şey içmeye zorlardı. Gözlerinin üzerimde olması bana burada olmam gerektiğini hatırlatıyor - hayata geri dönme hissinin çok önemli olduğunu ve Audrey Hepburn'ün asla yanılmadığını. Bu her ne ise ona eğilmem gerekiyor ve Susan bir kez olsun ben 7-24 müsait olmadan uğraşmak

zorunda kalacak.

"Aslında Susan, seni Pazar akşamı arayacağım ve Pazartesi sabahı beni alması için nereye araba göndereceğini söyleyeceğim. O zamana kadar cepten çıkacağım.

"Hayır, Rae,
wa-" Telefonu
kapattım.

Sonra kocaman gözlerle alıcıya bakıyorum. Bunu gerçekten ben mi yaptım? Telefon tekrar çalmaya başlayana kadar kendimi özgür, güçlü ve İNANILMAZ hissediyorum. Sesi duyunca irkildim ve çılgınca omzumun üzerinden Noah'a baktım. Ona neden baktığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bir şey yapabileceği söylenemez—

Tıpkı bu sabah olduğu gibi yine arkamdaydı. Kolu omzuma uzandı ve sabit hattı keserek küçük, kıvrık kordonu yere düşürdü. Zil sustu ve ona bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz hissettim.

Pek gülümsemiyor ama kaşlarını da çatmıyor, "Mağara adamlarının telefona ihtiyacı yok zaten." Ellerime bir çift pj yerleştiriyor.

Birlikte verilen kumaşı açtım ve bana eşleşen, düğmeli, üstten ve alttan bir uyku seti verdiğini görünce neden hiç şaşırmadım. Flanel kumaş—beyaz dikey çizgili barut mavis. Tam olarak Gregory Peck'in giyeceği türden pj'lere benziyorlar.*Roma Tatili*. Sofistike, sağlıklı, *klasik* pijama. Tabii ki Noah bunların sahibi olacaktı.

Beni pj'lerde gülümserken görüyor ve nedenini otomatik olarak biliyor. "Kız kardeşlerim var," diye itiraf ediyor ve onun utancına tanık olmak gerçekten büyük bir zevk. "Onları benim için Noel'de şaka hediyesi olarak aldılar çünkü yaşlı bir adam gibi olduğumu söylüyorlar."

"Dikkatli olmak. Bu çok fazla kelimeydi. Böyle devam edersen benimle konuşmaktan hoşlanacağını düşünebilirim. Hafifçe gülümsedim ve kumaşı yüzüme doğru kaldırıp hafifçe yanağımda gezdirerek yumuşaklığın tadını çıkardım. Bunu yapmak tuhaf bir şey ve bunu neden onun önünde yapacak kadar rahat hissettiğimi bilmiyorum.

Bir an beni yakından inceledikten sonra omzunun üzerinden bakıp gülümsemesini görmeme engel olmaya çalışıyor. Ama görüyorum. "Dükkana dönmeden önce öğle yemeği için buluşmam gereken biri var." *Ah*. O yüzden mi

bu sabah hemen işe gitmek yerine oyalanmak mı? Öğle yemeği randevusu mu var? Bekar olduğunu söyledi, ama sanırım bu gelişigüzel bir şekilde çıkmadığı anlamına gelmiyor. Ve bu NEDEN çenemi sık mama neden oluyor?

Anahtarlarını tezgahtan alıyor. "Pekala... eğer acıkırsan buzdolabında bir şeyler var ve kasabanın şu anda nerede olduğunu biliyorsun, yani herhangi bir şey için içeri girmen gerekirse dışarıda bir bisiklet var. Yangın çıkarsa 911'i arayın."

"Dur, bırak ve yuvarlan," dedim sırtarak.

Birkaç kez başını salladı. "Sağ. Kuyu. Sanırım sonra görüşürüz. "Sanırım yapacaksın."

Nuh

BYürüdüğüm her yerde gözleri beni takip ediyor. Beni rahat bırakmayacak can sıkıcı küçük gremlinler gibi.

Amelia neredeyse üç gündür evimde ama Mabel dışında kimse onun varlığını doğrulayamadı çünkü çatımın altından dışarı çıkmadı ve ben de bir firma tuttum.*yorum yok*duruş. Son iki gündür orada ne halt ettiğini bilmiyorum çünkü Harriet'ten kaçındığım gibi ondan da kaçındım... eh, her yerde. Ancak Amelia -ya da onu tanıdıkları şekliyle Rae- hakkındaki spekülasyonlar yerel halk arasında hızla yayıldı çünkü turta dükkanım son iki günde tüm aydan daha fazla yaya trafiğine sahip oldu.

Buradaki hiç kimse gerçekten ana akım müzik dinlemiyor, çünkü onlar bir country tınısı olan şarkıları ve tozlu yollarda araba süren bir adamla sevgili köpeğini anlatan sözleri tercih ediyorlar. Yani kimse onu görme konusunda fanatik olmadı. Hayır, sadece dillerinde sulu dedikodu tadı için varlar. Fakirlere ve muhtaçlara yüz dolarlık banknotları nezaketle dağıtırcasına ünlü yıldızın ayrıntılarını nazlı bir şekilde dağıtırken, Pazar okulunda kahvelerini karıştırmayı umuyorlar.

Artı, Merritt ile her şeyin nasıl gittiğini hatırlıyorlar ve korkunç aşk hayatımın potansiyel devamı için ön sıralardan koltuklar istiyorlar. Onlara haberlerim var, Amelia'nın yanına gitmediğim için fena halde hayal kırıklığına uğrayacaklar.

Burada pusuya yatmalarının tek nedeni bunlar. Hangi turtaları sunduğumu herkes biliyor. Her birinin bir favorisi var ve sarhoşken her kasaba vatandaşının olağan düzenini sayabilirim. Ve yine de hepsi oyalandı ve sanki bu küçük yuvarlak hamur işleri yeni bir icatmış gibi turta kutusuna baktılar.

"Ve bu böğürtlenli turtanın içi...?"

Böğürtlen, dedim kollarımı kavuşturarak.

"Bunu biliyorum ama içinde ikincil meyveler yok mu?" diye soruyor yolun karşısındaki kapitone dükkanının sahibi Gemma.

"Hayır. Son elli yıldır sahip olduğu aynı içerikler. Gemma elli yaşlarında ve aynı zamanda bir kasaba yerlisi, bu yüzden bunu herkes kadar iyi biliyor.

Oyalama tekniklerinin sona erdiğini kabul ederek burnunu kırıstırıyor. Gülümsemeden ona baktım, lanet bir turta alıp gitmesini diliyordum.

Phil ve Todd yüksek masada oturuyorlar, bir saat önce sipariş ettikleri kahveleri hazırlıyorlar ve kırıntı büyüklüğünde lokmalar yiyorlar. Farelerin daha büyük bir ağız dolusu ile mücadele ettiğini gördüm. Tanrıya şükür, yaklaşık otuz dakika içinde kapatabilirim ve... bekle, hayır, eve gidemem. *Kabukevde* ol. Ona ne söylemem gerekiyor ki? Uyumayı haklı çıkarana kadar bu kadar çok saat kalmışken ondan nasıl kaçınacağım? Amelia ile vakit geçirmek zorunda kalmamak için her gün işten sonra yatmaya hazır olana kadar James'in evine gidiyordum. Ama bana -pek kibarca değil- korkaklığı bırakmamı ve bu akşam onun evinde istenmediğimi söyledi.

Hafta sonu kalmasına izin verdiğim için kendime kızıyordum. Onu hemen geri çevirmeliydim. Evsiz ya da beş parasız gibi değil. Ve durup kendime neden kalmasına izin verdiğimi sorduğumda, cevap verecek kadar rahat değilim. Çünkü banyoda onun vücut losyonu şişesinin başında bir ucube gibi oyalanmamla bir ilgisi olduğundan oldukça eminim. Kendime onu rahat bırakayım dedim. YALNIZCA bırakın. Ama orada, saç fırçasıyla makyaj çantasının yanında duruyordu ve zavallı bir bok parçasıymışım gibi koklamak için tepesini açmamak çok cazipti. Daha da kötüsü, kokusunu aldığımda hayal kırıklığına uğradım çünkü ben

-pek çok kez ona çok yakın durduğundan- kokunun tamamen yanlış olduğunu biliyordu. Tenindeyken değişir. Daha derin, daha yumuşak ve daha sıcak hale gelir.

sinirlendim

Sinirliyim.

Hayal kırıklığına uğradım.

Ve eski dostlar gibi bu duygulara yaslanıyorum çünkü bunlar beni güzel, yetenekli, harika bir kişiliğe ve uzak bir hayata sahip bir kadına bağlanmak gibi dikkatsiz bir hata yapmaktan alıkoyan duygular.*uzak*Roma, Kentucky'den uzakta.

Gemma sonunda elmalı burbonlu vanilyalı turtasıyla (bu arada her zaman aldığı pastanın aynısı) dükkândan ayrılır ve Phil ve Todd dışında hemen hemen herkes dışarı çıkar. Tezgâhı siliyordum ki bir kadının bisikletle vitrinin önüne yuvarlandığını gördüm...

Hayýr. Burada ne yapıyor? Ve neden benim şapkamı takıyor?

küçük hırsız

Amelia içeri girerken kapı çaldı ve güneş ışığı, cennetin gerçekten var olduğunu kanıtlamak için dünyaya gönderilmiş lanet olası bir melekmiş gibi vücudunun her yerine yayıldı. Keşke gözlerimin beyaz şortlu bronzlaşmış bacaklarının uzunluğunu takip etmediğini söyleyebilseydim -onunla tanıştığım gece giydiği şortların aynısıydı- ama varlar. Uzun siyah saçları şimdi omzunun üzerinden örülmüş ve karnının ortasına kadar uzanıyordu. Sonunda, giydiği çizgili kolsuz bluzdaki maviyle eşleşen lacivert ipek bir kurdele ile bağlanmış. Beyaz kanvas ayakkabılar ayaklarını kapatıyor ama altında saklanan kırmızı ayak tırnakları olduğunu biliyorum. Söylemeye gerek yok, onun bu klasik ve sofistike tarzı benim eski, solmuş Atlanta Braves beyzbol şapkamla tamamen çelişiyor. Bunun saklanmasına yardım ettiğini mi düşünüyor? Güzel, parlak bir başparmak gibi dışarı çıkıyor.

Başını biraz eğiyor ve sonra tereddütle tezgâha yaklaşıyor. "Sizi rahatsız etmeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama buzdolabınız biraz boştu, bu yüzden şehre gelip akşam yemeği yapmak için birkaç şey alayım dedim. Geçimimi falan kazan. Ama sonra bu dükkanın adını gördüm ve senin bir turta dükkanının olduğunu söylediğini hatırladım ve *ohşşşşşşşşşş*"

Yüzümdeki çatık kaşları ölçüyor ve geri geri gitmeye başlıyor. “Gideceğim. Üzgünüm. Bu kötü bir fikirdi ve-” Sözüünü kesip arkasını döndü, kapıya yöneldi ve sanki daha hızlı hareket etmesi için onu teşvik ediyormuş gibi örgüsü sırtını kamçılardı.

Phil ve Todd başlarını eğip fısıldayarak ve bana hayal kırıklığına uğramış bakışlar atarak. James gibi, Amelia'ya yeterince iyi davrandığımı düşünmüyorlar. Bu kasaba kendi iyiliği için fazla kibar ve keşke ben de aynı şekilde düşünecek şekilde yetiştirilmeseydim. Keşke onu hemen geri çekmek yerine yapmaya çalıştığım gibi başarılı bir şekilde uzaklaştırabilseydim.

"Amel... Rae." Adını söylediğimde omuzları kasılıyor ve donakalıyor, tekrar benimle yüzleşmek için ayak parmaklarının üzerinde hafifçe dönüyor. Başımı turta kutusuna doğru çekiyorum. "Etrafa bir bak."

Belki şimdi her şeyi görmesine izin verirsem, “normal hayat”tan daha erken doyar ve yollara düşer. Çünkü bunun onun için olduğuna eminim. Zengin ve ünlü yıldız sahneden eğilerek *oooh Ve ah* tuhaf küçük hayatlarımızın üzerinden geçecek ve sonra arkadaşlarına anlatmak için yolda Mayberry tipi kasabamızın bazı hikayelerini götürecektir. Bu kasaba onun tipi için sadece bir konaklama yeri. İnan bana.

Arka mutfığa gidip günlük temizlik yaptığım için pasta dükkanımın her köşesine bakarken Amelia gülümsüyor mu yoksa kaşlarını mı çatıyor bilmiyorum. Ön kapı zilini duyduğumda, zilin onun gittiği anlamına geldiğini bildiğim için rahatlatarak sesli bir şekilde iç çektim.

"Kalmasına izin vermemeliydim," diye homurdandım, lavaboda bir karıştırma kabını temizlerken. "Değmez." Fırçalayın, fırçalayın, fırçalayın. "Ne kadar da aptal."

"İnsanlardan çok bulaşıklarınla konuşuyorsun."

Arkamdan Amelia'nın sesini duyunca yerimden sıçradım. O kadar çok irkildim ki yanlışlıkla büyük bir sabun köpüğü küresini tam gözüme fırlattım. "Bok. Kahretsin!" Şimdi gözlerime ayı spreyi sıkılmış gibi yanıyor. Onları silmek için dirseğimi kullanmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor ve ellerim hala onları kullanamayacak kadar sabunlu.

"Ben çok üzgünüm! Yardım etmeme izin ver." Amelia omzumdan çekerek beni kendisine doğru çevirdi ve yanan, kısılan gözlerimden onun

bir bulaşık bezini ıslatın. Beni doktoruna bırakacağımı sanıyorsa, başına bir şey daha geliyor demektir. Onu yakınımnda istemiyorum.

"Ben iyiyim." Kolumla tekrar gözlerimi siliyorum ama daha da kötüye gidiyor. Gözlerimden istemsiz yaşlar akmaya başlıyor. ağlamıyorum! Kayıtlara geçsin, gözlerim bunu kendi kendine yapıyor!

Sabunla kaplı ellerimi akan suyun altına soktum ve çılgınlar gibi onları durulamaya çalıştım, böylece şimdi doğrudan doğruya akü asidi olabileceğini düşündüğüm şeyi gözlerimden silebildim. Amelia tekrar omzumu çekmeye çalıştı ama kımıldamadım.

Ah, Tanrı aşkına, dedi sanki bu kasabada iki günden fazla yaşıyormuş gibi. Daha sonra kolumun altından, benimle lavabonun arasına doğru kaydı. Şimdi kollarım ona dolanmış ve göğüslerimiz birbirine değiyor. Sıcak elektrik damarlarımda dalgalanıyor ve sersemlemiş durumdayım. Bir kadını kollarıma almalı çok uzun zaman oldu ve vücudumun şu anda bu kadar yoğun tepki vermesinin tek nedeni bu.

"Baloncukları çıkarmama izin ver, sonra beni görmezden gelmeye devam edebilirsin," diyor, parmak uçlarında yükselerek bulaşık havlusunu gözlerime iterek köpükleri siliyor. Yardımcı olur. Ya da belki artık acıyı hissetmiyorum çünkü beynim vücudumuzun dokunduğu her yere odaklanıyor. Gözlerinde yeşil benekler olduğunu fark etmem iki saniyemi aldı. Vanilyalı losyonu teniyle karıştırdığında esmer şeker gibi koktuğunu. Burun kemerinde hafif bir çil tozu oturuyor. Göz kapağının üzerinde uzanan ve kalın kirpiklerinin yanından dışarı fırlayan o ince siyah çizgi dışında pek makyaj yaptığını sanmıyorum. Bahse girersem, o ahududu pembesi dudakların tamamen doğal olduğunu söyledim.

Eli aşağı indiğinde ve gözlerim artık yanmadığında yutkundum. Hareket etmiyor. hareket etmiyorum Aramızda var olduğunu fark etmekten mutlu olmadığım manyetik bir çekim var. Onun tarafından itilmeyi her şeyden çok isterdim ama değilim. Ve eminim ki o dolgun dudaklara bakıp tatlarının da göründükleri kadar ekşi ve tatlı olup olmadığını merak etmekten nefret etmiyorum.

Geri adım atmalıyım. Kollarımı bırak. Derin bir nefes alın ve serinleyin. Ama yapamam - ayaklarım hareket etmeyecek ve gözlerim ağzından kıpırdamayacak.

Ve sonra, önce kimin hareket ettiğini bilmiyorum ama dudaklarımız çarpıştı. Elim ensesini kucaklamak için yukarı fırladı ve kolları belime dolanarak vücudumu onunkiyle aynı hizaya çekti. *Hassas eğriler. Sıcak koku. Açgözlü eller.* Lezzetli ağzı, geriye sadece arzu kalana kadar mantıklı düşüncelerimi kovalıyor. Öne çıkıp sırtını lavaboya dayadım. Durmalıyız.

Bu, ona söylediğim her şeye ters düşüyor - ama içimde kontrol edebileceğimden daha keskin bir ihtiyaç uyandıran yumuşak bir cesaretlendirme sesi çıkarıyor. Genelde bütün gün yaptığım gibi öpüşürüm.

Tadını çıkarmak için tasarlanmış nazik bir şehvet yapısı. Ama Amelia içimdeki bir şeyi açığa çıkarıyor. *Sabırsız. Muhtaç.* Dili benimkinin üzerinde kayıyor ve o kadar tatlı ki, canlı canlı yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Dükkan kapısı çaldığında onu tezgâhın üzerine kaldırmaya bir saniye kala, ellerimi beline kaydırdım ve parmaklarımı kalçalarına doladım. Ses bizi gerçeğe boğuyor ve tüm mantıklı düşüncelerim geri dönüyor.

Ellerimi bıraktım ve her ne ise onun bir hata olduğunu güçlü bir şekilde hissederek bir adım geri çekildim. Amelia, tezgahın en uzak köşesine doğru ayaklarını sürüdü. Artık göz teması kurmuyoruz ve atmosfer garipleşiyor.

Amelia, üzgünüm. Bu ... idi-"

"Olmaması gerekiyordu," sözümü aceleyle bitirdi. "Biliyorum. Ben de üzgünüm. Devam edelim ve bir daha yapmamaya karar verelim."

Dükkanın önünden tanıdık bir ses bana seslendiğinde -ki muhtemelen en iyisi bu- bunun hakkında daha fazla konuşmamız engellendi.

"Nuh?"

Oh hayır. Şimdi değil. Henüz değil. Yarın kasabaya döneceklerini sanıyordum! "Arkada olmalı."

"Muhtemelen saklanıyordur."

Amelia'ya bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Önceden özür dilerim."

Amelia'nın kafası karışmış gibi görünmesi için sadece bir saniyesi varken üç küçük kız kardeşim de gözleri çılgınca ve arayış içinde mutfak kapısından içeri daldılar. "İşte buradasın!" En iyi bir şişe acı sos olarak tanımlayabileceğim kız kardeşlerimin en büyüğü Emily diyor. "Açıklaman

gereken çok şey var!" O

geçen yıl yirmi dokuz yaşına yeni girdi ve annemin yeşil gözlerine sahip. Bendekilerle aynı.

Sonra, en küçüğünden ikinci olan Madison geliyor, sallanan kapıdan içeri giriyor ve Emily'nin omzunun üzerinden bakıyor. "Kasabaya yeni döndük ve Harriet'ten dün gece evinde rastgele bir kadının kaldığını duyduk!" Madison en çok babama benziyor. Koyu saçları ve koyu gözleri var. Emily kadar iddialı ve soğukkanlıymış gibi davranıyor ama beni kandırmıyor - derinden hissediyor.

Ve sonra ailenin yirmi altı yaşındaki bebeği, yumuşak, sessiz, sağlıklı ve aynı zamanda doğal olarak parlak, neredeyse beyaz, sarı saçlı tek kişi olan Annabell (aka Annie) gelir. Ne annem ne de babam sarı saçlı olmadığı için postacıdan almış diye şaka yapardık. Emily ve benim bile gerçek sarışından çok altın, kum rengimiz var. "Ama sonra, bunu Gemma'dan duyan Phil'den, Mabel'den bunun rastgele bir kadın değil, Rae Rose olduğunu duyan Phil'den duyduk! De olduğu gibi *the* Rae Rose!"

Madison gelip göğsümü dürttü. "Böyle bir şeyi bizden saklayarak ne düşünüyordun? Bizi sevmiyor musun?"

Hafifçe sırtıyorum. "Çiçek gösterisi nasıldı?"

"Dikkatimizi dağıtmaya çalışma! Devam et Noah, bizden nefret ettiğini söyle bize!" diyor.

Annie ellerini kalçalarına koyar. "Bizi hemen arayıp pop kraliyetinin evinizde kaldığını söylemeyeceğinizi hayal edebilmemizin tek nedeni bu." Bir an duraklar ve yüzü biraz mahcup bir ifade alır. "Ve çiçek gösterisi güzeldi. Sorduğun için teşekkürler."

Dediğim gibi, güneş enerjisi. Bu bayanlar, yalnızca en tecrübeli dinleyicilerin yetişebileceği bir klipte konuşuyor. Ben de onlardan biriyim.

Boğazımı temizliyorum ve sonra her birinin başının üzerinden odanın arka köşesinde iri iri açılmış gözlerle kapana kısılmış bir tavşana benzeyen zavallı kadına bakıyorum. Aslında bu iyi. Belki de bu onu şehir dışına korkutur. Kız kardeşlerimi ona daha önce bulaştırmalıydım.

Kız kardeşlerim başları Amelia'ya dönene kadar bakışlarımı takip ettiler.

"Bayanlar, bu Rae Rose." *Amelia*, aklım düzeltiyor "Ne yazık ki arabası birkaç gece önce ön bahçemde bozuldu ve Tommy tamir edene kadar kasabada mahsur kaldı... veya..." Buna izin verdim. *veyaasmak. Ya da bizden sıkılıp bir şoför çağırana kadar. Ya da benim ajitasyonum onu kovana kadar. Ya da bu rüyadan/kabustan uyanana kadar.*

Kız kardeşlerimin ağızları sonuna kadar açık, sinekleri yakalıyorlar ve muhtemelen hayatlarında ilk kez susuyorlar. Amelia gülümsüyor ve onun bana verdiğiinden ne kadar farklı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Amelia, zarafet olarak tanımlanabilecek bir tavırla elini onlara doğru kaldırdı ve iyi huylu bir şekilde el salladı. "MERHABA. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum çocuklar."

Kız kardeşlerimin şoku geçene ve saldırana kadar yaklaşık iki saniyelik tam bir sessizlik oldu. Amelia'yı soru üstüne soru bombardımanına tutan şevkli güneyli seslerin girdabı. Neyse ki Amelia için bu kasabada onun gerçek hayranı olan sadece üç kişi var. Ne yazık ki Amelia için hepsi şu anda mutfakta onunla birlikte.

Konuşma böyle devam ediyor ama hemen hemen aynı anda.

VEMILY: Noah'ın evinde mi kaldın? Wi-Fi'si bile yok, biliyor musun?

MADISON: Noah sıkıcı. Bu gece bizimle dışarı gel!

ADUYMA: Gelmek istersen Hank'e gidiyoruz?

VEMILY: Hank's, cuma geceleri hepimizin gidip içki içtiği yerel bir bar.

MADISON: Sizi alabiliriz!

ADUYMA: Siz oradayken kimsenin sizi rahatsız etmemesini

sağlayacağız. EMILY: Bayılacaksın, söz veriyorum.

Amelia'nın onları yoldan çekmesini ve tepelere doğru koşmasını bekliyorum. Kendisine atılan tüm bu sözleri bir anda anlaması bile mümkün değil. Ama elbette yine yanıliyorum ve Amelia görünüşe göre tüm dünyada Excited Walker Women konuşabilen tek kadın.

Parlak gülümsemesi ağzına kadar uzanıyor ve dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar mutlu görünen birini görmemiştim. *Ya da daha güzel* Aklım tekrar ekliyor çünkü bu bir

küçük ahmak. “Umm—Hank's, sizinle gelmeyi çok isterim çocuklar. Yani...” Gözleri bana kaydı ve gülümsemesi bir an duraksadı. "Eğer Noah kabul ederse."

Emily aramıza girip, “Neden onun iznine ihtiyacın var? En son kontrol ettiğimde mekanın sahibi o değil. Eh, o sahibi*Buyer*, ama Hank'in sahibi değil. O halde bizimle gelir misin?”

Bu kadın nasıl bu kadar çabuk hayatıma sızdı? Sanırım kasırgalar bu kasabada daha yavaş esiyor. Ve muhtemelen verebileceğinden daha az hasarla.

Amelia

Noah'ın evinde kalmak tuhaf gelmemeli. Neden garip gelmiyor? Evlendiğimle lüks otel odalarında bile bu kadar rahat hissetmemiştim. Minibardan taşan atıştırmalıklar ve kapımın önüne park etmiş bir güvenlik görevlisi. Noah'ın eviyle ilgili bir şey ev gibi hissettiriyor. Kaldığım odaya göz attım ve bunun, onun evindeki her şeyin bir amacı -bir geçmişi- ya da arkasında bir duygu olması nedeniyle olduğunu fark ettim. Onun muhtemelen büyükannesi ya da teyzesi tarafından yapılmış patchwork bir yorganı varken, benim iç mimarım tarafından seçilmiş pahalı bir nevresimim var. *VeBu*Nashville'deki evimin eksik olduğu şey bu. Eşyalarla dolu, anılarla değil.

Bu ne zaman oldu? Bazen, Rae Rose'un yeni unvanını kabul ettiğim gün, arkamdan büyük bir silgi kopmuş ve ondan önceki hayatımı silmiş gibi hissediyorum. Annemle mutfak masasının etrafında toplanıp tırnaklarımızı boyayıp patlamış mısır yediğimiz o sessiz akşamları düşündükçe kalbim sızlıyor. Babamı hiç tanımadım, çünkü ailem üniversitenin son yılında bana hamile kaldığında, bir aileyle ilgili hiçbir şey yapmak istemedi. Beni elinde tutmak isterse tek başına olacağını açıkça belirtti. Annem, genç bir anne olma ve erken yaşta bir aile kurma fikrinden her zaman hoşlandığını söyledi. Babam olmadan neden daha az aile olmamız gerektiğini anlamadı - bu yüzden karar onun için kolaydı.

Ve o haklıydı, evimizin eksik olduğunu hiç hissetmedim. Demek istediğim, işler zayıftı ve bekar bir anne olarak çok çalışması gerekiyordu ama biz mutluyduk. Ve yılda bir kez kiraladığımız sahile yaptığımız destansı yolculuklar.

başka bir şeye gücümüz yetmediği için halısı kumla kaplanmış ıslak otel odası hala en büyük anılarımdan bazıları. Annem ihtiyacım olan tek aileydi. Benimen iyi arkadaş Ve sonra ilk single'ım listelerde bir numara oldu ve işte o zaman her şey değişti.

İşler patladığında ve tüm o para akmaya başladığında, bizi yavaş yavaş parçaladı. Hareket halindeki bir kamyonu atlادık ve ilk fırsatta Arizona'dan Los Angeles'taki büyük bir eve gittik. İlk başta mağara gibi geldi. Yeni mobilyalarda popomun izi yoktu ve hiçbir yerde rahat edemiyordum. Yine de annem onu sevdi ve onu mutlu görmek beni mutlu etti. O her zaman partinin can damarı oldu ve içine girdiğim ünlüler çevrelerinde yeni arkadaşlar edinmekte hiç sorun yaşamadı. İlk başta yakındık ve sonra ilk birkaç yıldan sonra o kadar ortalıkta yoktu. Beni akşam yemeği randevuları için ekti ve bir saat boyunca bir masada tek başına oturduktan sonra onu aradığımda hiçbir şey planladığını hatırlamadığı için bunun tamamen aklından çıkmış olması gerektiğini iddia etti. Ama yaptığımızı biliyorum çünkü Susan'a onaylattım ve Susan tanıdığım en titiz insan.

Böyle birikmeye başlayan o kadar çok olay vardı ki, Susan'a sürekli olarak hesabına daha fazla para aktarması için yalvarmasından bahsetmiyorum bile. İstedğini elde etmek için her zaman arkamdan iş çevirmeye çalışır ama Susan beni her zaman tuzağa düşürür ve sonunda istek ne olursa olsun onay veririm. Ama bak, anneme istediği her şeyi vermeyi çok isterim - keşke sadece paramı değil, beni de istemeye devam etse.

Benim için bardağı taşıran son damla onun kırk beşinci doğum günüydü. Sadece ikimiz için sürpriz bir kaçamak planladım. Haftalarca kurdum. Susan, beş günlüğüne uçak ve Cabo'da bir villa rezervasyonu yapmama yardım etti. Ama Susan, tıpkı planladığımız gibi büyük sürpriz için onu alması ve benimle havaalanında buluşması için arabayı gönderdiğinde annem gelmeyeceğini söyledi. Zaten arkadaşlarıyla planları vardı ve iptal etmek istemiyordu.

Ve o gün bir ilişki kurmaya çalışmayı bıraktığım gündü.

Kullanılmış hissetmeme rağmen, hala sahip olduğumuz tek bağlantı bu olduğu için onu finansal olarak yüzdürmeye devam ediyorum. Ve ortaya çıktığı gibi, bir ebeveyn daha fazlasını istediğinde hayır demek gerçekten zor. Ya da belki de sonunda bana ihtiyaç duyduğunda aldığım kendine değer vermenin bağımlısı olmamdandır. Şimdi biz esas olarak

Susan aracılığıyla iletişim kurun, bu annemden biraz zaman ayırmama yardımcı oldu, ancak ara sıra doğrudan ondan bir şey isteyen bir metin alıyorum. Acıtıyor ve genellikle yanıtlarımı oldukça kısa tutmaya çalışıyorum.

Her neyse, Noah'ın evinin küçük olmasını seviyorum. Dekor oldukça minimal ama içinde yaşadığı ve temiz bir ucube olmadığı açık. The Pie Shop'a yaptığım gezi dışında, son birkaç gündür bu evden ayrılmadım, bu yüzden orayla iyice tanıştım. Noah'ı, etrafındaki amaçlı eşyalar aracılığıyla biraz tanıdığımı hissediyorum. Kahvaltı masasının üzerindeki süt cam vazoda muhteşem çiçeklerden oluşan sade bir buket duruyor. Daha önce evinde çiçek tutan bir adam tanımadım ve bunu not etmek önemli geliyor. Gözleriyle aynı renkte yeşil gargarası var. Banyo tezgahının üzerinde diş fırçası (elektriksiz) ve diş macununun (Crest orijinal) yanında duruyor. Henüz yatak odasına bir göz atmadım çünkü tuvalet eğitimi almamış bir köpek yavrusu gibi içeri dalıp yatağının her yerine işeyeceğimden korkarmış gibi o kapıyı hâlâ kapalı tutuyor.

Bayıldım.

Üzerinden geçmem için kırmızı bir halı sermemesine bayılıyorum. Buraya geldiğimden beri beni eğlendirmeye çalışmadı - aslında çoğunlukla uzak durdu. Sanırım bugünkü tesadüfi öpücük yüzünden (ah, o inanılmaz öpücük!) ama umursamıyorum çünkü normalmişim gibi yaşamama izin veriyor. Bunun ne kadar harika olduğunu açıklayamam. Kız kardeşlerinin bana davranış biçimleri bile halkın çoğundan farklıydı. Evet, yoğundular ama iyi türdendi. Ve size onlara nasıl hemen güvenebileceğimi anlatacağım. Benden tek bir şey istemek yerine beni bu gece onlarla çıkmaya davet ettiler. Selfie yok. İmza yok. Sadece bu gece onlarla çıkmamı istediler çünkü bunun eğlenceli olacağını düşündüler. Ve bu evin içinde üç gün kış uykusuna yattıktan ve hayatım hakkında ne yapacağım konusunda kendimi hasta olarak endişelendirdikten sonra, *eğlence*kulağa inanılmaz geliyor.

İnanılmazdan bahsetmişken, Noah'ın öpücüğü son birkaç saatte yaklaşık her yirmi saniyede bir olduğu gibi bilincime geri dönüyor. Sanal bir yabancıyla öpüşmek nasıl beni bu kadar cezbedebilirdi? Yine de onu aklımdan çıkarmam gerekiyor, çünkü kesinlikle bir daha olamaz.

Ama Şimdi soru Şu ki, Hank's adlı bir yerde ne giyilir?
Yoksa Honk'un muydu? Tonk'lar mı? Sanırım Hank'indi.

Noah, diye seslendim yatak odamın kapısından. "Honk'a ne giyeceğim?" Bilerek yanlış isim kullanıyorum çünkü Noah'ı kızdırmak en büyük zevklerimden biri haline geldi. Bunu bir oyun haline getirdim. Huysuz turta dükkanı sahibinin kafasını patlatmak ne kadar sürer? Telefonumda bir günlük tutmalıyım. Yüz ifadelerindeki farklılıkları izlemek için gelişmiş bir uygulama indirin.

Orada olduğunu biliyorum çünkü işten eve geldiğinde banyoya girip duşu açtığını duydum. Yirmi dakikadır içerideydi. O adamın çıplakken nasıl görüneceğini hayal etmemeye çalışan, kafese kapatılmış bir kaplan gibi bu odada volta attığım yirmi eziyetli dakika. Tanrım. Bakılması gereken bir manzara olurdu, sadece biliyorum. yapacağım bir manzara*Asla*Bakın, çünkü bu gezi benim için bununla ilgili değil. Ve açıkçası, bunu zaten hayal ediyor olmam gerçekten ürkütücü.*Senden utanıyorum, içimdeki cinsel tanrıça. Kendine hakim ol.*

Kapımın dışında bir yerden bir homurtu geliyor. "Hank'in. Adı Hank'inki. Gideceksen doğru anla."

"Pekala, o zaman Hank'inkine ne giyeceğim?" "Ne istersen."

Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim ama Noah bugünün erken saatlerinden beri daha huysuzlaştı (muhtemelen bahsetmeyeceğimiz olayla bir ilgisi vardır). Balon fiyaskosundan sonra bana her baktığında, kaşlarının arasına sert bir çizgi kazınıyordu. Anlıyorum, kişisel alanlarımızı karıştırdık ve o buna üzüldü. Bir daha olmayacak.

Ama olay Şu ki, yetişkinliğimde üç erkekle çıktım: bir aktör, bir model ve son erkek arkadaşım da bir şarkıcıydı. Hepsi de dergilerin ve magazin dergilerinin oradaki en seksi ve en başarılı erkeklerden bazıları olduklarını söyleyerek salyalarının aktığı erkeklerdi. Yine de, Noah Walker'a duyduğum kadar güçlü bir çekim duymadım.

Yine de ona ilgi duymama izin veremem. Pazartesi günü ayrılacağım ve Susan, geçmişte düşündüğümde normal bir erkekle çıkmamı yasakladı. Dünyalarımızın çok uzak olduğunu söylüyor.

Ne yazık ki, Susan'ın izni olmadan kek yemem, her türlü canlandırıcı aktivite yapmam veya göz kırpmam da yasak.

Ah. Normal hayatıma dair düşünceler beni yıkıyor. Spor olsun diye Noah'ı kızdırma zamanı.

“Öyleyse bir kokteyl elbisesi! Payetlerle kaplı ve kalçası yırtmaçlı bir tane var... Yani, onu zaten Harry Styles'ın doğum günü partisinde giymiştim ama eminim buradaki kimse iki kez görülmeme aldırılmaz. Artı, Harry onu sevdi, bu yüzden...”

Alt dudağımı ısırıp bekliyorum.

Gerçekten de, Noah'ın kapıma doğru yaklaşan ağır ayak seslerini duydum. “Onu giyme. Giyinmişken gülünç görüneceksin.” Hiç kimse bu adamı dürüst olmamakla suçlayamaz. Tamamen kör ve sıfır şeker. *O harika.*

PS. Yanıma bir kokteyl elbisesi bile almadım çünkü benim hakkımda ne düşünüyor gibi görünse de ben aptal değilim.

"Sadece... kot pantolon ve tişört giy," diyor Noah, moda danışmanım olarak hareket etmek zorunda kaldığı için yavaş yavaş işkence görüyormuş gibi bir sesle. Ya da belki de genel olarak benimle konuşmak zorunda kalıyor? Bilmiyorum. *Ancakoğlum ah oğlum* Her zaman profesyonel bir küçük güneş topu gibi davranmak zorunda kalmamayı seviyor muyum? Keskin tavrıyla beni korkuttuğunu düşünüyor. Çok az şey biliyor, onun somurtkanlığından büyüyorum.

Kapıyı açtım ve zaten giydiğim kıyafeti ortaya çıkardım: kot pantolon, tişört ve kıcımı öptüm sırtışı. "Bunun gibi?"

Bana tepeden tırnağa baktı, kaşlarını çatı ve kapısına yürümek için döndü. Sadece bir çatlak açar ve arkasından hızla kapatmadan önce pratik olarak içeri girer.

"Dikkatli olmak!" Kapalı kapısına bağırdım. "O sefer ayaklarının altından geçmem için neredeyse bana yeterince yer bırakıyordun!"

O homurdanıyor ve ben gülümsüyorum. Amelia'ya iki puan. Huysuz Turta Dükkanı Sahibi için sıfır.

Amelia

Noah'ın kız kardeşleri daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Evin önünde durdular ve sonra benim dışarı çıkmam için korna çaldılar. Gerçekten. Korna çaldılar. Dışarı çıktığımda, "Aaa, pop prensesi Hank'e geliyor!" diye bağıldılar. ile arkaya atla Annie!"

Ve arkadan, kamyon kasalarının arkasını kastediyorlardı. Susan beni şu anda bu zifiri karanlık arka yolda emniyet kemeri olmayan bir kamyonun yatağında tavada patlamış mısır çekirdeği gibi sallanırken görseydi ölecekti. Olduğu yerde yere yığılırdı. Gürültülü bir gece olacak, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. İtişip kakan kemiklerim.

Ne yazık ki, tüm bu çarpışmalar baş ağrısını tetiklemeye başlıyor. Hiçbir şey olmayabilir ya da daha sık almaya başladığım o şiddetli migrenlerden birine dönüşebilir. Doktorum stres kaynaklı olduklarını ve daha fazla ara vermem gerektiğini söylüyor. Ama mola verecek vaktim olmadı, bu yüzden çantamda reçeteli güçlü ibuprofen var ve şu anda onu arıyorum.

Küçük turuncu kabı bulduğumda, ihtiyatlı bir şekilde kapağı açtım ve Annie görmeden önce tükürüğümle yutmak için bir hap çıkardım. Bu konuda neden aptalca hissettiğimi bilmiyorum. Bu sadece güçlü bir ibuprofen, ama insanlar ünlülerin rastgele haplar attığını gördüklerinde kafalarına garip fikirler kapma eğilimindeler ve şu anda bayanlarla tüm tıbbi geçmişime başlamak istemiyorum. Tam yanaştığımızda kabı çantama geri fırlattım.

bar ve Madison yolcu tarafındaki pencereden başını uzatarak, "Dikkat edin millet! Öğretmenler çılgına döndü!"

"Siz öğretmen misiniz?" Emily keskin bir şekilde çakıllı park yerine dönerken kamyonun yanından tutunarak Annie'ye soruyorum.

Annie gülümsüyor. "Öyleler ama şu anda yaz tatilindeler. Noah'ın pastanesinin hemen bitişiğinde bir çiçekçi dükkanım var."

Çiçekçi. Birdenbire masasındaki buket daha anlamlı hale geldi. "Yani Noah'ın evine taze çiçekler koyan sen olmalısın?"

Annie gülüyor ve başını sallıyor. "Bir nevi. Noah neredeyse her gün dükkana gelir ve eve götürmek için benden bir buket alır. Sanırım o, yapmazsa iflas edeceğimden içten içe endişeleniyor."

Uh-uh. yapma gönül. Sıkıyaya çalıştığını hissediyorum ama buna izin vermeyeceğim. Ne olmuş? O iyi bir erkek kardeş.

Büyük. Çılgınca. Anlaşmak.

Emily ve Madison kamyonundan yüklerini indirdiler ve gelip benim ve Annie'nin inmesi için kapıyı açtılar. Hank'inkine baktığımda midem ağzıma geliyor. Temelde hiçbir yerin ortasında, çakıllı bir araziyle çevrili ve ağzına kadar doldurulmuş ufacık bir bar. Çubuğun üzerinde yanıp sönen bir neon tabela, gerçekten de bulunduğumuzu doğruluyor. *Hank'in Barı*, ve burada o kadar çok kamyon var ki park yeri Tetris gibi tıklım tıklım. Buraya ilk gelenler yakın zamanda ayrılamayacaklar. Pencereden barın loş bir şekilde aydınlatıldığını görebiliyorum ama içeride o kadar çok insan var ki yangın yönetmeliğini çiğnediğini biliyorum.

"Her şey yolunda?" Annie yanımda durup gergin ifademi okuyarak, dedi.

Yutkunuyorum ve zayıf bir şekilde barı işaret ediyorum. "Yalnızca... meşgul görünüyor."

Emily diğer yanıma geldi. "Çünkü öyle. Herkes... ve demek istediğim herkes, cuma geceleri Hank'e gelir. Tüm kasabada yapılacak tek eğlenceli şey bu, kimse kaçırmamasın."

Ah süper. Herkes bir binaya tıkdı ve ben herhangi bir gerçek koruma olmadan. Oradaki birinin pop müziğe takıntılı olma ihtimali nedir? Aniden keşke Noah burada olsaydı diye düşündüm ki bu çok saçma.

kendi başına düşünce. Onu sadece birkaç gündür tanıyorum ama bir şekilde güvende olmamı sağlayacağını biliyorum.

"Girebileceğimiz bir...arka giriş yok, değil mi? Kamyonetinizde şapka var mı? Bunun bu kadar kalabalık olacağını tahmin etmemiştim, yoksa ben-"

Madison beni arkadan itmeye başladı. Vücudum ön kapıya doğru itiliyor ve suya yaklaşan bir kedi gibi görünüyorum. Güler. "Bu kasaba zararsız. Bize güven. Sizinle ilgileneceğiz. Ve Emily burada tünek işletiyor, böylece onu dinleyecekler.

Mm-hmm. O zaman neden neon canavara kurban olarak sunulduğumu hissediyorum?

Annie hepimiz için kapıyı açıyor ve country müziği yükseldiğinde bana anlayışlı bir şekilde gülümsüyor. İçerisi gürültülü ve gürültülü. Heyecan verici ve ürkütücü. "Önce Emily'nin gitmesine izin ver."

Talimat verildiği gibi geri çekiliyorum ve sinirlerim beni en iyi şekilde kullandığında sahneye çıkmadan önce kullandığım birkaç nefes alma tekniğini uyguluyorum. Madison elimi tutup beni içeri çekmeden önce ikinci nefesimi alamadım.

Yemin ederim sonraki otuz saniye şöyle oluyor:

Kapıdan geçiyoruz.

Tüm kafalar bizim yönümüze döner.

Salonun ortasında dans eden bir grup insan aniden durdu.

Müzik kesiliyor.

Her şey o kadar sessiz gidiyor ki, arkamızdan kapanan kapının sesini duyabiliyoruz.

Ve herkes bana bakıyor.

Görünüşe göre... bu insanlar pop müziğe aşina. Ya da en azından sadece ünlüler. Çünkü kesinlikle bana öyleymişim gibi bakıyorlar. Ağır bira ve ter kokusu, kalbimin göğsüme çarpma şekliyle birleşince, kendimi hasta olacakmış gibi hissediyorum. Bu kötü bir fikirdi. Nashville'den ayrılmak kötü bir fikirdi. Neden fark edilmeden bir kasabaya sığılabileceğimi ve burada mutlu bir yalnızlık içinde zaman geçirebileceğimi düşündüm?

Artık hepsi burada olduğumu ve huzurumun tükendiğini biliyor. Pazartesiye unutun, bu gece gitmem gerekecek çünkü her an telefonlarını kaldırıp fotoğraf çekip tüm sosyal medya platformlarına yükleyebilirler. Paparazzi bir saat içinde burada olur. Her zaman böyle gider.

Kapıdan dışarı fırlamak için döndüm ama Madison kolumdan yakaladı. "Hatta beklemek.

Sorun değil."

Emily'ye başını salladı ve kadının barın tepesine çıkıp ellerini ağzına götürmesini hayretle izledim. Pekala, dinleyin, siz köylü kardeşlerim! Arkadaşım Rae Rose burada ve iyi vakit geçirmek ve sıfır zahmet arıyor. Annen sana bazı görgü kuralları öğretmiş gibi davran ve ona saygılı davranalım! Ayrıca, bir süre daha kasabamızda gözden kaçacak, o yüzden ona bir iyilik yap ve onu hiç görmemiş gibi davran. Herkes anladı mı?

Kalabalıktan içten bir kükreme ve onaylayan baş sallamalar, kaldırılan biralar ve geniş gülümsemeler var.

"İyi! Şimdi biri bana bir içki getirsin!"

Emily bir tanrıçadır. Tüm söyleyebileceğim bu, çünkü herkes tam olarak söylediğini yapıyor. Müzik başlar, kahkahalar yeniden başlar, herkes biz içeri girmeden önceki işine döner, barın arkasındaki adam Emily'nin aşağı inmesine yardım eder ve eline bir bira koyar.

İşte bu kadar.

Kimse bana farklı davranmıyor. Kimse bakmıyor. Kimse imza istemez. Sonraki yarım saat boyunca Walker kardeşler ve ben güler, içer ve konuşuruz. Dürüst olmak gerekirse, dünyanın her yerinde önemli olarak görüldüğümü unutuyorum. Evet, eski sevgilim Tyler Newport ile çıkmamanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorlar (Sürekli aynaya bakıp en güzelinin kim olduğunu soran kendini beğenmiş Disney kraliçesiyle çıkmak gibi bir şey olduğunu hayal ediyorum). Ayrıca şarkıcı olmakla ilgili en sevdiğim şeyi bilmek istiyorlar (kariyer krizim epik zirvelere ulaştığı için kaçındığım bir konu ve bunun herhangi bir iyi yönü hakkında tamamen boşum), ancak bu sorular oldukça hızlı bir şekilde sona eriyor ve ardından sohbetimiz devam ediyor.

İlk biramı bitirdikten sonra bayanlara, "İtiraf etmeliyim," dedim ve kendimi biraz daha rahatlamış hissettim. "Herkesin çıldıracağından endişelendim.

Beni içeri girerken gördü. Daha önce hayran çetelerinin ortasında bulundum ve bunun tekrar olacağından korktum.

Madison gülüyor, çünkü herhangi bir yabancıya "hayran çetesi" bir Disney filmindeki tuhaf bir sahne gibi geliyor. Gerçekte, acı verici, korkutucu ve duygusal ve fiziksel güvenliğin o kadar istila edilmesi ki geri dönüşü zor. Ama çoğu insanın bunun hakkında hiçbir fikri yok, bu yüzden kıkırdamasını başlıyorum.

"İlgilenmiş görünüyorlarsa, bunun tek nedeni, Kacey hamile kaldığından beri bu kasabanın konuşacak bir şeyler araması ve herkesin onun Zac'in olduğundan emin olması ama sonuçta bebek sadece onun kocası Rhett'in olmasıydı. O zamandan beri sıkıldılar.

Emily masanın üzerine biraz daha eğildi. Ama cidden... Zac'in olduğundan emindim. Özellikle de ondan sonra-"

"O pazar kilisede ona baktım! Evet!" Madison masaya tokat atarak birlarını çalkalar. Annie sohbete sadece sessiz bir gülümseme ve kıkırdama ile katkıda bulunur. "Ama her neyse, burada hepimiz iyi insanlarız. Onları en başından doğru bir şekilde ayarlamamız gerekiyordu. Artık sizi rahatsız etmeyecekler ve ziyaretinizin sosyal medyaya sızması konusunda endişelenmenize gerek yok çünkü fark etmemişsinizdir, buralarda cep telefonu hizmeti yok. Ağabeyimizin cep telefonu bile yok."

Cep telefonu olmamasına şaşırmadım. Bununla birlikte, Noah'tan sadece o küçük bahsetmekle tüylerimin nasıl diken diken olduğunu merak ediyorum. Zihnimde ellerinin bir montajı nasıl bedenimde parlıyor, karamsar ağzı hevesle benimkini keşfediyor. Tenimiz birbirine değdiğinde içimden uçuşan doğruluğun uğultusu.

"Öyleyse," diyor Emily, kollarına yaslanarak. "Noah'ın ön bahçesinde bozulmadan önce nereye gidiyordun?"

İkinci biramdan bir yudum alıp dudaklarımı yaladım. "Şey...aslında burada."

Üç bayan da kaşlarını çatı.

"Burada?" Madison'a sorar. "Roma, Kentucky'deki gibi mi? Geldin*Burada*bilerek? Bunu neden yaptın? Yıllardır bu kasabadan gitmeye çalışıyorum ama Annie ve Em izin vermiyor."

Emily, Annie ikisine de hüsrana uğramış bir bakış atıp küçük bir cep defteri çıkarıp bir tür çizelgeye çetele eklemekten önce, "Lanet olası dürüstsün," diyor. Üzgünüm Annie. yani sen*kahretsindüz*," diye düzeltti Emily, kelimeye gösterişli küçük bir kol hareketi ekleyerek*kahretsın*.

Annie deftere bakarken şaşkın bakışımı görüyor. Emily, Madison, Annie ve Noah isimleri yazılıdır ve yanlarında işaretler vardır. Aslında Annie'de hiç not yok ve Noah'ta kız kardeşlerin notunun en az iki katı var. Bu beni açıklanamaz nedenlerle gülümsetiyor.

"Onları çok fazla küfür etmekten vazgeçirmeye çalışıyorum. Biri yirmi sayıya ulaştığında, küfür kavanozuna yirmi dolar ödemek zorunda," dedi Annie, defteri kapatıp bir kenara koyarak.

hafifçe gülüyorum. "Peki bu neden?"

Emily alaycı bir gülümsemeyle, "Çünkü o sağlıklı, tatlı, küçük bir melek bebek," diyor.

Annie, Emily'ye dilini çıkarır. "En azından birimiz incili kapılardan geçmeli ve Yürüteçleri temsil etmeli."

Madison alaycı bir şekilde sırtıyor. "İncimsi geçitler? Ben sadece fu-orkestra kasabasının şehir sınırlarını aşmaya çalışıyorum.

Annie gülümsüyor. "Güzel yakalayış."

Madison birasını bahşış verir. "Sadece seni sevdiğim için ve ayrıca bir taksit daha alırsam ödemek zorunda kalacağım için. Şimdi, sevgine karşılık verecek misin ve Roma'dan ayrılmama izin verecek misin?"

Emily ve Annie hep bir ağızdan, "Hayır," derler.

Kız kardeşlerin ana tavuğu olduğunu hissettiğim Emily, sesine son bir notla ekliyor: "Noah döndü ve biz bir aileyiz. Köklerimiz ve ait olduğumuz yer burasıdır."

*Nuh döndü mü?*Emily'ye Noah'ın nereden döndüğünü gerçekten sormak istiyorum ama fırsat bulamıyorum.

Madison içini çeker ve verdiği o tek nefeste çok şey aktarılır. Özlem, yenilgi, kararlılık. Muhtemelen kaynağını asla öğrenemeyeceğim bir sürü duygu çünkü Pazartesi günü gitmiş olacağım. Gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Üzgünüm, kolayca yoldan çıkarız. Neden ziyarete geldiğinizden bahsediyorduk."

Kasabada birkaç gün geçirdiğime göre, onun şaşkınlığını anlayabiliyorum. Tam olarak normal bir turistik yer değil. Bir yanıt formüle etmem için bana biraz zaman kazandırmak için biramdan bir yudum daha aldım. Ama sonra oda biraz sallandı ve dilim ağırlaştı ama aynı zamanda gevşedi. Bu ani hisle bir an dikkatim dağılarak gerçeği ağzımdan kaçırdım. "Roma adlı en yakın şehri Google Haritalar'da aradım çünkü Audrey burada devreye giriyor.*Roma Tatili*"

Boş bakışlarla karşılandım ve bu ifadenin hangi kısmının onları daha çok şok ettiğini merak ediyorum. En az tuhaf olan kısmından başlamaya karar verdim. "Biliyor musun... klasik film?" Daha fazla boş bakış. "Ah, eminim biliyordur. Audrey Hepburn ve Gregory Peck'i canlandırıyor. Audrey, bir gece kraliyet hayatından kaçan Prenses Ann'i oynuyor ve... neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

Üç kadın da başlarını sallıyor. Önce Emily konuşur. "Aslında bir Audrey Hepburn filmi gördüğümüzü sanmıyorum. İyiler mi?"

Ağzım açık kalıyor. Epik olarak perişan haldeyim. Audrey Hepburn'ün kim olduğunu nasıl bilmezler? "Ne?! Tüm hayatın boyunca Audrey'i deneyimlemeden nasıl geçtin? O her şey lütuftur ve erken farkındalıktır. Güzellik ama tuhaflık." Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "O çok güzel." *Ve en iyi arkadaşım* Söylemiyorum çünkü gerçekte ne kadar ucube olduğumu öğrenmelerini istemiyorum. Ya da yalnız. Çünkü sadece arkadaşı olmayan biri ölü bir film yıldızını en iyi arkadaşı olarak iddia eder.

Madison gülümsüyor. "Annie'ye benziyor." Dramatik bir şekilde duraksıyor ve gözlerini muzip bir şekilde kız kardeşine çeviriyor. "En azından güzellik ama tuhaflık kısmı." Şarkı söyleme tarzından bunun sevecen bir şaka olduğu açık.

Ama yine de Emily şakacı bir şekilde Madison'ın omzunu dürttü. "Tamam, bu gecelik bu kadar bebekle uğraşmak yeter. Karşılık veremeyecek kadar tatlı olduğunu biliyorsun.

"Hey, beni savunmak zorunda değilsin. Kendimi tutabilirim," dedi Annie, iki santim daha yükselerek. Her iki kız kardeş de sabırla ona bakıyor ve ellerini çenelerinin altında ciddi bir şekilde kavuşturmuş halde bekliyorlar. "Maddie çok... eh, o sadece..." Annie sinirli bir şekilde homurdandı, gözlerini devirdi ve hiçbir şey düşünemeyince koltuğuna yaslandı.

demek istemek. "Açıkça Madison zarafet ve erken farkındalık kısmı ve sen de bu gece o gömleğin içinde gerçekten güzel görünüyorsun, Maddie."

Kız kardeşler kahkahalara boğulur ve Emily, zinger eksikliğinden kesinlikle rahatsız görünen Annie'nin yanağını sevgiyle öper. "Asla değişme, Annie."

Burada oturup bu kız kardeşlerin şakalaşmalarını, yaygaralarını ve birbirlerini o kadar iyi sevmelerini izlerken, bunun eksikliğini kendi hayatımda çok keskin bir şekilde hissediyorum. Bunun için çaresizim. Bilmek ve tanınmak. Küçük ailelerinin arasına girmek ve birbirlerine yaptıkları gibi benimle dalga geçmeleri için yalvarmak istiyorum. Kendimle ilgili göremediğim bariz gerçeklerle beni şişlemelerini istiyorum. Gülmek, gözlerimi devirmek ve onlardan biri olmak istiyorum. Sahip olduklarına sahip ol. Ama bunu yapmak için kendime karşı dürüst ve açık olmalıyım. Onları içeri almalıydım, benim biraz tuhaf ve işlevsiz olduğumu görmelerine izin vermeliydim ve Pazartesi gideceğim için buna değip değmeyeceğinden bile emin değilim.

Onun yerine hafifçe gülümsedim ve biramı yudumladım.*Kibar, kibar, kibar.*

Birkaç dakika sonra ve hepimiz bir tur daha bira ısmarladıktan sonra, Madison omzumun üzerinden baktı ve gülümsemesi daha da genişledi. "Ah, bak, Noah burada James'le birlikte!"

Mideme bir kelebek çılgı düşüyor ve bu his o kadar güçlü ki neredeyse sandalyemden düşüyorum. Her nasılsa, Noah'ın gözlerini ensemde hissedebiliyorum. Cildim sıcak. Kollarımdaki tüyler diken diken. Parmaklarım kıpır kıpır. Dizimi sektiriyorum ama bunların hiçbiri onun yaklaştığını hissetme şeklimi silmeye çalışmıyor. Biramı dudaklarıma götürüp yarısını içtim. başka seçeneğim yok Şimdi yıpranmış sinirlerimin insafına kaldım.

Ne yazık ki, daha önce biraz sallanan oda şimdi dönen bir çay fincanı yolculuğu gibi geliyor. Nasıl sarhoş oldum? Bu sadece bir buçuk birayı bitirmek için doğru görünmüyor. Sarhoş, tabii. Ama bu his farklı. Endişe verici.

Noah ve adının James olduğunu söyledikleri adam oraya gelirler. Noah masanın karşı tarafında duruyor çünkü her zamanki gibi fazla yaklaşırsa ısırırım diye korkuyor. Ancak arkadaşı kendisini sıcak ve açık bir gülümsemeyle tanıtır.

Bronzlaşmış, nasırlı elini uzatıyor. Onun, koyu kahve saçlarının ve inci gibi beyaz dişlerinin ne kadar çekici olduğunu hemen fark etmedim desem yalan olur. Merhaba, ben James. Ve senin tam olarak kim olduğunu bildiğimi hemen kabul ederek ikimizi de herhangi bir gariplikten kurtaracağım. Beni rahatlatan iyi huylu bir gülümseme takındı. Seninle tanışmak büyük bir onur, Rae. Kendimi bu kadar sarhoş hissetmeseydim içim rahat ederdi.

Mide bulantısı ve bitkinlik üstüme çullandırken bardağımda kalan biraya şüpheyile baktım. Göz kapaklarımı açık tutmak için yukarı kaldırmam gerekiyor.

"Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum Rae," diyorum, sözlerimin ağzımdan çıkan koyu kıvamlı pekmez olduğunu hissederek.

James'in yüzü alaycı bir gülümsemeyle kırışıyor. *Bekle*. Yanlışlıkla ona ismimle mi seslendim? Yavaşça başımı sallayıp gülüyorum. "Üzgünüm. Demek istediğim *James*. Tanıştığımıza memnun oldum, *James*. Yüz pound ağırlığındaymış gibi hissederek biramı kaldırdım. "Bunlar çok fazla sanırım."

Annie kaşlarını çattı. "Yalnızca bir buçuk bira içtin ve bir saniye önce iyiydin."

Sağ.

Bu şekilde davranmam tuhaf.

Başımı kaldırıp Noah ile göz göze geldim. Bir kasırgadan daha fırtınalı görünüyor. Kalın, altın rengi kaşları iyice çatılmış ve çenesi gergin. O mutlu değil. Peki, ben yanındayken hiç mutlu oluyor mu? Bakışları o kadar yoğun ki başka tarafa bakmam gerekiyor ama gözümün ucuyla beni hâlâ yakından izlediğini görebiliyorum. Kollarımdan aşağı ürpertici darbeler iniyor ve yüzümde bir delik açmadan önce bana öyle bakmayı bırakmasına ihtiyacım var.

Ayrıca, vay arkadaş, birdenbire bana kamyon çarpmış gibi hissediyorum ve her şeyden çok uyumaya ihtiyacım var. Başımı bu masaya koymak istiyorum ve...

Kahretsin.

İşte o zaman ne yaptığımı anlıyorum.

"Ah! Bu benim favori şarkım!" diye bağıyor Madison. Masada tam önümde olmasına rağmen çok uzak geliyor. "Hadi gidelim

dans!"

Kız kardeşler ortaya çıkar ve James'le birlikte dans pistine doğru yönelirler ama Emily geride kalır. "İyi misin Rae?"

Ona normal bir gülümseme vermeye çalışıyorum. Dudaklarımın hareket ettiğinden bile emin değilim. "Şşşt! Bir saniye içinde orada ol!"

Kıkırdıyor ama ses tonundaki endişeyi hâlâ duyuyorum. Anne tavuk benim üzerimde. "Tamam aşkım. Noah, ona göz kulak ol, olur mu? Bence o bir hafif siklet." Şimdi masada yalnızım ve birinin içkime bir şey dökmediğini bilmekle aynı ölçüde rahatlıyor ve yaptığım şey için korkuyorum. Dünya etrafımda dönüyor, midem bulanıyor ve gözlerimi kapatma isteği o kadar güçlü ki kapatamıyorum. savaş onunla. Ama daha da kötüsü, şu anda tamamen savunmasızım.

Gözlerimin kaymasını engellemeye çalışarak sandalyenin arkasında asılı duran çantama döndüm. Elimi içine daldırdım ve reçeteli migren ilacımı çıkardım. Gözlerimi odaklamak için ciddi bir çaba harcıyorum ama sonunda bunun daha önce aldığım daire şeklindeki hapla aynı olmadığına karar verebiliyorum. Bunun anlamı... *Ah, hayır, hayır, hayır.*

Çantamdaki diğer reçeteli şişeyi çıkardım. Bu, yalnızca turneye çıktığımda ve diğer ülkelerde ciddi jet gecikmesi yaşadığımda kullandığım, ağır hizmet tipi, gelecek yaza kadar sizi bayıltacak türden bir uyku hapı. Ve evet, daha önce aldığım hap. Normalde çantamda tutmam ama şehirden ayrılmadan önce banyo tezgahımdaki her şeyi şimdi taşıdığım çantaya aktardığımı unutmuşum. Bu ilacı sadece çok kötü bir durum olduğunda alıyorum ve kesinlikle uyuyamıyorum çünkü beni bir at sakinleştirici ile aynı güçle bayıltıyor. Oh, ve bir endişe verici farkındalık daha, uyku haplarını alkolle karıştırmak büyük bir hayır-hayırdır.

"Onlardan birini aldın mı?" Noah'ın sesi tam tepemde gürledi. Onun burada olduğunu unutmuşum. Adımı bile hatırlamak zor. Şimdi yanıma çömeliyor ve hap kutusunu elimden nazikçe alıyor. Parmakları benimkine değişiyor ve ben titriyorum. O çok sıcakkanlı. Ve eli bile güçlü görünüyor. Turta yapmak bu adam için gerçekten işe yarıyor.

Ben yutarım. "Evet. Yanlışlıkla." Sözlerim sanki şimdiden beş kadeh içmişim gibi birbirine karıştı. Kesinlikle sarhoş hissediyorum. Ve korktum. Ve

yalnız. "Diğer ilacımı aldığımı sanıyordum. Değil sanırım."

"Kaç tane aldın?" Sesi, vücudumun üzerine örtülmüş bir mikrofiber battaniye gibi geliyor.

"Sadece bir." Artık fiziksel olarak uyanık kalamıyorum. Uykunun pençelerinin içime battığını ve beni altına çektiğini hissediyorum.

Başımı masaya dayayarak gözlerimi bir kez daha açıp Noah'ya baktım. Görüş alanımda bulanık ve yüzüyor ama artık fırtınalı görünmüyor. Gözlerinin arasında o kırışık var. Endişeli Noah sevimli. Endişeli Noah güzel görünüyor. Samimi.

Ve bu, her şey kararmadan önce sahip olduğum son düşünce.

Nuh

Well, bu hızla tırmandı. Bilin bakalım kamyonumda kim var, aklını kaçırmış ve yerel doktorun muayenehanesinde Dr. Macky'ye saatler sonra gelmesi için yalvardığım kontrolden yeni çıkmış? Size iki ipucu vereceğim: (1) Onu etrafta fark etmeyeceğime söz verdi; ve (2) Dikkat çekici bir şekilde başka bir şey olmadı *etrafında* onunla tanıştığımdan beri

Bu kadın sadece birkaç gündür hayatımda ve benim sonum olacak. Bu gece onu gördüğüm an bir şeylerin doğru olmadığını anlamıştım. Gözleri cam gibiydi ve normal ısıltısı yoktu. Dehşete kapılmış ve bir anda dışarı çıkmış görünüyordu. Bir an için birinin içkisine bir şey kattığını düşündüm ve kimin yaptığını bulana kadar bardaki her masayı alt üst etmek üzereydim.

Ama sonra çantasından o hapları çıkardığını ve onlara baktığını gördüm ve hepsi yerine oturdu. Ona kötü niyetle ilaç verilmediğini duyunca hissettiğim rahatlamanın yerini anında korku aldı. Hap kutusunu sadece yanlışlıkla uyku hapi aldığını bulmak için kontrol ettim. Ben doktor değilim ama uyku ilacıyla alkolü karıştırmanın iyi bir şey olmadığını ben bile biliyorum.

Annie bir şeyler döndüğünü anlayınca masaya geri döndü ve Amelia'yı gizlice kamyonete götürmeme yardım etmesini sağladım. Neyse ki bardaki herkes o kadar gürültücü ve dans ediyordu ki kimse bizi fark etmemiş gibiydi. Onu kamyonumun ön koltuğuna oturttum ve Annie'ye neler olduğunu anlattım.

Annie içeri girip barın telefonunu Dr. Macky'yi aramak için kullanırken ben Amelia ile kamyonunda oturdum. Hayatımda hiç bu kadar hızlı araba kullanmamıştım ve daha önce bara geç geldiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bir saat önce orada olsaydım, tıpkı kız kardeşimin kamyonu gibi içeride kalırdım.

Her neyse, kliniğe gittik ve Dr. Macky, Amelia'nın hızlı bir değerlendirmesini yaptı. Tansiyonu iyiydi, oksijen seviyesi iyiydi ve bok gibi deli olmasına rağmen, doktor onun iyi olacağını ve sadece uyuması gerektiğini söyledi.

Şu anda, kamyonumun koltuğunun karşısında bayıldı ve ben, en başta istemediğim bu sorumluluktan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışan kız kardeşimle kapının dışında duruyorum. Ama düşünürken bile, bu gece onu böyle bırakmamın hiçbir yolu olmadığını biliyorum. İstiyorum ama yapamıyorum.

Annie kamyonumun açık kapısına bakıyor, burada Amelia'nın koyu renk saçları etrafına dağılmış ve yanağı deriye bastırılmış, ağzı sonuna kadar soluyarak görebildiğimiz açık kapıya bakıyor. "Bana bir köpek yavrusunu hatırlatıyor. Hepsi kayıp ve üzgün. Lütfen onu tutar mısın, Noah? Pleeeeeease," diyor Annie, ellerini çenesinin altına koyup yüzlerce kez kırpıştırarak.

Bak, Annie'nin olayı şu ki, benimle yalnız kalana kadar sessiz. Ve sonra fikrini söylemekte sorun yaşamıyor.

Gözlerimi devirdim, kız kardeşimin neden Amelia'nın üzgün olduğunu düşündüğünü sormama izin vermedim. Ben de bu duyguya kapıldım ama... önemli değil. bilmeme gerek yok Aslında o kadını ne kadar az tanırsam o kadar iyi.

"HAYIR. Ve tek söylediğim, sen ve diğer kızlar bağlanmamalısınız. Onun gibi bir kadına güvenemezsin." Konuyu eve götürmek için ona sert bir bakış attım. Kız kardeşlerimin her birinin Amelia'ya aşık olduğunu ve bundan kesinlikle hiçbir fayda gelmeyeceğini şimdiden söyleyebilirim. Biz onun için hiç kimseyiz. Pazartesi günü şehirden ayrıldığında arkasına bakmayacak bile ve bunu hatırlamaları iyi olur.

"Oooh, sert bakış. Gerçekten ciddi olmalısın," diyor ifadesiz bir teslimatla. "Biliyor musun? Bahse girerim o aslında bir pop yıldızı değil, yeni aracı için bir üs bulmak üzere bu küçük kasabaya gönderilen gizli bir ajandır.

suikast teşkilatı. Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Haklısın, mesafemizi korusak iyi olur."

Gözlerimi ona diktim ve gülümsememeye çalıştım. "Ukala. Ben sadece yeni arkadaşınız sizi yarı yolda bıraktığında kalbinizin kırılmasını önlemeye çalışıyorum."

"Kalbimizi kırmaktan bizi mi, yoksa sizin kalbinizi kırmaktan mı alıkoyun?*Tekrar.*"

Beni bu kadar iyi tanıyan kardeşlerimin olması sinir bozucu. Yine de onun eline oynamayı reddediyorum. "Kes şunu ve arkaya atla."

"İyi. Senin yerine mi dönüyoruz?"

"Hayır," diyorum, Annie yerleştikten sonra bagaj kapısını arkasından kapatıyorum. "Bu gece yatağını o alacak."

Annie bana dehşete düşmüş bir bakış attı. "Neden? Boş yatağı olan sensin!"

"Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama bu, sabah kendini berbat hissederek uyandığında kendini güvende hissetmesini istemediğim anlamına gelmiyor. Pek tanımadığı bir adamla tek başına bir evde değil, etrafının kadınlarla çevrili olacağı bu gece senin evinde uyuyacak.

Homurdanmak istediğini ama reddedemeyecek kadar yumuşak bir kalbe sahip olduğunu söyleyebilirim. "Pekala, amacını anlıyorum. Yatağını alabilir. Diğer insanların bizim gibi aziz yaşlı bir adam olduğunu bilmediğini unutuyorum.

"Senin küfür çizelgene göre o kadar aziz değil."

Bana parmağını gösteriyor. "Bu arada, kavanoza kırk dolar borçlusun."

inledim. O lanet kavanoza emeklilik fonumdan daha fazla para ödedim. Annie yıl sonunda hepsini hayır kurumlarına bağışlamasaydı, onu şımartmayı uzun zaman önce bırakmış olacaktım. Ama her ne sebeple olursa olsun, bizim küfür etmememiz onun için önemli ve bu yüzden... Sanırım bu benim için de önemli. En azından o etraftayken.

Tam sürücü koltuğuna geçmek üzereyken, Annie'nin kafası kamyonun etrafından dolanıyor. Ya Nuh? Büyükannem Rae'den hoşlanırdı, biliyor musun? Ne düşünürsen düşün, onun iyi bir kalbi var. Söyleyebilirim." O gibi gülümsüyor

bir anıyı yeniden yaşıyor. "Büyükannen senin için hep onun gibi birini istemiştir."

Annie'ye baktım, sözlerini içine çekmek yerine zihnimde ona geri yansıtmaya çalıştım. Sonra kamyonun kasasını işaret ettim. "Arkana yaslan. Şimdi gidiyoruz. Ben devam edene kadar bana sessizce sert bir bakış attı." *Lütfen.*"

Bu kasabadaki herkes benim zayıf noktamı biliyor mu? Sanki göğsümde kırmızıya boyanmış bir hedef var. Kalbimi ikiye ayırmak için bahsedecekleri kişiyi tam olarak biliyorlar.

—

Pakıl sürücüsünü eve kadar çekin ve motoru durdurun. Amelia'nın başı lucağımdan sadece birkaç santim uzakta ve saçlarının bir kısmı saçlarıma dökülmüş.

uyluk. Omzunu dürttüğümde sızlanıyor. Hey, sarhoş. Uyanmak."

"*Sarhoş değilim,*" dedi, bana bakmak için mavi gözlerini açarak. Vur, Annie haklıydı. Şu anda kayıp bir köpek yavrusu gibi görünüyor. İçimde tetiklediği koruma içgüdülerini sevmiyorum.

"Olabilirsin," diyorum ama yine uyuyor. Bu hap ve alkol kombinasyonu onu buharlaştırdı.

Dışarı çıkıp kapısını açmak için kamyonumun etrafından dolaşıyorum. Annie kamyonun yatağından atlıyor ve yanımda duruyor. "Oturana kadar kollarından birini çekmeli miyiz?"

"En iyi şansımız gibi görünüyor."

Annie ve ben, Amelia'yı dik oturtmak için birlikte çalışıyoruz. Baş cama yaslanıyor ve ağzı açık, gözleri kapalı. Ona bir güneş gözlüğü takarsak, insanlar yeniden canlandırdığımızı düşünebilir. *Bernie'de hafta sonu.*

Amelia'ya, Pekala, upsy daisy, dedim, kollarından birini boynuma dolayıp onu dışarı çekerken. Hiç çaba sarf etmiyor -gevşek bir şekilde yanımdan sarkıyor ve beni o kadar sıkı tutmaya zorluyor ki, onu yaralayacağımdan korkuyorum. Annie, Amelia'nın diğer tarafına gidiyor ama kız kardeşim sadece 1.70 boyunda (kelimenin tam anlamıyla, bir inç daha fazla değil) ve pek yardımcı olmuyor.

"Siktir et," diyorum, Amelia'yı kollarıma alıp içeri taşımak için dönüyorum. Bu bir şekilde çok daha kolay, özellikle de Annie, Amelia'nın yüzünü başı omzuma gelecek ve artık bir ölü gibi üstümden sarkmayacak şekilde yeniden yerleştirdikten sonra. Tanrım, ne tuhaf birkaç gün.

Ben Amelia'yı ön basamaklardan yukarı taşıırken, Annie önümde koşup kapıyı açıp ışıkları yakıyor, onun kollarımda nasıl hissettiğinden, saçlarının ne kadar tatlı koktuğundan veya nefesinin boynumda nasıl hissettiğinden zihinsel olarak bağımsız kalıyorum. Onu içeri alıp Annie'nin yatağına yatırdım ve vücudu şilteye çarpar çarpamaz inledi ve karnını tuttu, gözleri kapalı küçük bir top gibi kıvrıldı. Mide bulandırıcı mı? Doktor Macky bunun bir yan etki olabileceğini söyledi. Bu koruma ve yatıştırma içgüdüğü beni yine ürkütüyor.

Yanımda Annie ile Amelia'ya baktım. İkimiz de şimdi ne yapacağımızdan biraz emin değiliz. Aslında ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bu durumu kız kardeşime devretme zamanı. Amelia'yı dışarı davet eden ilk kişi olduğu için ona bakabilir. Pop yıldızı artık onun sorunu, benim değil. Onu bir doktora göstererek ve onu güvenli bir yere götürerek görevimi yaptım - şimdi eve gidip rahat uyuyabilirim.

Gitmeliyim.

O iyi olacak.

Görünüşe göre, Annie'nin okuma sandalyesini yatağa yaklaştırmak için odanın köşesi dışında hiçbir yere gitmiyorum. Ardından, banyoya gidip bir el bezini soğuk suyla ıslatıp Amelia'nın mide bulantısına yardımcı olması için alnına dokunduruyorum. Annie tüm bunları aşırı hoşgörölü bir sırtıyla izliyor. "Ne?" Sesimdeki ton net olmasına ve anlamamama rağmen ona soruyorum.

onun düşüncelerini duymak istiyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıp başını sallıyor, gözlerinde neşe parlıyor. "Hiç bir şey. Hiçbir şey. Hemen bir duş alıp Hank'in kokusunu üzerimden atmaya çalışacağım. Dışarı çıktığımda kafamı da soğuk suyla yıkayabilir misin? Gerçekten güzel görünüyor."

"Kapa çeneni," diyorum, o kıkırdarak odadan çıkarken onu tekmeliyormuş gibi yapıyorum. Yine de Annie'nin ateş göstermesi hoşuma gidiyor. Keşke bunu diğer insanların yanında daha çok yapsa.

Bezi Amelia'nın alnında gezdirmeye devam ettim, bunun pek bir işe yarayıp yaramadığından emin değilim ama bir keresinde bir filmde birinin bunu yaptığını gördüğümü hatırlıyorum. Bir düşününce, kız kardeşlerimden birinin bana izlettiği o eski zaman filmlerinden biri olabilirdi. Ve kahramanın gerçekten hasta olup olmadığını veya sadece ateşi olup olmadığını hatırlayamıyorum. Her neyse, en azından bu bana bir şeyler yapıyormuşum gibi hissettiriyor.

Amelia'ya yardım etmek için neden bir şeyler yapmak istediğimden bile emin değilim.

Sonra tekrar inliyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Sanki gerçek miyim yoksa rüya mıyım diye karar vermeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor.

"İyi misin?" sessizce soruyorum "Nuh?"
"Evet benim."

Amelia derin bir nefes aldı ve gözlerini açık tutmaya çalıştı ama başaramadı. "...güvende miyim?" diye soruyor kalbimi burkan uyku bir bulamaçla.

"Evet. Kız kardeşlerimin evindesin. Bu gece sana göz kulak olacaklar."

Gözlerini hiç açmadan, sefalet ve utanç arasında bir ses çıkardı. "Hayırdır. Onlar benim arkadaşım olacaklardı. Şimdi olmak istemeyecekler."

Kaşlarımı çattım ve yanağından aşağı süzülen gözyaşını parmak boğumlarımla sildim. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Yüksek bakım." Duraksadı ve sanırım tekrar konuşmaya başlamadan uykuya daldı. "İnsanlar sadece kolay olduğumda beni sever." Gözleri kapalıyken kaşları çatıldı ve yüzünün yanından bir damla daha yaş düştü. "Her zaman kibar olmalısın."

Yapmamalıyım ama bir gözyaşını daha elimin tersiyle sildi çünkü gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görmeye dayanamıyordum. Amelia elimi tuttu ve sıktı. Aklını kaçırdığını biliyorum - gözlerinin hala kapalı olduğunun ve sözlerinin neredeyse tek bir uzun karalama olduğunun kanıtı. Ama kalbimin üç kat güçlendirilmiş duvarlarını acı bir şekilde delip geçen ham bir dürüstlük var.

"Ama seninle değil." Burnunu elimin arkasına sürüyor. "Benden zaten hoşlanmıyorsun diye sana kibar davranmak zorunda değilim."

"Bu doğru değil," diyorum ondan çok kendime.

Mırıldanıyor. "Annem eskiden en iyi arkadaşımıdı ama artık benden sadece param için hoşlanıyor. Susan sadece benim başarımı umursuyor. Ve dünya beni sadece Rae Rose için istiyor." Derin bir iç çekerken uzun bir duraklama oluyor. "Boğuluyorum ve kimse beni görmüyor."

Amelia elimi sanki şimdiye kadar tuttuğu en değerli şeymiş gibi yumuşak yüzüne bastırmaya devam ederken dilim tutulmuştu. Bana güvenmesi ıstırap ve cennet. Bana ihtiyacı varmış gibi beni tuttuğunu hissetmek. Gözlerimi kapattım sözlerine, çünkü,*kahretsin*, Ona karşı bir şey hissetmek istemiyorum ama hissediyorum. Acı çekiyor ve yalnız ve nedense, bunların hiçbirini hissetmemesini çok önemsiyorum. Merritt'ten beri başka bir kadının kalbim üzerinde bu kadar hakimiyet kurmasına izin vermemek için çok çalıştım ve tabii ki bu kadın -en müsait olmayan- parmaklıkların arasından sıyrılıp beni yapan kişi.*hissetmek*şeyler.

Bu delicesine aşık olmak değil. şehvet bile değil. Bu, tüm duyguların en kötüsü... önemseme.

Bakım pervasızdır çünkü bencilliğin sunduğu emniyet kemeriyle birlikte gelmez. Bakımın kaybedecek çok şeyi vardır ve neredeyse her zaman kalp kırıklığıyla sonuçlanır. Ne yazık ki, artık onun yanında kalbimi kontrol altında tutmaya karşı güçsüzüm. Hayatımda gerçekten ilgilenmeme izin verdiğim çok kısa bir insan listesi var ve görünüşe göre ona bir isim daha ekledim.

Amelia'nın saçını kulağından geriye ittim, böylece beni duyabileceğini anlamıştım. "Seni görüyorum."

Amelia

Farklı bir evdeyim - kesinlikle Noah'ın olmayan bir evde. Hatırladığım son şey, Hank's Bar'daydım. Ve şimdi bir uyanıyorum garip yatak Bu odanın inanılmaz derecede kadınsı olduğunu fark edene kadar bilincimin dikişlerinde panik geziniyor. Üzerimde zeytin, toz pembe ve krem renk paletinden güzel çiçekli bir yorgan yatıyor. Pencere kenarında sulu meyveler ve yatağın yanında dev bir buket çiçek var. Ve ben hala kıyafetlerimdeyim.

Fısıldayan kadın sesleri (aslında seslerini alçak tutmakta çok kötü bir iş çıkarıyorlar) kapalı kapıdan içeri süzülüyor ve şimdi rahat bir nefes alarak nerede olduğumu biliyorum.

"Onu uyandırmalı mıyız?"

"HAYIR. Doktor uyumasına izin vermemi söyledi."

Doktor?

Hepsi aniden kırık parçalar halinde bana geri döndü. Barda garip ve sersemlemiş hissetmek. Uyku hapi aldığımı ve sonra alkol aldığımı fark ettim. Ve sonra Noah'ın yeşil gözlerinin yer aldığı pek çok anı: Barda yanımda, kamyonunda bana bakıyor, muayene odasında bir doktor göz kapaklarımı açıp onlara ışık tutarken. Ve sonra karanlıkta bana bakan ürkütücü yeşil gözlerinin bir görüntüsü daha - endişeli değil, başka bir şey...

Bulanık gözlerimi kapatıp inleyerek sindim. İddiaya girerim dün gece kendimi tam bir pislik yaptım. Benden zaten nefret etmiyorsa, şimdi gerçekten nefret ediyor.

Belki de bu yüzden onun evinde değil buradayım. Bavullarımı topladı ve beni kovdu. Yapsaydı onu suçlamazdım.

"Saat neredeyse on oldu. En azından orada hâlâ hayatta olduğundan emin olmamız gerekmez mi? Bu ses kesinlikle Madison'a ait.

"Tamam, ama hâlâ yaşayanlar arasında olup olmadığına bir göz at ve sonra onu kendi haline bırakalım. Noah onu uyandırdığımızı öğrenirse bizi öldürür. Ve bu Emily.

Bütün gece yatağının yanında oturup onu izlediğine hâlâ inanamıyorum. resim çektin mi O kadar kızgınım ki...*Ah!*" diyor Madison, sonunda yüksek bir havlamayla.

"Hayır, fotoğraf çekmedi. Nasıl bu kadar kabasın, Maddie?"

"Ben? Beni her zaman çimdikleyen Annie! Bırakır mısın?"

Annie, diğer iki kız kardeşten daha iyi bir fısıltıyla, "Tartışmaya çimdiklemeyi tercih ederim," diyor.

Ve, bekle bekle bekle. Noah'ın bütün gece yatağının yanında oturup beni izlediğini söylediler mi? Bakışlarım yatağın yanında, şimdi önemiyle nabız gibi atan, masumca boş bir vurgulu koltuğa kaydı. Yatağa doğru açıktır. Noah bütün gece o sandalyede oturdu ve benimle ilgilenildiğinden emin oldu. *Buradayım. Güvendesin,* dediğini hatırlıyorum.

Yatak odasının kapısı aralandı ve ben uyuyor numarası yapmaya bile zahmet etmedim. Üç çift göz bana kırıştırdı ve zayıf bir el sallayarak elimi kaldırdım. "MERHABA. Yaşıyorum ve bunların hepsini duydum."

Kapıyı sonuna kadar açıp inliyorlar. "Üzgünüm. Sessiz olmaya çalışıyorduk," diyor Annie. Çizgi film muzlarıyla kaplı bir pijama takımı giyiyor. Madison parlak batıkli bir kapüşonlu, turkuaz eşofman altı ve sakız pembesi çerçeveli gözlüklerle yatağın dibine zıplıyor. Dirseğinin üzerinde doğruluyor ve başını parmak boğumlarına yaslıyor.

"Yani... uyku hapları ha?"

Madison! Hayatına burnunu sokma, bu çok kaba," diye azarlıyor Emily, bana özür dilercesine gülümseyerek.

"Yok, önemli değil. Baş ağrısı için diğer reçetemi aldığımı sanıyordum ama bu hafta başlarında uyku ilacımı da çantama koyduğumu tamamen unutmuşum. Genellikle sadece başka bir ülkeyi ziyaret ettiğimde alıyorum

ve korkunç bir jet gecikmesi var.” Başımı sallıyorum. "Dün gece çok fazla sorun çıkardığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Gerçekten üzgünüm çocuklar.”

Aptal gibi hissettiğimi söylemek yetersiz kalır. Gözlerim yine açılı koltuğa kaydı.

Emily yatağın yan tarafına tünemiş, bordo renginde sofistike, saten bir salon takımı giymiş. Sanki bir burritoymuşum gibi örtüyü ayağımın etrafına sardı. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sen sadece Noah ve Anna-muz için sorun oldun."

Ve şimdi muzlu pj'ler daha mantıklı.

Annie'ye bakıyorum. "Gerçekten üzgünüm. Ayrıca, adının Annie olduğunu sanıyordum? Yumuşak bir gülümsemeyle omuz silkiyor. Annie. Anna-muz. Ya biri. İkisi de Annabell'in kısaltması." Onun adının ona uyduğu kadar kimsenin adının birine uyduğunu sanmıyorum. Yumuşak. Güney. Nazik ve misafirperver. Bu kadar misafirperver olmaları adil değil ve ben onlardan almaktan başka bir şey yapmıyorum.

Verilmesi en zor olan şeyden, kendimden biraz vermeye karar verdim. Şey, benim adım aslında Amelia. Rae sadece bir sahne adı.”

Üçü de suçlu bakışlar atıyor. Madison, "Zaten biliyoruz," diyor. Bir omzunu kaldırıp indiriyor. "Vikipedi çok küçük bir muhbir. O şeyin üzerinde her ünlünün adını ve ev adresini bulabilirsiniz.

Gülüyorum çünkü burada kendimle ilgili büyük bir sırrım olduğunu düşünmüştüm - ve bunca zamandır halka açık olduğu ortaya çıktı. Kendimi asla Google'da aramadığım için aldığım şey bu. Aniden, orada başka hangi derin kişisel bilgilerin mevcut olduğunu merak ettim. Keşke Noah'ın bir Wikipedia'sı olsaydı...

Gözlerim tekrar koltuğa kaydı. “Hımm... yani... Noah? O deli mi? Beni kovduğundan beri öyle olduğunu düşünüyorum.

Annie yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Noah seni kovmadı," dedi. "Dün gece burada kalmanı istedi çünkü neredeyse bayginken bütün gece onun evinde uyduğunu bilsen kendini güvende hissetmeyeceğinden korkuyordu."

Orman gibi gözleri yine zihnimde canlandı.*Güvendesin.*

Noah için beslediğim ufacık aşk, biraz ürkütücü ve tüketici bir şeye dönüştü. Neden diğerleri gibi olamıyor? Uyandığımda burada olduğundan emin olsaydı, tüm övgüyü kazanabilseydi, davranışlarını göz ardı etmek daha kolay olurdu. Ama hayır. Tıpkı Roma, Kentucky'de uyandığım ilk sabah gibi, Noah hiçbir yerde bulunamadı.

Tuhaf olan şu ki, bu sabah onun evinde uyanmış olsaydım, kendimi güvensiz hissetmezdim. Noah hakkında onurlu hissettiren bir şey var. Cehennem kadar huysuz ama daha az onurlu değil.

"Nerede o şimdi?" diye sordum, sanki kapının arkasından fırlayacakmış gibi etrafa bakındım.

"Ah, başından beri burada olduğunu bilmeni istemedi - Ah! Bırakır mısın?!"

Annie'nin parmaklarının Madison'ın kolunun altından geri çekildiğini görmek için tam zamanında baktım. Yumuşak, küçük bir bahar kelebeği gibi, "İşe gitmesi gerekiyordu," diyor. "Ama kendini iyi hissettiğinde dükkana uğramanı söyledi. Seninle konuşmak istediği bir şey var. İstersen seni çiçekçiye giderken bırakabilirim. Hafta sonları saat on bire kadar açmam."

Midem tersyüz oluyor. Ve heyecandan mı yoksa korkudan mı, henüz emin değilim. Noah'ın bavullarımı toplayıp yola iki gün erken çıkmamı söylemesi hâlâ büyük bir ihtimal.

—

ABir kase mısır gevreği attıktan, dişlerimi parmakla fırçaladıktan ve saçlarımı taradıktan sonra ilk kez cep telefonumu açıyorum. Ben Madison, yatağında durup cep telefonumu bir dakikalığına tavanda sallarsam bir bar kazanabileceğimi söyledi. Ve o haklı - işe yarıyor. Sonunda bir hizmet çubuğu ve bununla birlikte altmış yedi kısa mesaj ve otuz iki e-posta alıyorum. Mesajların çoğu Susan'dan, birkaçı da annemden.

Mesajlarının belki de sıradan veya basit bir şey hakkında olacağı umudundan nefret ediyorum:

Sokakta rastgele bir parmak arası terlik gördüm ve bu bana ayağınızın umumi bir tuvalete sıkıştığı ve alışveriş merkezinden ayakkabısız çıkmak zorunda kaldığınız zamanı hatırlattı! Seni özledim! Yakalamak için yakında beni arayın!

Hayır.

Anne, 7:02A.M.: Selam tatlım! Bu hafta sonu Malibu'daki evinizde misiniz? Gidip biraz orada kalmayı umuyordum. LA sıkışık hissediyor. Bleh.

Anne, 7:07A.M.: Muhtemelen bu hafta sonu arkadaşlarınızla meşgulsün. Bunun yerine Susan'a e-posta göndereceğim.

Sarılmalar!

Yapmamalıyım, çünkü tarihten annemin artık umursamadığını öğrendim - ama nedense kendimi ona bir yanıt yazarken buluyorum.

Amelia: Aslında, bu hafta sonu Kentucky'de Roma adında küçük bir kasabadayım. almam gerekiyordu

her şeyden uzak.

Gönder'e bastım ve cevap vermesi için telefonuma baktım - orada olduğum gerçeği hakkında yorum yapacağını umarak. *Roma*. Bana hâlâ Audrey sinema gecelerimizi ve eskiden sahip olduklarımızı düşündüğünü söyleyen bir anı kıvılcımı göster. Kalbim, kurnaz yardım çağırma herhangi bir şekilde ilgi göstermesi için ona yalvarıyor.

Bir süre üç nokta belirir ve ardından yanıtı gelir.

Anne: Tamam. Siz yokken sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim! Diğer sorular için Susan'a başvuracağım.

Sağ. Farklı bir şey beklemek benim hatam.

Susan'ın tüm mesajlarını okumaya zahmet bile etmiyorum. İlk yirmiye bir göz attım ve ilk başta nazik ve yatıştırıcıydılar. Nazikçe yeniden düşünmemi ve geri gelmemi istiyor. Daha sonra hızla azarlayan otorite figürüne atlarlar: *Görevini hatırla*. Bu metinlerde bana attığı suçluluk duygusuyla bunun bir röportajdan çok katılmadığım bir savaş olduğunu düşünürsünüz.

Ancak mesajları ilerledikçe net olan bir şey var: Susan benim onun ulaşamayacağı bir yerde olmamdan rahatsız. Aklımın bir köşesinde küçük bir ışık yanıyor ama şu an onu keşfedecek vaktim yok. Başka hiçbir şeye cevap vermeden telefonumu kapattım ve daha sonra temizlik servisimi aramayı zihnime not ettim. Susan'a Pazar gecesi temasa geçeceğimi söyledim ve buna bağlı kalıyorum.

T Annie ile kasabaya inmek, kız kardeşleriyle gürültülü, canlandırıcı bir brunch'tan sonra bir dekompresyon odası gibi hissettiriyor. Bu kadınların hepsi aynı anda konuşup nasıl oluyor da birbirlerinin konuşmalarını takip edebiliyorlar?

saf yetenek. Bir sitcom'a tanık oluyormuşum gibi hissettim ve biri komik bir şey söylediğinde alkışlamamak için fiziksel olarak ellerimin üstüne oturmak zorunda kaldım.

Şimdi Annie'nin kamyonuntayım (buralarda yaşıyorsan, görünüşe göre senin de bir kamyonun olması gerekiyor) ve şehre doğru ilerliyoruz. Gezdiğim küçük kasabaların çoğu kare şeklinde. Roma, küçük harfli bir "t" şeklindedir ve her iki yol da tarım arazilerine ve yerel halkın evlerine uzanır. Dükkanların çoğu tuğladan yapılmıştır ve vitrinlerin üzerinde renkli tenteler vardır. Haritada küçücük bir noktadır ve araba sürerken gözünüzü kırparsanız onu kaçırsınız. Ama bir şekilde ihtiyacınız olan her şeye burada sahip olmayı başarıyorlar. Ana Caddenin hemen üzerinde bir dondurmacı, hırdavatçı, market, kahve dükkanı, lokanta, çiçekçi ve tabii ki The Pie Shop var. Kimse sokağa park etmez; bunun yerine Annie bizi Phil's Hardware'in yanındaki ortak alana götürüyor. Hastalıklı bir şekilde, merak ediyorum, buralarda biri öldüğünde, yeni dükkân sahibi dükkânın adını mı değiştiriyor, yoksa dükkâna sığdırmak için kendi adını mı değiştiriyor? Belki bir yerlerde Phils ve Hanks'le dolu koca bir mezarlık vardır.

Kamyondan iki adım atınca Noah'ın yanmış turuncu Chevy'sini görüyorum. Burada olacağını biliyordum. Şu anda kasabada olmamın tek sebebi oydu ve gözlerim kamyonunun yan tarafına takılırken hâlâ donakalmıştım. Cansız bir nesne şu anda vücudumda yayılan sıcak, dalgalı duyguları uyandırmamalıydı ama uyandırıyor. Gerçekten öyle. Bunu adamın genel gizemine ve zaman sıkıntısının ek bonusuna bağlıyorum. Bana gençliğimdeki yaz kampını hatırlatıyor. Sadece birkaç günlüğüne orada olacağınızı biliyorsunuz, bu yüzden hemen mevcut en ateşli kişiyi bulmak için yola koyulun, onlara odaklanın ve anında aşık olmayı başlatın. Hepsi bu kadar. Bu bir aşk. Cazibe. Yasaklı. Geçici. Vücudum onun vücudunu seviyor ve hepsi bu.

Annie boğazını temizlediğinde, sanki onunla sevişmek istiyormuşum gibi Noah'ın kamyonetine baktığımı fark ettim. Nezaketle yorum yapmıyor ve ben de durup salyalarımın akmasını izlediği yere yetişiyorum. Şu anda süper havalı bir insan gibi hissediyorum, size söyleyeyim.

Annie'nin çiçekçisi The Pie Shop ile komşu ve önce onunla içeri girmek isteyip istemediğimi soruyor. Görünüşe göre dünyanın en korkak insanı olduğum için, Noah ile görüşmemi erteleme şansına atladım. Dükkanı, çiçekçilerin Disney World'ü. Renk ve doğal ışıkla ve hayatta her şeyin yoluna gireceğine dair doğuştan gelen bir hisle dolup taşıyor. Duvarlarda çiçek sepetleri sıralanıyor ve dükkânın arkasında beyaza boyanmış dev, eski bir çiftlik evi masası var.

"Bir çiçekçi dükkanı açmak istemene neden olan şey nedir?" diye sordum ona, birkaç farklı tek saplı çiçek seçip onları bir buket haline getirirken. Bir ayçiçeği, birkaç papatya, büyük, pembe, kabarık, koni biçimli bir papatya ve birkaç dal yeşillik. Hepsinin elimde toplandığını gördükten sonra buketleri bir araya getirmeye uygun olup olmadığından emin değilim.

"Annem. Çiçekleri severdi." Dediğinde omzumun üzerinden göz teması kuruyoruz.*sevilen*. Geçmiş zaman. Annie bana sormuyor. "Ya da bana öyle söylendi. Ben küçükken öldü, bu yüzden onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum," derken küçük buketi elimden aldı, koni biçimli çiçeği çıkarıp yerine yumuşak pembe bir gül koydu ve ardından birkaç portakal karanfili ekledi.*Çok daha iyi*. Daha sonra desteyi kahverengi kağıda sardığı, etrafına küçük bir sicim bağladığı ve logosunun bulunduğu bir çıkartma yapıştırdığı çalışma masasına yerleştirir.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama onun anısına bir çiçekçi dükkanı işletmek çok güzel bir fikir."

Annie'nin gülümsemesi bir güneş ışını gibidir. "Bu. Sanırım mağazaya onun adını verdiğimi duyunca çok sevinecek." Çalışma masasının arkasındaki el boyaması kaligrafi tabelasını işaret ediyor.*Charlotte'un Çiçekleri*. Ne zaman ve nasıl öldüğüne dair aklımda milyonlarca soru uçuşuyor; ama hiçbirini beni ilgilendirmez, bu yüzden sessiz kalıp buketin parasını ödemek için çantamdan cüzdanımı çıkardım.

Annie kıkırdar, başını sallar. "Bugün benden."

"Hayır, gerçekten, ödemek istiyorum," diyorum hemen kendimi suçlu hissederek. Bunun için ödeme yapamam. Özellikle burada milyonlarca doların üzerinde oturan ben olduğum ve o da küçücük bir şirkette niş bir iş yürüttüğü için, bayağı görünebilirdi.

şehir. Noah bile işi batmasın diye ondan sık sık çiçek alır.

Ama sonra Annie yumuşak, gamzeli bir gülümsemeyle masanın üzerinden buketi bana uzattı. "Dostluğun simgesi." Hareketi bana çarpıyor. Benden hiçbir şey istemiyor. paramı istemiyor Sadece arkadaşlık.

Yüzümü gördüğünde gülümsemesi sempatiye dönüşüyor. "Ağlıyor musun?"

"*HAYIR!*Kesinlikle hayır." burnumu çekiyorum "Bu hayır. Ben olurdum - çiçekler. Sanırım ben... alerjim var. Ya da belki sadece uyku hapi hala sistemimden çıkmaya çalışıyor.

Güler. "Mm-hmm. Elbette. Sanırım duygu alerjisine yakalandın."

İç çektim ve çiçekleri çaresizce göğsüme bastırdım. "Evet belki. Bu kasabayla ilgili bir şey onları gerçekten harekete geçiriyor."

"Burada yaşadığını hayal et," diyor gözlerinde eğlenerek parıldayarak.

Ama hayır. Bunu kesinlikle hayal etmeyeceğim, çünkü bundan çok hoşlanacağımı biliyorum. Aslında, gidip bu yanılısamalardan herhangi birini sileceğini bildiğim adamı görme zamanım geldi. Huysuz ve sert olacak ve benim arkadaşlığımın dünyada isteyeceği en son şey olduğunu hissettirecek ve bu çok güzel olacak.

Çiçekçiden ayrılmadan önce, Annie'den Noah'ın en sevdiği çiçeklerden bir buket yapmama yardım etmesini istedim (parasını ödemesi için onu ikna ettim).

—

“**Y**Orada çok daha uzun süre durursan ayakların kök salacak ve o çiçekler başının üstünden fıskırarak.

Bir nefes verdim ve omzumun üzerinden baktım. Mabel kaldırımda bana doğru yürüyor, çiçek desenli pamuklu elbisesi esintide sallanıyor, deri makosen ayakkabıları ayaklarının altında hafifçe gıcırıyor. Bilge gözleri benden hemen yanında durduğum Pastacıya kaydı ve sonra tekrar bana döndü. Yanımda durdu, geniş kalçaları neredeyse benimkine değiyordu. ben tutuyorum

yeni doğmuş bebekler gibi göğsümde çiçek buketleri ve onları hayatım pahasına koruyacağım.

İçeri giremeyecek kadar gerginim, diye açıkça itiraf ettim çünkü içgüdüsel olarak Mabel'in daha azını kabul etmeyeceğini biliyordum. Herhangi bir yalanımı anlardı.

Savaşın eteklerinde iki asker gibi sessizce omuz omuza duruyoruz. Bana bakmadan saygı dolu sessizliği bozdu. "Neden buradasın küçük hanım?"

"Çünkü Noah benden yapmamı istedi..."

"HAYIR." Gıcırtilı sesi beni biraz ürpertiyor. Besliyor olabileceğine dair hızlı bir hatırlatma ama yumuşak değil. "Bu kasabada. Neden buradasın?"

Neşeli çiçeklere bakıyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Olmamam gerekiyor.

"Ne demek istiyorsun?" Kesin ve kesin cevaplardan başka hiçbir şeye razı olmayacak. Mabel lafı dolandırmaz.

Tam bir sprintte onu ondan uzaklaştırma arzusu neredeyse dayanılmaz. Ama öyle yaparsam, onun sert zihninin güçleri beni gömleğimin yakasından yakalayıp geri çekerdi. "Noah'ın dükkânının önünde burada olmamam gerekiyor. Bu kasabada. Hayatımdan uzakta. Tatilde." Yanlış anlamaması için elimden geldiğince çok söylüyorum.

"Tanrı aşkına, neden çocuğum?" *Çocuk.* En son ne zaman biri beni çocuk olarak düşündü? Sevgi çok güzel ve rahat. Soğuk elleri çıtırdayan bir ateşe tutmak gibi.

"Bir yılı planlamadan ve beş farklı kişi tarafından onaylanmadan tatile çıkmamam gerekiyor. Yöneticim son birkaç gündür bana defalarca sorumluluklarımı ihmal ettiğimi ve yaptığım gibi aniden ayrılarak bencillik ettiğimi hatırlattı."

"Sana bir şey sorayım mı? Ara sıra bencil olmak ne zaman bu kadar suç oldu?" Mabel ellerini kalçalarına dayayarak yüzünü bana döndü. "Beni eşekarısından daha deli eden şeyin ne olduğunu sana söylüyorum. İnsanlar diğer insanlara nasıl hissetmeleri gerektiğini söylediğinde. Son zamanlarda herkes çok fazla insan olmaya başladı ve ben bundan bıktım. Bazen bir kadın sadece giyilir

dışarı çıktı ve bir molaya ihtiyacı var, biliyor musun? Alnındaki çizgiler derinleşiyor. "Bu senin zayıf ya da ihmalkar olduğunu kanıtlamaz, başarıya giden yolu döşerken seni izleyen tüm kadınlara hayır demenin sorun olmadığını kanıtlar. Arada sırada kapınızı kapatıp şunu yazan bir tabela asmanız sorun değil: *Bugün benimle ilgilenmekle meşgul. Siktir git.*"

Gözyaşları gözlerimi boğuyor. Benim adıma savaşımaya hazır görünen kadına baktım ve gerçeğim ben onu durduramadan döküldü. Mabel, artık kariyerimi sevmiyorum. Son zamanlarda şarkı söylemeyi bile sevmiyorum. Bu yüzden buradayım."

Yumuşakça gülümsüyor. "Tabii ki bilmiyorsun hayatım. Kimse sefil bir şekilde zincirlendiği hiçbir şeyi sevmez." Gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor. "Ama kendi kilidinin anahtarı sende ve sakın unutma. Kendini bir süreliğine özgür bırak ve o aşk geri gelecek, sadece izle."

Hafifçe gülmekten kendimi alamıyorum çünkü bu sözlerle omuzlarımdan bir kayayı yuvarlamış gibi hissediyorum. Uzun zamandır içimde tuttuğum ve ağzı tıkalı tuttuğum duygular çünkü ben *biliyordum* özgür ve rüzgarda süzüldüğünü kimse anlayamaz. Mabel anlıyor.

Biraz daha yaklaştı ve o sabah handa yaptığı gibi elimi tuttu. Sırıttırıyor ve kırıksıklıkları çoğalıyor. "Git molanı ver, hayatım. Ve daha da iyisi, sana iyi davranacak iyi bir adamla yaşa. Omzumun üzerinden The Pie Shop'a başıyla işaret ediyor.

"Mabel, kalamam. Noah, pazartesi günü evinden ayrılmam gerektiğini söyledi. "Oh, iyi ki kalıyorsun."

Bu kadına duyulan güven.

Ona umut dolu bir gülümseme sunuyorum. "Bu, handa bir oda kiralamama izin vereceğin anlamına mı geliyor? Senin için değerli kılmak için ev işlerine bile yardım edebilirim.

"Hayır. Doyduk, bunu zaten söyledim. Yalan söylemekten bu kadar zevk alan bir kadın görmedim. "Ama şehirde kalacaksın. Kelimelerimi işaretle."

"Umudunun yersiz olduğunu düşünmeden edemiyorum. Noah beni yanında bile istemiyor.

Gülerek homurdandı. Saçmalık. O çocuğu bebekliğinden beri tanıyorum. Onu bir kitap gibi okuyabilirim ve hayatım boyunca bahse girerim o huysuzdur çünkü seni etrafta istiyor *çok fazla*" katılmıyorum ama fikrimi değiştiriyorum

gözler vitrinde. "Ve sen bakmıyorken onun senin arkana baktığını gördüm."

Kafamı tekrar Mabel'a çeviriyorum. "Yapmadı."

Gülümsemesi genişliyor. "Hayır, yapmadı. Ama şimdi yanaklarındaki pembe renkten keşke öyle olsaydı dediğini anlıyorum. Kaşlarını kaldırıp indirdi ve The Pie Shop'u tamamen geçerek uzaklaşmaya başladı. Ah, bu iyi olacak, dedi kendi kendine usulca. Ve çiçeklerime bakıp geri döndüğümde, tıpkı şehre alay etmek için gönderilmiş yaramaz bir hayalet gibi gitmişti. Muhtemelen piyasaya yeni daldı, ama ben hayalet teorisini daha çok seviyorum.

Amelia

J Tahmin ettiğim gibi, Pasta Dükkanı'nın kapısından içeri giriyorum ve başımın üzerinde çalan küçük zil Noah'ı benim varlığım konusunda uyarıyor. Küçük bir not defterine bir şeyler yazdığı tezgâhtan başını kaldırdığında, bakışlarındaki ani güç beni tesviye etmekle tehdit ediyor. Klasik adam için klasik bir küçük not defteri. Gözleri benimkilere kilitlendi ve BOOM, huysuz surat. İyi ki gülmüyor. Öyle olsaydı ayakta kalamazdım. Ama bu...*Bu*BEN

ile yetinebilir.

Tezgaha yavaşça yaklaşıyorum. O, az önce vahşi doğada karşılaştığım bir aslan. "Hiiii," diyorum, her seferinde küçük bir adım atarak yaklaşıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bir kaşını kaldırıyor. Titrememeye çalışıyorum.

Yeterince yaklaştığımda, iki buketi de kaslı kollarının durduğu yerin hemen yanına bir adak gibi tezgahın üzerine koydum. Gözlerim, üzerlerine düşen erkeksi saçların hafif tozuyla dolaşiyor. Saçlar o kadar sarı, ince ve göze batmıyor ki, onları görmek için yeterince yakın olmalısınız. Beyzbol şapkasının gözlerinin, burnunun ve elmacık kemiklerinin üzerine düşürdüğü gölgeyle birlikte onları görebilecek kadar yakında olduğumu zihnim bana yararsız bir şekilde hatırlatıyor. Düne göre biraz daha belirgin olan çenesi, bütün gece başucumda oturduktan sonra eve gitmemiş olabileceğini söylüyor. Noah'ın gece boyunca benim için endişelenmesi düşüncesinin neden vücudumu ürperttiğini kabul etmek istemiyorum.

Gözleri buketlere kaydı ve sonra tekrar yüzüme döndü. "Çiçekler?"

"Senin için," diyorum, onun için yaptığım buketi daha da yakınlaştıırıp ellerimi arkamda kavuşturup topuklarımın üzerinde hafifçe sallıyorum. "Dün gece benimle ilgilendiğin için bir özür-kesik-teşekkür ederim." Omuz silkiyorum. "Çiçekleri sevdiğini de biliyorum. Annie bana haftada birkaç kez ondan bir buket aldığını söyledi.

Bir santim bile kıpırdamıyor. "Açık olmak gerekirse, bunu ona yardım etmek için yapıyorum. Çiçeklere falan takıntılı olduğumdan değil."

Bu inanılmaz kelimeyle gözlerimi büyüttüm. "*Takıntılı*, dedim, dilimde hoş bir şekilde dağılmasına izin vererek. Tabii ki değilsin, dedim başımı sallayarak ve gözlerimi kısarak. *Oyna, oyn, oyn.*

Gözleri kısıldı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Çiçeklere takıntılı olduğunu kabul etmekten neden utandığından emin değilim." Gülümsemeye karşı dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Ben..." Ateşli bir ses tonuyla konuşmaya başladı, tüm boyuna yükseldi ve onu kışkırttığını fark etmeden önce yemi yuttu. Homurdanır ve kollarını kavuşturur. *Merhaba, Somurtkan Poz. Bugün seni görmek çok güzel.* "Onları seviyorum. Takıntılı değilim.

Onun duruşunu yansıtıyorum ve bu çok eğlenceli. "Derin sevgini kabul etmende sorun yok. Seni erkek kartından vazgeçmeye zorlamayacağım.

Bir sırıtışın iması şimdi ağzına dokunuyor. O benim peşimde. "Bir pasta dükkanım var. Erkek kartları umurumda mı sanıyorsun? Sağ omzunun üzerinden bakıyor, "*Lütfen,*" ve sonra bana geri dön.

"Eğer bu doğruysa... o halde neden çiçek takıntını itiraf etmekte bu kadar tereddütlüsün? Annie iflas etme riski altında olduğunu düşündüğünü söylüyor ama benim ne düşündüğümü bilmek ister misin?

"Ne olursa olsun bana anlatacağından eminim."

"BEN *düşünmek*, Mahkeme salonunda hararetli bir tonla söze başlıyorum, "Kaç kişinin onun dükkânını sevdiğini ve desteklediğini ve çiçek işinin gayet iyi gittiğini çok iyi biliyorsun. Bence, sayın bayım, kardeşçe ilginizi kendinize bir maske olarak kullanıyorsunuz..." Birbirimize bakarken bu kelimenin havada kalmasına izin verdim. "Takıntı."

Avuçlarını tezgâha dayayarak kendini daha da yakınlaştırdı. Aramızdaki havada tatlı ve sıcak bir şeyler çıtırdıyor. "Sanırım... takıntılarım

sizi ilgilendirmez."

"Aha!" Parmağımı yüzüne doğru tutuyorum. "Yani kabul ediyorsun?! Jürideki baylar ve bayanlar, kendi ağzından duydunuz!"

Noah'ın parmağını benimkine dolaması ve ikisini de yavaşça tezgahın üzerine indirmesi beni tamamen şaşırttı. O küçük dokunuşta çok fazla duygu birbirine karışıyor ve sonunda tezgahın üzerinde durduktan sonra parmağını benimkinden hemen çekmeyince kalbim yerinden çıkacak. Ben düz çizgi. Birisi sedyeyi getirsin.

Ağzının kenarında bir sırıtış asılı duruyor - şapkasının gözlerinin üzerine düşürdüğü koyu gölgeye hoş bir ek. "Evimi koklatma şeklini seviyorum."

hiçbir şey söyleyemem. Noah bana usulca bakarken, elinin derisi benimkinden ve onun aç öpücüğünün hatıraları aklımda yüzerken o anda donup kaldım. Hiç bitmesini istemiyorum. "Ve annen çiçekleri severdi, değil mi?"

Hiçbir şey, hiçbir şey demek istemiyorum, bu anda söylemek daha kötü olamazdı. Aramıza o kadar tehditkâr bir sessizlik çöküyor ki, neredeyse fiziksel bir biçim alıyor. Bu, yara bere içinde, kocaman nasırlı eline bir beysbol sopası vuran bir adam olurdu. Çılgılık atarak ters yöne koşmalıyım. Bunun yerine, nefesimi tutarak Noah'ın kaşlarını çatmasını ve elini benimkinden çekmesi için tekrar tam boyuna yükselmesini izledim. Söylediklerimi kabul etmiyor ve belki de en iyisi bu, çünkü ağzımdan çıkmasını istemedim. Arkasını döndü ve tek kelime etmeden mutfığa girdi.

Acı dolu geçmişini bu şekilde gündeme getirecek kadar ona yakınmışım gibi davrandığım için zihinsel olarak kendime yumruk attım. Sanki bırakın buna dikkat çekmeye hakkım varmış gibi *Bilmek*annesinin çiçekleri sevdiğini ve artık ortalıkta olmadığını. Şimdi ne kadar savunmasız hissediyor olmalı.

Harika iş, Koca Ağız. Gerçekten harika. Bir saniyeliğine normal olup onu mahvetmesen olmaz mı?

Gitsem iyi olur. Aslında yapacağım.

Ama Annie'nin bana verdiği çiçek buketini aldıktan sonra, artık özür dilemem gereken iki şey olduğuna karar verdim ve çiçekleri geri koydum.

diğer buketin yanında. Dükkanı geçip ön kapıyı açtıktan sonra Noah arkadan çıkarken bana seslendi. "Gidiyorsun?"

Donup ona bakıyorum. Her birinde bir dilim turta olan iki tabak tutuyor. "Düşündüm ki... Kızgın olduğumu düşündüm ve gitmemin daha iyi olacağını düşündüm."

Turta dilimlerini işaret etmeden önce hafif bir gülümsemeyle gözlerini devirdi. "Sana bir dilim turta alıyordum. Eğer ilgileniyorsanız, öyle mi?" Tezgâhın etrafından dolaşıp dükkânın ana bölümüne girerek tabakları pencerenin yanındaki iki kişilik masaya yerleştiriyor. Bir tabak açık, diğerinin üzeri plastik sargılıdır.

"Hakkımda bilmen gereken bir şey var," diye söze henüz kullandığını duyduğumdan daha yumuşak bir tonla başladı. "Ben konuşkan değilim." Şaşkınlıkla sahte bir nefes verdim ve bu onu sırttı. "Ve buna hazır olmadığımı kişisel konulardan bahsetmekten hoşlanmıyorum. Bazen hazırlıksız yakalandığımda işlemek için bir dakikaya ihtiyacım var. Ama gerçekten kızgınsam, sana söylerim. Böyle şeyler söz konusu olduğunda sessiz muameleye inanmıyorum.

Hala hareket edemediğim için kapının yarısında duruyorum. Bu konuşmanın ne kadar inanılmaz ve içten olduğu konusunda aşırı yüklüyüm. Daha önce duygularını bana bu kadar iyi ifade eden bir erkeğe sahip olduğumu sanmıyorum. Bunun beklemem veya ummam gereken bir şey olduğunun farkında bile değildim. Noah'ta Surly Pose ve yanmış turuncu kamyonundan çok daha fazlası olduğu açık. Çiçeklere takıntılı. Koruyucudur. Derinden hissediyor ama kendine saklamayı tercih ediyor.

Ve o kadar seksi bulmazsam kahretsın.

Ben cevap vermeyince kaşlarını kaldırdı. "Bu yüzden. Var mısın, yok musun, pop yıldızı? İçerideysen, Aç tabelasını çevir ve içeri girerken kapıyı kilitle. Bu benim öğle yemeği molam.

Güldüm ve kapıdan uzaklaştım, tabelayı ve kilidi çevirmeden önce arkamdan kapanmasına izin verdim. "Aksanınla sanki bana Pop-Tart demişsin gibi geliyor."

"Hayır kesinlikle olmaz." Koltuğuna oturdu ve ardından bana sırttı. "Aslında Pop-Tartları severim."

Güldüm ve masadan kafasına bir paket biber fırlattım. Yanağından sekerek yere çarpıyor. Nuhçays onu almak için eğilirken. "Aile geçmişimi gündeme getirmekVepasta dükkanıma çöp atmak. Ve dün gece senin kışını güvende tuttuğum için böyle ödüllendirildiğimi düşünmek.

"Bunun için sana çiçek aldım zaten. Borcumun tamamı ödendi." Karşısına oturdum ve geç de olsa bu küçük masanın bacaklarımızı birbirine bastırdığını fark ettim. Benimkini hareket ettirirdim, ama o hareket etmiyor. Böylece orada kalıyorlar.

Boğazımı temizliyorum. "Yani bu benim veda pastam mı?" Yukarı baktığımda şaşkın ifadesini görüyorum. "Bugün benden buraya gelmemi istedin çünkü senin başına bela oldum ve Pazartesi sabahı yerine bu gece evinden çıkmamı istiyorsun." Öbür gün bu kasabadan ayrılmayı düşünmek fiziksel olarak acı veriyor. Çok erken.

Noah kıkırdar. Aslında kıkırdar. O kadar derin ve gümbürtülü ki avucumu göğsüne bastırdığımı ve bunu duyarken kahkahayı hissettiğimi hayal ediyorum. Eksiksiz deneyim. "Kesinlikle başımın belasısın. Ama seni kovmuyorum. Aslında, tam tersi." Noah gergin bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Dün gece söylediğin herhangi bir şeyi hatırlıyor musun?"

O sorana kadar yapmadım. Ama sorgulamasıyla, anılarım beni bir anda vurdu.

*Annem beni sadece param için
seviyor. BEN'Boğuluyorum ve kimse
beni görmüyor.*

Zaten beni sevmiyorsun.

Ohhhhhh tüm bu sözlerden nefret ediyorum. O kadar ham ve savunmasızlar ki cildimi kaşındırıyorlar. İşte bu yüzden inci beyazı dişlerimin arasından uzanıyorum. "HAYIR. hatırlamıyorum."

Beni yakından inceliyor ve tahmin ettiğimden daha iyi bir poker suratım olmalı çünkü bana inanıyor gibi görünüyor. "Şey, sen..." Sözüünü bitirmeden kapı çaldı. Noah pencereden dışarı baktığında benimle aynı anda kapıdan bakan iki orta yaşlı adam gördü. Noah onları görmezden geliyor, ben de yapıyorum. Özellikle de ne diyeceğini bildiğim için. Onu oyalama şekli, hatırlamadığım için beni korkuttu.

dün geceden hatırlanacak her şey var ve belki pantolonumu indirdim ve ona aylıklık ettim falan. Ya da daha kötüsü... ona asıldım mı?!

"Beni öldürüyorsun. Dün gece ne dedim?" Bıçağımın mideme saplanması kadar sert bir şekilde soruyorum. Dramatik? Hayır. Terazide asılı duran potansiyel bir aylanma anısı olduğunda değil.

Bana ne söylediğimi ve yaptığımı söyleyene kadar tam şu anda boğmak istediğim uzantı olan boynunu kaşıdı.

"Bana öyle olduğunu söylemiştin..." Dehşete düşmüş yüz ifademi görerek başını kaldırdı ve sonra hafifçe gülümsedi. "Yorgun."

Noah'ın da bir poker yüzü var. Neon siperlikler takıyor ve kartları göğsümüze bastırıyor da olabiliriz. İlk kimin pas geçeceğini merak ederek birbirimize bakıyoruz. Bu kelimeyi bir kez bile söylemediğimi bildiğimi itiraf edersem *yorgun*dün gece ona, o zaman ağlayan duygu kusmuğumu hatırladığımı anlayacak ve bunu tartışmamız gerekecek. Yapmamayı tercih ederim. Ve bence o da yapmamayı tercih ediyor.

Ah, evet, yorgunum, dedim, poker fişlerimi masanın ortasına iterek *Ararım*.

O sırttır. "Ben de düşünüyordum ki... senin bu kadar...*yorgun*—"

Kapının daha fazla çalınmasıyla sohbetimiz yine kesintiye uğradı ve ben inlemek istiyorum. Kasabalılardan oluşan küçük bir kalabalık orada toplanmaya başlıyor. "Onları içeri almalı mıyız?"

Hayır, dedi başını sallayarak ve en az on kişinin toplanmış olduğu pencereye kaşlarını çatarak Noah'a kapıyı açmasını işaret etti. "HAYIR!" diyor sertçe. "Öğle yemeği için kapalıyım. Çekip gitmek!" Havaya saldırır ama kaçmazlar.

Odaklanmak zor ama bu konuşmanın nereye gittiğini duymaya kararlıyım. Noah da aynı düşünceyle sandalyesini ayarlıyor ve sırtını pencereye gelecek şekilde konumlandırıyor. ben de aynısını yapıyorum Şimdi neredeyse omuz omuzayız. Bu dayanılmaz.

"Her neyse...ben, uh...düşündüm ve araban tamir edilene kadar benimle kalman benim için sorun değil."

"Sen?" diye sordum, ona bakmak için yüzümü çevirerek. O kadar yakındık ki kirpiklerinin uçlarını görebiliyorum.

Başını salladı - poker suratı hâlâ yerindeydi. "İstersen misafir odası senin. Ve..." Boğazını büyük, rahatsız edici bir şekilde temizliyor. "Eğer... bir tur rehberi istiyorsan, bazı şeyleri hareket ettirdim ve şimdi biraz boş zamanım var."

Şimdi sanki biri gözlerimin önüne bir kamera fırlatmış gibi gözlerimi kırıştırıyorum. "Hepsi çünkü ben...*yorgun?*"

Zihnim bu kelimeyi otomatik olarak düzeltiyordum *yorgun* ile *yalnız*, ve sanırım bunu Noah'ın kafasından da yapıyor ama o bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar iyi kalpli. Beni güvende hissettirecek şekilde oynuyor ve ben sadece nedenini bilmek istiyorum. Dün geceki yarım yamalak konuşmamı duyan ve başka tarafa bakmayı seçen biri olabilirdi. Ona söylediklerim dağınık ve karmaşıktı. Bunun yerine, suda bana elini uzatmayı seçiyor. *Seni görüyorum.*

Yine de, geçmiş deneyimlerim onun iyi niyetine inanmak konusunda beni temkinli kılıyor. "Ziyaretimin hikayesini bir tabloid'e satmayı mı planlıyorsunuz? Biri sana ayrıcalık mı teklif etti?"

Çok kırgın görünüyor. Hatta belki kızgın. "*HAYIR.*"

"Dün gece almayı düşündüğüm hap bir migren ilacıydı. Onları tüm stresten alıyorum ve doktorum daha fazla ara vermem ve daha fazla dinlenmem gerektiğini söylüyor ama bunun yerine ilacı seçtim. Bu oldukça ilgi çekici bir hikaye, onu satmak istemediğine emin misin?"

"Neden bunu yapayım?" Sesi yine sertti. Nezaketine inanmayacağım için sinirlendim.

Sert gülüyorum. "Çünkü dünyadaki herkes yapardı. Kendi annem benim hakkımda kişisel hikayeleri birçok kez magazin gazetelerine sattı. Son kısmı söylemek istemedim ve hatam üzerine hafifçe irkildim. Poker suratımdan kıl payı düşüyor ve sanırım kartlarımı görebiliyor.

Ona baktığımda Noah'ın gözleri yumuşacıktı. Başını en ufak bir sallıyor. "Ben değilim. Bunu sana asla yapmam."

Oh hayır. Bunlar güzel sözler. Çok iyi. Kalbimin hepsini çılgın bir hızla emmeye çalıştığımı hissediyorum. Kendimi ona inandırmak tehlikeli ama yine de inanıyorum.

Yüzümde ne gördüğünden emin değilim ama bu, ifadesinin yumuşamasına neden oluyor. Kartlarını açık olarak koyar ve kazanan bir eli vardır. "Güvenebilirsiniz"

ben, Amelia. seni istismar etmeyeceğimi *orgunluk*.”

Ve şimdi, bu kelime seçiminde yanılmadığını düşünmeye başlıyorum. Yoruldum. Yalnızlıktan bıktım. Güvensizlikten bıktım. Kullanılmaktan bıktım. Ve sürekli kendimi herkesten saklamaktan bıktım.

Tamam, dedim, turtama bakıp çatalımdan bir ısırık alırken. Bundan daha fazlasını söylersem ağlayacağım. Ve son yirmi dört saattir, buna gözyaşı eklememe gerek kalmadan yeterince kırılganlık yaşadım.

"Tamam aşkım? Demek kalıyorsun.

"Kalıyorum." Midem biraz dönüyor.

Noah neredeyse rahatlamış gibi nefes verdi. Sonra arka cebinden bir şeyler yazdığı klasik küçük not defterini çıkardı ve aramızdaki masaya koydu. "Buradayken yapmak istediğin birkaç şeyi yazmalısın. Yani bir planımız var." Şu anda ne kadar garip olduğu çok güzel. Benimle göz teması kurmayacak ve benimle bu kadar çok konuşmanın onu derisinden çıkmak istemesine neden olduğu acı verici bir şekilde açık. Onu paçayı sıyırıp benimle vakit geçirmek zorunda olmadığını söylemeliyim. Ama bunu yapmadan önce öleceğim, çünkü bu dünyadaki en kötü fikir olsa da, buradayken onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum.

"Çünkü sen benim rehberimsin," dedim defteri alarak. Bir gülümsemeyle savaşıyor. "Çünkü ben senin rehberinim."

Zaten buradayken yapmak istediğim her şeyi düşünmeye çalışmakla meşgulüm. Huzurlu mu yoksa maceracı mı olmak istiyorum? Saklanmak mı yoksa kasabanın daha fazlasını görmek mi istiyorum? Hepsinin bir kombinasyonunu düşünüyorum.

Ah, ama tek bir şey var.

İşte burada. Yakalayış. Çekiç. Karşılığında istediği şey. Gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum.

Noah hafifçe bana doğru eğildi ve pencerenin dışındaki tüm Peeping Tom'lar bizi duyacak ya da dudaklarını okuyacakmış gibi sesini alçalttı. "Diğer gece. Sana pazarda olmadığımı söylediğimde. Anılarla yanaklarım hafifçe kızardı. "Onu kastettim. Ve bence en iyisi, kapıdan çıkar çıkmaz her şeyi yoluna koymamız. Bu aramızda romantik bir şeye dönüşmeyecek. Bu sadece... arkadaşlık.

Yaz kampı aşkımın benimle ilgilenmemesine üzülmeliyim. Ama ben değilim. Çünkü çok az şey biliyor, arkadaşlık tam olarak istediğim şey. Ne *benihtiyaç*.

"Mükemmel," dedim ona, yıllardır hissettiğimden daha hafif hissederek.

Ve sonra cama sertçe vurularak ikimizin de yerimizden sıçrayıp omuzlarımızın üzerinden geriye bakmamıza neden oldu. Mabel burnunu cama bastırdı ve kaşlarını sertçe çattı. Noah Daniel Walker, diyor, camdan gelen sesi biraz boğuk çıkıyor. "Açsan iyi olur. Kan şekerimin düştüğünü biliyorsun."

Camdaki burun izine iç çekiyor. "Lanet olsun çılgın kasaba." Gülümsüyor ve bunu şefkatten başka bir şey olarak kastetmediği açık.

İşte o zaman önünde duran plastik ambalajla kaplı pasta dilimini fark ettim. "Onu yemeyi mi planlıyordun?"

"Hayır," diyor masadan kalkarak. "Bu kaçıklarla ilgilenir ilgilenmez tanışacağım başka biri için."

"Bilirsin? Ben kendiminkini açıklamaya devam ederken senin bu kadar çok sırra sahip olmana izin verilmesinin tamamen haksızlık olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Seninle ilgili bir sorun gibi görünüyor," dedi sıfır gülümsemeyle ama sesinde neşe akıyordu, doğruca benim çırpınan midemin çukuruna.

—

Nah kamyonunu ödünç alıp evine geri götürmeme izin veriyor ve amlar kapalı ve yüzümde bir gülümsemeyle, başıma en tuhaf şey geliyor

Ben. Kendimi radyo eşliğinde şarkı söylerken yakaladım. Bir süredir yapmak istemediğim bir şey.

Nuh

Amelia'yı bu öğleden sonra The Pie Shop'ta görmemiştim. Toplantımız kısa kesildi (buna sevindim) çünkü bu kasaba atlarını tutamaz. Tanrım. Beş dakika beklemek zorunda kalmak neredeyse onları öldürüyordu. Mabel ittikten sonra o burun üzerine Benim bardak pencere, o numara yaptı ile bayılmak. Mucizevi bir şekilde kapıyı açtığımda turta kokusu onu canlandırdı.

Amelia'nın kamyonumu eve götürmesine izin verdim ve öğle yemeği randevum için Annie'ninkini ödünç aldım. Amelia'nın kiminle buluşacağım konusundaki merakından bıktığını biliyorum ama ona söylemeye henüz hazır değilim. Belki asla. Göreceğiz. Ayrıca ona kamyonumu ödünç verdiğim için şok olmuş görünüyordu. Onun için özel bir şey yaptığımı sandı ama gerçek şu ki, biz burada böyleyiz. Geçen gün, hırdavat dükkânına bir şeyler almak için bir saat uzaklıktaki daha büyük kasabaya gitmesi gerektiğinde Phil'in kullanmasına izin verdim ve geçen Cuma günü kasabaya inip eve yürüyemeyecek kadar yorulan Mabel arabayı aldı. Bu yüzden o benim kamyonumu aldı ve sonra eve gitmek için Annie'ninkini ödünç aldım ve sonunda onunla değiş tokuş yaptı... Hatırlayamıyorum. Ertesi gün de boktan bir gösteriydi, hiçbirimiz diğerinin kamyonunun kimde olduğunu hatırlayamadığı ve sorunu halletmek için hepimizin kasabada buluşması gerektiği zaman.

Her neyse, Annie kısa bir süre önce beni işten eve bıraktı ve gelişigüzel bir şekilde Amelia'nın öğleden sonrasını Mabel'in pansiyonunda lobiye yeniden boyamasına yardım ederek geçirdiğini söyledi. Mabel'i tanıyorsam, parmağını bile kıpırdatmadı, ayaklarını resepsiyon masasına dayadı ve

Amelia'nın kaldırırmda bir silindir itmesini izlerken içkisine küçük bir şemsiye doldurdu.

bütün gün duvarlar Zihinsel görüntü beni gülümsetiyor. Yaşlı hanımlara küçük kasaba hanlarını boyamaları için yardım etmek ünlüler için alışıl gelmiş bir davranış mı? Öyle düşünmüyorum.

Ne yazık ki, eve geldiğimde ve onun duşta olduğunu fark ettiğimde kafamın Amelia hakkında hayırsever düşüncelerle dolu olması yardımcı olmadı. Duşum. Koridorun sonundaki oda bana o kadar yakındı ki kapı aralığından çıkan buharı görebiliyordum. Duşta şarkı söylüyor ve size söyleyeyim, şiir okuyacak biri değilim ama kapıdan içeri süzülen sesi kafamda soneler yazmama neden oldu. İnsanlar onun performansını dinlemek için yüzlerce dolar ödüyorlar ve ben onun NSYNC'den "Tearin' Up My Heart" şarkısını dinlemek için ön sıralardan ücretsiz bir yer kaptım. Haksız görünüyor.

Sesinden, vücudunun düşüncesinden ve evimi dolduran şampuanının kokusundan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden televizyonu açtım ve şimdi burada erkeklerin atlardan eğlenceli bir eğlence için vurulduğu eski bir siyah-beyaz western izliyorum.*pew pews*.

Mükemmel bir dikkat dağıtma, ta ki...*Vay be*,İşten eve hiç gelmemeliydim. Taşınmam ve bu evi Amelia'nın almasına izin vermem gerekecek, çünkü onun benim mavi pijama altımla köşeyi dönmesi ama üst yarısını sadece siyah kaşkorseyle kapatması çok fazla. Altıları onu tamamen yutuyor, bu yüzden onları birkaç kez beline doğru kıvrırdı ve kaşkorsepeycepantolonun üst kısmıyla tanışın. Vücudunun her tarafını gösteren bu baştan çıkarıcı küçük deri bandı var. Bu kadın gerçekleşmiş bir fanteziye benziyor. En güzel rüyalarımın koparıp doğrudan oturma odama yerleştirdim. Cüreti.

Amelia çıplak ayaklarıyla oturma odamda gezinirken ben hiç kıpırdamadan durdum; nemli saçları omzunun üzerinden dökülmüş, neredeyse beline degecek kadar uzun. Dalgalı ve düz arasında bir yerde olan bu gevşek, rahat bir şekilde asılı duruyor. Bir tutam saçın ucuna bir su damlası yapıştı ve onun çıplak kolunun yanından aşağı damlamasını yakından izledim. Bir fotoğrafçı bir cazibe dergisi için fotoğraf çekerken, saçında bir çiçek ve bacaklarına yapışmış kumla Hawaii'de bir plaja ait. Küçük, önemsiz salonumda bana kesinlikle hak etmediğim bir şekilde gülümsememeliydi. Yine de, kendimi onun gülümseyen dudaklarının çevresine bir çizgi çizmek isterken buluyorum ki onların şeklini her zaman hatırlayabileyim. rüzgar atmak istiyorum

uzun kalın saçları elimin ve bileğimin etrafında. Parmaklarımı vurgulanmış köprücük kemiklerinde gezdirmek istiyorum.*Kahretsin, bunların hiçbirisi iyi değil.*

Ağzını açıyor ama önce ben havlıyorum. "Pijamanın üstü nerede?"

Amelia'nın kaşları kalktı. Yüzü şu anda makyajdan arınmış ve ne yazık ki bu şekilde bir şekilde daha güzel. "Odamda. Endişelenme, değerli Noel hediye pijamalarını kaybetmedim.*bune* hakkında endişelendiğimi düşünüyor?"

Amelia yanıma oturdu ve ben ayağa kalktım. Tahterevalli gibi görünüyoruz. "Bekle, nereye gidiyorsun? Sana bunu göstermek istedim."

ne olduğunu bilmiyorum*Bu*çünkü sırtım ona dönük. Termostatı bulduğum köşeyi dönüp 60 dereceye düşürüyorum. Eski AC ünitem bir kükreme ile açılıyor ve ancak o zaman kendimi tekrar kanepedeki koltuğuma oturacak kadar rahat hissediyorum. Uzak. Neredeyse kolçakta oturuyor.

Garip davrandığımı, gözlerimin göğsüne düşmesini engellemek için varlığımın her zerresiyle mücadele ettiğimi fark ederse, peşini bırakmaz. Bana parlak bir şekilde gülümsüyor ve bu sabah ona verdiğim not defterini kucağıma fırlatıyor. Bana doğru döndü ve bacaklarını altından çekti. Bana sorarsan orada biraz fazla rahat. Parmağımı dizine koyup onu yavaşça kanepenin diğer ucuna kaydırmak istiyorum.

"Onu bitirdim! Liste," diyor umutlu bir ses tonuyla not defterini işaret ederek.

Gözlerimi güzel yüzünden çektim. (Çek, güzel değil. Sadece... iyi, güzel.)*Lanet listeye bak.*Tam okumaya başlamak üzereyken, içinde bir ürperti fark ettim. "Soğuk?" diye sordum, biraz fazla hevesle.

"Evet. Burası birdenbire aşırı soğumuş gibi mi geliyor?"

Hafifçe kaşlarımı çatarak omuz silktim ve sonra koltuğun üzerine örtülmüş pelüş battaniyeyi kapmak için kanepeden fırladım. Yanımda getirdim, omuzlarına sardım ve sonra boynuna kadar plastik bir sargı gibi etrafına sarmaya başladım. O bir insan börek. Güzel ve rahat olduğundan emin olmak için üst üste binen köşeyi iyice çekiştirdim ve sonra tepeye sıkıştırdım (kulak memelerinin hemen altında oturuyor). Onun gözleri

İnanamayarak genişledi çünkü oynayıp oynamadığımı anlayamıyor. Oynamıyorum. Ev yapımı bekaret battaniyesi yaptım.

"Hmm...teşekkür ederim?" diyor, gülmeye yakın.

Artık kendimi oldukça güvende hissederek yanına oturdum ve defteri aldım. "Sadece misafirperver olmaya çalışıyorum."

"Sağ. Bay Misafirperverlik. Noah Walker'ı düşündüğümde kesinlikle aklıma gelen isim bu. Gözlerimi pelüş burritonun tepesinden çıkaran kafasına çevirdim ve yüzümdeki gülümsemeyi saklamak imkansızdı. Hâlâ çok sevimli görünüyor, bu yüzden gözlerimi aşağı çevirip listesini okudum.

1. şehri keşfet
2. Balığa çıkmak
3. heyecan verici bir şey yap
4. Scrabble oyna
5. Bana Nuh'un pankeklerini nasıl yapacağımı öğret

"Scrabble oynamak mı?" diye soruyorum, ona bakmak için listeyi indirerek. Bir şekilde böreği gevşetmeyi başardı ve şimdi onu omuzlarına gevşek bir şekilde sardı ve normal bir insanın battaniye giyeceği gibi önü açık. Benim için hiç çalışmıyor.

"Evet." Parmaklarını saçlarında fırça gibi gezdiriyor.

"Scrabble oynamak için bana ihtiyacın yok."

"Tek başıma oynamak sıkıcı olurdu. Kesinlikle kazanırdım.

Ona alaycı bir bakış atıyorum. "Demek istediğim, Scrabble'ı her yerde oynayabilirsin. Bu bizim kasabamıza özgü değil."

Ayaklarını altından çekip kollarını dizlerine dolayıp göğsüne bastırıyor ve çok şükür battaniyeyi tekrar etrafına sarıyor. "Aslında... Evde oynamak isteyen birini bulamadım."

Amelia'nın ayak tırnaklarındaki kırmızı ojeyi yiyormuş gibi yaptığı yumuşak yüzüne ve aşağı bakan gözlerine baktım ama onun sadece utandığı için göz temasından kaçındığını biliyordum. Bir koruma koç dalgası

Birdenbire onu bir Scrabble oyunu için reddeden herkesi avlamak ve onları bütün gece onunla oynamaya zorlamak istiyorum. *Ve gülümseyecek ve beğeneceksin!* Ne tür bir pislik onunla arkadaş olmak istemez ki? O tatlı. Eğlenceli. Kolay ve kesintisiz ilerleme. Muhteşem. Bekar olduğu anlaşılmaz.

"Göreceğiz," dedim, bunu yapacağımı ikimiz de bilmemize rağmen sert ve tarafsız görünmeye çalışarak. Listeyi tekrar okudum. "Heyecan verici, ha? Senin heyecan verici tanımın nedir?"

"Susan potansiyel olarak bir kemiği kırabilecek, beni gülümsetebilecek veya genel olarak kalp atışımı hızlandırabilecek her şeyi söylerdi."

"Pekala, bu benimle seksi masadan kaldırıır." Ağzımdan çıktığı an yüzümü buruşturuyorum. Çenesi düşüyor. "Üzgünüm... Bunu şaka olarak söyledim ama benim teslimatım her zaman çok kuru oluyor ve..."

"Üzgün olma!" Yüzü sevinçle parlıyor. "Şaka yaptın! Bay Klasik Adam az önce müstehcen bir şaka yaptı ve şimdi bunu hayatımın en güzel günü olarak günlüğüme yazmak zorundayım."

"Bay Misafirperverlik olduğumu sanıyordum?"

Yanağımı dürttü. "Orada başka ne şakaların var?"

Gücü beni devirmiş gibi vücudumu dramatik bir şekilde yana fırlattım. Tanrım, bu kadar kaba olma.

Şimdi başını sallıyor, ağzında geniş bir gülümseme, gözleri zevkle dolu. "Artık kim olduğunu bile bilmiyorum."

Kendimi toparlayıp boğazımı temizliyorum. Ciddileşmenin ve etrafta oynamayı bırakmanın zamanı geldi. Etrafta oynamak flört etmeye yol açar. Ve flört etmek belaya yol açar. Susan'ına geri dön. Ona kasabada daha fazla kalacağını söyledin mi?

"Evet. Ve iyi gitmedi."

"Sana bu konuda bir bok mu söyledi?"

Göğsünü havayla dolduruyor ve dışarı verdiğinde dudakları canlanarak hareket ediyor. Onun bu tarafını seviyorum. Dağınık, pek uyumlu olmayan kadın. Ona yakışıyor. Çok öfkeliydi. Ona nerede olduğumu söylemeyerek ve iş anlaşmalarından kaçarak beni pervasız ve bencil davrandığıma ikna etmeye çalıştı.

bunu kabul bile etmedim!" Son kısımda sesi yükseliyor ve ondaki bu ateşi görmeyi seviyorum.

"Sonra bekar bir erkekle kaldığımı benden aldı... ve senin zararsız görünmeni sağlamak için ona senin bir turta dükkanı sahibi olduğunu söyledim ve sonra yanlışlıkla seninle biraz konuşmuş olabilirim ve şimdi bir erkek için tüm kariyerimi çöpe atmak üzere olduğuma ikna oldu."

Kaşımı kaldırıyorum. "Beni konuşturdun mu? Ne dedin?"

Yanakları kızardı ve sorudan gözlerini devirerek sıyrıldı. "Önemli değil. Hala burada olduğuma ve Susan'la bu şekilde kafa kafaya geldiğime inanamıyorum. Ben... Yıllardır kendim için hiçbir şey yapmadım. Durakladı ve ben sessizliği doldurmak için acele etmedim. "Yine de Susan tamamen haksız değildi. Kasabayı korumasız bırakmak veya ekibimden birinin beni bekleyen güvenli bir konaklama yeri olduğundan emin olması pervasızcaydı." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Sanki gurur duymak istiyor ama yapması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi.

Elimdeki not defterine bakıp kalemi alıyorum. "Ne yapıyorsun?" işaretlerken soruyor*Heyecan Verici Bir Şey Yapın*onun listesinden "Tebrikler. Listenizdeki bir şeyi zaten başardınız.

senin."

Amelia üstü çizili öğeye bakıyor ve dün gece elime tuttuğu gibi onu yanağına bastırmak istiyormuş gibi görünüyor. Gözleri duyguyla dolu ve ağlamamak için daha derin nefes aldığını söyleyebilirim.*Hayır.*Gözyaşı yok, lütfen. Bunlarda iyi değilim.

Ortamı yumuşatmak için parmak eklemimi hafifçe dizine vurdum ve bu temastan anında pişman oldum. Benim onayıma ihtiyacın olduğundan değil ama bence uzaklaşmak doğru seçimdi. Susan'ın kulağa gerçek bir oyunbozan gibi geliyor.

Amelia güler ve başını kanepenin minderine yaslar. Gözlerim boğazının açıkta kalan uzun çizgisini takip etti ve tekrar yüzüne geldiğimde, Amelia tam bana bakıyordu. Ah, öyle. O kadın hiçbir şey yapmama izin vermiyor. Ama... o işinde iyi. Ve kariyerimin şu anki zirvesine ulaştığı için teşekkür etmem gereken kişi. Artı, garip bir şekilde, son zamanlarda annemden daha çok yanımda oldu.

"Ama mutlu değilsin," dedim yarı soru yarı ifade olarak. İçimdeki her şey onun mutlu olup olmamasının umrumda olmadığını haykırıyor. Onun evimde olmasını, kanepemde yer kaplamasını ya da büyük yavru köpek gözleri ve güneşli kişiliğiyle beni ona karşı nazik olmaya zorlamasını bile istemiyorum. Ama kahretsin, umurumda değilse neden soruyorum? Neden o buradayken onu götürebileceğim başka yerler hakkında beyin fırtınası yapıyorum? Kiminle tanışması gerektiğini. Onu ne gülümsetecekti. Gözlerinde sıcaklıkla bana bakmasını potansiyel olarak ne sağlayabilirdi? Şu an kendime o kadar kızgınım ki duvarı tekmeleyebilirim.

"Bazen mutluyum." Gözlerini ojesini çıkarmaya ve cipsleri düzgün bir şekilde küçük bir yığın halinde yerleştirmeye devam ettiği yere dikti. "Ya da en azından eskiden öyleydin. Bence."

Yüzünü çeviriyor ve bu konuşmanın bitmesine hazır olduğunu söyleyebilirim. Bu duyguyu çok iyi anlıyorum, bu yüzden zorlamayacağım. Hazır olduğunda benimle konuşabilir. Ya da istemiyorsa asla. benim için farketmez Ben sadece onun bir süreliğine saklanabileceği güvenli bir yer olmak için buradayım çünkü büyükannem bunu yapmamı isterdi.

Gözü mutfağındaki bir şeye takıldı ve dolgun dudaklarında yumuşak bir gülümsemenin kıvrılmasını izledim. "Sana verdiğim çiçekler. Onları bir vazoya koyarsın."

Ben onun elinde puding. Omurgasız, erimiş, titrek, anlamsız puding.

"Aslında annemin eski vazolarından biri. Babam verdi." Değilim Yumuşak gülümsemesinden gözlerimi alamıyorum ve o kadar kızgınım ki hayatımın gerçeklerini ondan istediğim gibi saklayamıyorum. Genelde ailem hakkında konuşmayı sevmem. Ya da beni ben yapan herhangi bir şey *hissetmek* Genel olarak. Duygularımı insanlarla paylaşma konusunda büyük değilim. Ama nedense, Amelia'nın mavi gözleri bana kaydığında, kendimi soyulmuş gibi hissediyorum. Ona her şeyi anlatmak istiyorum.

"Ben on yaşındayken ikisi de öldü." Ben yutarım. "Onlar açık havada büyük insanlardı ve tatil için aşırı yürüyüşlere çıkmayı seviyorlardı. Colorado'da yıldönümleri için kamp yaparken acayip bir kaza oldu. Aniden fırtına çıktı... ve... çok fazla şimşek çaktı ve dağdan inmeyi başaramadılar. Ninem vasiliği devraldı ve ondan sonra beni ve kardeşlerimi büyüttü."

Amelia'nın eli benimkine indi ve sıktı. "Ben çok üzgünüm." Sesi nezaketten başka bir şey değil. Ve bana bakış şekli, bana böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu. Sanki benimle ilgilenebilmeyi diliyormuş gibi. Elinin derisi yumuşaktı ve duş jelinin kokusu sıcak ve rahatlatıcıydı ve birden kendimi ona doğru eğilip açıktaki boğazından bir çizgiyi öpmek isterken bulduğum için ayağa kalktım. Elimi onun elinden çekerek kanepenin hemen arkasındaki mutfığa yöneldim. Orada. Çok ihtiyaç duyulan bir engel.

"Uzun zaman önceydi. Hiçbir şey için üzölmene gerek yok." Metal çöp tenekem nerede? Hemen şimdi seve seve içeri girip kapağı indireceğim çünkü Huysuz Oscar olmayı seviyorum. O çöp tenekesi rahat ve orayı gerçekten ev gibi yaptım. Yabancıları dışarıda tutar ve daha da iyisi, kalbime yalnızca uzakta yiyebildiğin kadar yiyebileceğin bir büfe gibi davranacak güzel şarkıcıları uzak tutar.

Bir an tereddüt ediyor. "Tamam aşkım. İstemediğinden emin misin—"

"Hayır," diye sözünü kestim, beyzbol şapkamı kafama geri koyarken, onun bu konuda daha fazla konuşmayı teklif edeceğini biliyordum. İnan bana, yapmak istediğim son şey konuşmak. Herhangi bir şey hakkında. Durmadan. Sözler beni rahatsız ediyor. Ve ben farkına bile varmadan gitmiş olacaksa neden onunla bir şey paylaşayım ki?

Hafifçe gülüyor ama eğlenerek değil. Daha çok şaşkınlık gibi. Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum, Noah.

Anahtarlarımı alıyorum. "Sadece beni hiç düşünme ve iyi olacaksın." Ona tekrar bakmak istiyorum, bu yüzden istemiyorum. Geç döneceğim. Buzdolabında artık sebze yahnisi var. Daha fazla uyku hapi almayın. Ha bu arada." Durakladım ve bu gece son bir kez onun geniş yavru köpek gözlerine bakarak cazibeme kapıldım. "Krep tarifimi yiyemezsin. Bu bir sır."

Nuh

A Kamyonumu park ettikten sonra The Pie Shop'a gidiyorum ve kız kardeşlerimin beni burada çoktan dövdüğünü görüyorum. Dışarısı karanlık, bu yüzden bir tane görebiliyorum

Aydınlatılmış dükkâna doğruca ateş edildi, genellikle açık olan alanın ortasındaki kart masası, tezgahın üzerinde abur cubur ve kız kardeşlerim masanın etrafında toplanıp içiyor ve gülüyorlardı. Cumartesi gecesi, diğer adıyla bizim gecemiz bir araya gelip kalp oynama gecemiz. Üç yıl önce şehre döndüğümünden beri yapıyoruz. Ve hiçbirimizin hafta sonu yapacak bir şeyi olmadığından (dört kişilik tek kişilik parti) bir Cumartesi gecesini nadiren kaçıırız. Neredeyse teşhirde olmamıza rağmen, mesai saatleri dışında ve kasaba bizi rahatsız etmemesi gerektiğini biliyor. Çünkü Roma, Kentucky vatandaşlarının sevdiği bir şey varsa, o da ailevi geleneklerdir. Hiçbir şekilde buna engel olmazlar.

Kapıyı açtım ve aşırı hevesli kız kardeşlerimin tezahüratları ve ıslıklarıyla içeri girdim. "İşte burada! Kazanova!" diye bağıyor Emily, elleri ağzında.

"HAYIR! Casanova değil... daha trajik ve düşündürücü bir şey. Romeo, kesinlikle," diyor Madison.

Hepsini çevirip tezgâha gittim ve gelirken aldığım bira kutusunu koydum. Görünüşe göre kız kardeşlerimden her biri birer kasa getirmiş, bu yüzden bunu önümüzdeki hafta buzdolabına koymak üzere arkaya götürüyorum. Dükkanın önüne döndüğümde kız kardeşlerim hâlâ takma adımı tartışıyorlar. Kesinlikle komik olduklarını düşünüyorlar.

Emily, t p çoraplı ayaklarını oyun masasına uzatarak tekmelendi ve tartışmaların arasında ağzında jelibonlar kaldı. Annie masada ba daş kurmuş, kitap okuyor ve her zamanki gibi kendi işine bakıyor. Ve Madison iskambil masasında oturmuş ayak tırnaklarını boyuyor. Böyle anlar için ojesini hep çantasında bulundurur.

"İ ren ," diyorum, yanına gelip fırçayı elinden alıp şişeye geri koyuyorum ve kapağı çeviriyorum. "şimdi dükkan yarın bu bok gibi kokacak."

Bana bir yetişkinden çok ders verdiği çocuklar gibi davranarak dilini çıkartıyor. Öte yandan, öğretmenlik onun için her zaman tuhaf bir kariyer seçimi gibi görünmüştür. Yemek yapmayı her zaman sevmiştir -hatta kışın haftada bir akşam aşçılık dersi verir- ve ben her zaman sonunda aşçılık okuluna gideceğini düşünmüşümdür. Bunun yerine, Roma'da kalıp Emily'nin izinden giderek ilkokul   retmeni olarak hepimizi şaşırttı. Bazen, aslında daha  zg r bir şeye daha uygunken, Madison'ın Emily'nin isteklerine çok fazla ba lı kalmasından endişeleniyorum - hatta ikisi de aynı okulda öğretmenlik yapıyor olsa bile. Daha keşfedici.

Madison, "Sana Aşık  ocuk lakabını taktı ımız için sinirlendin," diyor.

"Bana Aşık  ocuk deme." Peki, ateş et. O bir hataydı. Bu bayanlara hiçbir şey yapmamalarını söylemekten daha iyisini biliyorum, sadece yüzlerinde a   zl  g l msemlerle çok daha fazlasını yapmak istemelerine neden oluyor. Onlara bakmak. şimdi gözleri parlıyor. Beni sinirlendirmek onların işi.

Sessiz Annie bile kitabını kapatıp oyuna devam ediyor. "Neden olmasın Aşık  ocuk?"

İnledim ve arkamdan tezgahın üzerinde bir bira aldım. Onları bu kadar sevmeseydim giderdim.

Kız kardeşlerim gülüyor ve Emily ona daha fazla alaycı bir g   sağlamak için ayaklarını yere doğru hareket ettiriyor. "Ah, Aşık  ocuk, lakabını be enmedin mi?"

Madison adeta mırıldanıyor, "Hadi, Aşık  ocuk, iyi bir spor yap ve oturmadan önce bana şu patates cipsi torbasını getir."

Bu kadınlar.

Neyse ki üzerlerinde o kadar çok kir var ki yepyeni bir kıta yapabilirim. Emily'ye bakıyorum. "Onlara 23 Mayıs'tan bahsetmeli miyim?" Gülümsemesi düşüyor. "Mm-hmm. Öyle düşünmüştüm." Sonra Madison'a dönüyorum. "Emily ve Annie'nin Alabama'daki çiftlik evi masasını almaya gittikten sonraki sabah evinden çıkarken gördüğüm adamın adına ne dersin?" Madison dudaklarına fermuar çekiyor.

Elini kaldırdığında Annie'ye şantajımı yapmak üzereydim. "Kaydet. Nokta atıldı. Susacağız."

"Teşekkür ederim," diyorum masadaki yerime oturup Emily'nin jelibonlarından birini çalarken. "Şimdi oyuna başlayabilir miyiz lütfen?"

Emily satmaya başlar. "İyi. Ama oyunbozanlık yapıyorsun.

Sözleri beni hemen Amelia'yla kanepede oturduğumuz ana döndürdü. Onu ve söylediklerini düşünmeden edemiyorum. *Bazen mutluyum. En azından eskiden öyleydim. Bence.* Ama bu gece Amelia'yı düşünmek istemiyordum, bu yüzden kendimi kız kardeşlerimle oynadığım kartlara odaklanmaya zorluyordum.

Birkaç tur kupa oynuyoruz ve artık sessiz kalamayana kadar esintiyi atıyoruz. Üçü de neredeyse sorulmamış sorularla titriyor. Vücutları artık buna dayanamıyor ya da bayılacaklar.

"Eeeeeee" diye başladı Emily. İkinci biramı dudaklarıma götürüp uzun bir yudum aldım ve kısık gözlerle onu izledim. "Amelia'nın senin evinde kalmasına izin vermediğin için Pazartesi günü gitmesi konusunda ne hissediyorsun?"

"Amelia, öyle mi?" diye sordum, soğukkanlı görünmeye çalışarak.

Evet, bize adı dahil her şeyi anlattı. Kaba davrandığınız için bizde kalmasına izin vermeyi teklif ettik. Ona benim yatağımı alabileceğini ve benim kanepede yatacağımı ama çok iyi biri olduğunu ve bizi bu şekilde dışlamayacağını söyledi.

Evet. Amelia tam tahmin ettiğim gibi onları büyüğü altına almış.

Biramı dikkatlice masaya koydum ve onunla tartışmak için fazla hevesli davranmamaya çalıştım. "Sizi düşündüm çocuklar."

"Mm-hmm," diyor Madison, bir sinek beşliği bırakarak. Gözleri eğlenceli bir parıltıyla benimkilere dikildi. Beni zekice alt etmeye çalıştığını söyleyebilirim

bu kart oyunundan daha fazlası. "Güvenini paylaştığı tek kişinin sen olmaman seni rahatsız ediyor mu?"

bakışlarını tutuyorum. "Az değil. Tüm lanet kasabaya söyleyebilir ve umurumda olmaz.

umursardım.*Evet, Aslında.*

Hepsi homurdanıyor, homurdanıyor ve gözlerini deviriyor çünkü bu kızların benimle dalga geçmemekten daha çok nefret ettikleri tek şey, döngünün dışında bırakılmak. Onlara bir kemik atıyorum çünkü gözlerimde sonsuza dek beş, altı ve sekiz yaşında kalacaklar ve James'le maceralarında onları da yanıma almam için bana yalvarıyorlar. "Ama bugün ona arabası tamir edilene kadar benimle kalabileceğini söyledim."

Hepsi ciyaklıyor. Kulak zarlarım patladı. Tüm seçimlerimden pişmanım.

"Tamam, tamam," dedim, kulağımı ovuşturup bir bira daha almak için ayağa kalktım. Çünkü buna ihtiyacım olacak.

Emily suçlarcasına parmağını gösteriyor. "Ondan hoşlanıyorsun! Biliyordum! Lover Boy yine saldırıyor!"

"Ben değilim." Biramın üstünü çıkarıyorum. "Ona sadece acıyorum ve onu kollamak yapılacak doğru şey."

Madison kaşlarını kaldırdı. "Ona göz kulak ol ya da kontrol et?"

"Ben ciddiym. Aramızda hiçbir şey olmayacak. Kasabadan yeni geçiyor ve buradayken kalacak bir yere ihtiyacı var. Ayrıca" - tekrar masaya oturuyorum ve sanki bu oyuna gerçekten dikkat ediyormuşum gibi tekrar elimdeki kartlara bakıyorum - "Ona ilgilenmediğimi zaten söyledim."

Yapmadın, dedi Madison. Benim için hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştı. "Yaptım. Beklentileri önceden belirlemek doğru. onun arkadaşı olacağım başka bir şey değil."

Emily kartlarına bakarken kaşlarını kaldırdı. "Kuyu. Muhtemelen akıllı. Seninle dalga geçmek eğlenceli ama onun peşine düşmemeye katılıyorum. Sen gerçekten kaçan bir adam değilsin ve eninde sonunda gitmek zorunda kalacak... ve onunla gidemezsin. Bu son ifadede hepimiz Emily'nin sesindeki uyarıyı hissediyoruz. Merritt'le New York'a taşındığım için beni hâlâ tam olarak affetmedi. Sanırım o zaman üzülmeyen tek kişi Emily'di.

eski nişanlımla aramdaki her şey patladı çünkü bunun kasabada sonsuza kadar kalacağım anlamına geldiğini biliyordu.

Madison dehşete kapılır. "HAYIR! akıllı değil! Sen bir aptalsın Noah ve sandalyeni kenara itmek istiyorum.

“Çok şiddetli. Elini oyna, Annie.” Hepimiz Annie'yi neyin ayakta tuttuğunu görmek için yukarı baktık. Bana gülümsüyor. İçimi titreten yumuşak, bilgiç bir gülümseme. Annie her zaman beni diğer kız kardeşlerimden daha iyi anlamış görünüyordu ve çaresizce yokmuş gibi davranmaya çalıştığım bir şeyi şimdi biliyor olması beni üzüyor.

Biramın geri kalanını içtim ve bir tane daha içmeye karar verdim... ve sonra bir tane daha... ve bir tane daha.

Amelia

Gece yarısı ve Noah henüz dönmedi. Neden kocası bu gece eve gelmemiş bir eş gibi ortalıkta dolanıp durduğumdan emin değilim ama öyleyim. Normalde bu kadar geç saatlere kadar dışarıda mı kalır? Ondan sonra bu kasabada yapacak ne var ki?P.M.? Sadece daha önce ailesi hakkında konuşmaya çalışırken onu üzdüğümü düşündüğüm için endişeleniyorum. Yapmam gereken, Noah'la aramdaki bu garip dostluk hissini sürdürmeye çalışmaktan vazgeçmek ve onu bırakmak. O aslında benim Airbnb/tur rehberim. Şehirden ayrıldığımda beni bir daha düşünmeyecek. Benimle ilgilenmediğini açıkça belli etti.*Bırak gitsin, Amelia.* Ve harika... şimdi şarkıyı söylüyorum*Dondurulmuş*çünkü artık o cümleyi söylemeden söylemek tam anlamıyla imkansız.

Bekle, bir şey duyuyorum. Kulağa bir...

AH... bir kamyon gibi geliyor!

Acayip bir şekilde baktığım panjurların yerine oturmasına izin verdim ve pencereden uzaklaştım. Ne yapmalıyım?! Nereye saklanacağım? Burada bir psikopat gibi onun geri dönmesini beklediğimi bilmemeli.

Kamyonun kapısının çarparak kapandığını duydum ve havladım. O geliyor ve ben hala 4 Temmuz gibi aydınlanıyorum. Beklediğimi bilmemesine imkan yok. Ya da bekle. Beklediğimi bilmesine gerek yok. Bildiği kadarıyla ben bir gece kuşuyum ve hayat benim için böyle işliyor. Evet, gelişen bir gece hayatı olan bir ünlüyüm. En azından buna inanmasına izin vereceğim.

Oturma odasına koşuyorum ve oraplarımı giyerek yerde kayıyorum.*Riskli iş*benim büyük beden düğmeli pj gömleğimde. Ayrıca merhaba Amelia, pantolonun nerede? PANTOLON İHTİYACINIZ VAR. Yıllarca süren cimri sahne kostümleri ve dergi kapakları beni alakgönüllülüğē karşı duyarsızlaştırdı ve diğēr insanların benim gibi yarı çıplak dolaşmadığını unutuyorum.

şimdi, kayarak odama doğru kayarken, bacaklarımı pijama altına çekerken ve oturma odasına geri dönüp kanepeye dalarken, yerinde koşarken çekiş kazanmaya çalışan bir karikatürüm. Yakınlarda bir battaniye var, bu yüzden onu kaptım ve bugün erken saatlerde Noah'ın beni sardığı gibi kendimi onun içine soktum. Bu sahnelenmiş gibi görünüyor mu? O gittiğinden beri hareket etmemiş gibi mi görünüyorum? Bu bir şekilde daha ürkütücü görünüyor. Son saniyede battaniyeyi üzerimden atmaya, televizyonu kapatmaya ve banyoya koşmaya karar verdim. Bu daha normal bir şey ve SENİ AçIYORUM VE SENİ GÖRMEK İÇİN BEKLİYORUM diye bağırmıyor.

Banyo kapısını kapattığım an, ön kapının açıldığını duyuyorum. Kapıya yaslandım ve nefesimi tuttum. Ellerimi yıkıyormuşum gibi ses çıkarmak için suyu açtım - bu bana fazladan otuz saniyelik bir iyileşme sağıyor. Oturma odasında bir çarpma sesi duyduğumda on beş saniyeye düşmesi dışında.

Kahretsin. Oradaki Noah değıl mi? Belki de davetsiz misafirdir. Nerede kaldığımı öğrenen bir sapık. Ne yapmalıyım? Adını haykırabilirdim ama o zaman oturma odasındaki sürüngene varlığını da haber verirdi. Banyoda etrafa bakınıyorum ve bir ayna buluyorum. Çocukluğumu mahveden film sayesinde bu şeyle ne yapacağımı biliyorum. (Film oldu~~ř~~*şaretler*Merak ediyorsanız ve korkunçtu.)

Aynayı kapının altına kaydırdım ve oturma odasını görebilmek için açısını verdim. Manevra yapmak, filmde görüldüğünden daha zor ama sonunda çalıştırmayı başardım. O sırada Noah'ın çömelmiş yerden bir şey aldığını görüyorum.

Vay.

Bu gece ölmeyecek. Ne büyük bir rahatlama.

Aynanın karşısında kendime bir kez daha bakıp, nasıl görüldüğüm hakkında ne düşündüğünü neden bu kadar umursadığımı merak etmeyi seçmeden, aynayı yerine koydum ve oturma odasına ıktım.

Noah, sehpadan düşürmüş olması gereken bir lambanın kırık cam yığınının üzerine eğilmiş ve onu kepçeyle alıyor... elleriyle. Tısladı ve eline bir cam parçası battığında kasları tişörtünün altında toplandı.

"Nuh!" Hızla yanına gittim, böylece kolundan çekip camı tek başına bırakıp ayağa kalkmasını sağladım. "Bırak şunları! Çıplak ellerinle cam toplayarak ne yapıyorsun?"

Adamı ayağa kaldırdığımda, sanki bir gemideymişiz gibi hemen sallandı ve gemi büyük bir dalga tarafından ezildi. Geriye doğru tökezlemesini engellemek için kollarımı gövdesine dolamak zorunda kalıyorum. "Ben iyiyim," dedi uzun bir karalamayla ama benim yardımına karşı koymadan.

"Noah, sen... sarhoş musun?" Onu güvenli bir şekilde ayağa kaldırdığımda ve serbest bırakabildiğimde soruyorum. Yalan söylemeyeceğim, gerçekten bırakmak istemiyorum. Bu adam bir meşe ağacı kadar sağlam. Ona bu şekilde tutunarak, bu ince pamuklu gömleğin altındaki her şeyin sağlam kas olduğunu doğrulayabilirim. Çekici, iyi şekillendirilmiş kas. Bir fırıncı nasıl böyle bir vücuda sahip olur? Adil değil.

Geri çekildiğimde sırttan yüzüne baktım. Şu anda neredeyse çocuksu görünüyor. Kıkırdamadan edemedim çünkü şapkası yoktu ve saçları sanki ellerini saçlarının arasında gezdiriyormuş gibi dağınık ve dikti. Ya da onun üzerinden geçenin Noah olduğunu varsayıyorum. Ama belki de bir kadındı. Belki de öğle yemeği için buluştuğu gizemli kadındır. Bu neden kıskanç küçük bir trolü sırtıma atlayıp bir savaş başlatmam için alay etmeye teşvik ediyor?

"Evet. Kızlar beni masanın altında içebilir.*Ama endişelenme*, Eve kendim gitmedim," dedi, yine ağır ağır sallanarak. Bu sefer kolunu alıp boynuma doladım ve onu yerdeki cam yığınının uzaklaştırdım, böylece onu kanepeye fırlatabildim. Ormanda devrilen bir ağaç gibi minderlerin üzerine düşüyor - yüzünün yan tarafı yastığa çarpmış ve kolu yere sarkıtılmış olarak karnının üstüne.

Vücudunun tüm kanepeyi kaplamasına hayran olmak için bir dakikamı ayırırdım ama zihnim kelimeyi takıntı haline getirmekle çok meşgul.*kızlar*Coğul. Noah bir çapkın mı? Bu büyüklükteki bir kasabada bu nasıl mümkün olabilir? Her zaman dikkat etmeniz gereken küçük kasabalar olmasına rağmen. Bunlar

gördükleriniz, nasıl koca bir yeraltı metamfetamin laboratuvarına sahip olduklarına dair Netflix belgesellerinde su yüzüne çıkıyor.

"Kızlar ha?" diye sordum, ellerimi kalçalarımdayayarak ve sinirlenmeye hakkım varmış gibi ona tepeden bakarak.

O gülüyor. GÜLÜMSEMELER. Kör edici. Kalbim duruyor ve sonra tekrar çalışmaya başlıyor, dört nala göğsümden dışarı fırlıyor. Aman Gouda, bu adamın muhteşem dişleri var. Ve gözlerinin yanında kırışıklar. Böyle gülümsediğinde, o kadar cana yakın ve rahat görünüyor ki, kendimi onun üzerine örtmek ve ona kocaman bir kucakla sımsıkı sarılmak istiyorum. O kucaklanabilir. Huysuz Pasta Dükkanı sahibi kesinlikle *kucaklanabilir*

Kaşlarını sallıyor. "Seni kıskanç?" Ve
oflört

Noah gülümsüyor, flört ediyor, buruşuk ve *Vay*. Sarhoş Noah'ı çok severim. Aslında Noah'ın her versiyonunu seviyorum ve bu gerçek bir problem.

"HAYIR." Yanında diz çöküp kolunu tutuyorum. Direnmiyor. Ben incelemek için avucunu kaldırırken, ağzının kenarına bir gülümseme yerleştirerek bana bakıyor. Tam şüphelendiğim gibi: kanıyor. "Sadece bu gizemli kızların neden seni sarhoş edip sonra da bu gece kendi başının çaresine bakman için seni terk ettiğini merak ediyorum. Ama en azından kendini eve bırakmadığın için minnettarım.

Dikkatlice elini bıraktım ve mutfak çekmecelerini ve dolaplarını karıştırmak için yanından ayrıldım. Anna-Banana beni bıraktı. Hata! Gizemi verdim. Kız kardeşlerimle birlikteydim."

Gülümsemek için çekmecenin ortasını karıştırıyorum. Omuzlarımdaki gerginlik azaldı ve göğsümdeki yanma dağıldı. Kıskanç Küçük Troll sırtımdan atlıyor ve geceyi geçirmek için yatağına dönüyor. Noah'ın başka kadınlarla birlikte olmasına neden bu kadar güçlü tepkiler verdiğimi düşünmeme izin vermeyeceğim. Önemli değil. Önemli olamaz. *O bir arkadaş, Amelia, bunu kafana sok!*

"Neden içeri gelmedi?" diye soruyorum, başka bir çekmeceye vurarak. Kanepenin arkasına gidip üstünden göz atıyorum. Noah'ın gözleri kapalı ama hâlâ sarhoş bir aptal gibi sırtıyor. Bayıldım.

"Benimle ilgilendiğinden emin olmaya çalıştığını düşünüyorum." "Ben?"

Bir gözünü kırpıştırarak açar. "Evet sen. Entrika çeviriyor. O bir entrikacı. "Bunu neden yapsın ki?" gibi cevaplar için onu yemlememeliydim.

bu aklını kaçırmışken ama elimde değil. Dili gevşekti ve ondan doğru dürüst bir cevap alacağım tek zaman bu olacakmış gibi hissediyorum.

Ya da görünüşe göre değil.

Daha geniş gülümsedi ve bir parmağını havaya kaldırdı. "İyi deneme. DeğilimO

sarhoş."

"Hmm. Bir kızı denediği için suçlayamam." Omzunu dürttüm. "İlk yardım çantan nerede?"

Göğsünün içinden derin ve alçak bir şekilde kıkırdar. Benim kim olduğumu düşünüyorsun? Anne mi? bende yok*ilk yardım kiti*" Bu sözler onun için ağzından çıkması özellikle zordu. "Yara bandı kutusu banyoda ama."

Yara bandı bulmak için banyoya koştum. Çekmecenin arkasına sıkıştırılmış yara bandı kutusunu bulmadan önce deodorantını, diş macununu, tıraş bıçağını ve kolonya şişesini bir kenara itmeme gerekiyor. Gerçekten yapmak istediğim şey o deodorant çubuğunu açıp bayılana kadar koklamak ama yapmıyorum çünkü kendimi medeni bir kadın gibi davranmaya zorluyorum.*Kibar, kibar, kibar.*

... Yine de bir kolonya kokusu kimseye zarar vermez. Yapıyorum ve hemen bağımlı oluyorum. Pijamalarım küçük -neredeyse mikroskobik- bir sprey sıkıyorum.*Pervasisz, pervasisz, pervasisz.*

Nemli bir el havlusu ve yara bandıyla oturma odasına döndüğümde, Noah neredeyse uyuyormuş gibi göründü. Gülümsemesi soldu ve o uykulu bir ayı. Çok cana yakın ve cana yakın. Uyanık olsaydı, ben ona yaklaşırken hırlayıp dişlerini gösterirdi ama şu anda esnek ve sıcak. Kanepenin yanına yere oturup elini tekrar kaldırdım. Avucundan aşağı bir miktar kan damlıyor ama dikiş atılmasını gerektirecek kadar kötü görüldüğünü düşünmüyorum. Ayrıca herhangi bir cam parçası da görmüyorum, yani bu iyi.

Dün gece ben baygınken benimle ilgilenmesi ironik ve şimdi ben onunla ilgileniyorum. Sahayı biraz düzleştirme fırsatı beni üzmedi.

Onu temizlemek için ıslak kağıt havluyu kesğine dikkatlice vurdum. Elleri büyük, sıcak tuğlalar gibidir. O büyük erkek parmak eklemleri de var.

Avuçlarının üst kısmında nasırlar vardı ve tahmin etmem gerekirse, hayatında bir gün bile losyona dokunmadığını söyledim. Bakmaktan kendimi alamıyorum, bakışlarımla parmak uçlarından avucuna ve bileğine kadar bir çizgi izliyorum, başımı çevirerek gözlerimi erkeksi koluna ve pazı omzuna kaydırıyorum. Orada, ürkütücü yeşil gözlerini bana kırıştıtırırken buldum.

Boğazımı temizliyorum ve yara bandını avucuna yapıştırmak için başımı geriye doğru çeviriyorum. Bu beyhude sızlanmayı bırakmalıyım.*o Olumsuz. İçine. Sen. Amelia.*

Noah'ın kolu omzuma atılmış, avuç içi neredeyse kucağımda, hızla çalışıyorum. Hareket etmiyor ya da benimle savaşıyor. Bu iyi çünkü ona aşık olmadan önce bunu bitirmem, yerdeki cam kırıklarını temizlemem ve kışımı yatak odama geri götürmem gerekiyor.

"İşte," diyorum, elinin üstüne hafifçe vurup kolunun altından kayarak. "Hepsi üzerinde oynandı. Bu benim hizmetim için bin dolar olacak." Ona bakmak için döndüm ve baktığımda elini kaldırdı ve parmaklarının arkasını çeneme bastırdı. O kadar şefkatle, sanki büyük ayı pençesi tenime temas ederse beni yaralayacakmış gibi. Ben titriyorum.

"Çok güzelsin," diyor, tek kelime etmeden ama uykulu kelimelerle. "Ve sen de bir melek gibi şarkı söylüyorsun."

"Teşekkür ederim." Midemin derinliklerinden yumuşak, neşeli bir duygu fişkırıyor. Sarhoş olduğunu biliyorum. Bunu kastetmediğini biliyorum. Ama yine de sözlerini kelebekler gibi bir ağda yakalamak istiyorum. "Ve sen çok tatlısın. Pudra şekeri gibi." Gözleri ağzıma kaydı ve midemin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum. "Çok tatlı."

Gülümsedim ve Noah parmağını çenemin altından geçirerek beni nazikçe kendisine doğru çekti. "Seni öpebilir miyim? Sadece bir kez daha?"

Nefesim ciğerlerimde donuyor. Beni öpmesine her şeyden çok izin vermek istiyorum. Dudaklarımda dudakları inanılmaz olurdu -deneyimlerimden biliyorum. Ama ona izin veremem, çünkü bilirsin... alkol filan. Akli başında olmayan bir adamı öpmek adil olmaz.

Onun yerine öne eğildim ve alnından öptüm. Yumuşak, küçük bir gagalama - bu dudaksız temasın şimşek çakması gibi hissetmesinin hiçbir nedeni yok.

yağmur. Ama öyle. Dudaklarımın tenine değmesi, yüzlerimizin ve bedenlerimizin yakınlığı - hepsi içimde nabız gibi atıyor. Ve Noah derin bir nefes alıp gırtlığından hafifçe bir keyif mırıldandığında, ben kalıcı olarak değiştim.

Teması kesip ona bakıyorum.

"Teşekkürler," dedi ve başparmağıyla çenemi hafifçe okşadı. Bu hoşgörölü bir jest. O kadar tatlı ki kemiklerim ağrıyor. O kadar sıcak ki bir daha asla battaniyeye ihtiyacım olmayacak. Sarhoş Noah bile nasıl hassas ve güvenli olunacağını biliyor.

Gözleri bir daha açılmıyor ama gülümsüyor. Nefesi ağırlaşırken ve eli düşerken burada oturup ona bakmadan edemiyorum. Onu çözmek istiyorum ama korkarım asla çözemeyeceğim. O huysuz ve sert, aynı zamanda şiirsel ve kibar. Beni evinde istemiyor ama rahat olmam ve ilgilenilmem için elinden geleni yapıyor. O güçlü ve nasırlı ama hassas ve sevecen. İlgilenmiyor ama bir öpücük daha istiyor.

Sonunda bardağı temizledim ve Noah'yı bir battaniyeyle örttüm ve yatağımdaki yumuşak patchwork yorganın altına gömüldüğümde, Noah'ın kolonyasının kokusu ve bir gün tekrar öpüşeceğimize dair yersiz umutla uyuyakaldım.

Nuh

Morning kafasına tuğla gibi vurur. Görünüşe göre gecenin bir noktasında tökezleyerek yatağıma doğru yol aldım. Kendimizin sarhoş versiyonlarının tamamen farklı insanlar gibi hissetmesi tuhaf. Örneğin, artık ayık olduğum için, o kadar sarhoş olduğum için utanabiliyorum ki, gömleğimi sadece başımın üzerinden ve bir kolumdan çıkarmayı başardım. Bir omzundan gevşek bir şekilde sarkıyor, ta ki ben onu tamamen koparıp odanın diğer ucundaki çamaşır sepetime atana kadar. Sadece bu hafif hareket, birinin beynimi smaçlı bir topla değiştirip değiştirmedini merak etmeme neden oluyor. Akşamdan kalmalar otuz yaşından sonra farklı oluyor, bu yüzden artık asla sarhoş olmuyorum. Ve kesinlikle kız kardeşlerimle oyun gecesinde değil. Yine de üstesinden gelmemin tek yolu buydu. Bana Amelia hakkında sorular yağdırmaya devam ettiler ve tek yapabildiğim onu düşünmeyi bırakmaktı. Alkol benim tek kalkanımdı ve bunun aslında kendimi sırtımdan bıçakladığım bıçak olduğu ortaya çıktı.

İnledim, yatakta yuvarlandım ve elimle yüzümü sildim. Yüzümde bir şeyin yumuşak bir şekilde çizildiğini hissediyorum ve avucuma bakıyorum. Bir yara bandı. İşte orada. Dün gecenin bulanık anıları aklıma geliyor. Eve geldiğimde masaya çarptığımda bir lambayı kırdığımı hatırlıyorum. Temizlemeye çalıştım ve sonra elimi kestim. Ve sonra... Amelia.

Kahretsin. Onu uyandırdım ve kanayan kesiğime baktı ve sonra ona ne kadar güzel olduğunu söyledim ve onu tekrar öpmek istedim. Bu inanılmaz. Onu kol mesafesinde tutmak için yaptığım tüm işler ve

birkaç biradan sonra onu çekmeye çalışıyorum*içine*kollarım. Ben tam bir aptalım. O şehirden ayrılana kadar pencereden dışarı çıkıp saklanmak korkaklık mı? Daha da talihlisi, bugün izin günüm. Pazar ve Pazartesi günleri benim için dükkânı işleten biri var ama bugün saklandığım yeri geri alabilmem için çalışanın eve gitmesi gerekiyor.

Ayrıca, bu... Oturup havayı kokluyorum ve evet, bu kesinlikle duman. Yangın alarmı çalmaya başladığında üzerimdeki örtüyü çoktan atmış ve yataktan fırlamıştım. Yatak odamdan uçarak mutfığa girdim ve Amelia'yı büyük beden pijamaları içinde, küfürleri ilk kez yeni öğrenmiş bir genç gibi küfür ederken buldum. Ocağın başında bir duman bulutu çevreliyor ve eliyle havalandırıyor.

"AH! Nuh! Yardım!" Hâlâ tüten tavaya vuruyor.

Yanından itip tavayı alıyorum. Ocağı çoktan söndürdü ve henüz hiçbir şey yanmadı, ben de tavayı lavaboya taşıyıp suyla ıslattım. Üzerinden soğuk su aktığında yüksek sesle tıslar ve patlar. Havalandırma için ön kapıyı ve birkaç pencereyi açarken musluğu açık bırakıyorum. Amelia şimdi duman detektörünün altında durmuş, sanki onu en iyi arkadaşıyla aldatmış gibi bulaşık havlusuyla detektöre vuruyor. Ona tekrar tekrar ulaşmayı umuyor.*Hop, SWAT. Hop, SWAT. Hop, SWAT.*Görme çok fazla. Ben farkına varmadan, ellerimi kalçalarım kenetledim ve çatlamamak için yüzümü eğmek zorunda kaldım. İşe yaramadı Ağzımdan kahkahalar çıkana kadar midemde büyüyen arzuyu hissediyorum.

Duman dağıldığında ve alarm çalmayı bıraktığında, geriye sadece benim sesim kalıyor. Amelia nefesini tuttu ve bana doğru yürüdü. Çıplak ayakları görüş alanıma girdi. "Sen*Olumsuz* şu an bana gülüyorsun."

"Ben."

"Pekala..." diyor, sesi haklı olarak kızgın çıkıyor. "Yapma! Çok utanıyorum!"

Bakışlarımı kaldırdım ve onun büyük, güzel mavi gözlerine baktım. Göz kırıyorlar ve gerginler - kaşları birbirine kırıışık. Onu kollarıma alıp sarılmak istiyorum ama direniyorum çünkü o öpücük isteği hâlâ aramızda fısıldaşıyor. Ona tekrar dokunamam. yapmayacağım "Burada evimi ateşe vermekten başka ne yapmaya çalışıyordun?"

Omuzları sevimli bir şekilde sarkık. "Kreplerini yapmaya çalışıyordum." "Ne ile? Benzin?"

"Yapma." Parmak boğumlarının tersiyle göğsüme vuruyor. Aynı anda, çıplak göğsüme dokunduğunu ikimiz de anladık. Gözleri düştü ve sesi yumuşadı, bu da beni çakmak sıvısına batırıp kibrit çakmış gibi hissettirdi. "Öyleydi..." Yutkundu. "Tereyağı tavada. Onu orada çok uzun süre bırakmış olmalıyım."

Maruz kalmış hissediyorum. Evimin yanıp kül olacağını düşünmeseydim buraya gömleğim olmadan gelmezdim. Ama işte buradayım, Amelia kot pantolonumla ve gömleksizken mutfakta duruyorum. Gözleri çıplak tenimin her santimini yiyor. Tek dövmemin yaşadığı sol göğüs kafesimin üzerinde ağır bir şekilde duruyorlar. Bir buket çiçeğin içine yerleştirilmiş bir turtada. Çoğu insan dövme yaptırmanın saçma bir şey olduğunu düşünür ama Amelia bunu görüyor ve gülümsemesi şöyle diyor: *Çiçeklere takıntılı olduğunu biliyordum.* Ve şimdi kendimi iki kat savunmasız hissediyorum çünkü sadece tenimi görmekle kalmıyor, aynı zamanda benim... kahretsin, daha az özlü bir ifade olamaz, kalbimi görüyor.

Geri çekilip lavabo musluğunu kapattım, böylece kendimi zihinsel olarak sarsabilirdim. Sonra tezgahımdaki dağınıklığı inceliyorum. Burada aktif hale getirilmiş bir un bombası gibi görünüyor. "Yani bütün bunlar senin için üzülmemi ve sana pankek tarifimi öğretmemi sağlamak için miydi?"

Amelia yine mutfakta yanıma geldi ve yemin ederim ki elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışsam da ondan kurtulamıyorum. "Öncelikle kaba. Bunları yapmak için çok uğraştım ama ölçülerinizin hiçbirini hatırlayamadım ve internetiniz olmadığı için tarif araştıramadım. Ancak! İkinci parça tereyağını tavaya eklemekten önce, bütün bu partiyi yaptım! Sesi o kadar gururlu ve heyecan dolu ki, gülümsememe engel olmak zorunda kalıyorum.

"Daha önce hiç krep yapmadın mı?"

"Hayır," diyor mutlu bir şekilde.

"Asla?"

"Asla."

"Müziğe başlamadan önce bile mi?" Şüpheli bir tonda soruyorum.

Amelia soruyu ikinci kez düşünmek için parmağını dudaklarına dokunduruyor. Ah bekle, evet.

"Öyleyse var mı?"

Gözlerini hafifçe deviriyor. "Hayır Nuh! bende yok Bana yüzlerce farklı yol sor. Cevap yine hayır olacak. Annem berbat bir aşçıydı, bu yüzden genellikle kahvaltıda mısır gevreği yerdik ya da tost makinesine simit atardık. Sadece cumartesi sabahları bir restorana gittiğimizde krep yedim. Ve sen sormadan önce, annem hamile kaldığında bizi terk ettiği için babamın iyi bir aşçı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bana ailemle olan parçalanmış ilişkiyi hatırlatan sorular sormaya devam etmek ister misin yoksa kreplerimi denemek ister misin?"

Merhaba ayak, ağızla tanış. Ben tam bir kıcıım. Ama aynı zamanda, bana karşılık verme şeklini de sevmeden edemiyorum. Her geçen gün kabuğundan daha çok çıkıyor gibi ve ben de bundan çok daha fazla zevk alıyorum. Gerçekten bir sorun haline geliyor.

"Bana krepleri göster."

Amelia yanıma geliyor, kolunu karnıma sürüyor ve bir krep yığınının alüminyum folyoyu önüme uzatıyor. Midem kasılıyor ve dokunuşundan kaçınmak için kendimi tezgaha yaslıyorum. Çocukken oynadığım oyun gibi, Floor Is Lava, ancak bu sefer oyunun adı Woman Is Lava. Ona dokunamam yoksa yanarım.

Amelia'nın saçları bugün yine açık ve uzun, etrafında dalgalı ve vahşi görünüyor. Hâlâ benim pijama takımımı giyiordu ama neyse ki bu sefer bol düğmeli gömleği de giymişti. Nedense uyumaktan gözlerinin biraz şişmiş olmasına ve yanaklarının pembe olmasına bayılıyorum. Daha güzel bir kadınla hiç tanışmadım.

Öte yandan krepleri...

Onlara gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bunlara kakao tozu ekledin mi?"

"HAYIR." En üstteki gözlemeyi çatalla karıştırırken dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bence biraz fazla yapmış olabilirler."

Kuru bir sesle, "Birazcık," dedim ve bu, kaburgalarıma hafif bir dirsek atmamı sağladı.

Ve duvar dokusuna sahip oldukları gerçeğine dayanarak, çok fazla un kullandığını söyleyebilirim.

İçimde bu kreplerden birini denemek isteyecek hiçbir şey yok, ama sıfırdan bir şey yaptığı için kendisiyle o kadar gurur duyuyor ki, yardım edemem ama elinden çatalı alıp, tabaktan bir gözlemeyi hareket ettiriyorum ve bir şerit kesiyorum. Kesmek belki çok cömert bir kelimedir. Daha çok ben gibiyarılma bir parça gözleme. Lokmayı ağzıma doğru kaldırırken Amelia beni yakından izliyor. Dilime çarptığı an, vücudum isyan ediyor ve tükürmem için bana yalvarıyor. Ama gözleri parlıyor ve heyecanlı bir gülümseme ahududu dudaklarını çekiştiriyor, bu yüzden yavaşça çiğnemeye devam ediyorum ve onun iğrenç eseri hakkında söyleyebileceğim güzel bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.

"Bu yüzden? Onlar nasıl?" Elleri çenesinin altında kavuşturur. Doğum gününde hediyesini bekleyen bir çocuk.

Lokmayı yutuyorum. "Ah, bok gibiler." Evet, aklıma hoş bir şey gelmiyordu. "Gerçekten, kötüler. Bunların içine ne halt koydun? diyorum, bana atmaya çalıştığı bulaşık bezinden sıyrılmaya çalışırken sesimde bir kıkırdama var.

"Kibar olmak seni öldürür mü?" O da gülüyor ve o lanet havluyla peşimden geliyor. Kenarı bir kez sırtımı yalıyor ve kesinlikle iz bırakacak.

Bir çömlek alıp kalkan gibi önümde tutuyorum. "Bitirmeme izin vermedin! diyecektim ama onlarseninkendi yaptığın boktan krepler ve bunun için çok gurur duymalısın!"

"Ah evet, sadece gururla ışıldıyorum." Kovalamacasından vazgeçip bir bar taburesine çökerken sesi alaycıydı. Elini saçlarının arasına alıp başının üzerine atıyor, bir şekilde daha da çekici görünmesini sağlıyor. "Gerçekten o kadar kötüler mi?"

"Bir köpeğin işediği kumsaldaki kum gibi."

"Vay canına," diyor inanılmaz bir bakışla. "İyi. Sanırım o zaman bana öğretmek zorunda kalacaksın. Sanki ona zaten hayır dediğimi hatırlamayacakmışım gibi canlandı. Mesele şu ki, ona tarifi öğretebilirim. Aslında geçen gün onu inandırdığım gibi mezara götürmek istediğim büyük bir sır değil. Ama havadan koruyarak havaya kattığım oyunbazlığı seviyorum.

o. Bende onun isteyip de sahip olamadığı bir şey var. Hızla istediğim ama aynı zamanda sahip olamayacağım biri haline geldiği için adil görünüyor.

"Hayır. Sana bunun bir sır olduğunu zaten söyledim." Bir kupa çekip onun yaptığı kahveden bir fincan dolduruyorum ve tüm kahve tanrılarına onun krepleri gibi bir tadı olmadığını umuyorum.

"Ben hallederim. Krepleri mükemmelleştirmek ne kadar zor olabilir?"

Kömürleşmiş yığınınına bakıyorum. "Sıradan bir insan için mi yoksa senin için mi?"

Burnunu buruşturup mutfak havlusunu kafama fırlattı. Havlu zarif bir şekilde omzuma iniyor.

"Yaralıyım," dedim kuru bir sesle, kupayı dudaklarıma götürüp tereddütle bir yudum alırken. Bu iyi. Aslında çok iyi. "Ha." Sessiz tezahüratlarla kupayı kaldırdım. "Boktan krep yapıyorsun ama kahven harika. Yani bu bir şey.

Gözleri eğlenerek parlıyor. Yanında başka bir şey olsaydı, benim de başıma geleceğini biliyordum. Bunun yerine, kelimelerle yetinmek zorunda ve bir şekilde söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyorum. Amelia, bilinçsizce açıkta kalan boynunun zarif kıvrımını göstererek başını yana eğdi. "Sana göre ben deçooooookratlı."

Kıkırdadım ve gözlerimi ondan kaçırdım. "Hadi ama, bu konuyu açma. Sarhoştum." Bundan bahsetmemesini umuyordum - hiç olmamış gibi davranarak ikimizin de günü geçirmemize izin vermesini umuyordum. Sanırım umudum boşa çıktı.

"Dün gece olanları gündeme getirmememi mi bekliyorsun?" Bu, hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi gülüyor ve sonra omzunun üzerinden bakıyor. "Beni öpmek için yalvardın."

Onun alaycı bakışlarını tutuyorum veHm hafifçe. Yavaşça bir yudum daha aldım ve sırtımı tezgaha yasladım. "Yalvardın mı? İlginç. Tam olarak böyle hatırlamıyordum.

Gülümsemesi soldu ve nefesini tuttuğuna yemin edebilirim.*Oynamak istiyorsan Amelia, hadi oynayalım.*

"Eh, sarhoş olan sensin, bu yüzden hafızanın ne kadar güvenilir olduğundan emin değilim."

"Banyodan çıktın. O pij'leri giymek. Tökezlediğimde kollarını bana sardı, beni yüzüstü uzandığım kanepeye götürdü. Bandaj bulmam için beni bıraktın ve ilk yardım çantamın nerede olduğunu sorduğunda sana anne olmadığımı ama yara bantlarının banyoda olduğunu söyledim. Bir adım atıp kahve kupamı onun oturduğu mutfak adasına koydum. Kollarıma yaslanıyorum. "Ve sonra... banyodan döndüğünde ve elimi temizlemeden önce, özel olarak ne kadar çok koktuğunu düşündüğümü hatırlıyorum.*Benimkolonya.*"

Tahminlerimin tamamen doğru olduğunu biliyorum çünkü Amelia'nın gözleri tabak kadar geniş ve neredeyse nefesini tutuyor. Yanakları çilek. Baş parmağımı üzerlerinde gezdirmek istiyorum. Bunun yerine, son hatıramı eldiven gibi masaya fırlattım. "Ve seni öpebilir miyim diye sorduktan sonra,*sadece bir kez daha*Son adımı atacak kadar cesur olup olmadığını veya onu zorlamam gerekip gerekmediğini görmek için kelimelerin sallanmasına izin verdim.

İlk tanıştığım Amelia hemen şimdi bir bahane uydurup rahatsız bir duruma düşmemek için muhtemelen odadan sıvışacaktı. Ya da gülüp geçerdı ve alın öpücüğünü ne kadar yorgun olduğuna falan bağlardı. Yeni Amelia tehlikelidir. öne oturur

- öne doğru eğilirsem ağızlarımızın birbirine değebileceği kadar yakın - ve dolgun ahududu dudakları kadar lezzetli görünen, baştan çıkarıcı bir renk taraması için o mahcup çilek allığını kontrol ediyor.

Ve sonra sırtıyor. "...alınını öptüm." Durup ağızıma baktı, gözlerinde bir anı parladı. Bana keskin bir şekilde bakıyor. "Çünkü ağızını öpmek istedim ama çok sarhoş olduğunu biliyordum."

Ağız. Gözler. Ağız. Gözler. Ağız. Gözler. Bu benim bakış şeklim. Vücudumun dürtüsü şarkı söylüyor,*Yap! Öp onu.*Çok iyi olacağını zaten biliyorum. Ve şimdi kıvrınma sırası bende. Hafifçe boğazımı temizleyip boynumun yan tarafını kaşıdım, ayağa kalktım ve kafamın içinde alarm zillerinin sesini duydum. Bu her ne ise, baştan çıkarmamalıyım. Bizim için bir gelecek yok - ve ben sıradanlıktan hoşlanmıyorum. Hiçbir şey değişmedi. Hala bu kasabada kalmam gerekiyor ve o da eninde sonunda gitmeli.*O yüzden kes şunu, Noah.*

"Dün gece sorduğum için üzgünüm. Yapmamalıydım çünkü hala romantik bir şey aramıyorum.*Yalanlar.*

Bir an için Amelia gerçekten yaralı görünüyor. Kaşları çatık bir ifadeyle seğiriyor. Ama çabucak siler ve iyileşir. "Romantizmden bahseden kim? Sadece bir alın öpücüğüydü, Noah. Sade ve basit. En iyi ihtimalle masum. Ve bana ayık olup olmadığınızı asla sormazdınız - bu yüzden sorun değil.

İçimden o yatıştırıcı zırvallığı parktan uzaklaştırmak geliyor ama bunu bana merhamet etmek için söylediğini anlayabiliyorum, bu yüzden onun aramıza inmesine ve olması gerektiği gibi bir bariyer haline gelmesine izin verdim. Keşke onu daha çok sevmeme neden olmasaydı. Ona daha çok saygı duy.

"Pekala, bunun için teşekkür ederim." Avucumu kaldırıp bandajı gösteriyorum. "Dün gece benimle uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm, hem de tüm bu camlarla."

Yumuşakça gülümsüyor. "Sorun değil. Ayrıca, romantik olsun ya da olmasın, benim güzel ve tatlı olduğumu düşündüğünü bilmek güzel." Şakacı bir şekilde yanıp sönüyor. "Pudra şekeri gibi."

Ve bu benim ayrılma işaretim. Başka bir inilti ile kupamı banyoya doğru götürüyorum. Peşimde bir köpek yavrusu gibi peşimden geliyor. "Bu gerçekten doğru mu Noah? Huysuz Turta Dükkanı Sahibi gerçekten benim pudra şekeri kadar tatlı olduğumu mu düşünüyor?"

Banyonun kapısını kapatmaya çalışıyorum ama ayağını araya sokuyor, ben de kapatamıyorum. Bardağı tezgahın üzerine koydum ve ona baktım. "Şu anda tam bir baş belasısın," dedim, aynaya bakana kadar bunu aşırı hoşgörölü bir gülümsemeyle söylediğimi fark etmemiştim.

Çenesini bana doğru eğiyor. "Ama benim birtatlık ağrısı?" Bu sefer daha yumuşak söylüyor, hâlâ şakacı ama ses tonu gerçekten ne istediğini aktarıyor. Söylediklerimde ciddi olup olmadığımı bilmek istiyor. Sanırım Amelia benim çatım altında olduğu süre boyunca ip üzerinde yürüyor olacağım. Onu sevdim. O benden hoşlanıyor. Ve aramızda tahammül edemediğim yoğun bir kimya var.

Bakışlarını tuttum ve derin bir nefes aldım. "Herkes senin güzel olduğunu düşünüyor. Bunu biliyor."

Beni paçayı kurtarmıyor. "Ama yapSen?"

Gözlerim bir saniyeliğine ağzına kaydı ve dün gece o öpücüğü ne kadar istediğimi çok iyi hatırlıyorum ve hala arzuyu hissediyorum

Bugün. "Söylediklerimde her zaman ciddiymdir." İpin üzerinde biraz sallanıyorum. "Şimdi, her şeyi bırakıp yetişkin gibi davranabilir miyiz?"

Hafifçe gülüyor. "Bu istemek için çok fazla." Arkasını döndü, banyo kapısını tuttu ve arkasından çekerek kapattı. Ama kapatmadan hemen önce başını tekrar içeri dikti, gözleri utanmadan göğsümün ve gövdemin üzerinden geçtikten sonra tekrar gözlerime baktı. "Ama şunu bil diye söylüyorum, bence sen de güzelsin."

Kapıyı kapatıyor ve ben bunu yapmak istemiyorum ama yine gülümsüyorum.

Amelia

Noah ve ben kasabaya otostopla gittik. Otostop çektim! Dün gece kamyonunu dükkanın yanında bıraktı, bu yüzden duşunu bitirdikten ve ormanlık bir ormanın derinliklerinden gelen ilahi bir varlık gibi kokan banyodan çıktıktan sonra, listemdeki ilk öğeyi kontrol etmek isteyip istemediğimi sordu. aşağı yürüdük otostopla kasabaya giden yol.

Yine de umduğum kadar heyecan verici değildi. kelimeleri kullanmasına rağmen otostop zaten arkadaşı James'i aramış ve ondan bizi garaj yolunun sonunda almasını istemişti. Bu yüzden şimdi iki güzel adamın arasına sıkıştırılmış durumdayım ve Susan'a uzakta geçirdiğim süre boyunca otostop çektiğimi söylemeye ve onun 18 tekerlekli bir arabada dövmeli ve şehvet düşkününü bir gülümsemeye sahip iri yarı bir adamın yanında hayaller kurmasına izin vermeye kararlı bir şekilde kasabaya doğru ilerliyordum.

James güzel ama. Güneşli bir mizacı var ve büyük şehir hayatından uzakta geçirdiğim zamandan nasıl zevk aldığımı bilmek istiyor. Buradayken keşfetmem gereken yerler ve yapmam gereken şeylerle ilgili fikirlerle dolu. Cümlelerinin çoğu şöyle başlıyor: “Ah, Noah! Ne yapması gerektiğini biliyor musun?...” Ve “Nuh! Onu şuraya götürmelisin...” Noah'la benim bir paket anlaşma olduğumuzu düşündüğünü fark ettim ve nedense buna kızmadım.

Ancak Noah homurdanan haline geri döndü - kollarımız birbirine değmesin diye kendini kamyonun kapısına yaslıyor. Dün bunun beni sinir bozucu bulduğu için olduğunu düşünürdüm. Şimdi, Öpücük İsteğinden

sonra, bu yapbozun yerine oturan yeni bir parçası var ve görünüŖe göre
Noah bana

güzel ve tatlı*Ben pudra şekerim.*Sonuçta benden nefret ettiğini düşünmüyorum. Sanırım benden biraz hoşlanıyor ve bu onu korkutuyor.

James, yerel bir pazara ürün siparişi vermek için şehir dışına çıkacağını söyleyerek hafifçe el sallayarak bizi kasaba meydanının önüne bıraktı. Kamyoneti hareket ettiğinde, burada iki telefon direği gibi duran sadece ben ve Noah'yız.

Ağzımın kenarını ısırdım ve söyleyecek bir şey aradım çünkü önce Noah'ın konuşmasını bekleyemeyeceğimi fark ettim, yoksa sessiz keşişler haline geleceğiz. "Peki...hangi mağazayı yapmalıyız-"

"Aramızdaki cilveli şeyler sona ermeli," diye patladı.
inanamayarak gülüyorum. "Affedersin ne demiştin?"

Biri bizi uzaktan izleseydi, Noah'ın bir çivi üzerinde durduğunu düşünürdü. "Sen ve ben. Flört Ya da bu sabah olan her neyse... durmalı. Biz arkadaşız. Bu kadar."

"Nuh." Yüzümü tamamen ona çeviriyorum ve ciddi bir göz teması kuruyorum. "Endişelenmeyi bırakmalısın. Ben de bir ilişki aramıyorum. Öpüşmekten bahsedip bunu bir daha yapmayı planlamayan iki yetişkin olmamıza ve romantik bir ilişkiye atlamadan diğerinin çekici olduğunu kabul etmemize izin veriliyor."

Yüzündeki gerginliğin bir kısmı eriyor. Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Tamam aşkım. Sadece seni yönlendirmek istemedim.

Adeta gülmek istiyorum. Bana böyle davranmasına bayılıyorum... sanki arabası ön bahçesinde bozulduğunda tanıştığı normal bir kadınmışım gibi. Çoğu erkek bana böyle bir şey söylemeye cesaret edemezdi. İlk etapta beni geri çevirecek cesareti olmazdı. Noah üzerinde baskı yok ve bu kasabada yaşasaydım ona aşık olabileceğimi kesinlikle görsem de, hayatımın yakında geleceğini ve gitmem gerekeceğini biliyorum. Arkadaşlık daha iyi çalışır.

"Teşekkür ederim. Ve bunun için bence sen akçaağaç şurubu kadar tatlısın. Onunla tekrar dalga geçtiğimi fark edince inledi ve gözlerini devirdi ve çizmeli ayaklarıyla benden uzaklaşmaya başladı. Devam ediyorum, "Pek pudra şekeri sayılmaz tabii ama merak etmeyin! Yeterince denersen, benim en yüksek tatlılık seviyeme ulaşırsın!"

Aniden yürümeyi bıraktı ve sonra adım adım arkama düştü ve yumuşak bir şekilde sırtımı dürttü. Omzumun üzerinden kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Kapatma anahtarını bulmaya çalışıyorum." Şimdi yürümeyi bırakıyorum ve tam yanımdan geçiyor, sanki az önce yapmamış gibi ağzına hafif bir sırıtış yerleştirdi. *oynamakyine*, Huysuz Pasta Dükkanı Sahibi hakkındaki tüm önyargılı fikirlerimi paramparça etmeye devam ediyorum. "Hadi, geveze." Koluyla yetişmem için işaret yapıyor. "Kumlu gözleme yemek zorunda olmadığımız lokantada başlıyoruz."

—

“**W**ne almalıyım?” diye sordum Noah'a, lamine ve hafif yapışkan yemek menüsünün üstünden bakarak.

"Ne istersen."

Anladım. Daha fazla kahveye ihtiyacı var. Öldürücü olmayan bir tavrı sürdürmek için düzenli bir malzeme akışına ihtiyacı olduğunu bilecek kadar onun etrafında bulundum. Ve siyah alır, şekersiz, kremasız. Tıpkı kişiliği gibi. Noah gösterişsiz bir adam.

"Sanırım ben..." Masanın üzerinde titreyen telefonum sözümü yarıda kesti. Rastgele bir hizmet çubuğu yakalamış olmalı çünkü gelen kısa mesajlarla kalbini çalıyor. Yanımda getirmemeliydim, ama her zaman üzerimde olmasına bu kadar alışmışken onu geride bırakmak yanlış geldi. Şimdi pişmanım. Noah, kaşlarını kaldırmış zavallı küçük şeye bakıyor.

Vay canına. Birisi gerçekten sana ulaşmak istiyor."

Ve böylece, bütün gün etrafımda dalgalanan mutlu duygular yok oluyor. Gerçek her zaman beni bulur. Ne göreceğimi önceden bilmeme rağmen telefonumu alıp hızlıca kaydırarak açıyorum.

Susan: Lütfen bana yokken beslenme planını sürdürdüğünü söyle? Sadece uzakta olman, bunun gerçek bir tatil olduğu anlamına gelmez. Sahne kostümlerinizi çoktan tamamladı.

Susan: Turta bu arada beslenme planında değil.

Susan: Bahsetmişken, pastane sahipleri de öyle değil. Uzaktayken başınızı dik tutun. Böyle bir adam için fazla iyisin.

Susan: Sürpriz, sürpriz, annen bu sabah Malibu'daki evinden bana e-posta göndererek Land Rover'ının anahtarının nerede olduğunu sordu. Ayrıca, turun ilk birkaç gününde size katılması için teklifinizi uzattım ama çok fazla olduğunu söyledi.

Telefonumu kapatıp yukarı baktım. Noah beni inceliyor. Gülümseyip menü okumaya devam ediyorum. "Tamam... ne diyordum? Ah evet. Sanırım ben de bir Fransız tostı siparişı vereceğim. İyi mi?"

Cevap vermeyince tekrar baktım. Gözlerinin arasına bir kaş çatma kazınmış. Güçlü çene çalışıyor. Başını hafifçe sallıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ne yap?"

"Sahte." Telefonumu koyduğum yeri işaret etti. "Anlatmak ister misin? Az önce okuduğun şey her neyse?"

Ah. İşte yine gidiyor! Neden hayatımda sadece geçici olabilecek tek kişi beni anlamak istiyor? İstememe gerek kalmadan benim için orada olur musun?

"Sanırım bu soruya dün gece gitmeden önce verdiğin yanıtın aynısını vereceğim. Hayır." Her harfi gereğinden fazla telaffuz ediyorum, ilahiyi ezme yeteneğimin tadını çıkarıyorum.*kibar, kibar, kibarkafamın* içinde. Noah'la değil. Noah'la asla.

Ağzı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Haklısın."

Bir süre sonra genç bir garson masaya gelir. "Merhaba. Senin için ne alabilirim?" Bana kocaman gülümsemesi dışında, bana Noah'tan farklı davranmıyor. Bu kasabadaki insanların bana verdiği özgürlüğe bir daha alışabileceğimden emin değilim. Paketlemek ve benimle gerçek dünyaya geri götürmek istiyorum.

"Krep ve Fransız tostı siparişı vereceğim," dedim, "ve en kısa zamanda biraz daha kahveye ihtiyacı var. Damarlarından düzenli bir kan akışını sürdüremezsem gerçekten huysuzlaşıyor."

Noah bana kaşlarını çattı ama garson kız güzel kızıl saçlarıyla dolu kafasını keyifle bir kakhaha atarak geriye attı. "Paranın üzerinde haklı! Sonunda kendine seninle nasıl başa çıkacağını bilen bir kadın bulduğuna sevindim, Noah.

Noah aceleyle "O benim kadının değil" diyor.

Ona kibar bir gülümseme sunuyorum. "Günün geri kalanında taşıması için tam olarak aynı sözlerle bir işaret yapıyorum, böylece külotunu bir tomara sokmayı bıraksın." Bu, Noah'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Ama olay şu ki,

kaşlarını çatmak bir gülümseme ile bağlıdır. Nasıl yapıyor bilmiyorum ama adam aynı anda hem gülümseyip hem de kaşlarını çatabiliyor.

Garson kız kalemini alıp kulağının arkasına yerleştirirken bana dönerek, "Pekala, kabul edeceğim," dedi. "Geçmiş ve o zamandan beri kadınlardan hoşlanmadığı göz önüne alındığında, ikinizin birer eşya olduğunuz söylentisini duyduğumda şaşırdım."

Kaşımı kaldırdım. "Geçmiş mi?"

Noah masanın diğer tarafından, "Yumurta ve bisküvi alacağım Jeanine," diye havlıyor.

Jeanine ona aldırış etmez.

"Kızım, evet. O süslü New Yorklu için yıllarca sıırıslık olmuştı, biliyor musun?"

Gözlerim genişliyor. "HAYIR. Hiç bir fikrim yoktu." Wi-Fi'den nefret eden ve cep telefonu olmayan bu eski kafalı adamı kolunda pantolon takım elbiseli bir New York elitistiyle yanmış turuncu bir kamyonet kullanan Noah'a bakıyorum. Başka bir paradoks.

"Evet!" Jeanine geniş, heyecanlı gözlerle diyor. Dedikodu onun can damarı gibi görünüyor. Adam, kasabada geçirdiği yazdan sonra merhum amcasının evini temizleyip satarak o kadar büyülenmişti ki, gitme zamanı geldiğinde Noah kalkıp onunla New York'a taşındı! Gerçek bir Hallmark filmiydi. Ama sonra büyükannesi için geri gelmesi gerektiğinde büyükannesi onunla gelmedi ve—"

Noah ellerini masadan kaldırdı. "Buradayım, biliyor musun? Söylediğin her şeyi duyabiliyorum."

Jeanine başını Noah'ya doğru salladı. "Neden ona söylemedin?"

"Çünkü bu onu ilgilendirmez. Neredeyse yeni tanıştık. Zavallı Nuh. O çileden çıktı.

Birdenbire, arkamda, kabinin diğer tarafında olan bir adam eğilerek bana ve Jeanine'e daha iyi hitap edebilmek için kolunu arkaya attı. "Kendini kötü hissetme. Bunu kimseyle tartışmaktan hoşlanmaz. O kadın onun kalbini kırdı ve o zamandan beri eskisi gibi değil.

Noah dirseklerini masaya dayayıp yüzünü ellerinin arasına alarak, Aman Tanrım, dedi.

"Biliyor musun Phil? Kabul ediyorum. New York'tan dönene kadar bu kadar somurtkan olduğunu sanmıyorum. Jeanine yanımdaki koltuğa oturdu, ben de yer açmak için kabinde kaymak zorunda kaldım. "Şimdi sevgilim, seni destekliyorum. Ama bence ünlü bir şarkıcı olman, uzun mesafe engelinden dolayı işleri biraz engelleyecek. pes etme. Noah buna değer ve ondan daha iyi bir adam bulamazsın. Bu kasabanın ona tapması çok tatlı.

"Evet, tamam. Bugün işini yapmayacağın belli olduğu için gidip o kahveyi dolduracağım.

"Senin hakkında konuşmaya devam edebilmemiz için mi?" Jeanine ona yalvaran gözlerle sorar.

"Seni durdurmaya cesaret edemem." Noah kabinden dışarı kayıyor ve ben onun 1,80'lik kısmının masadan açılıp kapanmasını izliyorum. Bütün bunlara bir son verirdim ama... istemiyorum. Tüm derin karanlık sırlarını öğrenirken aynı zamanda kıvrınmasını izlemek biraz eğlenceli. Artı, sadece bize izin verdi. Şimdi geri adım yok.

"Tatlım, hazır gelmişken bana da bir bardak doldurur musun?" Garson omzunun üzerinden hala Phil'e bakarken diyor.

Noah, "Evet," diye homurdandı. "Krema ve şeker?" "Birazcık."

Noah lokanta tezgahının arkasına geçer ve kahveleri doldurmaya başlar. Bardaki birkaç kişinin de bir tamamlamaya ihtiyacı var gibi görünüyor, bu yüzden o yapıyor. Jeanine ve Phil yanımda gevezelik ederken gözlerimi yakışıklı yüzünden alamayarak ona baktım. Cezveyi her yana yatırdığında kolları esniyor. Arada sırada birinin ona söylediği bir şey karşısında ağzı tek gamzeli bir sırıtişla kıvrılır. Kalbimin en başta olmaması gereken bir çıkıntıdan yuvarlandığını hissediyorum.

Keşke ona davrandığı gibi davrandığı için o kadının boynunu kırabilseydim.

Bu kasabaya bir daha ayak basarsa Tanrı bana yardım etsin," diyor Jeanine.

"Ama bunu ona yapmayacaksın, değil mi?" Phil bana soruyor. "Nuh'umuzu tedavi edeceksin, değil mi?"

"Uh-" Ama şimdi kayboldum. Noah ve benim olduğumuzdan daha fazlası olduğumuzu düşünüyorlar. "Gerçekten mi. Sadece arkadaşız. Gerçekten de yabancıların bir adım ötesinde."

ikisi de yaparpis *havalı*Noah ile daha birkaç gün önce tanışmış olmam gibi jestler sadece semantik. "İyi bir çift gördüğümde tanırım," diyor Jeanine, daha canlı görünmesi için at kuyruğunu toplayarak.

“Sözlerime dikkat et, ikinizin arasında bir şey var. Sadece eski nişanlısının yaptığı gibi onu aldatmaya gitme ve bu tek başına seni ondan kilometrelerce daha iyi yapar.

Bardaki birine bir tabak krep servis etmeyi yeni bitirmiş olan Noah'a gözlerimi kırpıştırdım. Nişanlıydı? New York'ta mı yaşadınız? Aldatıldı mı? Onun hakkında bilmediğim çok şey var ve bu bilgi eksikliğini şimdi keskin bir şekilde hissediyorum. Onu tanımak istiyorum. Her köşe bucak onun. Onu yıl sonu sınavına hazırlanır gibi çalışmak istiyorum. Ama onu tanımama asla izin vermeme ihtimali çok yüksek.

Göz teması kurduk ve başta gülümsemedi ama bana baktıkça kendine hakim olamıyormuş gibi dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılmaya başladı. Ve birdenbire, belki de şansımın hiç de umutsuz olmadığını düşünüyorum.

Nuh

“ S Hüzünlü hikâyenin tamamını şimdi duymak isteyeceksin sanırım?” Lokantadan çıkıp tekrar yalnız kaldıktan sonra Amelia'ya soruyorum.

Bana gülümseyerek bakıyor. "Kanal tedavisine boyun eğiyormuş gibi konuşuyorsun."

"Yaklaşık aynı ağrı seviyesi." Şaka olması gerekiyordu, ama biraz düz düşüyor. Ya da belki biraz fazla burunda. Çünkü Merritt'i düşünmek her seferinde acı veriyor. Geriye dönüp baktığımda, kendimi hevesle o kadını New York'a kadar takip ederken, küçük yaz tatilimizin gerçek olduğuna gerçekten inanarak görüyorum ve utanıyorum.

Jeanine'in lokantada işaret ettiği gibi, Merritt öldükten sonra amcasının malına bakmak için şehre geldi. Kasabaya ilk geliyordu ve ailesindeki tek avukat olarak ailesi, mülkünü satması ve bir aile üyesinin ölmesiyle birlikte ortaya çıkan diğer tüm yarım kalmış işleri halletmesi için onu göndermenin en iyisi olacağını düşündü. Eh, bu ve çünkü annesi ve amcası Merritt doğmadan önce kötü bir anlaşmazlık yaşadı ve bir daha hiç konuşmadı. Merritt'in tüm bu işi tek başına halletmesine rağmen kasabada oldukça yalnız görüldüğünü düşündüm, bu yüzden ona eşlik etmeyi teklif ettim. Öğleden sonralarımı evini toplamasına yardım ederek geçirdim ve sonra bu, onun gecelerini benim evimde geçirmesine dönüştü.

Kasabadaki son gününde kendiliğinden evlenme teklif ettim çünkü bu romantik ve heyecan verici hissettirmişti. Aynı nedenlerle kabul etti, ama sadece onunla New York'a taşınırsam. Kız kardeşlerim ve büyükannem şok

oldular ki ben

onlara sadece bir gün önceden haber vermekle kaldı. Şimdi, zamanda geriye gitmek ve bu kadar saf ve düŐüncesiz olduğ m için kendimi tam mideme yumruklamak istiyorum.

İlk birkaç ay boyunca  alıŐ masını sağ ladık, ancak bu fiziksel kimya bozulmaya baŐ ladığında (ki bu muhtemelen Merritt'in onun yerine iŐ  arkadaŐ ıyla almasıydı), hiçbir Şeyimiz yoktu. O tamamen iŐ le ilgiliydi, benim de olmamı istemesi dıŐ ında bu iyiydi. New York'ta iŐ letme derecemı kullandım ve bir bankada alt düzey bir pozisyonda iŐ  buldum ve oğ lum, her gün o sıkıcı, cansız iŐ te gözlerimi oymayı hayal ettim mi?

Merritt için asla yeterli olmadım ve o, kiŐ iliĐ imden tüm " lkeyi" silmeyi takıntı haline getirdi. Kurumsal merdiveni tırmanabilmem ve beni arkadaŐ larıyla tanıŐ tırdığında gurur duyabileceğ i bir konuma sahip olabilmem için canımı diŐ ine taktığ ımdan emin oldu. Bu yüzden orada bir ton  alıŐ tım, inanılmaz derecede yalnızdım, çok az neŐ em vardı ve mutlak bir hataya sadık olduğ um için, onu bitirmem bütün bir yılımı aldı. İyi... sadıkve gururlu.Kendimi eve sürükleyip herkese büyük bir hata yaptığımı açıklamak istemedim.

Beni aldattığı için mutlu olduğ umu söyleyemem ama bu bana bir Şeyleri bitirmek için ihtiyacım olan gücü verdi, yoksa benim için tamamen yanlış olan bir kadınla mutsuz olarak çok daha fazla zaman harcayabilirdim. Ve resmi olarak parçalandıktan sonra, hayatı en baŐ ından otomatik olarak benimkine uymayan biriyle bir iliŐ kiyi asla zorlamayacağ ıma yemin ettim. Çünkü Merritt ve ben, farklı Őeylere ihtiyaç duyan ve ortak bir zemin bulamayan iki kiŐ i olarak  zetlediğ imiz Şey buydu.

Amelia bir an duraksıyor ve ifademde göstermek istemediğ im dürüst bir Şey görmeli çünkü gülümseyip baŐ ını sallıyor. "O zaman hayır. duymak istemiyorum Sabahımız için gerçek bir vızıldı gibi geliyor. Mavi gözleri benimkilere bakıyor ve parlıyorlar. Ellerimi ceplerime soktum ve omzumu hafifçe onunkine vurdum. Sessiz, i e dönük, nefret-tartıŐ an-duygular diliyle, dedim ki*TeŐ ekk rler.*

Omzu sırtıma çarpıyor.

"Peki,  nce Şehrin hangi bölümünü keŐ fetmek istersin?"

Amelia duraklar ve düşünceli düşünceli etrafına bakar. Gözleri dalginken, onu bugün ilk kez gerçekten kabul edebiliyorum. İnce askılı, krem rengi sade bir yazlık elbise giyiyor. Elbisenin göğsünü ve gövdesini sarması hoşuma gidiyor ama bel kısmı biraz genişliyor. Yürürken alt yarısı ileri geri sallanıyor. O kadar güzel görünüyor ki acıtıyor.

"Orası neresi?" diyor, sokağın karşısındaki binaya gözlerini kısarak. Dudakları bugün ekstra pembe ve ruj mu yoksa renkli ChapStick mi sürdüğünü merak ediyorum. Farkı biliyorum çünkü bir keresinde normal tür olduğunu düşünerek kız kardeşimin renkli ChapStick'ini kullandım ve kız kardeşlerim bana söylememenin çok komik olduğunu düşündükleri için gecenin geri kalanında olgun, kırmızı dudaklara sahip oldum. Amelia'nın ruj sürdüğünü düşünmüyorum, renk fazla doğal duruyor. öpülesi.

Sağ. Dudakları hakkında yeterli. Onu tam olarak nereye götüreceğimi biliyorum. Gösterdiği yöne döndüm. "Kuaför orası."

—

“**W**ait," diyor Amelia kaldırımda frene basarak. "Bu çok korkutucu. Oraya giremem.

"Sadece bir güzellik salonu."

Amelia'nın gözleri ön cama kayar ve Tiffany'nin vitrinindeki elmas bir kolyeye bakan bir kadın gibi içeri bakar. Birkaç dakika önce, bana saçını çok uzun zamandır kesmek istediğini ama cesaret edemediğini söyledi. Şimdi yapmayı düşünüyor, ben de salona sürüngenler gibi bakarken omuz omuza yanına gittim.

Heather, Tanya ve Virginia, hepsi içeride yüksek sesli müzik eşliğinde çalışıyor ve müşterilerle gülüyor. Sahne biraz abartılı olmasa da neşeli.

Amelia'ya bakıyorum. "Buradaki tehdidi göremiyorum."

"Yapamam," diyor şaşkınlıkla. "Gerçekten istiyorum ama yapamam." "Neden?"

"Çünkü Susan kızacak. Gerçekten deli gibi. benim saçım birşey. Bildiğim şeyin bir parçası.

Bu yeni kavrayışla gözlerim, sırtından aşağı dökülen uzun saçlarının izini sürüyor. Çok güzel - bende parmaklarımı dolaştırma isteği uyandıran türden bir saç. Bir yanım bunu asla yapamayacağım için üzgün, ama aynı zamanda Susan'ın adını duymaktan da gerçekten bıktım, bu yüzden Amelia'yı, eğer ona özgürlüğünü getirecek olan buysa, hemen şimdi bu adı kulaklarına kestirmesi için teşvik edeceğim. "Ah özür dilerim. Bunun Susan'ın saçı olduğunu fark etmemiştim. O zaman bu mantıklı." Ben ukalalık yapıyorum ama o bundan hoşlanıyor.

Hüzünlü bir keyifle güldü ve sonra bana baktı - erken yenilgiyle omuzları sarkmıştı. "Yapamam Noah. Yapamam. Aptalca olduğunu biliyorum ama benim pozisyonumdaki biri için işler böyle yürüyor. Artık imajımın sahibi değilim.

"Tamam aşkım." omuz silkiyorum "Ama sadece söylüyorum, eğer isyan edip Susan Yasasını çiğnemek istiyorsan, kamyonu kaldırıma kadar çekerim ve sen de kayar gidersin.*Hazzard'ın dükler*isaç kesimin bittiğinde saçını şekillendir ve Susan'ın bizi asla yakalayamayacağından emin olacağız.

O sırtıyor. "*Biz?*"

"İyi evet. Kamyonumu sürerken seni gördüm. Salyangozlar senin yanından geçiyordu - seni kuşa çeviriyordu falan. Utanç vericiydi." Amelia gülerek başını sallıyor ve gözlerini tekrar pencereye çeviriyor. Ve o anda fark ettim ki, onu güldürmek için hemen hemen her şeyi yapardım.*Bana neler oluyor?*

Amelia pencereden bakarken derin bir nefes alıyor ve ardından bir kez, kesin bir şekilde başını sallıyor. Bana tekrar baktı ve bu sefer kararlıydı. O kristal mavisi gözlerde ateş var. Kararlılık ona çok seksi geliyor. Onu öpmek için içimdeki o şiddetli arzuyu yeniden alevlendiriyor.

"Tamam, yapıyorum. Oraya gidiyorum ve saçımı kestiriyorum. Kamyonu hazırlasan iyi olur, Bo Duke," diyor, ringe çıkmak üzere olan bir ödül dövüşçüsü gibi ayaktan ayağa zıplayarak. Dişliği olsaydı, onu dişlerinin üzerinden geçirirdi. Parmak boğumlarını bantlamam gerekiyor. "Ben pankek yiyen ve canı istediğinde saçını kestiren bir kadını. Ben kendi kendimin patronuyum ve hayatımı geri alıyorum!" Kapıya yöneldi, elini kapı tokmağına koydu ve sonra hızla bırakıp bana döndü. Hayır, o

hemen yanımdan geçiyor Kamyona doğru hızla ilerliyor ve sonra aniden tekrar donuyor. Yavaşça arkasını döner ve bir kez daha kapıya doğru yürür. Tüm bu işlemi iki kez daha tekrarlıyoruz.

Bu yüzden, kapıya dördüncü gelişinde ve yine moralinin bozulacağını anladığımda, Amelia'nın arkasından çıkıp kapıyı açtım ve elimi beline dayayarak onu eşiğin üzerinden ittim. "İzlemesi çok eğlenceliydi ama ileri geri gidip gelmekten başım dönmeye başladı."

Omzunun üzerinden minnettar bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Zaten o sırada gidecektim."

"Tabii öyleydin."

"Benimle kalacak mısın?"

İstemedim dersem yalan söylemiş olurum. Kahretsin, benden isterse elini orada tutardım. Ama bunu yapmama izin veremeyeceğimi biliyorum. Kendimi ona aşık olmaktan alıkoyacaksam, bazı sınırları korumalıyım. Biraz yer açın ve kafamı boşaltın.

Geriye doğru bir adım atarken baş parmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum. "Öğle yemeği için biriyle buluşmam gerekiyor. Biraz sonra döneceğim."

Tanya'nın koyu gölgeli gözleri resepsiyon masasına geçip beni ve Amelia'yı göremeden aceleyle dışarı çıktım. Dişlerini bana batırırdı ve sonunda hiç istemediğim bir saç kesimi yapardım. Kapı arkamdan kapanmadan hemen önce, "Sevgilim, evet! Kasabaya geldiğini duyduğumdan beri burada duracağını umuyordum. Otur ve rahatına bak. Kola ister misin? Muhtemelen şaraba alışık olduğunu biliyorum ama eve gidip buzdolabımdan kutuyu almam gerekecek ve bu yaklaşık yirmi dakika sürebilir."

Umarım permalı çıkmaz.

Amelia

Kuaförlerin her zaman yaptığı gibi yüzümü aynadan uzağa çeviriyorum (ki eminim ki eğer işleri batırırlarsa sizden önce düzeltebilirler) uyarı) ve bunca zamandır saçıma bir göz atılmadı. Heather, Tanya'nın yirmi bir yaşındaki kızı ve benim saçlarımla uğraşan kişi. Tanya'nın diyeceği gibi...*bir yuhalamabu* hanımların ileri geri konuşmalarını dinlemek. Yanlışlıkla saçımı kazısa bunu fark edeceğimi ya da umursayacağımı bile sanmıyorum. Kasaba çayını döktüklerini duymak buna değer. Keşke güneyde kibarca katlettikleri tüm insanları tanısaydım. Daha az yatırım yapmadım.

Heather bana biraz fazla yüksek sesle, "Şimdi, bize sen ve Noah hakkında bilgi ver," diye sordu. Saç kurutma makinesinin sesini bile herkes duymuşa benziyor. Bütün başlar benim yönüme dönüyor. Sanırım çayı dökme sırası bende.

Tanya ve Virginia (diğer iki stilist) pembe perma çubukları yuvarlayarak yaşlı müşteriler üzerinde çalışıyor. Virginia'nın tavana kadar dalgalanan parlak sarı-sarı saçları var. Bana yaramaz bir şekilde gülümserken sakızını şapırdatıyordu. "Onunla çıkmaya çalıştım, biliyor musun? Kahretsin, onunla çıkmaya ihtiyacım bile yoktu! O adamın yatağına doğru tırmanmayı teklif ettim."

Neyse ki pelerininin altında kiskanç küçük yumruklar halinde sıkıttığım ellerimi göremiyorlar. Hafifçe gülmeye çalışıyorum ama sesimde bir titreme var.

Virginia bana göz kırpmıyor. Merak etme bebeğim. Fazla beyefendidir.

Beni geri çevirdi ve eve elmalı turtayla gönderdi.” Tadını yeniden yaşıyormuş gibi gözlerini cennete çeviriyor - ya da belki

saçının tepesini görüp göremediğini görmeye çalışıyor. Onu asla bulamayacak. "Ve eğer o adamın elleri o kadar iyi bir turta yapabiliyorsa, seksin ne kadar lezzetli olacağını hayal edin."

"Virginia!" Tanya azarlıyor. Tahmin etmem gerekirse, Tanya'nın kestane rengi saçları, kalın göz kalemi, büyük halka küpeleri ve terlikmiş gibi rahatlıkla yürüdüğü 15 santimlik yüksek topuklularıyla Tanya'nın yaklaşık elli yaşında olduğunu söyleyebilirim.*Kıskanç.*"Heather'ın yanında böyle konuşma."

Virginia gülerek başını geriye atıyor ve ağzının kenarında sakızını görebiliyorum. "Hadi ama, Tanya. Kız yakında evleniyor. Artık seks hakkında konuşmasına izin verildiğine eminim?"

Virginia ve Tanya uygun salon konuşması hakkında tartışırken Heather bu anı eğilip sessizce fısıldamaya ayırır. "Anne, Tanrı ondan razı olsun, hâlâ bakire olduğumu düşünüyor." Bana gülerek ve kocaman gözlerle bakıyor. "Lisede ehliyetimi aldığım gün çoktan gerçekleşmiş olmasına rağmen, bir şekilde Charlie'yle benim balayımızı birlikte uyumak için beklediğimizi düşündü."

"Bunu duydum genç bayan!" dedi Tanya, pembe bir çubuğu ona doğrultarak kızına konuşan bir bakış atarak.

Heather gözlerini devirdi ve yuvarlak bir fırçayı saçından geçirmeye devam etti. "Hiçbir şey duymadın!" Sesini yine sadece benim için alçalttı. "Güneyli anneler hakkında öğrendiğim bir şey var: Sırf sana itiraf ettirmek için olmasalar bile her şeyi bildiklerini iddia ediyorlar. Asla itiraf etme. Bu onların tarafında her zaman bir blöftür."

Güldüm ve popomun biraz his kazanması için koltuğuma uyum sağladım. "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Senden ne haber?" diye soruyor Heather, omzumun üzerinden bakarak. "Annen de Nosy Nelly mi?"

Ben durduramadan keskin -neredeyse saldırgan- bir kahkaha boğazımdan fırladı. "Annemin tek umursadığı, ona nasıl fayda sağlayabilir bir şekilde kariyerim. Ve ben babamı hiç tanımadım."

Bütün bunları bir yabancıya söylediğime inanamıyorum. Bu kasabanın havası nedir? Gerçek serum? Bu entrikacı güneyli annelerin bir araya toplandığını hayal ediyorum.

her sabah bir havalandırma deliğinin etrafında Liquid Truth etiketli bir şişeyle, böylece döngünün dışında bırakılmazlar.

Bir uyku hapına kapıldığımda bunu Noah'ya ağzından kaçırmak dışında, ailemle ilgili o sırrı yıllarca içimde kilitli tuttum. Herkesin mükemmel hayatım ve mükemmel ailem hakkında bilgi edinmek istediği sayısız röportajda bile, sadece gülümseyip başımı sallıyorum ve son zamanlarda ilişkimiz çürüyen bir elma çekirdeğinden başka bir şey olmasa da anneme ne kadar minnettar olduğumu söylüyorum. Heather saç kurutma makinesini durduruyor ve parlak kırmızı dudaklarını aralayarak bana bakıyor. Mükemmel şekillendirilmiş kaşları o kadar sıkı bir şekilde bir araya getirilmiş ki tek kaş oluşturuyorlar ve korkarım gözyaşlarına boğulacak. Ve sonra aniden kolları boynuma dolandı ve bana sarılıyor.

BANA SARILIYOR. nefret etmiyorum

Ah, dedim biraz irkilerek ama kesinlikle burnumu kaldırmadan ve beceriksizce sırtına vurdum. "Sarılmak. Vay. Teşekkür ederim."

Çekiyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey. Kesinlikle düğünüme gelmelisin."

Salonun kapısı açıldığında bu iki noktanın nasıl birleştiğini anlamaya çalışarak gözlerimi kırptırdım. Kim olduğunu görüyorum ve midem bulanıyor.*Nuh*.Onu görmek neden bana bunu yapıyor? Biri bana neden havanın değiştiğini ve nefesimin ciğerlerimde ağırlaştığını söyleyebilir mi? Garip bir elektrik parmak uçlarımda akıyor ve korkarım bunun çözülmesinin tek yolu elektrik akımının derisinden geçmesi.

Heather, "Eh, bedenen Noah Walker değilse," diyerek tüm salonu onun varlığı konusunda uyardı. "Düğünüme sevgilin olarak Amelia'yı getirir misin?"

Noah kıpırdamadan kapı eşiğinde duruyor. Henüz bana bakmadı. Onu tepeden tırnağa inceliyorum - o kadar ayrıntılı bir şekilde onu bir eskiz sanatçısına tarif edebilir ve mükemmel bir benzerlikle çıkabilirim. Önce çenesindeki sıyrıkları tarif ederdim. Doğru yapmak önemlidir - çünkü uzun ve sakallı değildir - ancak dilimleme açıları için kırılmış veya kenarlı da değildir. Teninizi öptüğünde sizi yakmayan ama biraz gıdıklayabilecek doğal bir tozlanma. Ardından saçları gelir. Ah, o kum sarısı saçlar. Onun

şekillendirici kremle hafifçe karıştırdı. Mat bir pomat - esnek elyaf. Biliyorum çünkü aynı banyoyu paylaşıyoruz ve ben pis bir meraklıyım.

Ayrıca geniş omuzlarına yapışan beyaz tişörtün altında bir dövme olduğunu da biliyorum. Hayatımda bir erkekte gördüğüm en sevimli, mükemmel uyan dövme. Aklıma onun mutfığa gömleksiz koştuğunu gördüğüm bu sabaha geri dönüyorum. Öldüğüm güne kadar aklımda bir döngüde oynayacak olan o adamın gergin vücudunun görüntüsü. Altın tabaklanmış cilt. Etkileyici omuzlarında hafif çiller. Daralan beline kadar inen pazı ve karın kaslarını kesin.

O tek kelimeyle: muhteşem.

Noah'ı Virginia'nın sadece onun yapabilmeyi dilediği bir durumda gördüğümü bilmek beni heyecanlandırıyor.*Kahretsin.Zavallı mıyım?* Sanırım öyleyim, çünkü hiçbir koşulda ona karşı hisler beslememem gerektiğini açıkça ifade eden bir adama karşı çok gerçek hisler besliyorum.

Noah'ın gözleri sonunda bana kaydı ve nefesini tuttuğunu gördüm. Bu iyi mi kötü mü? İfadesi o kadar yoğunlu ki, keşke saçımı ondan önce görseydim diyorum. Belki pürüzlü kenarlarım var. Ya da bir yerlerde büyük bir boşluk eksik. Eh, beğenmese bile önemli değil. Bu saç kesimi benim içindi ve iyi ki de yapmışım.

Ama artık bana bakmasına dayanamıyorum. Gözlerimi kırıştırdım aşağı bakıyorum.

Noah, "Heather," diye başladı ve sesini bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum. Yaptığım şeylerin bir listesini yapmaya başlamam gerekiyor.*yapma*Noah gibi, sadece kendimi gerçekten duygu çukuruna düşmekten alıkoymak için. "Kadını düğününe getirme. Yüksek sesle ağlamasıyla ünlü. İnsanlar bırakın yabancıları, tanıdıkları insanların düğünlerine bile gitmek istemiyor. Alınma.

"Hey!" diyorum, gözlerimi kaldırıp Noah'ya ters ters bakarak. "Bırakmaya ne dersin söz konusu olduğunda, neyi sevip neyi sevmediğine kendisi karar verir, çok teşekkür ederim, Bay Grump." Noah'ın dudağının kenarı seğiriyor. Nedenini de biliyorum. Sürekli büyüyen listesine zihinsel olarak bir takma ad daha ekliyor. "Düğününe gelmeyi çok isterim, Heather. Çok teşekkür ederim

davet için." Noah'a küstah bir bakış attım. Noah'ın bir randevusu olsa bile ben orada olacağım. Ne zaman?"

"Bugünden itibaren bir ay."

Noah'ya bakmakta direniyorum. Yüzü asık olacak. "Ah... Aslında ben orada olmayacağım." Ona mahcup bir gülümseme sunuyorum. "Turda olacağım. Üzgünüm."

"Beni dinlemeliydin."

"Ah sus, sen," diyorum ve tüm salon gülüyor. Noah'ın huysuz, huysuz ağzından içten bir gülümseme kazandım.

Ama sonra, Noah'ın omzunun hemen arkasında biri gözüme takıldı. Bu bir erkek ve giyim tarzı beni anında gerdi - tamamen siyahlar içinde ve sırtında uzun lensli bir kamera asılıydı. O bir paparazzi, hiç şüphe yok.

"*Bok*, dedim çılgınca bir fısıltıyla, pelerini boynumdan çekip saklanacak bir yer arayarak. "Beni buldular!"

"Seni kim buldu?" Noah sert ve korumacı bir tavırla soruyor. Bu ses tüm vücudumda bir ürperti kovalıyor.

"Paparazziler." Elimle ön pencereden dışarıyı, sırtı bize dönük kasaba meydanını inceleyen adamı işaret ediyorum. Eğer beni bulur ve burada olduğumu onaylarsa benim için her şey biter. Bütün bu macera gidecek

puf.

Ne yazık ki, onu kimin gönderdiğini öğrenmek için iki kez düşünmem bile gerekmiyor. Annem nerede olduğumu bilen tek kişi ve ne yazık ki geçmişte magazin gazetelerine hikayeler satmasıyla tanınıyor. Ona nerede olduğumu söylemekten daha iyi bilmeliydim. Parasını neye harcayacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Tasarım çantası mı? Ayakkabı? Tabii ki, öldüğü güne kadar inkar edecek çünkü gerçeği öğrenirsem sözünü keseceğimden korkuyor ama Susan her zaman isimsiz dergi kaynaklarından onlara ihbar edenin annem olduğunu öğreniyor. Yine de anneme seslenmeye asla cesaret edemedim. Çünkü üzücü olan şey, sahte de olsa ondan gelen ilgi hoşuma gidiyor. Hayatımı sorduğunda gerçekten ilgileniyormuş gibi davranmak güzel. Benimle konuşurken veya harcarken art niyeti olmadığını

zaman benim evimde Ama ilişkimizi yeniden değerlendirmeye başlamanın zamanı geldi. Buna devam edemem.

Noah bir anda yanımda belirdi, uzun bacakları kararlı adımlarla salonun zeminini kemiriyordu.

Heather beni sandalyeden iterek, "Tatlım, merak etme," dedi. "Seni saklayacağız."

"Teşekkür ederim! Daha sonra gelip ödeyeceğim. Söz veriyorum."

"Bunun için bir an bile endişelenme." Tanya çılgınca salonun arka tarafını işaret ediyor. "Onu ara sokaktan çıkar, Noah."

Ama zaman yok. Sadece kapı çaldığında salonun diğer ucuna varabiliyoruz. Noah önümde döndü, bu yüzden vücudum onunkine yaslandı. Şu anda biriz ve kalbim buna dayanamıyor. *buhissetmekonun. bukokuonun. busıcaklıkıkonun.offfhepsi* çok iyi. Ve sonra gidip arkasına uzanıp kalçalarımı ellerinin arasına alarak durumu daha da kötüleştirmesi gerekiyor, onunla daha düzgün bir şekilde hizalanabilmem için beni bir inç sola doğru ayarlaması gerekiyor. "Kıpırdama," dedi, sanki şu anda burası dışında herhangi bir yere gitmek istermişim gibi.

Beni senden ayırmada bol şans dostum. Şimdi burada yaşıyorum.

"İyi günler, efendim!" dedi Tanya neşeli bir tonda. Randevu için mi buradasın?

Kalbimin atışlarını kulaklarımda duyabiliyorum. Noah ve ben salonun uzak bir köşesindeyiz, tırnak teknolojisi masaları ve başlıklı kurutucular tarafından kısmen gizlenmiş durumdayız ama yine de bu küçük koruma numarasının işe yarayacağını hayal edemiyorum.

"Oh hayır. Aslında birini arıyorum."

Virginia gülüyor ve yerde hareket eden yüksek topuklarının sesini duyuyorum. "Sevgili gibi mi? Seninle çıkacağım tatlım.

Gurur duydum ama hayır teşekkürler. ben____için çalışıyorumTAMAMdergisi ve Rae Rose'un şehrinizde kalabileceğine dair bir ihbar aldım. Herhangi birinizin onu görüp görmediğini merak ediyordum. Yardımının karşılığını vermeye hazırım."

Yutkunuyorum, bu kadınlardan birinin akrilik tırnağını bana doğrultmasına çok hazırım. Alnımı Noah'ın sırtına yasladım, desteğe ihtiyacım vardı. Yüzüm onun sağlam sırtına yaslanana kadar ona bu şekilde yaslanmamdan hoşlanmayabileceğini anlıyorum. Hatalıyım. Aniden, hissediyorum

Noah'ın parmakları ihtiyatlı bir şekilde benimkine değiyor. Elini parmaklarıma doladı ve sıktı. O dokunuşu sanki parmaklarını ruhumun üzerinde gezdiriyormuş gibi hissediyorum.

"Rae Rose?" Heather yüksek sesle haykırıyor. Yerden adama doğru koştüğünü duydum. "Benimle dalga mı geçiyorsun? O burada? Bu kasabada?" Sesi o kadar yüksek ki bir pencereyi kıracak. "Anne, buna inanabiliyor musun?"

"Biliyorum bebeğim. Öyle diyor ama ben inanmıyorum. Burada olsaydı, bunu bilirdik. Bu kasaba sadece bir fısıltı kadar büyük."

Gülümsüyorum ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Beni gerçekten koruyacaklar. Bana hiçbir borcu olmayan bu kadınlar beni saklıyor. Noah sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi tekrar sıktı.

"Yani... o zaman onu görmedin mi?" adam tekrar sorar. Şüpheli geliyor. Ya da belki de sadece Virginia'nın saçının tepesini bulmaya çalışıyor.

"Tanrı aşkına! Ama bak! Karşıdaki o mu?"

"Nerede?" Noah bana doğru dönüp onu arka kapıya kadar takip etmem için beni elimden çekmeye başladığında çılgınca doğruca sordu. Omzumun üzerinden baktım ve tüm salon pencerenin yanında toplanmış, benimle paparazzo arasında bir duvar oluşturuyor. Heather ile göz teması kuruyorum, ağız *Teşekkürler*, ve adama dönmeden önce göz kırpmıyor. Parmağını omzunun üzerinden geçirip işaret ediyor. "O tarafta! Şu kadını görüyor musun?"

"Majesteleri. Bastonla yürüyen yaşlı bir kadın." "Ah..."

ha! Sanırım sonuçta gözlüğe ihtiyacım var.

Ve bu, Noah'la ara sokağa kaçmadan önce son duyduğum şeydi. Parmakları hâlâ benimkilerle iç içe ve ben onunkine doğru üç adım atmak zorunda kalıyorum. Çöp konteynırlarının ve çöp tenekelerinin etrafında sessizce zikzaklar çizerek otoparka doğru ilerliyoruz. Ara sokaktan çıktığımızda, Noah otoparka girip bölgeyi incelerken beklememi işaret etti. Şu anda yüzündeki bir şey ölümcül görünüyor. Sanki o Jason Bourne'muş ve bunun gibi durumlarda düzenli olarak geziniyormuş gibi. Kamyonuna vardığında, yeşil gözleri benimkilere kilitlendi ve bana başıyla hafif bir selam vererek kıyının boş olduğunu söyledi. Eğilip eğildim ve Noah'ın kamyonunun yanına gelene kadar sıra sıra arabalar ve kamyonlar beni korusun diye eğildim. İkimiz de aynı anda atlıyoruz

ve kapılarımız kapandığında derin bir nefes verdim ve koltuğa çöktüm. O da aynısını yapıyor.

Burası sessiz ve güvenli. Tıpkı Nuh gibi.

Beni oradan çıkardığın için teşekkürler, dedim başımı ona doğru çevirerek.

Bana bakıyor. Gülümsememek. Kaşlarını çatma.

Noah cevap vermedi ama parmaklarını yeni perçemlerimin kenarlarına hafifçe değdirmek için elini kaldırdı. Saçımı kestirmeyi unutmuştum. Hâlâ görmedim bile, ama gerçekten de Heather'a ilham kaynağı olarak gösterdiğim Zoey Deschanel'in resmine benzediğini umuyorum ve dergi makalelerinin okuyucuları kendi kaküllerini asla kesmemeye ikna etmek için kullandıkları fotoğraflardan birine benzemiyor.

"Saçımı tamamen kestirmekten korktum," dedim, biraz çekingen hissederek. "Ama uzun zamandır kakül istiyordum ve Susan her zaman yüz şeklime uygun görünmediklerini söyleyerek beni vazgeçirdi." Nasırlı parmaklarının tenime değme hissine karşı gözlerimi kapatmak istiyorum. Gevezelik etmeye devam ederken sesim titriyor. "Umarım gerçekten yanıliyordur. Ama sanırım artık çok geç. Yine de büyüyecekler. Ve eğer kötü görünüyorsa, onları geri iğneleyebilirim."

Eli düştü ve onun yaprak dökmeyen gözlerine baktım. Çenesi esniyor ve bir eliyle direksiyonu kavrayıp diğer eliyle anahtarı çevirerek öne doğru dönüyor. Kahretsin, diye fısıldadı ve sonra bir kez daha bana baktı. "Çok güzel görünüyorsun."

Dudaklarıma ulaşmadan önce ruhumda bir gülümseme hissediyorum. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Benim için."

Geri çekilip ikimizi de şaşkın bir sessizlik içinde eve götürmeden önce söylediği tek şey buydu.

Nuh

Kendimi diyetle sokuyorum. Zor olacak ama tüm Amelias'ları çıkarıyorum. Bugün kontrolden çıktım. Sanırım o kadına dokundum. en az bir milyon farklı kez ve kendime her seferinde uzaklaşıp farklı bir şey yap dediğimde, bir şekilde ona daha yakın oldum. Akşam yemeğini bile beraber yaptık. AKŞAM YEMEĞİ. Sanırım akşam yemeği yaptım ve Amelia ondan istediğimde çorbaya tuz ve karabiber serperek yardımcı oldu. Tavuk çorbası içtik. Otuz yıldır evli küçük yaşlı bir çift gibi kanepede yan yana oturduk ve izledik. *Tehlike!* çünkü o zamanlar temel kanallarımda olan tek şey buydu, çorbamızı birlikte höpürdetiyorduk.

Amelia etkileşimli bir görüntüleyicidir. Cevaplarını televizyona haykırdı ve ben bütün akşam ona bakmamaya çalıştım. Sanırım bu gece ikimizin de meşgul olduğunu söyleyebilirsiniz. Sonra boş kaselerimizi lavaboya bırakırken kolu benimkine değdiğinde, vücudumun nasıl tepki verdiğine neredeyse gözlerimi devirecektim. Sanki bir elektrik şoku beni ele geçirdi. kol fırçası olmalı *Aslabana* böyle şeyler yap

Bu gece, ona karşı hisler geliştirme konusunda gerçekten tehlikede olduğumu fark ettim. Bu bir sorun, çünkü itiraf etmeliyim ki, ben duygularını geliştiren ve sonra çok hızlı bir şekilde çok sert düşen o sadık adamım. İşleri nasıl rahat tutacağımı bilmiyorum. Gündelikten nefret ederim. benim için anlamsız. Carhartt bere takan şehirli kızlar gibi.

Yani evet, gecenin geri kalanında kendime daha fazla zarar veremeyeceğim bir yerde kendimi yatak odama kapatıyorum. Kucağımda bir kitapla yataktayım. Bunun dışında, aynı paragrafı dört kez okudum. Amelia'ya olan bağımlılığım dikkatimi dağıtıyor. Çıplak ayaklarının koridorda yürüdüğünü her duyduğumda seğiriyorum. O kapı koluna dokunmama izin veremem. *Onu görmeden bir gece geçirebilirsin, Noah. Onunla tanışmadan önce her geceyi onsuz atlattın.*

Ama tekrar yürüdüğünü duydum, bu yüzden kitabımı indirdim. Kapımın aralığının altında onun gölgesini gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyor. Ayrıca lanet şeyi tamamen kapatmayı unuttuğumu fark ettim. Kapı sövesine dayalı olduğu için içeriye göremiyor ama yine de. Parmağını kapıya hafifçe bastırdığında kapı kayarak açılırdı.

Orada duruyor ve kapıyı açmayı düşündüğünü biliyorum. Onu istediğimi sanmıyorum. Odamı bilerek ona kapalı tuttum çünkü beni hiç tanımasını istemiyordum. Bu oda fazla kişisel hissettiriyor. çok fazla *Ben* burada. Amelia'nın tanıdığı yanımı kontrol etmeyi seviyorum ve buraya gelirse ona her şeyi anlatmak kaygan bir yokuş olurdu.

Gölgesi kayboluyor ve tekrar nefes alıyorum. Buraya öylece dalmazdı. Kitabımı tekrar kaldırdım ve kendi kendime okumaya odaklanmamı söyledim.

Amelia

*D*oraya gitme, seni kaçık! Ah. Gülünç davranıyorum. Noah benden biraz yer açmak için odasına gitti, biliyorum. Öyleyse neden dünyada Onu aramaya gider miydim? Ancak kapısı kilitli değil. Ve o kapı, bana sırtıttığı için çizgi film gözleri ve ağzı da geliştirmiş olabilir. Kaşlarını yukarı aşağı sallamak. Başını biraz öne eğip beni içeri sokmaya çalışıyor. *Baştan çıkarıcı.*

Kapıdan uzaklaştım ve kafamı Noah'tan ve şu anda onunla takılmayı ne kadar çok istediğimden uzaklaştırmak için Susan'ı aramak için mutfığa girdim. Gerçekten istemiyorum ama sorumluluklarımdan tamamen uzaklaşamıyorum. Yapabileceğim en azından, kaçırılmadığımı bilmesi için zaman zaman onu kontrol etmek. O zaman, belki onun acımasız e-postaları da biraz rahatlar.

Susan'ın numarasını çevirdim ve cevap vermesini bekledim. O kadar uzun süredir çalışıyor ki, sanırım şansım yaver gidecek ve en azından ona ulaşmaya çalıştığımı söyleyebileceğim sesli mesajına gönderileceğim. Hattın bağlanması dışında.

"Evcilik oynarken eğleniyor musun?" beni böyle selamlıyor. Kalbim düşüyor. Heyecandan fişkırmayacağını biliyordum ama bu sert sözleri de hemen beklemiyordum.

"Ee... neden bahsediyorsun?"

Kesik bir ses tonuyla, "Son konuştuğumuzda hakkında fişkırdığın adam," dedi. "Nerede olursan ol hâlâ saklanmana neden olanın o olduğunu varsayıyorum. Lütfen en azından bana dünyaca ünlü bir yıldızın sahip

olmayı düşünmediğini söyle.

senin için asla yeterince iyi olamayacak ortalama bir turta dükkanı sahibiyle bir ilişki mi?

Tanrı aşkına, Susan. Bu çok sert, sence de öyle değil mi? O harika bir adam.

"Aman Tanrım, öylesin. Düşünüyorsun." Alay ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, hâlâ orada zamanını boşa harcadığına inanamıyorum. Bütün bunlar beni senin zihinsel durumun için endişelendiriyor."

"HA!" Neşesiz bir kahkaha atıyorum. "Şimdizihinsel durumum için mi endişeleniyorsun? Sana yıllardır olmadığım kadar iyi hissettiğimi söylemeye çalışıyorum Susan. Bir molaya ihtiyacım vardı. Tatile ihtiyacım olduğu için özür dilemeyi bıraktım.

"Sana bir spa günü ayarlayabilirdim, biliyor musun? Her neyse, sadece bir toplantıya giriyorum. Madem telefondasın, seni Claire'e vereceğim ki o da cevaplara ihtiyacım olan programı gözden geçirebilsin. Tekrar profesyonel olmaya hazır olduğunda beni ara, sana bir araba göndereyim."

Çenem yerde, benimle böyle konuşacağına neredeyse inanamıyorum. Ama sonra sanırım benimle hiç böyle konuşmak zorunda kalmadı çünkü her zaman başımı salladım, gülümsedim ve benden istediği her şeyi kabul ettim.*Kibar, kibar, kibar.*

"Merhaba," dedi Claire tereddütle, Susan ona telefonu verdikten sonra. Merhaba Claire.

Susan, seninle turun açılış haftası hakkında konuşmamı istedi ve... Claire duraksadı ve bir kapının kapandığını duydum. Ardından derin bir nefes verir. "Tamam, gitti. Dinle, sana birkaç şey söylemem gerekiyor çünkü artık bunları kendime saklayamam. Birincisi, Susan için daha kaç gün çalışacağımdan emin değilim. O bir kabus. O kadar büyük bir kabus ki, haftada bir terapistle gidiyorum ve Susan hakkında konuşmaktan başka hiçbir şey yapmıyorum. Duraksadı ama araya girmeme yetecek kadar uzun değildi.

"Mesele şu ki, o berbat biri ve az önce öğrendiğim gibi senin arkandan dönen çok şey var. Şimdi sana bilgi verecek zamanım yok ama şehre döndüğünde zamanım olacak. Ki, umarım çabuk yapmazsın, çünkü sonunda tatile çıktığın için çok mutluyum. Buna ihtiyacın olduğunu görebiliyordum ama şimdiye kadar bir şey söyleyemeyecek kadar korkak davrandım. Konuşamayacak kadar şaşkın olduğum için dolduramadığım kısa bir sessizlik daha.

"Dinle, iş hakkında endişelenmeni istemiyorum. Bu yüzden Susan'a aramanızın kesildiğini ve size bir daha ulaşamayacağımı söyleyeceğim." Bu kişi kim? Genelde Susan'ın gölgesinde kalan sessiz kadınla onu uzlaştırmakta zorlanıyorum. Telefonu açıp ona sarılmak istiyorum.

"Claire," dedim hemen çünkü aramayı bitirmeye hazırlandığını hissedebiliyordum. "Teşekkür ederim. Sadece teşekkürler. Kendine bakmak için yapman gerekeni yap ama seni takımdan kaybedersem üzülürüm. Döndüğümde konuşalım."

"Elbette," diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Hoşçakal, Amelia.

Claire telefonu kapattığında başım dönüyor. Aklımı Noah'tan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı ve oğlum, bu işe yaradı. Şimdi düşünmem gereken çok şey var. Karar verecek çok şey var. Ve arkamdan bilmediğim neler dönüyor?

Odama kaybolmak ve gelecek için tüm seçeneklerimi düşünmek niyetiyle koridorda ilerliyorum. Bir kere, taşa oturmuş gibi hissetmiyorum. Bazı değişiklikler yapabileceğimi hissediyorum. Benim gibimelibazı değişiklikler yapın. Ancak odama asla ulaşamıyorum, çünkü koridorda yürürken bu çok uzun pijama altının eteğine takıldım ve tam Noah'ın kapısına doğru savruldu ve vücudum onu saatte 90 km hızla rüzgarın gücüyle açtı. Bir denizyıldızı gibi yere serilerek karnımın üzerine düşüyorum.

Nefes nefese kaldım ve doğruldum, Noah'ı yatağında oturduğu yerden gözleri iri iri açılmış ve ağzı açık bana bakarken buldum. Göz kırptıyor. göz kırptıyorum. Sonra ikimiz de aynı anda konuşuyoruz.

MVE: Üzgünüm odanıza düştüm, bir kazaydı! HİÇİNDE:
Allah aşkına iyi misin? Bu sert bir düşüştü!

İkimiz de hareket etmeye çalışmıyoruz.

Bu sefer önce benim konuşmama izin verdi. "Ben iyiyim. Egom biraz incindi, ama ben..." Gözlerim sonunda Noah'ın göğsüne takıldı ve o... benim giydiğim pijama takımının aynısını giymişti ama gri renkteydi. Gülüşüm

Ben yenilenmiş bir güçle ayağa kalkarken geniş ve kötü çiçek açıyor. Gözlerimdeki ışıltıyı fark ettikten sonra bana uyarıcı bir bakış attı.

Yine de işaret ediyorum. "Sende bu pijama setlerinden daha çok var! Ve sen onları giyersin!"

Dudaklarını ıslatıp gözlerini devirerek okumakta olduğu kitabı hızla kapattı...*aman tanrım Noah bir okuyucu-* ve bir kenara koyar. "Tamam, hepsini sisteminden çıkar."

"Bunlar sadece bir şaka hediyesi değildi. Onlara sahipsin çünkü onları seviyorsun. Klasik Adam Noah, bildiğimden çok daha klasik. Pijamalarına tasma taktığına bir bak. Aman Tanrım, onları sonuna kadar iliklemiştin!" Ve hala içlerinde her zamanki gibi iyi görünüyor. Adil değil.

Düğmeli bir takım elbise içinde gülünç görünmelidir.*pijama*, onları çağıracağı gibi. Ama hayır. Çok seksi görünüyor. Pamuklu rahat. 1950'lerde takım elbisesini ve fötr şapkasını giyip Wall Street'teki süslü işine ticari şeyler yapmak için gitmeden hemen önceki yakışıklı bir iş adamı gibi. Ve geniş göğüs ve omuzlarının o gömleği doldurma şekli inkar edilemeyecek kadar lezzetli. Esas olarak kucağında oturup o küçük düğmelerin her birini açtığını hayal edebiliyorum.

"İlk çift bana şaka hediyesi olarak verildi." Duruyor. "Ama sonra onları giydim ve ne kadar sıcak tuttuklarını beğendim."

"Kaç tane, Nuh? Kaç tane sahibin var?" diye soruyorum ve bence biraz fazla baştan çıkarıcı geliyor. Ama elimde değil. Görünüşe göre erkeklerle uyumlu pijama takımları beni ateşliyor.

Yutuyor. "On."

"ON!" Pratik olarak bu kelimeyi söylüyorum. Cevabına o kadar sevindim ki dayanamıyorum. Noah'ın on çift sevimli yaşlı adam pijaması var. "Üzerinde şirin küçük parmak izleri olan var mı?"

"HAYIR. Hepsi sade."

"Elbette öyleler," diyorum neşeyle. Asla şenlikli veya şevkli bir şeyde ölü yakalanmayacaktı.

Bu kötü bir haber. Çok kötü haber. Çünkü artık resmi olarak, şüphesiz, Noah'ya karşı bir şeyler hissediyorum. Onu sevdim. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ve ben ondan çok etkileniyorum ve sadece onun kokusu kanıma dokunuyor

damarlarımda roket gibi. Kalbim bir bisiklet pompasına bağlı gibi şişiyor. Artık buradayım, ayrılmak istemiyorum.

Noah, dedim usulca, gözlerimi ondan ayırmadan. "Odana bakabilir miyim? Eğer istemezsen özel hayatına müdahale etmem." Ben de ciddiylim. Eğer odasını görmem onu rahatsız edecekse hemen gözlerimi kapatıp buradan tökezleyerek çıkacağım.

Zümrüt gözleri benimkileri tutuyor, ciğerlerini havayla dolduruyor ve sonra bir ısıık sesiyle dışarı veriyor. "Etrafına bakabilirsin."

Bana Disney World'ün anahtarlarını verdi.

Gölümsüyorum ve odaya bakmak için dönüyorum. Ve işte o zaman rafları ve kitap raflarını görüyorum. Bu adam sadece okumuyor... o bir kitap ineği. Duvardan duvara yüzen kitap rafına doğru ilerlerken Noah'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. Bu güzel bir tasarım. Açıkta kalan ahşap ve siyah fırçalanmış çelikten yapılmıştır. O mu yaptı yoksa başka biri mi kurdurdu bilmiyorum ama onun için önemli olduğu çok açık çünkü çok iyi işlenmiş - bu da onu acı verecek kadar tatlı kılıyor.

Noah hafifçe boğazını temizledi. "Babam büyük bir okuyucuydu. Bu kitapların çoğu aslında ona aitti."

Turtalar, çiçekler ve kitaplar. Yavaş yavaş Noah'ın bu kısımlarını bir araya getirebiliyorum. Beklediğimden daha harika biri olduğunun ortaya çıkması biraz ürkütücü.

Sanki bir müzedeymişim ve etrafımdaki her şey değerli ve kırılganmış gibi ellerimi arkama koydum. "Onu neden burada saklıyorsun?"

Hafifçe kıkırdıyor ve onun uğultusunu seviyorum. "Gizli değil."

Ona omzumun üzerinden bakıyorum. "Kelimenin tam anlamıyla her zaman kapalı tuttuğun ve içine bakmama asla izin vermediğin bir odanın içindesin. Gizli."

Hâlâ karyola başlığına dayalı oturuyordu ve onun görüntüsü o kadar samimiydi ki, nedense başka tarafa bakmam gerekiyor. Önümde tamamen çıplak dursaydı daha az savunmasız hissededeğini düşünüyorum. Ama onu en sevdiği odada, en sevdiği kitapların arasında en sevdiği pijamalarıyla yatakta uzanırken görmek son derece savunmasız.

"Pekala, sanırım biraz gizli. Hayatımı özel tutmayı seviyorum. Sadece belirli kişilerin beni bu seviyede tanınmasına izin verdim.

İkinci Dünya Savaşı askerinin biyografisi olan ciltli bir kitaba dokunuyorum. "Ama ben değil çünkü ben sadece oradan geçen bir ünlüyüm." Sesim hafif ve havadar. Ona bakmıyorum, sadece çoğunlukla kurgusal olmayan kitaplardan oluşan kütüphanesine bakıyorum. Görünüşe göre her şeyi ve her şeyi öğrenmekten hoşlanıyor. Beni şaşırtmadı.

"Doğru," diyor sessizce. "Sanırım biraz yorgun olduğumu söyleyebilirsin. Benim duygusal yanlarımı bilen insan sayısını minimumda tutmayı seviyorum."

ona bakıyorum "Anladım. Gerçekten yaptım. Bence zaten bir ömür boyu yeterince kalp kırıklığı yaşadın ve senin yerinde olsam ben de kendimi korurdum. Sanki sözlerim midesine bir yumrukmuş gibi kaşlarını çattı. Çenesinin kasıldığını ve yeşil gözlerini odanın köşesine çevirmeden önce kırıştırdığını görüyorum. "İstersen takılabilirsin. Bir kitap seç." Noah ile jestler

kafasını arkamdaki köşeye doğru.

Arkamı dönüyorum ve odanın köşesinde en rahat, erkeksi görünümlü kırık deri koltuk var. Arkasında bir ayaklı lamba ile sırtına rahat bir battaniye örtülmüştür. Bana sesleniyor. Bir kucaklaşma olurdu, o sandalye. Noah'ın bedeni tarafından yıllarca giyildiği için tüm dünyada oturmak için en rahat yer. orada oturamam. Onun alanını bu şekilde işgal edemem.

"Sorun yok. Teşekkür ederim, ama geceni burada kendi başına geçirmene izin vereceğim. Kaçmak için döndüm ama Noah'ın sesi beni durdurdu.

Amelia, kal. Lütfen."

Bakışlarımı yavaşça ona kaydırdım ve yüzümün titrek bir ifadeyle buruştuğunu biliyorum. "Emin misin? Sessiz bir arkadaş olmayacağım. Ben buna gücüm yok." En iyisi bu gerçeği şimdi açığa çıkarmak.

O sırtır. "Biliyorum."

Sandalyeye doğru geri geri gitmeye başladım. "Ve hala pek iyi oturmuyorum. Muhtemelen burada gürültülü olacağım. Çok uzun süre oturduğumda ayağımı sallıyorum."

"Sorun yok."

"Bana kitabını okur musun?"

"Kesinlikle hayır."

"Lütfen?"

"HAYIR."

"GÜZEL LÜTFEN?"

Sanki onu iliklerine kadar rahatsız ediyormuşum gibi kitabının tepesinden bana bir bakış attı ve ben de gülümseyip dikkatimi rafa vererek mükemmel kitabı aradığımı gösteren büyük bir gösteri yaptım. "En azından hiç aşk kitabınız var mı? Buharlı ve duygusal bir şey mi?"

Güler. "HAYIR."

"Bir de kendine okuyucu diyorsun. Mahçup olmalısın. Sadece bu sıkıcı kurgusal olmayan kitaplarınız mı var? Bunun beni uyutacağını bildiğim için raftan kadim filozoflar hakkında bir kitap kaydırıyorum.

"Onu geri koy. Bundan nefret edeceksin. Dibe yakın kalın olanı al.

"Otoriter." Bana söyleneni yapıyorum ve bir tür fantezi romanı gibi görünen bir şeyi dışarı kaydırıyorum. En azından kurgu.

Hazinemi yanıma alıp dünyanın en mükemmel koltuğuna yerleşiyorum. Rahatladığımda yüksek sesle ve kasıtlı olarak inliyorum ve Noah kitabının arkasından bana yan gözle bakıyor ama bir şey söylemiyor. Kendi kendime sırtıyorum ve birinci sayfayı çeviriyorum.

Sonraki bir saat boyunca sayfaları çevirmeye devam ediyorum ama okumuyorum. Kitaba bakmıyorum bile. Noah'ın odasının her detayını gözeneklerime işliyordum. Tıpkı vücut yıkama suyu gibi kokuyor. Sandalyenin yumuşacık derisinin tenimde yarattığı his. Kitabının sayfalarını çeviren Noah'ın yumuşak tırmalama sesi. Yakışıklı, erkeksi profilini hafızama kazıdım. Okurken yüzünün nasıl yumuşadığını fark ettim. Arada bir gülümsüyor ve ona baktığımı hissedebildiği için mi yoksa savaş kitabı komik olduğu için mi, asla bilemeyeceğim.

Noah'ın hemen ötesinde, şifonyerinde bir oğlan, üç kız ve bir anne ile babanın resmi var. Kalbim sıkışıyor ve burkuluyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan yanağımdan akan gözyaşını siliyorum. O çok iyi - bu adam. Nasıl çekip gidebileceğimi hayal bile edemiyorum.

Bunu nasıl yaptın Audrey?

Amelia

Ev patlamış mısır ve Pop-Tart gibi kokuyor. Pek çok şeyi nasıl pişireceğimi bilmiyorum, bu yüzden Annie daha önce arayıp bir yemek yememizi önerdiğinde.

Bu akşam Audrey Hepburn tanıtım filmi gecesinde, Noah'ın kilerinde evi ateşe verme korkusu olmadan yapabileceğim tek şeye döndüm. Patlamış mısır bile bir dakikalığına dokun ve oraya gitti.

"İhtiyacın olan her şeye sahip misin?" Noah, elinde anahtarlarıyla ön kapının yanında oyalanarak bana sordu.

O ve ben bugün birbirimizden uzaklaştık. Dün bizi hiçbirimizin takip etmeye gücünün yetmeyeceği bir yola sokan bir şey oldu. Birincisi, aramızda, bazen arzunun tenimi gerçek anlamda ateşe verecekmiş gibi hissettiren bu saçma cinsel kimya var. İkincisi, duygusal bir bağımız var. Dostluk. Bu ikisi bir araya geldiğinde kesinlikle ölümcül hissediyor.

Bu yüzden kabul etmeden bir adım geri attık. Bu öğleden sonra evinde takıldım ve ödünç almama izin verdiği fantezi kitabından daha fazlasını okudum ve pazartesi günleri izinli olması gerekmesine rağmen dükkana gitti ve öğleden sonranın büyük bölümünde çalıştı. Şimdi, Walker kardeşler ve ben onun evini devralırken o James'in evine gidiyor.

"Evet!" Diğer kadınlarla kızlar gecesi geçirmekten çekinmeyen normal bir insanı taklit ederek söylüyorum. Ama ben. Hank'inkinin tekrarını istemiyorum. Onlara tamamen normal olduğumu göstermeye kararlıyım. NORMAL. Ya da en azından, öyle olduğumu düşünmeleri için onları kandır.

Noah benim içimi görüyor. Gergin enerjimi bir mil öteden hissedebiliyor. Ayağım titriyor. Çok fazla göz kırpıyorum. Ben havalanmak üzere olan bir şişe roketim.

Başını hafifçe eğdi, o yeşil gözleri bana odaklandı ve kaşını davetkar bir şekilde kaldırdığında, içimdekileri dökmem için gereken tek şey buydu.

"Tamam. HAYIR! Çok gerginim! Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Kızlar için sinema gecesi yapmayalı ne kadar zaman oldu biliyor musun? Lise, Nuh! LİSE! Hâlâ Backstreet Boys hakkında konuşuyorduk ve Hollister polo gömleklerimizi kat kat giydiriyorduk!"

Huysuz ağzı sırttı ve girişin eşiğinde durduğum yere doğru bir adım attı. "İyi olacaksın." Bir adım daha atar.*Daha yakın, daha yakın, daha yakın.*Bu yüzden birbirimizden uzaklaştık. Bu, aynı çevredeymek olmaya devam ediyor ve bence ikimiz de bunu durdurmaktan aciziz. Bedenlerimiz, zihinlerimizin özel olmadığı bir dalga boyunda.

Yaklaştıkça çenemi daha da yukarıya eğmek zorunda kalıyorum. Benden uzun olmasını seviyorum. "Bana verebileceğin daha iyi bir tavsiyen yok mu?"

"Hayır."

"Kız kardeşlerinin beni sevmesini sağlayacak bir ipucu yok mu?"

Omuz silkiyor. "Sehpaya su halkaları koymayın." "Bu beni sevmelerini sağlayacak mı?"

Artık o kadar yakındı ki, neredeyse göğüslerimiz değiyordu. "İyi olacaksın." "Nuh?"

"Hmm?"

"Ne yapıyorsun?" sessizce soruyorum Sanki başka biri sırrımıza kulak misafiri olabilirmiş gibi.

"Bilsem ne olur. Sanırım sana sarılacaktım." Bir gülümseme karşısında dudaklarımı ısıırıyorum.

"Öyle miydi?"

"Eh, şimdi buradayım ve artık bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Ağzımdan çıkan gülümsemeye engel olamayarak başımı salladım. Açıklamak zorunda değil. İkimiz de bunu fırtınadan önceki basınç değişikliği gibi hissediyoruz. Benden hoşlanıp hoşlanmadığına şüphe yok - sevdiğini biliyorum. O beni istiyor, ben de onu istiyorum ama bunun olmasına izin veremeyiz. Çünkü her ne sebeple olursa olsun, o değil

benimle romantik bir şeyle ilgileniyor.*Akıllı*.Benimle bir ilişki, hayatını sandığının bile ötesinde karmaşıklılaştırırdı.

"Yine de yapabilir," diyor, ya tereddütle ya da sesine dokunan sinirle.

Aramızda dürüstlük akıyor. "Senden şunu yapmanı istiyorum."

Dolgun dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokunuyor. "Tamam ben yapacağım. İşte gidiyorum. Şimdi sana sarılacağım." Sarılma konusunda önceden uyarılmadım. Kucaklaşmaya yepyeni bir beklenti katıyor.

Eli yavaşça kalktı ve parmakları hafifçe pazıma yerleşirken ben hareketsiz kaldım. Başparmağı tenimin bir inçlik kısmına sessiz, küçük bir ısı çizgisi sürtüyor ve ona doğru eridiğimi hissediyorum. biraz karıştırıyorum. Biraz çekiyor. Sonuç olarak onun kollarına giriyorum ve hayat değiştireceğini bildiğim bir kucaklaşmaya yerleşmeden hemen önce ön kapı uçarak açılıyor.

Merhaba! Ahbok!” Bu Madison, plastik ambalajla kaplı bir tava tutuyor. Kapı eşiğinde dururken ısıklık çalıyor. Noah ve ben, karanlık bir odadan çıkan gençler kadar suçlu görünerek birbirimizden sıyrılıyoruz. Diğer kız kardeşler Madison'ın arkasından gelirler.

"Kavanozda bir dolar daha var," diyor Annie, başını Madison'ın omzunun üzerinden uzatarak.

Emily diğer tarafta yüzeye çıkıyor. "Ne? Ne kaçırdım?"

Yüzüm yanıyor. Noah çenesini ovuşturuyor.

"Sanırım biraz şehvetli bir buluşmayı yarıda kestim," diyor Madison hoşgörülü bir kaş kemeriyle.

Noah duvardaki askıdan bir şapka alıyor ve elini saçlarının arasından geçirip seksi kafasına sıkıca vuruyor. *Seksi? Hayır... kes şunu, Amelia.*

Noah sesinde acıyla, "O... o değildi," dedi. "Tamam, ben çıkıyorum."

Benimle göz teması kurmayacak. Bence çok utanıyor. Kız kardeşler, Noah kapıdan dışarı çıkıp gecenin içine doğru hızla ilerlerken ayrılırlar. Birinin bir kamyonu atlayıp bir arabadan indiğini hiç görmedim. araba yolu çok hızlı.

Arabayı sürer sürmez, hepsi gözlerini bana çeviriyor. Ben büyük bir utanç kaynağıyım. Sarılmak üzereyken Twister oynarken çıplak mı yakalandık? Öyle hissettiriyor. Ama tanrım, bu biraz sarılmak olacaktı. O kadar güçlü bir kucaklama ki Noah'ın bebeğini doğurabilirdi.

Ellerimi kaldırıp yalan söylüyorum. "Duygusal değildi."

Madison alay eder. "Evet doğru, bu çok seksiydi. Biliyorum çünkü erkek kardeşimi seksi bir durumda görmekten iğrendim.

"Sarılmak! Hepsi bu kadar," diye kendimi savunurcasına onlar kadar kendimi de savundum.

"Erotik bir kucaklaşma," diye ekliyor Madison, ön kapıyı ayağıyla kapatarak hepimizi birbirimize kapatırken, gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

—

WTV ekranında THE END yanıp sönerken hepimiz burnumuzu çekip gözlerimizi siliyoruz.

Annie ağlamaklı bir sesle, "Onu seviyorum," dedi.

"Sana onun inanılmaz biri olduğunu söylemiştim." Gözlerimin altını silmek için mendil kullanıyorum. Bu filmi yirmi kez izlemiş olmam önemli değil, *Roma Tatilisonunda* beni ağlatmayı asla başaramaz. ağla Acınası küçük bir bebek gibi.

"Ama..." Emily'nin devam etmeden önce kendini toplaması gerekiyor.

"Ama sonunda neden gitmek zorunda kaldı?"

Madison burnunu sümkürüyor. "O yapmak zorundaydı! Ülkesine karşı bir görevi vardı.

Onunla sonsuza kadar Roma'da kalamazdı. Gitmesi gerekiyordu, Em."

Hepimiz Noah'ın oturma odası boyunca çeşitli oturma ve uzanma pozisyonlarına dağılmış durumdayız. Annie ile kanepedeyim, Emily bir koltukta ve Madison yerdeki bir dizi battaniye ve yastığın üzerinde yatıyor. Hepimiz darmadağınık ve terler ve dağınık topuzlar içinde rahatlıktan başka bir şey için giyinmişiz. Henüz alışamadığım için kaküllerimi her saniye gözlerimden çıkarmak zorunda kalıyorum ama buna değer. Ben onları seviyorum. Benim için temsil ettikleri şeyi seviyorum.

Kızların hepsi kaküllerle oynadığımı görüyor ve anlamlı anlamlı bana bakıyorlar. "Ne?" diye sordum, elimi yeni kesilmiş buklelerimden indirerek.

Madison, "Saçını kestirdin," diyor.

Emily'nin gözleri benden televizyona ve sonra bana döndü. "Tıpkı Audrey'nin filmde yaptığı gibi."

Annie, "Ve Roma'dasın," diye ekliyor.

Nefesim kesiliyor ve ellerim kafama gidiyor. "Haklısın. Ama millet, yemin ederim ürkütücü davranmıyorum ve filmi kopyalamaya çalışmıyorum. Ben sadece... eh, başlangıçta kasıtlı olarak geceleyin ayrılıp Roma'ya gelip falan kopyaladım... ama kopyalama burada bitiyor!"

Emily ayağıyla dizimi dürttü. "Endişelenmemizin nedeni bu değil. Endişeliyiz çünkü... Audrey sonunda gidiyor. Sonsuza dek mutluluk yok."

Ah. O.

Ben yutarım. "Eh, bu mutlaka doğru değil." Pipetlere tutunuyorum. Maceramın başında bu filmde özgürleştirici hissettiren şey, şimdi bir ölüm cezası gibi geliyor. Bence Audrey onu sonsuza dek mutlu etti. Sadece... Gregory Peck ile değildi. Kendisi için sonsuza dek mutlu bir hayat yaşadı. Ve bu onun için yeterliydi. Bence hepimiz oradan bir ders alabiliriz."

Bana acımasızca tekmelemişim gibi bakan üç köpek yavrusu var. Madison, mutlu ruh halini geri kazanmaya çalışan ilk kişidir, ancak sesi çok neşelidir. "Doğru. Ve... aslında senin - Audrey'i kastediyorum - Roma'da temelli kalmanı beklemiyorduk. Bu senin—KENDİ kariyerin için pratik değil."

Ama artık seni tanıyoruz... onu... ya da... ah. Unut gitsin. Hepimiz senin hakkında konuşuyoruz ve bunu biliyoruz," dedi Annie sessizce, o havayı hemen geri çekerek. "Ve veda etmek zor olacak."

"Ve Noah..." diye ekliyor Emily, ruh halinin artık iki metre altına gömüldüğünden ve tamamen kurtarılamaz olduğundan emin olarak. "Sana veda etmek zorunda kalacak... tıpkı Gregory Peck'in Audrey'e yaptığı gibi." Tüm ışıltılı gözlerimiz, adamın mahzun yüzünde donakalmış halde televizyon ekranına kayıyor.

Ah, Gregory. Bu filmin bir trajedi olduğunu nasıl daha önce hiç anlamadım? Shakespeare de olabilir! TANRI! Audrey sonunda nasıl öylece ayrılabilirdi?

Televizyona göz kırpıyorum. "Belki iletişimde kalırlar."

Emily, "Uh-uh," diye homurdanıyor, "Büyük güven sorunları var. Asla uzun mesafeli bir ilişkisi olmayacak.

"Gregory Peck'in karakterinin geçmişi hakkında çok şey biliyor musun?" alaycı bir şekilde soruyorum.

Emily bana keskin bir bakış attı. "Her parçasını biliyorum. Neler yaşadığını biliyorum. Etrafında kalacak ve onu ihtiyacı olduğu gibi sevecek bir kadını hak ettiğini biliyorum. Ve Audrey sonunda gideceğini öğrenirse, koridorda erotik kucaklaşmaların duruma yardımcı olmayacağını da biliyorum.

Madison paletinden bir tane fırlattığında Emily yüzüne bir yastık alır. Bisküvilerine dikkat et, Em! Gregory karışmanı istemezdi. Kendi seçimlerini yapabilir."

"Gregoryincinmiş bir dünyadan geçti ve onun aynı şeyi tekrar yaşadığını görmek istemiyorum, çünkü en son bir kadın bu kasabadan geçip kalbini çaldığında, onun peşinden gitmek için hayatını kökünden söküp atmıştı ve sonra eve dönmekten başka çaresi kalmadığında, kadın onu ezerek tüm kadınlara olan inancını kaybetmesine neden olmuştu!" Gözleri bana takıldı - ifadesi kız kardeşine olduğundan daha yumuşaktı. "Alınma, Amelia."

Başımı sallıyorum. "Hiç alınmadı." Ve gerçekten, söylediklerine alınmıyorum çünkü hiçbir şekilde Noah'ı incitmek istemem. Veya herhangi biri. Ve bence o haklı. Noah'a ihtiyacı olan veya istediği şeyi vermemin hiçbir yolu yok. Allah rızası için dokuz aylık bir dünya turuna çıkmak üzereyim. Noah, sallanan sandalyeleri ve birden çok çocuğu eşleştiren bir adama benziyor.

Aniden, aklım Emily'nin söylediği bir şeye takıldı. "Noah'ın neden eve gelmekten başka seçeneği yoktu?"

"Tamam!" Annie kanepeden kalktı, Madison'ın yaptığı harika baharatlı-tavuk-calzone-şeylerinden bir tane daha aldı ve sonra tekrar kanepeye yerleşti. "Sanırım burada konudan sapıyoruz. Gregory Kızlar gecesinde bütün fasulyelerini döksek bundan hoşlanmazdık."

Madison zar zor gülüyor. "Söyleyemezsin fasulyelerini döküyor bir adama atıfta bulunarak, Annie.

"Neden?"

"Çünkü erkeklerin hayalarına bazen fasulye dediklerini duydum."

Annie nefesini tuttu. “*HAYIR*. Bunu neden yapsınlar? Bu iğrenç.”

Madison, Emily'ye bir bakış attı. “Bu yüzden biraz geziye çıkmamız ve daha çok dışarı çıkmamız gerekiyor. Dünyayı daha fazla deneyimlemesi gerekiyor.”

“Erkek cinsel organı için daha fazla kelime öğrenebilmek için mi? Hayır, teşekkür ederim,” diyor Annie, battaniyesine daha sıkı sarınarak ve calzone'u kemirerek.

Emily, Madison'a kaşlarını kaldırıyor. “Dünyayı görmedin ve görünüşe göre erkek anatomisi terimleriyle gayet iyisin.”

“Ama daha fazlasını öğrenebilirim! Sadece hayal et. Fransızca top söylemeyi öğrenebilirim! İtalyan! İspanyol!”

AnnieçayS. “Audrey Hepburn asla bu kadar kaba bir şey söylemez.”

“Aslında,” diye araya giriyorum, “Audrey başka bir filmde telekızdı. Onun hakkında harika olan şey bu. O tahmin edilemez. Onu bir filmde balo elbisesiyle, başka bir filmde pantolonsuz büyük beden bir erkek gömleğiyle göreceksiniz. Ve özel hayatında evcil hayvan olarak yavru bir geyiği vardı.”

“Bu kadar. O olmak istiyorum.” Madison elini kaldırdı ve parmaklarındaki nesneleri işaretlemeye başladı. “O seyahat eder. İnanılmaz bir moda anlayışı var. Ve kesinlikle bana Fransızca topların kelimesini öğretirdi.

Kendimi kaybolmuş hissettiğimde neden hep Audrey'e döndüğümü düşünüyorsun? Audrey filmlerini izlemenin, onu özlediğimde kendimi tekrar anneme yakın hissetmemi sağladığından bahsetmiyorum bile.

Madison beni işaret ediyor. “EVET. Bundan böyle yapıyorum. Bir yaşam koçuna ihtiyacım var ve o en yakın şey gibi görünüyor.

Emily alay eder. “Yaşam koçun olduğumu sanıyordum?” “*kendinden atananyaşam Koçu.*”

Emily sırtarak, “Ama bir yaşam koçu daha az değil,” diyor.

Madison, ablasının gülümsemesine karşılık vermez. “Beni öğretmen yaptın.”

“Ve?”

“Öğretmen olmaktan nefret ediyorum.”

“Ah, bundan hoşlanmaya başlayacaksın.”

Üç kız kardeş şakalaşmaya devam ediyor ve bu, filmde sonra odayı dolduran gerilimi silmeye yetiyor. En azından onlar için öyle. Gülüyorlar ve kalbim sıkışıyor. Aşağıya doğru batıyor

ayaklarımın küçük bebek kökleri filizlendirmeye çalıştığı zemin. Orada bir an için ayrılacağımı unuttum. Bu kasaba yerçekimine karşı bir oda gibi. Şehir sınırları içinde hafif ve umutluyum. Ama gitme zamanı geldiğinde gideceğimi biliyorum. Tıpkı Audrey gibi.

Noah ile aramda gelişmeye başlayan her ne ise durmalı. Sadece yakında ayrılmıyorum, başlangıçta romantik herhangi bir şeyin masadan kalktığını açıkça belirtti. Keşke vücut dili ve gözleri farklı bir şey söylemeseydi. Ona karşı dikkatli olmalıyım. Arabası tamir edildiğinde ayrılacak olan kişi olarak, kendisini korumak için başlangıçta koyduğu sınırları yeniden teyit etmem gerekiyor.

Annie -her zaman duygusal olarak anlayışlı olan kız kardeş-düşüncelerimi okumalı. Onun süper gücü olduğunu düşünmeye başlıyorum. "Anlayacaksın ve sonunda senin için en iyi olanı yapacaksın ve her ne ise, sorun değil. Biz sizin arkadaşınızız, bu yüzden sizi destekleyeceğiz. Nuh da öyle olacak."

Nuh

“Y Burada mı uyudun? diye sordu James, başı kanepenin arkasına eğilerek bana suçlarcasına baktı.

Homurdandım ve bacaklarımı kanepenin önüne atıp doğruldum. Ellerimi gözlerime bastırırken üzerimdeki her şey acıyor, keşke yedi saat daha uyumuş olsaydım. Otuzlu yaşlarımda bir kanepede uyumanın yirmili yaşlarımdaki kadar kolay olmadığı ortaya çıktı. "Evet. Yeni bir kanepeye ihtiyacın var.”

"Bu kadar? Bu konuda söyleyeceğin tek şey bu mu?" James gülüyor, elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle bir koltuğa oturuyor.

omuz silkiyorum Konuşmak için çok erken. Yine de James için çok erken değil. Çiftlikte güne saat beş gibi başlıyor.A.M. Bahse girerim bu onun ikinci kahvesiydi. Hatta belki üçüncü.

"Kızlar evden çıkınca eve gideceğini varsayarak seni saat dokuzda televizyon açık bırakarak seni burada bıraktım. Ve sonra buraya geldiğimde seni kanepemde saklanırken horlar dururken buluyorum.

"Ben horlamam." Yerden gömleğimi alıp kafamdan aşağı doğru çekiştiriyorum. "Ve saklanmıyorum."

James sırtıyor. "Ah evet? O zaman adını ne koymak istersin?"

Dilimi yanağıma bastırıyorum. "Kaçınma."

Hafifçe kıkırdar. "Eh, en azından bu kadarına sahip çıkacaksın."

Kahve zamanı. Aslında her zaman kahve zamanıdır. Ayağa kalkıp James'in mutfağına girdim ve dolu bir tencere ve bir kupa buldum. James onun yapar

lanet bir kovboy gibi kahve. İçine bir nal atsam dağılırdı. Bir yudum alıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Nasıl böyle içiyorsun?"

"Ben ocukken başladı. Sanırım erken yaşta tüm iç organlarımı yaktım, bu yüzden artık fark etmiyorum bile.

"Tommy de mi böyle içiyor?" Tommy, James'in küçük erkek kardeşidir. James, annesi ve babası büyüdüğünde çiftliği miras aldı ve artık işletmek istemedi, ancak Tommy hiçbir zaman çiftçi olmakla ilgilenmedi. O başarılı bir girişimci, sürekli seyahat ediyor ve tüm dünyada yeni şirketler, restoranlar ve oteller kuruyor. Bunda iyi. Ama aynı zamanda bir douchebag. Dürüst olmam gerekirse ona katlanamam.

James gülüyor. "Asla. İçinde iğrenç bir şurup olan bir tür latte değilse, Tommy kahveye dokunmaz."

"Kulağa doğru geliyor." Bir içki daha aldım, James'in dikkatinin Amelia'nın konuşmalarından uzaklaşmasına şükreliyordum. O kadın hakkında konuşmaya ve hatta düşünmeye hazır olmadan önce içimde birkaç miligram daha kafeine ihtiyacım var. "Nerede o şimdi?"

"New York sanırım. Yeni bir gurme erişte restoranında çalışmak ve süper modellerle yatmak."

"Ne hayat."

İnliyor. "Her neyse. Herhangi bir gün bu hayatı buna tercih edeceğini biliyorsun. Aslında, yaptın.

"Adil olmak gerekirse, süper modeller karışımında değildi. Bu seçenek mevcut olsaydı farklı olabilirdi.

James gülümseyerek başını salladı. Saçmalık. Süper modellerden hoşlanmıyorsun. Gülümsemesi aramaya döner. "Günlerce tatlı bir gülümsemesi ve kıvrımları olan koyu renk saçlı şarkıcılara ilgi duyuyorsun."

"Sakin ol," dedim, James'in Amelia'nın kıvrımlarına hayran olduğu düşüncesiyle bölgeci olmaya başladığımı fark etmeden önce. Benim neyim var? Bölgesel olarak ele almak için benim değil. James, Amelia için gitmek isteseydi, bu kesinlikle...kabul edilemez olurdu. Kimi kandırıyorum? Onu öldürürdüm. Uzun uzun, mümkün olduğunca acı verici hale getirirdim.

James'in kaşları kalktı. Başarılı bir şekilde bir sinire çarptığı için mutlu. "Bunu biliyordum. Kahretsin, o kadına aşık oluyorsun." O sallıyor

KAFA. "Başın belada."

James'in kahve olduğunu düşünmeyi sevdiği benzin dolu kupamı masaya koydum ve kilerine baskın yaptım. "Çok dramatiksindir. Ben ona aşık değilim. Ondan etkilendim. Bir fark var." Jenna'nın Ekmek Sepeti'nden olduğunu bildiğim bir somun ev yapımı ekmek çıkardım ve ekmek kızartma makinesine bir dilim attım. Aslında ikiye atıyorum. "Ve eğer bilmen gerekiyorsa, geceyi burada geçirmemin nedeni de bu. Çünkü güneş battıktan sonra aşık olduğum kadından uzak duracak kadar aklım var.

Bir yüz çekiyor. "Bu her zaman seninle kanepemde uyanacağım anlamına mı geliyor?"

"Asla. Sanırım orada uyurken boynumu zorladım." Sanki biri boynuma tirbuşon saplamış ve bükmüş gibi hissettiğim yeri ovuşturuyorum. "Tekrar kafamı toparlamak için bir gece uzakta olmaya ihtiyacım vardı. Şimdi iyiyim."

"Elbette. Evet." James alaycı bir şekilde başını salladı. "Bir gece uzakta olmak seni iyileştirdi."

Tost açılır ve bu benim ayrılma işaretimdir. Altın kahverengi tost dilimlerine biraz tereyağı sürüyorum ve sonra iki kağıt havluyu yırtıyorum. Her tost parçası için bir tane. James fark etti çünkü şu anda hayatıma fazlasıyla bağlı. "Neden iki kağıt havlun var?"

"Neden fark eder? Kağıt havlu şerifi sen misin?"

"Sadece iki dilim tost bir kağıt havluya koyabilecekken neden tüm iyi kağıdımı boşa harcadığımı bilmek istiyorum." Sesi eğlenceden kalın. onun umurunda değil *iyi kağıt*. Beni sinirlendirmekle ilgileniyor.

Kapının hafifçe vurulmasıyla kesintiye uğradık. O açmaya gitmeden önce James ve ben kaşlarımızı çattık çünkü bu kasabada kimse bu kadar erken ev ziyareti yapmaz. Kapıyı açıyor ve kaçındığım kadın orada duruyor. Yeni perçemleri güzel yüzünü çerçeveleyiyor ve saçının geri kalanı kafasında dağınık bir topuz yapmış... *Benim* Kazak. Hiç kendi kıyafetlerini giyiyor mu?

James'in evi benimki gibi küçük, bu yüzden mutfakta bile ön kapının hemen dışında duran Amelia ile göz teması kurabiliyorum. Gözlerim düşerken kaşlarımı çattığımı gördü. Yanakları pembe. O bir hırsız, bir ara sokakta suçüstü yakalandı. O büyük mavi gözler parlıyor ve ellerini kavuşturuyor.

göğsünü sanki geri çalabilirmişim gibi. "Üşüdüm. Evinizde hava soğuk. Yanıma bir sweatshirt de almadım." Durdu ve gözlerim daha da kısıldığında ekledi, "Bunu askıda buldum!"

James hafifçe kıkırdadı ve ona bakmadan önce omzunun üzerinden bana baktı. "Günaydın Amelia, senin için ne yapabilirim?"

James'e gamzelerini buruşturdu ve ben de onları görmesin diye ellerimi yanaklarına götürmek isterken buldum. Sanki o gamzeler, onun sadece benim görmeye hakkım olan mahrem bir parçasıymış gibi. *Kahretsin, ben'başım büyük belada*

"Aslında Noah'ı arıyordum."

James kenara çekildi ve Amelia'ya içeri girmesi için işaret etti. Amelia geldi ve işte o zaman hala şort giydiğini fark ettim. Minik olanlar. Eşofman altının altından dışarı bakarlar ve James onun yanından geçerken onu fark eder. Yine de iyi bir arkadaş olduğu için, hemen gözlerini kaçırıyor. Aslında doğrudan parıldayan gözlerime.

Amelia odanın karşısına geçiyor ve mutfakta önümde duruyor. Giriş yolumda onunla birlikte durduğum dün gecenin anıları bana saldırıyor. ona dokundum. *Şefkatle*. ayıkken. Uzun zamandır bir kadına bu şekilde dokunmamıştım. Evet, seksi hissettiriyordu ama aynı zamanda farklı bir şeydi. Cildim onunkiyle birleştiği an, tadını çıkarmamak için elimden gelen tek şey buydu. Değer verdiğim biriyle yapacağım gibi. Kendime bunun sadece çekim olduğunu söylemeye çalışıyorum ama artık buna benim bile inanabileceğimden emin değilim. Bana gülümsediğinde ve içim ışıkla patlamış gibi hissettiğinde değil. Kız kardeşlerimle geçirdiği gecenin nasıl geçtiğini merak ettiğimde. Keşke günümü iptal edip tüm günü onun konuşmasını dinleyerek geçirebilseydim. çok korktum

Amelia'ya bir kol mesafesi uzaklıktayken ona tost dilimlerinden birini uzattım. İlk başta tereddüt ediyor. Tostunu almak istemiyorum.

Bunu senin için yaptım, dedim hafifçe omuz silkerek. "Eve gitmek üzereydim."

Yanlışlıkla James'le göz teması kurdum ve başını iki yana sallayarak, *Biliyordum*. Sonra elleriyle kafa üstü dalış hareketi yapar. "Teşekkür ederim!" Amelia ayaklarını sürürken tuhaf bir duraklama oldu. ve sonra omzunun üzerinden James'e kısa bir bakış attı. O sadece orada duruyor

aptal gibi gülümsüyor, benimle yalnız konuşmak istediğini ima etmiyor.

"Kamyonumla benimle gelmek ister misin?"

"HAYIR!" biraz fazla sert söylüyor ve sonra gülümsüyor. "Üzgünüm. Uh... Aslında tam da sana bugün saçından çıkacağımı söylemeye geliyordum. Annie beni çiçekçide onunla çalışmaya davet etti ve ben de yapacağımı söyledim.

"Birinin söylediğini duyduğumu sanmıyorum*davet etmek*daha önce iş açısından. Evet demek zorundaymış gibi hissetme. Ablamın dükkânında bedavaya çalışmak için değil, dinlenmek için buradasın."

Kahkülleriyle oynuyor. "A, biliyorum! İstiyorum. Eğlenceli olacak. Sonsuza kadar sahnede olmayan bir işte çalışmadım. Aslında dört gözle bekliyorum. Kaküllerini kaydırmak için küçük bir hava akımı gönderiyor. Ve elimi kontrol edemedi, uzanıp parmaklarımı kaküllerine değdirip gözlerinden siliyorum. Bu jesti hafifçe -merakla- gülümsüyor. Bir bahane verirdim ama artık iyi bir bahanem yok. Bu yüzden, sadece bu-o-o-dur-gülümseyerek omuz silkiyorum. Ve sonra daha da kötüleştiriyorum.

"Benimle The Pie Shop'ta çalışabilirsin." Sözcükler ben onları geri alamadan ağzımdan çıktı. Bunu neden söyledim? Amelia'nın yanında daha az vakit geçirmeye karar vermiştim ve şimdi onu bütün günü benimle geçirmeye mi davet ediyorum?

"Nasıl oldu da beni The Pie Shop'ta seninle çalışmaya hiç davet etmedin?" James açıkça ömrünü kısaltmaya çalışarak soruyor.

Aptal arkadaşşıma doğru Amelia'ya baktım. "Senin yapacak daha iyi bir işin yok mu? Soyulması gereken mısır? Sağılacak inekler mi?"

Kafasını sallayıp karşımızdaki koltuğa oturdu. "Hayır. Hiç fena değil."

Amelia, James'e bakıyor. "Aslında, ben şehirdeyken bir gün çiftliğini gezdirmeyi umuyordum."

sinirlenmedim The Pie Shop'ta çalışma teklifimi görmezden gelmesine ve onun yerine James'ten çiftliğini gezmesini istemesine zerre kadar kızmadım. rahatsız değil*hiç*.

"Elbette. Yarın biraz benimle çalışmak ister misin?"

Amelia'nın yüzü ışıldıyor. "Evet! Lokantada öğle yemeğine de gidebilir miyiz? Burada olduğum sürece kasabayı elimden geldiğince özümsemeye çalışıyorum."

James hoşgörüyü, "Elbette," dedi ve ben oturma odasını geçip onu pencereden fırlatmayı hayal ettim.

Bana baktı ve elinin tersiyle hafifçe göğsüme vurdu. "Bakmak! Artık iki gün boyunca saçında olmam konusunda endişelenmene gerek yok. Mutlu değil misin?

"Çok mutluyum." Sırf yanmayı hissetmek istediğim için bir yudum daha pil asitli kahve içtim ve ardından tezgahtan anahtarlarımı aldım. "Ben gideceğim—"

"BEKLEMEK!" diyor Amelia, elini sıkıca göğsüme bastırarak. Gözleri kocaman, kirpikleri neredeyse kaşlarına değiyor ve ifademi görünce elini indiriyor. Sanki kaçmaya hazırlanan ürkmüş bir atmışım gibi elini bana doğru uzatarak yavaşça pencereye doğru geri çekildi. "Sadece... bir saniye bekle." Pencereye vardığında, panjurların arasından benim evime doğru bir göz attı ve sonra içini çekti. "Tamam, şimdi eve gidebilirsin!"

Parlak tonu beni hemen şüphelendirdi. Evime ne yaptın, Amelia?

"Hiç bir şey."

Amelia.

Burnunu kırıştırıyor ve her adımda daha hızlı hareket ederek kapıya doğru gitmeye başlıyor. "Aslında hiçbir şey değildi. Sadece... ocakta küçük bir ateş! Ama-itfaiye-onu-söndürdü-ve-şimdi-yoklar-sonra-görüşürüz!" diye bağırıyor, elinde tuttuğu tost parçasıyla ön kapıdan dışarı fırlamadan önce.

Kapı arkasından çarptı ve bir anlık sessizlikten sonra James'e baktım. "Bir şey söyleme..."

"Amelia ve Noah bir ağaçta oturuyorlar..."

"Emin ol ve boktan bir gün geçir James!" dedim neşeli bir ses tonuyla, kuşu omzumun üzerinden ona atarak.

"Kız arkadaşına öğle yemeği randevumuz için sabırsızlandığımı söyle. Seni seviyorum!"

Daha sonra kamyonuma atlıyorum ve evime tam olarak bir dakika sürüyorum. Dışarı çıkıp kararlılıkla kapıyı çarptım. yapacağım*Olumsuz*Amelia'nın günü benim yerime Annie ile geçirmesi umurunda. yapacağım*Olumsuz*yarını James'le geçireceği için kıskanmak. Aslında günün geri kalanında onu düşünmeyeceğim. Her zaman yaptığım gibi dükkandaki yalnızlığımın tadını çıkaracağım.

Amelia

Birkaç saattir Annie ile çiçekçi dükkanındayız ki kapı hızla açıldı ve Noah içeri girdi. Kapı birine çarpıyor ekranlar, neredeyse deviriyordu. Annie ve ben zıplıyoruz ve B ve B için buket toplayan Mabel ciyaklıyor.

Noah yüzünü buruşturur. Bunun için üzgünüm. Elmacık kemiklerinin üzerinde nadir bir kırmızı renk geziniyor. "Böyle dramatik bir giriş yapmak istemedim."

Mabel parmağını ona doğru uzatıyor. "Bana kalp krizi mi geçirmeye çalışıyorsun? Beni erkenden mahvetmeye çalışma, çünkü seni seviyorum ama vasiyetim gereği hanı sana bırakmıyorum. Yeğenime gidiyor."

Noah ihtiyatla kapıyı arkasından kapatır. "Hanını istemiyorum, Mabel."

Alay ediyor. "Senin için neyin iyi olduğunu bilsen yapardın! Tatlım, o handa her türlü para var. Ve öz sermayeye bağlı demek istemiyorum, katlarda saklanmış demek istiyorum!"

Noah kaşlarını çatı. "Bu iyi değil. Döşeme tahtalarında para saklamamalısın, Mabel. Yangın çıkarsa ne olur?"

Bunu söylediğinde bana bakışını özellikle sevmiyorum. Küçük bir ateşti, tamam mı? Ufacık, gerçekten. İtfaiye geldiğinde çoktan söndürmüştüm. Evdeki tüm dumanı atmama yardım ettiler. Ama neyse, ders alındı. Başka bir partiyi karıştırırken tavada pankek bırakmayın.

Mabel ellerini geniş kalçalarına koyuyor. Peki bunu kim yapacak? Yangın çıkarmayı mı planlıyorsun, Noah? Paraya ihtiyacın olursa, söylemen yeterli. Dikkat çekmek için alçakça davranışlarda bulunmana gerek kalmaması için seninle birkaç pencere yıkama günü ayarlayabilirim."

Noah şaşkın görünüyor. Ve sonra perişan halde. Ve sonra şaşkına dön. "Hayır... Mabel... Paraya ihtiyacım yok. Hem de nasıl bir ateş yakmak..." Başını sallıyor ve ellerini yukarı kaldırıyor. "Biliyor musun? Boş ver."

Noah, Annie'ye bir bakış attı ve bir saniye içinde, her şeye burnunu sokan yaşlı kadına doğru koştu. "Mabel, hadi şu buketleri senin için bitirelim. Ben yardım edeceğim." İkisi dükkânın çevresinden çiçek toplamaya devam ediyor ve sonunda Noah gerçek bir çalışan kadın gibi görünerek tezgahın arkasında durduğu yere doğru yürüyor.

"Merhaba," diyor, kendi sessiz, gür sesiyle. Sesi illa ki derin değil, ama öyle bir cesareti var *kihissedi*yorduymak güzel. Kulaklarımı tıkamam gerekiyor. Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyordum ve ben köpük banyosunda sıırıslıklam olurken parmakları tenimde sessiz bir çizgi -sesinin okşayışından bile daha yumuşak- gezinirken onun kulağıma fısıldadığını hayal etmemeye çalışıyordum. *Film çekmek*, şimdi bunu hayal ediyorum. Ve bugün şapkasını çıkarmış olması da bana şaşırtıcı, odunsu gözlerinin tüm etkisini vermesine yardımcı olmuyor. Yemyeşil bir ormanda boğuluyorum.

"Merhaba," diye cevap verdim, zihnimi o fantazi köpük banyosundan çekerek. "Çiçek almaya mı geldin?"

Ağır kirpiklerini kırparak gözlerini kaçırdı. "Hayır."

Tezgâhın yanındaki uzun saplı bir çiçeğin kadifemsi taç yaprağı üzerinde parmağını nazikçe gezdirmesini izliyorum ve onunla ilgili son hayalimi düşününce içim ürperiyor. "Annie ile konuşman gerekiyor muydu?"

Yine hayır ile karşılaştım.

"Pazara mı gidiyorsun o zaman?"

Ayağa kalkıyor ve başını sallıyor. "Yiyecek konusunda iyiyimdir."

Tanrım, Noah her zaman esrarengizdir ama bu çok fazla. Ve garip. Orada gergin bir enerjiyle adeta titreyerek duruyor ve karşılığında

yapıyor Bengergin. terlemeye başlıyorum Gömleğime çukur lekeleri bulaşmasına bir dakika daha endişeli bir şekilde yaklaşıyorum.

Neden burada öylece duruyor? Neden daha fazlasını söylemiyor?

Tek fark eden ben değilim. Mabel odanın diğer tarafından derin bir iç çekti ve resmen bağırdı, "*kutsasın* çocuk! O senin için burada! Şimdi devam et ve hanıma çıkma teklif et, Noah, böylece hepimiz bu beceriksizlik fiçisini bitirebiliriz.

Yüzüm alev alev. Bir fiçi domates suyuna batırmış gibi görüldüğüme eminim. Noah hafifçe sırtıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Erkenden yola çıkıyorum ve balık tutmaya gidiyorum. Listendeydi, ben de gelip benimle gelmek ister misin diye bir bakayım dedim.

Öğleden sonrayı Noah'la mı geçireceksin? Bilmiyorum. Günü ondan uzakta geçirmeye çalışıyordum, böylece aramızda mırıldandığımız bu şey umarım dinecekti. Bu yüzden yarın da günü James'le geçirmeyi planlıyorum. Noah ve benim aynı fikirde olduğumuzu, dün geceyi James'in evinde geçirdiğini düşünürsek ondan uzak durmamı isteyeceğini sanıyordum. Ama Noah'ın gözlerine bakınca zayıf düşünüyorum. Kafam karışmış olabilir ama denesem de ona hayır diyemezdim.

Ama tabii ki önce onu kızdırmam gerekiyor.

Dirseklerimi tezgaha dayamak için hafifçe eğildim, çenemi parmak boğumlarıma dayadım. "Neden? Beni özledin mi?"

Gözlerini deviriyor, ağzının kenarı seğiriyor. "Kesinlikle hayır. Sadece Bay Misafirperverlik unvanına yakışır şekilde yaşamaya çalışıyorum."

"Beni özledin. Dükkanda somurtuyordun çünkü artık ben hayatına girmeden ne yapacağını bilmiyorsun.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Yanında durmak için tezgâhın etrafında dolaşıyorum ve nazlı bir Disney prensesi gibi ona göz kırpyorum. "Bensiz o kadar yalnız mıydı?"

Beni sırtımdan kapıya doğru itmeye başladı. O zaman onunla gideceğim gibi görünüyor. "Şimdi olduğundan çok daha huzurluydu."

"Sadece beni özlediğini kabul et!" Frene basmak için isteksizce bir girişimde bulunuyorum ama o da beni kendisiyle birlikte itmeye devam ediyor, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi sırtıma dokunuyor. Ellerinin sıcaklığı gibi

gömleğimden sızan akım cildime bir akım göndermiyor. Sanki onunla isteyerek istediği yere gitmeyecekmişim gibi.

"Annie, günün geri kalanında bu şımarık pop yıldızını elinden alıyorum."

Annabell! Beni özlediğini kabul etmesini sağla!" diyorum omzumun üstünden. Hızlı bakışım, Noah kapıyı arkamızdan kapatmadan önce bana gülümseyen bir Annie ve sırttan Mabel'i gösteriyor.

Sessiz ol, dedi Noah, kaldırıma çıktığımızda bana bakmak için durarak. İstesem de tutamadığım kahkahalarla doluyorum. Sizi yavaşlatan, sırf yere düşmemek için ellerinizi kalçalarınıza tutturma isteği uyandıran türden mutlu kahkahalardır.

Noah'ın gözleri ağzıma indi. Kirpikleri tekrar gözlerime doğru yükselmeden önce derin bir nefes alıp vermek için orada oyalanıyorlar. "Seni özledim."

Gülüşüm duruyor.

Kalbim atlıyor.

Dudaklarım ayrıldı.

Ama ben cevap veremedim, "Ama yine de başımın belasısın," diye ekledi.

Bunu, beni o fantastik köpük banyosuna geri dönmüşüm gibi hissettirecek bir şekilde söylemeyi nasıl başarıyor?

—

WBen küçükken ön bahçemde bir meşe ağacı vardı. Muazzamdı. Yazın en sevdiğim şey onun başında oturmaktı. baza, sırtımı yasla ve müzik dinle. Bazen gitarımı çıkarıp çalar, şarkılar yazar ve güneşin son damlasına kadar ıslanırdım. Güneş tenime dokunurken o meşe ağacının altında bana kötü hiçbir şey dokunamazdı. Bu dünyadaki hiçbir yer, ruhu kucaklayan o mutlak huzur hissini yeniden yakalayamadı.

Şimdiye kadar:

Kolum Noah'ın kamyonetinin penceresinden sarkıyor ve eski dostum Sunshine geçmiş aşkımızı yeniden alevlendiriyor ve açıkta kalan tenimi öpüyor. Rüzgar

saçlarımı yüzümün her tarafında savuruyor ve yanımda Noah - eli gelişigüzel bir şekilde direksiyon simidinin üzerinde. Mükemmel yontulmuş yüzünde yumuşak bir sırıtış. Ve mükemmel dediğimde, klasik olarak mükemmel demek istemiyorum. Noah hiçbir şekilde güzel bir çocuk değil. Yüzü bronz ve dağınık. Çok fazla güneşten ve yeterli güneş kremi almamaktan burun kemerinden aşağı çiller. Kaşının üstünde ve dudağının üstünde rastgele küçük bir yara izi var. Çocukken onları bir kavgaya soktuğunu hayal ediyorum. Birisi en iyi arkadaşına kötü bir isim taktı ve o devreye girdi. Ancak parlak yeşil gözleri çerçeveleyen engebeli yara izleri ve uzun kalın kirpiklerin eşsiz karışımı - bu yasa dışı olmalı. Orada, kristal meth ile.

Rüzgâr dışında, sessizce ilerliyorduk, bakmadığından emin olduğumda hızla omzumun üzerinden Noah'a gizlice baktım. Normalde aramızdaki sessizliği severim. Ama şu anda kıpır kıpır hissediyorum - bu, hissettiğim huzurla savaşıyor gibi görünüyor, ama değil. El ele giderler. Bir şeyin şüphe götürmez bir şekilde olduğunu bilmeme izin veren şey, tam da bu sakinlik ve dinginlik duygusudur.*farklı*. Noah içimde bir tel oluşturdu ve bu tel titriyor. Dizimi zıplatmam gerekiyor. Saçlarımı atkuyruğu şeklinde topla. Telefonumu kontrol edin, hala sıfır servis çubuğu olup olmadığına bakın ve tekrar kapatın.

Noah bunu fark eder ama tek tepkisi kaşını hafifçe kaldırmak olur. Bu konuda konuşmak istersem konuşacağımı biliyor. O sürekli güven vermeye ihtiyaç duyan bir adam değil - eskiden huysuz olduğunu düşündüğüm şey gerçekten sadece onun ciddi olması.

İşte tam da bu yüzden burada, bedenim onun bedeniyle baş başayken ölüyorum. Ve vücudum, üzerine tırmanabilmem için onu kenara çekmek istiyor. Dün gece kendime Noah'a olan ilgimi sürdürmeyi bırakmam gerektiğini hatırlatmadım mı? Kasten söylediği her kelimeye neden asıldığımı keşfetmemek için. Ondan uzak durmaya karar verdim. Çok çok uzak. Aramıza lanet bir kale koy. Ama şimdi buradayım, gözler ezberlediğim bir harita gibi yüzünün çizgilerini takip ediyor.

Bu sessizliği doldurmak için biraz müziğe ihtiyacımız var.

Öne uzanıp telsizinin düğmesine basıyorum. Statik olduğu için müzik dinleyip dinlemediğini bile merak ediyorum, bu yüzden onu en yakın istasyona çeviriyorum. Onun

ülke. Eski bir George Strait şarkısı havayı dolduruyor ve esintiyi mükemmel bir şekilde sürüyor. Country müziğinin gerçekten hayranı değilim ama itiraf etmeliyim ki bunda altın güneş ışığı ve sıcak bir gün ile mükemmel bir şekilde eşleşen bir şey var. Gözlerimi kapattım ve başımı koltuk başlığına yasladım, sessizlik anının tadını çıkardım.

Bu son birkaç gün içinde, parçalarımın yeniden canlandığını hissediyorum. Ayağınızın üzerinde çok uzun süre oturduğunuzda ve sonunda etrafta dolaştığınızda olduğu gibi. İlk başta karıncalanıyor ve rahatsız oluyor, ama sonra onu hayata döndürüyorsun ve tekrar normal hareket edebiliyorsun.

Rahat anımız, farklı bir şarkı çaldığında aniden ikiye bölünür ve bu sürüşün tüm havasını değiştirir. Faith Hill ve Tim McGraw'ın bir şarkısı. O kadar seksi ki ölmek istiyorum. *"Hadi sevişelim... bütün gece boyunca... tüm gücümüz bitene kadar..."* Gözlerimi açıp Noah'a baktım. Elini direksiyon simidinde sıkılaştırdı ama aksi halde, birdenbire benim gibi diken diken olduğunu belli etmiyordu. Acaba istasyonu değiştirmek için bir hamle yapacak mı ama yapmıyor. Beni rahatsız etmek istemediği için mi, yoksa bu sözlerden etkilenip etkilenmediğimi görmek istediği için mi, hiçbir fikrim yok. Ya da belki bunu komik buluyor.

Her iki şekilde de ileri atılıp istasyonu değiştiriyorum. "Vay!" Garip anı ve çevirmek için kullandığım güçle radyo kadranını neredeyse kırdığımı gizlemeye çalışarak yüksek sesle söyledim. "Radyoda biraz sörf yapmamın senin için bir sakıncası yok, değil mi? Bugün gerçekten country dinleyecek havamda değilim.

Ağzının kenarı yukarı kalkıyor. "Utanç. Bu benim favorilerimden biri.

Ona yandan bir bakış attım ve onu kıkırdatarak kaydırmaya devam ettim. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

Sonunda bir erkek saç dökülmesi ilacıyla ilgili bir reklamda karar kıldım. Mükemmel. Burada sıfır cinsel gerilim. Ve radyo spikerinin yaptığı her yeni noktada, Noah'ya sahte cesaret verici bakışlar atıyorum. "Şuraya bak, Noah!" Pazısına şakacı bir şekilde vurdum, birkaç dakika önceki hafifliği kurtarmak için çaresizdim. "Sonuçta senin kel noktan için bir umut var." Eğlencesini bastırıyor, ben de daha çok itiyorum. "Bahse girerim sende olduğunu bile bilmiyordun. Ama sen yaparsın. Orada. Açık, parlak, kel bir nokta. Ve biliyor musun? Ben

iyi bir arkadaş, yani istersen bu kremi alıp sana uygulayayım. Karşılığında benim için her gün yapılan, üzerine krem şanti ve damla çikolatadan başka bir şey beklemem bile.”

"Evimi yakmaya çalışmaktan vazgeçersen sana seve seve her gün krep yaparım."

Tam şımarık ve keyifli bir şeyle karşılık vermek üzereydim ki kendi sesim beni olduğum yerde durdurdu. Bu benim en son liste başı single'ım. Hoparlörlerden çaldığında donuyorum. Sevincim azaldı ve göğsüme bir kaya parçası oturdu. İstemediğim veya ihtiyaç duymadığım gerçek dünyanın bir hatırlatıcısı.

"Bu albüm için turneye çıkmak üzeresin, değil mi?" Başımı salladım ve boğazımdaki yumruyu yutkundum.

Noah da başını salladı. Başka bir duraklamanın ardından, "Ne kadar süreceksiniz... tur ne kadar sürecektir?" Sesi şüpheli bir şekilde hafif geliyor. Sanki beni daha az umursayabileceğine ikna etmek için çok çalışıyor ve sadece havadan sudan konuşuyor. Ama biliyorum.

Şortumun etekleriyle oynuyorum. "Dokuz ay. ABD ayağı ile uluslararası ayak arasında bir ara vereceğim ama kısa olacak."

Noah yine yavaşça başını salladı. Ve bu sefer şarkıyı aniden bitiren o oldu. "Tamam, bu kadar radyo yeter. Ayrıca şarkıcının gerçek bir diva olduğunu duydum. Ve nedense herkesin yoğurdu sevmesini istiyor," diyor CD düğmesine basmadan önce gülümseyerek.

"Orada bir CD'niz olurdu. Kim hala CD dinliyor?" *Diyor DVD'lerin sahibi olan ve izlemeye devam eden kadın.*

Bana bir bakış attı. "Kaset olmadığına şükret."

Noah'ın kişisel müzik kitaplığında neler olduğunu öğrenmenin heyecanı ile pencereden dışarı bakarak tekrar sıraya oturdum. Ne duymayı beklediğimi bilmiyorum, ama size söz verebilirim, Frank Sinatra'yı bir milyon yıl geçse asla tahmin edemezdim. Elvis'in klasik şarkısının Frank'in versiyonu "Love Me Tender", eski kamyonunun kabininden mırıldanıyor ve o kadar güzel ki güneş bile bayılıyor. Elbette buna sahip olacaktı. Tabii ki o klasik adam olduğu için. *Benim* klasik adam, aklım devam etmek istiyor ama bu düşünceyi sinir bozucu bir sivrisinek gibi savuşturdum.

Noah'a bakmak için hızla döndüm. "Bu *Olumsuz* CD'n mi?" "Neden?"

"Çünkü sen Kentucky, Roma'da yaşayan otuz yaşında bir adamsın." "Otuz iki."

"İyi. Otuz iki. Dinlemelisin... Bilmiyorum, gençliğinden bazı tuhaf rock müzikleri. Veya klasik şeyleri sevdiğiniz için, belki Hank Williams. John Cash! Bilmiyorum... hiçbir şey ama *Bu!*"

Bana baktı ve sonra tekrar yola döndü. Frank'i sevmiyor musun?

Frank. Ona o kadar aşına olurdu ki, adamla ilk isim temelinde olma eğiliminde olduğunu hisseder. Audrey ile olduğum gibi. Noah'a ne kadar aşık olduğum şimdi fiziksel olarak acıtıyor. Daha fazlasını kaldıramam.

"*BEN Aşk Frank Sinatra.*" Bunu, içi sıkıştırılırken konuşmaya çalışan birine benzer bir tonda söylüyorum. "Ella Fitzgerald, Bing Crosby gibi zamanın diğer büyüklerinin yanı sıra..."

Noah, "Onlar da buradalar," dedi gelişigüzel bir tavırla, bu beni tamamen yere sermiyormuş gibi. Sessizliğimde bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Bu bir derleme CD'si. Büyükannem uzun zaman önce benim için satın aldı." Gülümseyip gözlerini tekrar yola çevirdi. "Bunu bana satın aldı çünkü bahsettiğin o garip rock'ı çok fazla dinliyordum. İyi bir adam olma umudum varsa, klasikleri bilmem gerektiğini söyledi.

Görev tamamlandı, Onun duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldamak istiyordum ama bunun yerine sessiz kalıyordum ve birlikte şarkının etrafımızı sarmasına izin veriyoruz. Zaten mükemmel olan bir an şimdi bir rüya gibi geliyor. Şarkı bittiğinde Noah'a baktım. "Büyükanneni seviyorum. Keşke onunla tanışabilseydim."

Şafakta ufukta beliren güneş gibi gerçek bir gülümseme yüzüne yayılıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Noah, küçük bir göle uzanan bir rıhtıma bakan küçük bir otoparka giriyor. Kıyı boyunca uzanan ağaçlar تنها ve samimi hissettiriyor. İkimiz de kamyonundan indik ve kamyonunun arkasından iki olta ve bir olta kutusu çıkardı. Küçük platformda bitene kadar birlikte uzun rıhtımda yürüyoruz. Beyaz kanvas spor ayakkabılarımı çıkardım ve oturdum, bacaklarımı yandan sarkıttım. yeterince yüksek

ayaklarım suyun yaklaşık bir ayak üzerinde asılı duruyor. Noah yanıma oturdu ve omuzlarımız birbirine değdi. Yüzüm yıllardır tatmadığım masum bir zevkle kızarıyor.

Noah'ın kulaklarının uçları hafifçe pembeleşiyor -utandığında başına gelen bir şey olduğunu öğrendim- ve hızla uzaklaşıyor. Aramızda bir pencere olsaydı, sanırım ikimiz de onu yavaş ve dramatik bir şekilde açardık. Sanki daha önce karşı cinsten hiç kimseye dokunmamışız gibi davranıyoruz. Bu kesinlikle saçma. Ve harika. Ve kafa karıştırıcı. Ve inanılmaz.

"Nasıldı?" Benim için çizeceği bir tabloyu bir an olsun görmek ve aramızdaki gerilimi kırmak için can atıyorum.

"Benim büyükannem?" diye soruyor ve olta kutusunu açıp kancasına yem atmaya başlıyor. Başımla onayladım. "O... hem hassas hem de ateşliydi. O kadın insanları sevmeyi severdi. Yemin ederim kimse onun turta dükkanından sarılmadan çıkmadı. Hatta yabancılar. O böyleydi.

"Onun adı neydi?"

Silvie Walker. İster inanın ister inanmayın, o ve Mabel gençlik yıllarından beri en iyi arkadaşlardı. İkisi birlikte her türlü belaya bulaştı. Ve büyükannem benim ve kız kardeşlerimin velayetini devralması gerektiğinde büyükbabam çoktan vefat ettiğinden, Mabel birçok yönden ikinci ebeveynimiz gibi davrandı. Nadiren onu görmeden bir gün geçirdim.

"Ah, Mabel seni bu yüzden çok seviyor."

"Bu yüzden *oböcekler*beni çok." Gülümsedi ama sesindeki şefkati duydum. "Anne babamı kaybetmiş olabilirim ama bana ve kız kardeşlerime aile gibi hissedemeyen bu kadar çok insan tarafından sevildiğim için gerçekten şanslıyım. Bu yüzden burada bana ihtiyaç duyduklarında geri gelmekten çekinmedim."

Ona neden burada ihtiyaçları olduğunu sormak için ağzımı açtım ama benden önce konuşmaya devam etti. "İsimlerden bahsetmişken..." Oltasına pis görünümlü bir lastik solucan taktıktan sonra oltasını yere bıraktı ve yüzünü bana çevirdi. "Sahne adını nasıl seçtiğini merak ediyorum."

"Rae benim göbek adım." Hafifçe omuz silkiyorum. "Ben küçükken annem bazen bana Rae-Rae derdi ve bu yüzden bir çocuk için tatlı bir seçim gibi geldi.

sahne adı. Ve insanların bana Amelia yerine Rae diye hitap etmesinin, özel ve profesyonel hayatım arasında biraz ayrım yapmama yardımcı olacağını düşündüm.

"Öyle mi?" diye soruyor ve bu Noah'ta diğer insanlardan çok farklı bir şey. Çoğu insan hmm, başını sallar ve sonra yoluna devam ederdi. Ama cevabı bilmek istiyor. *Öyle mi?*

"HAYIR. Aslında, Rae Rose beni içine çekti. Uzun zamandır Amelia olmadığımı hissediyorum. Sen ve kız kardeşlerin dışında artık herkes bana Rae diyor. Annem bile. Bu..." Bunun nasıl bir his olduğunu açıklamak için kibar kelimeler bulmakta tereddüt ettim, bu yüzden onun yerine basit, çocukça bir fikirle yetindim. "BENnefretBT. Kendimi çok karışık hissediyorum ve kim olduğumdan emin değilim.

Bu zor olmalı, dedi Noah, suçlamadan ya da şok olmadan. Tavsiye bile sunmuyor ya da bir yığın atmıyormelibenden. Şu anda herhangi bir sonuca varmamı beklemiyor gibi bile görünüyor. Sadece ne hissettiğimi söylüyorum ve bu özgürlük değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Aslında bunu bu kadar zorlaştıran yalnızlık. Ünlü olduğum an, herkes gerçek beni görmeyi bıraktı. Artık tek gördükleri Rae Rose ve onun onlar için yapabilecekleri veya onlara verebilecekleri. Annemin bir zamanlar en iyi arkadaşım olduğunu biliyor musun? O bile beni artık yirmi dört saat açık bir ATM olarak görüyor. Berbat. Ve çok garip olan şey, nadiren yalnız kalıyorum ve yine de beni sevdiği varsayılan ve tamamen yalıtılmış hisseden yüzlerce insanla dolu bir odada duruyorum.

"Şu anda kendini yalnız hissediyor musun?"

Noah'ın sorusu kalbime yumruk attı. "HAYIR."

Cevabım evet olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Bir parçam bu lanet kasabaya gelip müzik zevkimi yeniden bulabilmeyi diliyor ama hiçbir şey bulamıyordum. *Daha.*

"İyi. Memnun oldum." Kulağa gerçek geliyor. *Odır-direşsiz.* "Ve belki bu aradan sonra, kariyerine olan aşkını yeniden bulursun."

"Mabel'in de söylediği tam olarak buydu."

Ve asla yanılmaz. Ya da en azından, seni buna inandıracak. Sırıttıyor ve gözlerini takım kutusuna çeviriyor. Pis bir şey çıkarır,

samimi ruh haline yüzde 100 bir kova soğuk su olan kıvranan, ıslak solucan.İyi. Buna ihtiyacımız var. "Öyleyse kendi oltana yem yapmak ister misin?"

"Hayır dersem bir pısırik mıyım?" "Kesinlikle."

Cevap vermeden önce düşünen bir yüz ifadesi yapıyorum. "Bununla iyi olduğumu fark ediyorum."

"Kendine uygun, ama tüm eğlenceyi kaçırıyorsun."

Gülüyorum ve omzuna vuruyorum. "Oistemeksenin eğlence anlayışın olsun."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor ama ses tonundan uyum sağladığı anlaşılıyor.

"Takip edilecek bir adama benzemiyorsun.eğlence. Yani bunun gibi sakın ve huzurlu bir şey sana eğlenceli gelir."

"Ben çok eğlenceliyim," diyor ifadesizce. "Bay Misafirperver'i unutun. Herkes bana Bay Fun der. Sadece bunu duyacak kadar uzun süredir buralarda değilsin."

"Mm-hmm. Elbette."

Tek kaşını kaldırıyor, dolgun dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılıyor. "Kanıtlamamı ister misin?"

"Evet," dedim kararlı bir şekilde başımı sallayarak ve sonra kaküllerimi gözlerimden üfleme zorunda kaldım. "Aslında onu görmek için iyi para öderdim."

"Şanslısın. Bugün ücretsiz." Noah oltaları yere indirir ve hızla ayağa kalkar. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattığında ona kaşlarımı çattım. Avucumu onun kine kaydırıyorum ve kalbim çılgınca çarpıyor. Neredeyse göğüs göğüse olana kadar beni ayağa kaldırdı. Ona beklentiyle bakıyorum. "Tamam, Bay Fun. O ne olacak?"

Yüzü tam bir gülümsemeyle açılırken, gözleri köşelerde kırışırken hayranlıkla izliyorum. Sonra elini yavaşça karnıma koydu ve nefesim kesildi - ki bu mükemmeldi, çünkü bir sonraki bildiğim şey, beni iskeleden suya doğru itiyor.

Amelia

Amamamen inanamayarak sudan çıktı. Noah beni gerçekten suya itti. Derin bir nefes alıyorum ve gururla ayakta duran ona bakıyorum. rıhtım, gözleri kısılmış ve elleri kalçalarında - ağzını işaret eden bir gülümseme.

Islak saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek suya basarken onu işaret ettim. "Ya yüzemezsem?"

"Ama sen yaparsın."

"Bunu bilmiyordun ama!"

Beni sallıyor. "Seni kurtarırdım. Lisede cankurtarandım."

Tabii ki öyleydi. Çok güvenilir. Bahse girerim o kırmızı mayoyla harika görünüyordu.

"Umarım artık başının belada olduğunu biliyorsundur. Sen sadece bekle ben..." Başının üzerinden uzanıp gömleğini çekiştirirken onu izlerken kendi tehdidimi kestim. "Ee... ne yapıyorsun?" Bronzlaşmış, yontulmuş gövdesinin bu kadar kolay sergilendiğini görünce derin bir şok geçirerek soruyorum. Parmaklarımı onun bronz teninde gezdirebileceğim o rıhtımda olmayı her şeyden çok isterdim. İlk olarak, kaburgalarındaki dövmesine şefkatle dokunurdum çünkü onda bana saygı gösterilmesi gerektiğini hissettiren bir şey var. İkincisi, mevcut her santimetreye dokunurdum. (Çünkü bu fantezide aramızda hiçbir engel yok ve ben onun derinden aşık olduğu kız arkadaşım.)

Ama görünüşe göre Noah onu daha çok görmemi istiyor. Kot pantolonunun düğmelerini çözüp kalçalarının üzerine indirirken, üzerinde sadece siyah boxer külotla kalırken muzip bir şekilde sırtıyor. "Atlıyorum, nasıl görünüyor?"

Görünüşe göre bu yetişkin, formda, muhteşem adam güpegündüz iç çamaşırına kadar sıyrılıyor! Ağzım açık kalıyor. Yanaklarım kaynayan ete dönüşüyor. Cankurtaran olması harika bir şey çünkü onun harika, güçlü vücuduyla karşı karşıyayken suda yürümeye çalışırken gerçekten boğulma riskiyle karşı karşıyayım. Umurumda değil, dibe batacağım ve mutlu bir kadın olarak öleceğim çünkü artık mükemmelliği gördüm.

Noah, hantal veya abartılı olmayan ince hatlardan ve kesilmiş kaslardan yapılmıştır. Doğal kaslardır. Her gün spor salonunda titizlikle hazırlanmış türden değil, oturma odasındaki genetik ve şınav karışımından gelen haksız türden. Omuzları cesur ve geniş

- midesi gergin ve boxerının beline inen bir V fisıltısı. O da kıllı bir adam değil, orada burada birkaç hafif altın saç parçası var. Ama nereye bakmıyorum *Orası* yoksa gözbebeklerim büyüyecek ve beni kör edecek ve Noah ne düşündüğümü hemen anlayacak. Ve düşündüğüm şey, o güçlü adama tırmanmak istiyorum. Güçlü, sağlam vücudu bir yana, sadece açıkta kalan bilekleri bile bütün hafta ağzımı sulandırdı.

Koşup rıhtımdan atlayıp suya top güllesi attığında onu süzmeyi bırakmak için irademe güvenmek zorunda kaldığım için rahatladım. Gülümseyerek geldi ve yüzünden suyu atmak için başını salladı.

"Kıyafetlerini çıkarıp suya atladığına inanamıyorum."

Pastacı sahibi, sert yüzlü ve huysuz bir gevezelik yapan Noah, soyunup yüzünde çocuksu bir sırıtışla suya atladı. Bu ona yeni bir katman ekler. Rahat-sakinliği için heyecan verici ve canlı bir şey. Ne yazık ki, seksi metresinin listelerden çıkmasına neden oluyor.

Noah'ın omuzları ve belirgin köprücük kemikleri suyun yüzeyinin üzerinde süzülüyor ve şimdi saçlarının nasıl koyulaştığını unutmanın bir yolunu bulmam gerekecek.

ıslakken iki renk. Kirpiklerine ve sıkı tenine yapışan damlacıklar. "Eğlenme yeteneğime meydan okudun. Kendimi kanıtlamam gerekiyordu."

"Ama nasıl oluyor da önce sen giysilerini çıkarıp güzel ve kuru tutuyorsun da ben yapmadım?"

Bana odaklandığında gözleri kararıyor. "Sanırım bu sorunun cevabını zaten biliyorsun." *Çünkü ellerini benden çekemeyecekti. Çünkü aramızda hissettiğim bu sıcaklık tek taraflı değil.*

Ama bana bakışına bakılırsa kendimi çıplak hissediyorum. Noah'ın elini kaldırıp saçlarının arasından geriye doğru itişini, suyu uzaklaştırmasını ve bu sırada pazısını bana göstermesini takdir dolu gözlerle izliyorum. *Uzaklaş, pazı. senin merhametine kalmışım*

"Nuh!" Yüzüne su sıçratırken sertçe azarladım. "Böyle şeyler söyleyemezsin!"

Kıkırdayarak uzaklaşıyor. "Neden?"

"Çünkü flört etmeyi bırakmamız gerektiğini kendin söyledin. Ve... flört ediyorsun! Neredeyse çıplakken! Suda!"

Keşke bana böyle gülümsemeseydi. Keşke daha yakına yüzmeseydi. Keşke yüzerek uzaklaşacak kadar net düşünebilseydim. Ama yapamam. Elini bileğime dolayacak kadar yaklaşıp kadar ona hafifçe su sıçratmaya devam ettim. Onu görünce sızlanmak istiyorum. Güçlü çene, huysuz ağız, yeşil gözler, ıslak saçlar. Ve onun hissi... bu gerçek değil.

Gülümsemesi artık yok. İkimiz de eğlenmiyoruz. yutkunmasını izliyorum

-acı çekiyormuş gibi kaşlarını çattı. Alçak bir sesle, Uzak durmak için çok uğraşıyorum, dedi. Gözleri yüzümde geziniyor ve şimdi aramızdaki çekim ezici geliyor. Dayanılmaz. "Ve başarısız oluyorum."

Kalp atış hızım çok yüksek ve bu su işlemekten değil. Bunun nedeni, beni daha yakına çekmesi ve yumuşak kıvrımlarımın onun sert hatlarına baskı yapmasıydı. Tam bir niyet dışında hiçbir şey yapmadan bir kolunu belime doladı. Noah'ın tüm kaslarının sadece gösteriş için olmadığından şüpheleniyordum ve haklıydım. Bacaklarımı tutarak, ikimiz için su üzerinde ilerlerken bacaklarımı etrafına sarmam ve boynunu tutmam için bana rehberlik ediyor. *Gerçekten cankurtaran.* Ellerinden biri, kâküllerimi yüzümün yan tarafına hafifçe itmek için suyun üzerine kaldırdı. Göldeki ağaçlarla aynı parlak yeşil olan o gözler ağızma indi.

Yavaşça bizi kumlu kıyıya doğru yüzdürüyor. Neden oraya gittiğimizi biliyorum ve tüm vücudum sessiz kalmam için haykırıyor. Dudaklarımı kapalı tut ve bu anı mahvetme. Ama bunu ona yapamam.

"Noah," diye fısıldadım, kendime bunu söyletmeye çalışarak. "Hiçbir şey değişmedi. Yine de gitmem gerekecek.

Yüzmeyi bırakmıyor. "Biliyorum. Sen uygunsan benim için sorun yok mu?"

O zaman sessizce başımı salladım ve ayakları kumlu kıyıya uyum sağlayana ve ona su basmadan beni tutması için ihtiyaç duyduğu desteği verene kadar bekledim. Noah'ın tenimi tarayan bakışlarıyla birleşen güneş ışığı kavurucuydu. Beni vücuduna sıkıca çekti ve ben de boynuna daha sıkı sarıldım. Cennet ve işkence bir arada. Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, nefesi dudaklarıma vaatler fısıldıyor. Sabırsızlıkla alıştım ve parmaklarımı omuzlarının ağır yokuşlarına bastırdım çünkü beni henüz öpmeyecek ve ağgözlü hissediyorum. Gülümsemesi yumuşak ve alaycıydı çünkü bunu ortaya koymaktan açıkça zevk alıyordu; bu, kendini dizginlemeyi sadece sözleriyle göstermediğini, vücuduyla da gösterdiğini kanıtlıyor.

Ancak kendimi tutamıyorum çünkü öpüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Ayrıca bu kadar çok sevdiğim bir adam tarafından hiç bu şekilde öpüldüğümü veya bu şekilde tutulduğumu da hatırlamıyorum. Bacaklarımı gövdesine sıkıca sararak homurdanmasına neden oldum. Optimal öpücük için yüzümü eğdim.*Eğer yapacaksan, yap.*Gözleri artık tamamen siyaha dönüyor. Ellerinden biri sırtımı yaslıyor, diğeri çenemin yan tarafını kavramak için yukarı doğru hareket ediyor. Onun tutuşu benimki kadar sahiplenici.

Dudakları boşluğu kapatıp benimkilere bastırırken nefesimi tuttum.*Mutluluk. Merak etmek. Büyü.*Sakalındaki yumuşak çizik, duyularıma karşı bir kibrit darbesi. Onun gerçek olduğuna ve derisinin benimkiyle çarpıştığına dair dokunsal kanıt. Kalbim kaburgalarımaya çılgınca tekme atıyor ve tenim zevk ve arzuyla alev alev yanıyor. Sanki mümkünmüş gibi, onu daha sıkı tutuyorum. Elleri sırtıma, kalçalarımaya, baldırlarımaya bastırıyor. Çılgınca değil, ölçülü ve kasıtlı - tıpkı*Nuh*.Dudaklarımız bu yeni yakınlığı telaşsız okşamalarda keşfeder. Dili dudaklarımla dalga geçiyor ve ben isteyerek teslim oluyorum. İnilti ile sızlanma arasında bir yere inen yumuşak bir ses çıkardım ve bu, ellerini daha derinlemesine keşfetmeye teşvik ederek bir ürperti gönderdi.

her parçamdan Bir dalgalanmaya teslim olmak gibi hissettiren o eşsiz öpüşme ritmini buluyoruz. Tehlikelidir ve bırakın inşa edip sizi istediği yere götürmekten başka yapacak bir şey yoktur.

Başını eğiyor ve ben de onun açısına uyuyorum. Geri çekiliyorum ve o takip ediyor. Geri çekiliyor ve ben de onu takip ediyorum. Dokunuşu beni damgalıyor, adını her yere kazıyor ve onu bırakmanın kesin ölüm anlamına geleceği gibi ona tutunuyorum. Noah'ı öpmek umduğumdan daha fazlası. Umduğumdan daha fazlası ve beni olmaması gereken bir şeye ikna ediyor: birlikte iyiyiz.

Gömleğimi vücudumdan çıkarırken harika nasırlı elleri sırtımın yumuşak derisinde yukarı kaydı ve ben de ona yardım etmek için ellerimi havaya kaldırdım. Sade, pamuklu, lacivert bir bralet giymiştim ve göğsümün küçüklüğü konusunda her zaman kendimi güvensiz hissetmiş olsam da Noah bana dünyanın anahtarları bendeymiş gibi baktı. Sanki o kadar değerli ve çekiciyim ki bana dokunmaya korkuyor.

"Çok güzel," diye mırıldandı ve beni boğazımdan köprücük kemiklerimin üzerinden yumuşakça öptü. Beni tutarken titriyor ve bunun yorulduğu için olduğunu sanmıyorum. Ve aniden, bunların hepsi çok fazla hissettiriyor. bırakıyorum Birimizin doğru düşünmesi gerekiyor ve şimdi kızan ben olmalıyım. Ama bunun kendini fazla kaptırmasına ve sonunda gönül yarasına uzaktan yakından benzeyen bir şeye dönüşmesine izin vermeyeceğim. Bir öpücük bir şeydir - ama *Dahamasanın* dışında.

Dudaklarımız ayrıldığında, onun sert yüzünü ve şişmiş dudaklarını anlıyorum. Parmağımla güçlü çenesinin, boynunun ve köprücük kemiklerinin çizgisini çiziyorum. Yüzümdeki acıyı - derimin altında kaynayan kargaşayı - görmeli çünkü parmaklarının lezzetli ısırığı yumuşadı. Üzerimdeki tutuşu gevşedi ve gözlerini çimdikleyip açmadan önce derin bir nefes aldı. "Bu iyi bir fikir değildi, değil mi?" Başladığımız şeye devam etmesine saniyeler kalmış gibi gözleri yeniden ağzımın üzerinde gezindi. Gözlerindeki bakış, ona onay verirsem beni o kıyıya taşıyacağını ve benimle şimdi ve burada sevişeceğini söylüyor.

Aramıza biraz mesafe koymak için geriye doğru yüzdüm, gömleğimi de yanımda sürükledim. "Çok iyi bir fikirdi ama artık onu unutmamız gerekiyor." *Tekrar.*

Başını salladı ve ben gömleğimi sıkıp kafamdan geçirirken izledi.

İki elini de saçlarının arasından geçirerek suda biraz daha yüksekte duruyor ve hareketle birlikte genişleyen ve değişen göğsü, karın kasları ve kaslı etiyile benim ayrıcalıklı olduğum yere geliyor. Kaburgaları derisini itiyor ve gergin vücudunun üzerinden su boncukları akıyor ve korkarım dilim ağzımın yanından sarkıyor. Ben aşırı ısınmış emojiyim. Yüz kırmızı ve nefes nefese.

İkimiz de kendimizi toparlamak için birkaç dakika ayırıyoruz ve sonra güneşte kuruyarak nihayet buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapıyoruz: balık. Ama tahmin et ne oldu? Balık tutmak sıkıcıydı ve görünüşe göre Noah ile sevişmeyi tercih ederdim. Bu yüzden ondan biraz uzaklaşmam gerekiyor. Omzumun üzerinden Noah'a baktım ve günün geri kalanında kendimi odama kilitlemeyi planladığım eve geri götürüp götüremeyeceğini sormak için ağzımı açtım ama önce bir şey söyledi.

"Gidip tanışmam gereken biri var. Ama... Benimle gelmeni umuyordum?"

Yani uzayın zıttıdır. Unutmanın tersi. Ve kesinlikle kendimi odama kilitlemenin tam tersi.

Ve henüz...

"Evet!" hemen söylüyorum.

Amelia

Noah bir bakım evinin otoparkına girer ve motoru durdurur. Yüzü endişe dolu ve tahmin etmem gerekirse, beni buraya getirmeyi seçtiği için pişman.

Tek katlı uzun binaya bakıp tekrar Noah'a döndüm. "Kimi ziyaret ediyoruz?"

Küçük göl maceramızdan sonra, Noah beni eve götürdü, böylece ikimiz de çabucak üzerimizi değiştirip kamyonu geri dönebilelim. Beklediğimden biraz daha uzun sürdü çünkü birbirine karışmış, ıslak saçlarımı tararken aklıma yeni bir şarkı sözü geldi. Müziğin ilhamını hissetmeyeli aylar oldu, bu yüzden odama koştuktan ve telefonuma bir nota hızla ayeti yazdıktan sonra, yatağa geri döndüm ve neşenin çok fazla olduğu zamanlarda yaptığınız gibi güldüm. İlk şarkı paylaştığım kişi olduğu için annemi arayıp söylemek istedim ama yıllardır böyle bir ilişkimiz olmamıştı. Onu arayıp bir süredir ilk yaratıcı kıvılcımı hissettiğimi söylemek çok garip ve birdenbire olurdu, bu yüzden bunu kendime sakladım.

Şimdi, kamyonda, Noah bütün gün taktığı şapkayı çıkarıyor ve bir kenara koyuyor. "Benim büyükannem."

"Senin..." Şaşırdım. Başım dönüyor. Noah'ın büyükannesinin onun hakkında konuşma şekline bakılırsa çoktan vefat ettiğini düşünmüştüm. "Seni büyüten büyükannen mi?"

Başını salladı, yorgun gözleri yardımcı yaşam girişine ve bana döndü. "Onun çoktan öldüğünü düşündüğünü biliyorum ve buna inanmana izin verdim, çünkü dürüst olmak gerekirse, her şeye dalmaktan daha kolay. Ve insanlara söylediğimde ve sonra başladıklarında buna dayanamıyorumayySanki bir azizmişim gibi ya da büyükanneme bakmak zorunda kaldığım için bana bu acıyan bakışları atıyorlar. Bu yüzden şimdi yeni biriyle tanıştığımda onlara söylemiyorum. Ya da en azından... onlara tamamen güvenene kadar olmaz.

Aklım, metrodaki bir destek çubuğu gibi bu son cümleye tutunuyor. "Ve şimdi bana güveniyor musun?"

Gülümser ve tekrar başını sallar. "Evet. Ve eğer buna hazırsan, onunla tanışmanı istiyorum. Ama... o artık beni büyüten büyükanne değil. Üç yıl önce Alzheimer teşhisi konuldu. İşte o zaman kız kardeşlerim ve ben onu bu yardımcı yaşam evine taşıdık. Çok zor bir karardı ama burada çok daha güvende ve Alzheimer hastalarına inanılmaz bir ilgileri var."

Yapboz parçalarının sonuncusu bir araya geliyor. "New York'tan eve gelme sebebin büyükannen mi?"

"Evet. Hafızası benim gittiğim yıl iyice kötüleşmeye başladı ve kız kardeşlerim neredeyse her gün beni arayıp ne kadar endişelendiklerini söylerlerdi. Büyükanne pazara giderdi ve oraya nasıl geldiğini ya da eve nasıl gideceğini hatırlamazdı. Şans eseri, kasabadaki herkes onu tanıyor ve seviyor, bu yüzden genellikle güvendedeydi. Ama oldukça korkutucu olmaya başladı. Ve Emily onu doktora götürüp teşhisi doğruladıktan sonra artık uzak duramazdım. Kaşlarını çattı, zihni kaçınmaya çalıştığı bir yere geri gitmiş gibi görünüyordu. "Merritt—eski nişanlım..." Sanki adını yüzüme çoktan kazımış olmama rağmen aslında onun bana hatırlatmasına ihtiyacım varmış gibi açıklığa kavuşturuyor.*nefret, nefret, nefret*liste. "Neden eve taşınmam gerektiğini anlayamadı. Kız kardeşlerime izin vermem gerektiğini düşündü.*halletmek*ona ve kendi hayatımı yaşamaya. Alay ediyor. "O kelimeyi kullandığına hala inanamıyorum. Çok küçük düşürücü. Ailem öldükten sonra beni büyütmek ve sevmek için hayatını feda eden kadın gibi, olmaya indirgenmeyi hak etti.*ele alındı*.Elleri yumruk şeklinde sıkılır.

Söyleyecek söz bulamayınca elimi elinin üzerine koydum ve sıktım. Noah ona bakıyor ve yumruğu gevşiyor. Bazılarını bıraktığı anı görebiliyorum

o acı "Her neyse, en iyisi buydu. Sonunda Merritt benim için doğru kişi değildi. Dürüst olmam gerekirse, başlangıçta bile değil.

Bu hikayede daha fazlası var. Jeanine'in lokantada Noah'ın aldatıldığını söylediğini hatırlıyorum ama şimdi bu konuyu açmayacağım. Biraz fazla gibi. Anlattığın için teşekkürler, dedim içtenlikle. "Yani öğle yemeğine bu kadar sık geldiğin kişi bu mu?"

"Evet. Kız kardeşlerim ve ben dönüşümlü olarak burada neredeyse her gün birileri oluyor. Ve Mabel çoğu akşam gelir. Yazın oldukça düzenli bir program oluyor ama okul yeniden başladığında Emily ve Madison öğleden sonraları buraya gelemiyorlar, bu yüzden Annie ve ben daha sık geliyoruz. Tesise doğru başını salladı. "Personel büyükannem için inanılmaz. Ama... biz yine de onun iyi olduğundan emin olmak istiyoruz. Yalnız olmadığını.

Şu anda söylemek istediğim çok şey var. Aslında, kollarımı ona dolamak ve sıkmak için bu sıra koltuğun üzerinden atlamak istiyorum. Ama Noah'ın istediğinin bu olmadığını biliyorum. O duygusal değil. Ve bence ona ne kadar harika biri olduğunu anlatmak onu sadece kızdırır. "Memnun oldum. Size sahip olması iyi, çocuklar. "Acıyan bakışları" uzak tutmaya özen göstererek şefkatli bir gülümsemeyle gözlerine bakıyorum. *uzakuzak.*

"İstersen içeri gelip onunla tanışmanı isterim. Ama her zaman şimdiki zamanda yaşamadığını bilmelisiniz. Ve bir konuda yanıldığı zaman onu düzeltmememiz onun için daha iyi. O anda bulunduğu yer veya zamana atlamaya çalışıyorum.

Onu rahatlatmayı ve onun konusunda bana güvenebileceğini kanıtlamayı umarak, Senin izinden gideceğim, dedim.

Gülümsemesi gergin ve daha fazla talimat ve uyarı vermek istiyormuş gibi görünüyor ama sonunda kamyonun kapısını açıp onun yerine dışarı fırlıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve tesisin sürgülü kapılarından yan yana yürüyoruz. Keşke elini tutabilseydim, ama bunun yerine elimi arkamda sıktım.

Resepsiyonda duruyoruz ve Noah masanın arkasındaki önlüklü kadına hoş bir gülümseme sunuyor. "Merhaba Mary," diyor, tezgâhtan bir kalem alıp ziyaret kâğıdına ikimizin de adını imzalayarak. *Noah ve Amelia.* Yan yana. Güzel el yazısı ile. Kısaca, eğer yaparsam fark edeceklerini merak ediyorum.

Çıkarken bu çarşafı hayatım boyunca hatıra olarak saklamak için çaldım.

Nuh! Bugün ne zaman geleceksin diye merak ediyordum." Gözleri bana kaydı ve büyüdü. Muhtemelen burada Noah'ın şapkasını takmalıydım ama tamamen unutmuştum. "Senin... bugün bir arkadaşın var," diyor sersemlemiş bir zombiye dönüşerek. Bu bakışı biliyorum. Hayran bakışıydı ve Noah için işleri anında zorlaştıracığından endişeleniyorum. Beni getirdiğine pişman olacak ve oluşturduğumuz güzel güven balonu patlayacak. Son.

Tezgâhın biraz üzerine eğilerek ve sesini daha da alçaltarak, "Evet," diyor usulca. Ama onun burada olduğu hakkında kimseye bir şey söylemezsen memnun oluruz. Odasında aniden bir hemşire kalabalığı olursa bu büyükannem için iyi olmaz."

Mary'ye göz kırptıyor ve... ha. Şuna bakar mısın? Hile yapar.

Mary gözlerini tekrar Noah'a çevirir ve fandomu görüldüğü kadar çabuk ölür. "Elbette. İçeri girip onu görün. Bugün harika bir ruh halinde ve çok uyanık."

"Bunu duymak güzel. Teşekkürler Meryem."

Noah ve ben tesisten geçerken durup en az yirmi kişiyle konuşuyor. Bütün yaşlı bayanlar ona tapıyor. Yanaklarını okşayabilmeleri için sık sık eğilir. Cadılar bayramında şeker gibi kucaklıyor. Burada çok yumuşak. Her iki şeye de umutsuzca ihtiyaç duyan tüm bu insanlara karşı şefkatli ve sevgi dolu. Noah, başkalarıyla ilgilenme konusunda çok doğal. Ve kalbimin yüksek bir dalıştan doğrudan duygu havuzunun derin ucuna sıçramasına neden olan bu farkındalık.

Noah ve ben sonunda büyükannesinin kapısına vardık, ikimiz de en az yirmi farklı parfüm kokusuna bulanmıştık. Birinin Noah'ın yanağına kırmızı ruj lekesi bıraktığını görünce güldüm ve sildim. Bu hanımları her şeyi affedecekmiş gibi eğlenerek gözlerini hafifçe devirdi.

"Bir keresinde, eğildiğimde seksen yaşında bir bayan kıcımı çimdiklemişti."

Gülüyorum ve söz konusu çöreklerle abartılı bir bakış atıyorum. Onu suçladığımı söyleyemem. Orada iyi bir kığın var.

"Yapma." Kapaıya hafifçe vurmadañ önce homurdandı ve sonra kapıyı açtı. Omzunun üzerinden bana hızlı bir bakış attı ve gözlerindeki tereddütü gördüm. Bana hayatının bu bölümünü göstermekten endişe ediyor. Gülümseyip parmaklarımdan küçük kısıkaçlar yaptım ve hareket etmeye devam etmesi için onları poposuna doğru çevirdim. Parmaklarım herhangi bir yanağa temas edemededen bileğimi tuttu ve sonra parmaklarımı kavramak için elini aşağı kaydıldı. Duygusal bağlantıdan başım dönüyor. Bir şekilde göldeki o öpücükten daha samimi.

Beni mutlu, güneşli odaya çekti. Hayatlarının her aşamasında Noah ve kız kardeşleriyle dolu resimlerle dolu bir duvarın yanından geçiyoruz. Oyalanmak ve her birine bakmak istedim ama Noah beni bir sandalyede oturan ve tesisin bahçesine bakan devasa bir pencereden bakan tatlı küçük kadına doğru götürdü.

Noah, "Merhaba, hayatım," dedi ve sesinin tereyağlı yumuşak tonu her bir kemiğimin yapışkan maddeye dönüşmesine neden oldu.

Büyükannesi - Silvie - ona bakıyor ve ilk başta ne düşüneceğini tam olarak bilemediği, ancak anlamaya çalıştığı açık. Kısa, beyaz saçları, birçok yaşlı hanımın saçlarını şekillendirmeyi sevdiği sevimli bir şekilde kıvrılmış ve neredeyse yarı saydam olacak kadar ince porselen bir cildi var. Ama Silvie eşofman giymiyor. Mümkün değil. Bu kadının her zaman olduğu gibi güney güzeli olduğu açık. İnce boynunun etrafında boncuklu inciler var ve güzel siyah keten kaprilerle parlak pembe bir hırka giyiyor.

"Şey, evet, merhaba..." diyor nazikçe kaşlarını kaldırarak. Noah'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı açık ve kalbim onun için sıkışıyor.

Herhangi bir soru sormasını beklemiyor. Beni yanına çekti ve buraya onun yanına aitmişim gibi kolunu bana doladı. Her zamanki öğle yemeği randevumuza geç kaldığım için üzgünüm, dedi güneşli bir gülümsemeyle. "Umarım sakıncası yoktur ama bugün bir ek getirdim. Bayan Walker, bu arkadaşım Amelia. Amelia, bu Silvie Walker. Bu sevimli bayan, bana eşlik etmesi için nezaketle haftada birkaç kez benimle öğle yemeği yiyor. Bunu benim değil, Silvie'nin iyiliği için açıkladığını biliyorum.

Sizinle tanışmak çok güzel Bayan Walker. Burada kalıp öğle yemeği randevunuza girmemin bir sakıncası var mı?

Silvie'nin gözleri -Noah'ınkiler gibi yeşil ama onunkinden daha bulutlu-biraz gergin bir şekilde aramızda gidip geliyor. "Tabii ki... siz ikiniz devam edin ve oturun. Ama seni uyarayım, çok uzun süre ziyaret edemem. Torunum ve torunlarım birazdan okuldan dönecekler ve onlar için biraz kurabiye pişirmeyi bitirmem gerekiyor. Bana göz kırptı. "Çünkü tüm küçükler ara sıra eğitimden eve döndüklerinde bir kurabiyeye ihtiyaç duyar."

Noah'ın parmakları hafifçe omzumu sıktı ve sonra beni bırakıp yanına sandalyeye oturmamı işaret etti. "Şanslı çocuklar," dedi kıkırdarak. "Kurabiyeleri severim."

Gözleri parladı ve Noah'ın onu ne kadar iyi tanıdığını izlemek harika. Onu hemen etkisiz hale getirme ve endişesini giderme yolları. "Peki, şimdi öyle misin? Ben daha çok pastacı bir kadını. Ama zaman zaman iyi bir kurabiye severim. Onları sadece torunum turta sevmediği için yapıyorum, küçük ahmak. Gülümsedi ve ben onun anılarından Noah'ın çocukken ne kadar sevildiğini görebiliyorum. Hala seviliyor... sadece farklı bir şekilde.

Onun torunu olduğunu fark etmemesi onu incittiye, bunu biraz göstermiyor. Bir bacağı diğerinin üzerine atıyor ve bana bakıyor. "Ya sen, Amelia? Kurabiye mi yoksa turta mı seversin?"

Gülümsemeden önce abartılı bir şekilde düşünceli bir bakış attım. "Bilirsin?"

Aslında ben daha çok gözleme kızıyım.

Silvie kaşlarını kaldırıyor. "Bu yüzden? Krepler de iyidir..." diyor büyükanne gibi, kendimi geçerli ve önemli hissettiren bir tavırla.

Sonraki birkaç dakika sohbet bu şekilde devam ediyor ve Silvie'nin ziyaretimizden dolayı yorulduğu ve daha mesafeli görüldüğü anlaşılınca Noah işe dönmesi gerektiğini söyleyerek bizim için bir bahane uyduruyor. Ayrılmadan önce ona sarılıp sarılamayacağını sorar ve onu kabul etmek için kollarını açar. Ve sonra aynısını benim için yaparak ikimizi de şok etti.

Ve o anda, Silvie'nin sıcacık kucağına hapsolmuşken başımı kaldırıp Noah'ın bana baktığını gördüm ve gözlerinin buğulu olduğuna yemin edebilirim. Gregory Peck'in mahzun yüzü aklımda parlıyor ve kalbim sıkışıyor. yapmamalıyım

onu öptüm Beni hayatının bu önemli kısmıyla tanıştırmasına izin vermemeliydim.

Gittiğimde çok daha acı verici olacak.

Nuh

“ W Konuşmamız gerek," dedi Amelia, eve girer girmez beni kapının yanında köşeye sıkıştırmak için aniden dönerek. bu iyi değil
seksi bir tür viraj. Gözlerinde bir ağırlık var ve alt dudağını endişelendiriyor. Kollarının kenarlarını ovma için ellerimi uzattım ama başını sertçe salladı.

"Hayır, yapma," diyor ve gözlerindeki bakış kollarımı iki yanıma indirmeme neden oluyor.

Paniklemeye başlıyorum. Ben yanlış bir şey mi yaptım? Göldeki o öpücük çok mu fazlaydı? Belki buna hazır değildi ve ben tüm işaretleri yanlış okudum.

Amelia derin bir nefes aldı ve tek bir yavaş nefesle dışarı verdi.

"Noah..." "Üzgünüm," diye patladım onu itmiş olma düşüncesini sindiremeyerek.

çok uzak ya da onu üzdü. "Gölde düşüncesizdim ve hangi konuda rahat olduğunu açıkça sormalıydım ve..."

Özrümü yarıda keserek gülüyor. Gözleri mizahla parlıyor ve belki bir damla hüznü. "Öpücük için üzülüp üzmüyü mü düşünüyorsun? Noah, üzgünüm çünkü... senden hoşlanıyorum. Geçici olarak gülümsüyor. Ve beni öpmene izin vermemeliydim çünkü benim için bu sadece fiziksel değildi. Ben... şey, bana yapmamamı söylemene rağmen sana karşı çok gerçek hisler geliştirdim.

Şimdi ağır bir nefes verme sırası bende. Elimini saçlarımdan geçirdim ve

destek almak için kapıya yaslanma dürtüme karşı koydum.*Lanet etmek*. Bu kötü. Kesinlikle öpüşmemeliydik. Olduğu zaman iyiydi

sadece fiziksel bir dürtü ama bana karşı hisleri olduğunu bilmek her şeyi değiştiriyor.

Bu bir sorun çünkü benim de ona karşı hislerim var. Büyük olanlar. Uygunsuz olanlar ve onlar hakkında hiçbir şey yapmak istemiyorum. İki kişi, aynı duygulara sahip olduklarını ve istemeden ilişkilerini ilerletmediklerini bile bile haftalarca aynı çatı altında yaşayamaz. İşte bu yüzden onun için deli olduğumu ona itiraf etmiyorum. Koridorun karşısında uyuduğu düşüncesiyle eziyet çekerek uyanık yattığım için geceleri zar zor uyuyabiliyorum. Bana onun gibi hissettiren biriyle hiç tanışmadım.

“Ameli—”

Eli ağzıma bastırmak için hızla yukarı çıkıyor. "HAYIR. Hiçbir şey söyleme! Başlangıçta niyetin konusunda çok nettin ve senden tek bir şey beklemiyorum. Hiçbir şey değişmeyecek. Biz arkadaşız ve bu böyle kalacak." Sözünü kesmeye çalışmayacağımdan memnun hissettiğinde elini indirdi. "Sana şimdi söylüyorum çünkü buradan itibaren bazı kurallar koymamız gerekiyor, böylece tekrar çizgiyi aşmak zorunda kalmayayım."

"Kurallar," dedim, bu kelimenin ağzımdan çıkmasından hoşlanmayarak. "Ne gibi?" Bir bira almak için mutfığa girerken soruyorum çünkü içimden bir ses buna ihtiyacım olacağını söylüyor.

Amelia beni takip ediyor ve ben buzdolabından iki bira alırken adanın altındaki bar taburesine oturuyor. Kendininkini kabul ediyor ve tezgahın üzerine sıkıca koymadan önce uzun bir içki alıyor, biraz fazla kuvvet uygulayıp neredeyse şişeyi çatlattığında yüzünü buruşturuyor.

Yüzünü tekrar ciddileştirmeden önce bana sevimli, özür dilercesine gülümsedi. "Eh, başlangıç olarak, daha fazla öpüşmek yok. Ama bu çok açık."

Bariz ya da değil, bundan nefret ediyorum. Sonunda oksijen eksikliğinden ölene kadar her gün onu öpmek istiyorum.

"Tamam, devam et." Biramı tezgahın üzerine koyup kollarımı kavuşturdum.

Yüzünde özel bir sırıtişla hareketlerimi izliyor ve ardından hafifçe boğazını temizliyor. "Ayrıca hiç dokunmasak daha iyi olur diye düşünüyorum. Durmadan."

Bunun ekstra eklenmesidurmadan zaten bitmiş bir boks maçından sonra gereksiz bir yumruk gibi geliyor. Kollarımda olmasının nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra Amelia'ya bir daha asla dokunmamak mı? Memnun iç çekişini dudaklarımda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? İşkence. Kısa bir şey olmayacak, ama onun haklı olduğunu biliyorum. Bunun olması gerekiyor.

“Dokunmak yok, anladım. Sizden korumam gereken minimum bir mesafe var mı? Hırdavatçıya uğrayıp ikimize de taşımak için bir mezura alabilirim.”

Amelia'nın gözleri şakacı bir şekilde kısıldı. "Güvende olmak için dört fit diyelim. Ve son olarak, artık yalnız takılmamamız gerektiğini düşünüyorum.

Bununla keskin bir nefes alıyorum çünkü bir şekilde diğerlerinden daha çok acıtıyor. Bununla savaşmak istiyorum ama o benim kurallarına saygı duymak için bu kadar çabalarırken onun kurallarına karşı çıkmam adil olmaz.

Biramı dudaklarıma götürüp cevap verme zahmetinden kurtulmak için büyük bir yudum aldım. Mavi gözleri sanki cevabım için koltuğunun kenarındaymış gibi dikkatle beni izliyor.

Sonunda biramı bıraktım ve kendimi hazırladım. "Onunla tanıştığım andan itibaren farklılıklarımızı görebilsem de, Merritt ile işleri yoluna koyabileceğimi düşündüm." Belli ki bu beklediği türden bir tepki değildi. Amelia'nın gözleri şokla biraz açıldı ve kaşları kalktı. Göğsümde her zaman duygusal bir yanımlı dökmeden önce gelen o tanıdık gürlemeyi hissediyorum ama onun bilmesine ihtiyacım var.

"Başından beri dünyalarımız tamamen zıttı, ama ben bunu görmezden gelmeyi seçtim ve sonunda ilişkimizin sona ermesine yol açan da buydu. O,

New York'un stresi ve koşuşturmacasıyla gelişen bir şehir sakiniydi; ve burada ailemle birlikte olmayı, cumartesieleri sessiz oyun geceleri geçirmeyi ve kaldırımında yanından geçtiğim herkesin adını bilmeyi seviyordum.

Burayı ziyaretinden sonra Merritt'e evlenme teklif ettiğimde kabul etti ama burada yaşayamayacağını ve onunla New York'a gitmem gerektiğini açıkça

belirtti. Büyük şehirde geçirdiğim o ayları ve şehrin her köşesinde yabancılarla omuz omuza olmaktan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyorum.

Çok kalabalıktı. Ve meşgul. Herkesin her zaman bir amacı vardı. Şehir hayatının Merritt'e nasıl enerji verdiğini hayatım boyunca anlayamadım.

Metroyu nasıl sevdiğini ve

Gittiğimiz her yerde bir yolculuk selamlıyor. Orada ne kadar uzun süre kalırsam, ondan o kadar çok nefret ediyordum. Ayrıca, bankadaki iş yardımcı olmadı. Kasabamın yumuşak kenarlarını özledim

- buradaki insanlar beni çıldırtsa bile.

Bana gerçekten hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin, Noah.

"Teşekkür ederim ama aramızda bir şeyler başlatmak konusunda neden bu kadar tereddüt ettiğimi bilmeni istiyorum... eğer bilmek istersen?"

Başını sallıyor. "Evet."

Ben de devam ediyorum. Duygularımızın Merritt ile benim aramdaki tüm farkları kapatabileceğini gerçekten düşündüm. Ama yeterli değildi. Görünüşe göre ikimiz de gerçekte kim olduğumuzdan çok birbirimizin fikrine aşık olmuştuk. Amelia'nın dikkatini dağıtmak için aşağı baktım ve parmak eklemimle tezgaha hafifçe vurdum. "Orada hala sefil bir yıl geçirdim, işi nedeniyle onu nadiren görüyordum ve birlikteyken çoğu zaman kavga ediyordum. Ve sonra, büyükannem için buraya geri dönmem gerektiğinde... işte o zaman her şey patladı ve Merritt ile benim asla birlikte olmamızın gerekmediğini gerçekten görebildim. Yağ ve su." Amelia'ya tekrar bakıp başımı sallıyorum. Onunla yürümesi için kendimden çok şey verdim ve bunu bir daha yapamam. Hayatımda olduğum bir yerde olduğumdan bile emin değilim. *abiliristersem* bunu yaparım."

Ne yazık ki, Amelia ile benim aramda olanların çoğu, Merritt ile olan biteni yansıtıyor. Asla kalmayı planlamayan kasabadan geçen bir kadınla kasırga romantizmi. Amelia'nın zorlu bir kariyerin yanı sıra şöhreti olduğu için daha da büyük bir ölçekte hariç. Uzun mesafeli bir ilişkide rahat olan, bana ihtiyacı olduğunda her şeyi bırakıp ona koşabilen birine ihtiyacı olacak. Ve ne kadar istesem de onun için o adam olamam. Merritt'e yaptığım gibi onu da tartardım.

Amelia ayağa kalkıp birasını alana kadar ikimiz de bir dakika sessiz kaldık. "Bana söylediğin için teşekkürler. Nedenini bilmek yardımcı olur." Ve bunu kastettiğini söyleyebilirim. Sesi yumuşak ve gülümsemesi nazik. O kadar anlayışlı ki içim acıyor. "Bu kurallar işe yarayacak. Onları takip edelim, tamam mı?"

Bakışlarını tuttum ve yavaşça başımı salladım. Arkasını döndü, odasına doğru ilerledi ama bir kez daha bana bakmadan önce durakladı. "Ya Nuh?"

"Hmm?"

"O seni hak etmedi. Bazen zıtlıkların birlikte korkunç olduğuna katılıyorum - kek turşusu gibi. Tiksinti içinde titriyor, beni güldürüyor. "Ama bazen... Birbirlerini daha iyi yapabileceklerini düşünüyorum. Akçaağaç şurubu ve domuz pastırması gibi."

Gecenin geri kalanında odasına gitmeden önce bana yürek burkan gülümsemelerinden bir kez daha verdi. Benimkine gidip okumaya çalışıyorum ama odaklanamıyorum çünkü pastırmalı akçaağaç şurubunu ne kadar çok sevdiğimi düşünebiliyorum.

"Merhaba Noah, benim. Amelia. Ha ha, muhtemelen bunu zaten biliyordun. James'in evinden arıyorum... ki... muhtemelen sen de biliyordun, çünkü senin evinde değilim ve ayrıca telesekreterine bu mesajı bırakıyorum. Her neyse. James'in bu gece sen ve kız kardeşlerinle küçük bir akşam yemeği partisi düzenlemenin eğlenceli olacağını düşündüğünü bilmeni istedim. Bu yüzden o gün burada takılacağım ve akşam yemeği yapmasına yardım edeceğim. Duman görürseniz yardım gönderin. Duman görmüyorsanız, altı civarında gelin. Kız kardeşlerinin de geleceği onaylandı. Pekala, tamam, kapatacağım n-" BİP.

Beyaz boğumlu yumruklarım tezgâha yaslanmış, telesekretere dayanmış, pencereden dışarı atmayı hiç bu kadar şimdi istediğim kadar istememiştim. Benim neyim var? Daha önce hiç kıskanç bir pislik gibi hissetmemiştim, ama Amelia ve James'in tüm günü çiftliğinde birlikte geçirdiklerini ve şimdi bir tür beyaz çitli çift gibi bir akşam yemeği partisi verdiklerini duymak, beni en iyi arkadaşım için cinayet düşünmeye sevk ediyor. James'in onunla sonsuz zaman geçirmesi adil değil ve şimdi o ve benim bu yeni kurallarımız var.

Lanet kurallar.

İçimi çektim ve kafamı bu güm güm atan kıskançlıktan arındırmayı umarak ellerimi yüzümde gezdirdim. Bir nebze olsun azalmaz.

Bunun yerine, zihnim dün ruhumun her yerinde hissettiğim o öpücüğe geri dönüyor. Kollarımda çok doğrudu - tatlı ve yumuşaktı ve onun gibi bana tutunuyordu.*gerekli* Ben. Tabii ki, bu bir hataydı. Seksi, ateşli, unutulmaz bir hata. Ama gerçekten başka ne olabilir?

Neden tüm lanet hayatımın en iyi öpücüğü ve bugün işte düşünebildiğim tek şey bu olmak zorundaydı? Üç kez bölge dışına çıktığımı fark ettim

Bir parça kabuk için hamuru açarken. Amelia ile gölde su arıtmak yerine turtta dükkanında gerçeğe döndüğümde, hamurumdaki tereyağı erimişti ve baştan başlamak zorunda kaldım. Herkes de fark etti. Mabel da dükkandayken Harriet turtta yemeye geldi ve kıyamet koptu. Kimin hangi turtayı aldığını karıştırdım ve sonra bir baktım ki, Harriet bana üçüncü dereceyi veriyordu.

"Görmek? Beynini allak bullak eden o kadın!" Harriet bunu bir suçlama gibi söylemişti.

"Tabii ki öyle. Oğlan vurulmuş, herkes söyleyebilir. Ve bunda yanlış olan ne? Mutluluğu hak ediyor," dedi Mabel. Herkes etrafımda konuşmaya çok alıştı. Nadiren katılmama ihtiyaç duyarlar ki bu benim için sorun değil.

Harriet kaşlarını çatmıştı. "Ne pahasına? Ne olduğunu sana söyleyeyim! Onun ruhu. O kadın onun evinde uyuyor ve onu her şekilde baştan çıkarıyor."

Mabel kıkırdadı ve gözlerini devirdi. "Onun ruhunu rahat bırak Harriet ve kendi balmumuna bak. Bence biraz baştan çıkarılmaya dayanabilirsin... belki bu seni her zaman daha az huysuz yapar.

Ama Harriet, en azından beynin çabalaması konusunda yanılmıyordu. Ruhum hala tartışmaya açık. Ve sorun şu ki, şu anda beynimin karıştırılmasını göze alamam. Amelia Rose'a aşık olmaya dayanmama yardım edebilecek her türlü sağduyuya ihtiyacım var. Hariç... hayır. Sanırım zaten var.

—

5:58'de James'in ön kapısının önünde duruyorum. Bu tam iki dakika erken. Ve Amelia'nın öyle olduğumu düşünmesine izin veremem.

Ayrı geçirdiğimiz ilk günden sonra onu görmek için can atıyordum ve duştan fırlayıp altıda geldiğimden emin olmak için uzun ön bahçeleri neredeyse koşarak geçtim, burada sessizce dikildim ve saatimin tam altıyı göstermesini bekledim.

Ama elimi kaldırır kaldırmaz kapı hızla açılıyor. Hemen Amelia'nın güzel gülümsemesiyle karşılandım. Şey, önce yüzü şaşırır, sonra

gölümsüyor ve sonra sanki gülümsememesi gerekiyormuş gibi tekrar siliyor. Olası duygular için bir kumar makinesi.

"MERHABA! Üzgünüm. Burada olduğunu bilmiyordum. Aslında bir sweatshirt almak için senin evine koşmak üzereydim. O şunu diyor *Benim Kazak*. O şey şehirden ayrıldıktan sonra kaybolursa hiç şaşırmam.

"Ah. Tamam... ve kapıyı çalmaya hazırlanıyordum. Burada falan durmadım. Onun yerine evin dış cephe kaplamasına vuracağımı düşünmüş olabilir diye, şimdi açık olan kapıyı işaret ettim.

Tekrar gülümsedi ve ben onun içinde kayboldum. "Evet. Ben düşündüm."

Bir dakikalığına birbirimize bakıyoruz ve nefes almakta zorlanıyoruz. Düşünmesi zor. Kollarımı ona doladığımı ve onu göğsüme çektiğimi hayal etmekten başka bir şey yapmak zor. saçlarından öperdim. Alnı. Şakağına ve yanağından ağzının köşesine doğru ilerleyerek...

"Güzel bir gün geçirdin mi?"

"Hayır," diyorum hızla, farkına varmadan. Ve sonra kaşlarını çatarak gülümsediğinde, "Yani, evet," diyorum.

Şimdi kafası karıştı. *Haklı olarak öyle*. Garip bir sessizliğe geri dönüyoruz. Havadan sudan konuşmakta hiçbir zaman iyi olmadım zaten. Beynim bunu yapmayacak. Bunun yerine tam olarak ne düşündüğümü söylemek için can atıyorum: *Harika görünüyorsun. Kot şortlarını beğendim - bunları daha önce üzerinde görmemiştim. Beyaz tişörtün çok tatlı. Müdürün bugün seni rahatsız etti mi? gitmeni istemiyorum Seni tekrar öpmenin hayalini kuruyordum. Seninle yalnız kendime güvenmiyorum. Ve başından sonuna kadar gününüzün her detayını duymak istiyorum, hiçbir şeyi atlamayın*. Bana söyleyeceğini biliyorum. Güzel bağırsaklarını dökerdi ve gözleri mutlu olduğu zaman olduğu gibi parlar ve parlardı.

Bunun yerine, kendimi soğuk hindiden kesmeye çalışan bir bağımlı olduğum için bunların hiçbirini söylemiyorum.

"Senden ne haber? Günün nasıldı?"

"İyi. İyiydi."

"İyi."

İkimiz de başımızı salladık. İnsanları kötü bir şekilde taklit eden robotlarız. Sonra ben eğileceğim ve o reverans yapacak. Bu çok karışık. Harika bir öpücük ve biz

artık nasıl etkileşim kuracağını bilmiyorum.

"Tamam, peki, ben gidip o eşofmanı alacağım," diyor neşeyle.

"Sağ." Geçebilmesi için kenara çekildim ama o aynı yöne doğru bir adım attı. Neredeyse çarpışacağız ve o frene basıyor. Hızlı, garip bir kıkırdama ve kenara çekiliyorum. Kısa bir an için bana baktığında omuzlarının hafifçe gevşediğini görüyorum. Gülümsemesi kendini beğenmiş ama tatlı bir hal alıyor. Filmde, ikimizin de insan maskelerimizi kaldırdığımız ve her zaman olduğumuz, oynamaya zorlandığımız rolün içine hapsolmuş eski robotlar olduğumuzu ortaya koyduğumuz an.

Yanımdan geçip kapıdan çıkarken, tatlı kokusunun bir ipucunu alıyorum. Saçlarına dolanmış elim bana bir montaj çarpıyor. Ağzı hevesle benimkini keşfediyordu. Bacakları belime dolanmıştı. Dudaklarının tadı, boynu ve...

"Eh, buna tanık olmak garipti."

Başımı kaldırdım ve James elinde bir birayla mutfağın kenarında duruyor, besbelli tüm sahneyi izlemişti. Homurdandım ve kapıyı çizmemin topuğuyla çarparak kapattım.

İlişkiye girmemi istiyor ama yapmayacağım. Bunun yerine mutfağa gidip ne pişirdiklerine bakıyorum. Sürpriz, sürpriz, kahvaltı yemeği. Çırpılmış yumurtalar ocakta buğulanıyor, fırında bisküviler, bir tabakta pişmiş domuz pastırması ve tavada kaynayan sos var. Büyükanne'nin eskilerinden biri olarak tanıyorum. Birkaç yıl önce bir gece akşam yemeğine geldiğinde James'e verdi ve ona dökme demir tavası olmadığını itiraf etti.

James'in Amelia'ya büyükanne'nin demir tavasıyla köy sosunu nasıl yapacağını öğrettiği rahatsız edici görüntüleri engelledim. Eğer unu süte ve pastırma yağına nasıl karıştıracağını öğretmek için ona sarılırsa yemin ederim boğazına yumruk atarım. Asla şiddet yanlısı bir tip olmadım ama değişmek için asla geç değildir.

James, "Bunları görmelisin," diyor, ona karşı duyduğum yeni nefretten tamamen habersiz. Folyoyla kaplı bir tabağa doğru yürüyor ve daha kaldırmadan altında ne olduğunu biliyorum. Yüksekliği görebiliyorum ve tanıyabiliyorum

koku çünkü son birkaç gündür evimin etrafında dolaşan kokunun aynısı.

Krep.

Gerçekten boktan gözlemeler.

James'in bir tür yanıt için beni yakından izlediğini hissedebiliyorum, bu yüzden yüzümü doğal tuttum. Ağzımın köşeleri aşağı kıvrılarak yavaşça başımı salladım. "Krep."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Başka ne umuyordun?"

James birasını bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Bana açıklamanı istiyorum, bu özel kahvaltı maddesinin onun üzerinde nasıl bir etkisi var? O kadın takıntılı bir şekilde bu krepler üzerinde bir saat çalıştı ve ona onlar için tek bir talimat vermeme izin vermedi. Soruları hazırlarken bana zar zor baktı ya da sorulara cevap verdi; sadece onları tatmaya ve sorduklarında üzölmeye devam etti.*onun gibi bir şey tatmadı*" Yine de yüzümde bir onay işareti aradı, ama pes etmiyorum çünkü pratik yapıyorum. Meraklı kız kardeşlerimin buraya geldiğı zamana kıyasla bu sadece küçük ligler. Ve dün gölde olanları kimsenin öğrenmesini istemiyorsam, her zamanki gibi metanetli olduğumdan emin olmalıyım.

Omuz silktim ve bir bira aramak üzere buzdolabını açmak için döndüm. Onu buluyorum, üstünü açıyorum ve sonra gidip kreplerinin her birini inceleme dürtüme karşı koyuyorum. Bunu çözmeye yaklaşip yaklaşmadığına bakın. Geçen seferki kadar çıtır görünmüyorlar, bu yüzden en azından yeni bir hamur parçası koyduğunda tavayı yağlamak zorunda olmadığını öğrendiğini düşünüyorum.

Krep sever. Hepsi bu kadar. James'e Amelia'nın listesinden bahsetmedim çünkü açıkçası onun bilmesini istemiyorum. Bütün gününü onunla geçirdi ve Amelia hakkında benim asla anlayamayacağım şeyleri çözmüş olabilir. Bu düşünce beni kıskançlıktan hasta ediyor ve şimdi prensip olarak ondan elimden gelen her şeyi esirgemek istiyorum.

"Çiftliği seviyor mu?" Bu soruyu birisinin sorabileceğı tonda soruyorum,*Hiç o şüpheli beni aldıldınız mı?*

Ama bu adam doğduğumdan beri benim en iyi arkadaşım. Tuttuğumu düşündüğüm herhangi bir poker suratı, onun için açıkça şeffaftır. Kıkırdar. "Sadece bana sor,

seni küçük pislik.”

"Ne soracağım sana?"

Çenesini hafifçe kaldırıyor. "Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı sor." "HAYIR." Bir içki daha alıyorum.

"Bugün benimle flört edip etmediğini sor."

Dişlerimi sıktım ve aşağı baktım, boğazımdaki yumruyu yuttum. "HAYIR."

O kadar yüksek sesle ve dramatik bir şekilde inliyor ki, gökyüzüne bakmak için başını geriye atıyor. "Stoacılığınla çok iğrençsin. Bunu hak etmiyorsun ama biliyor musun? Yine de sana söyleyeceğim çünkü umarım bir gün aşk hastası olduğumda, başka bir zavallı salak beni bu ıstırabımdan kurtarır."

Ne söyleyeceğini bilmiyorum ama kalp atışlarım hızlanıyor. Sanırım ben de yanlışlıkla biraz öne eğildim. Neyse ki sosu karıştırdığı için farketmiyor ya *daistemek*yorum yaptı

"Ondan hoşlanmıyorum, çünkü bir kere, ben harika bir arkadaşım ve ilk günden itibaren senin ona karşı bir şeyler beslediğini görebiliyorum. İkincisi, bugün senin adını en az bin kez anmasından sonra seninle rekabet etmem için aptal olmam gerekir.

Gülümsememek için dilimi yanağıma bastırmak zorunda kalıyorum. "Benden mi bahsetti?"

Gözlerini deviriyor. "Evet. Her şey, herhangi bir anda sizin söyleyeceğinizi düşündüğü şey hakkında bir yorumdu. Çiftlikte bana hiç yardım edip etmediğini merak ediyorum. Seni ne zamandır tanıyorum? Noah bunu komik bulmaz mıydı? Noah Walker ile ilgili her şey ve her şey. Şimdi onun hakkında ne hissettiğini bilmek istiyorum, çünkü onun sana karşı gerçek hisleri olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Biramdan bir yudum alıp yalanımı hazırlıyorum. "Sanırım bir haftadır şehirde ve bana karşı o kadar hızlı hisler besleyemiyor."

"Saçmalık."

"Bence o bir baş belası." "Çifte saçmalık."

İç çektim ve krep yığınınına baktım. "Sanırım başım belada."

"Bingo. İşte burada. Sence siz ikiniz..." James'in soracağı her şey, Amelia ön kapıdan uçarak geri döndüğünde, biraz nefes nefese kalmış ve hızla mutfığa girdiğinde yarıda kaldı.

"Bisküvileri çıkarmayı unuttum!" Fırının kapağını çarparak indiriyor, saçları omuzlarının etrafında uçuşuyor ve benim evimden buraya yapmış olması gereken tam eğim koşusundan yanakları kızarmış. Onları görünce gözleri parlıyor. "Çık oradan, benim küçük bisküvi-melek-bebeklerim. Oradaki kötü gözleme kuzenlerin gibi yanmayacak kadar sağlıklısın." Amelia omzunun üzerinden haylaz bir sırıtışla bana doğru baktı. "Ve evet, bir grup krep daha mahvettim ve kendini beğenmiş fıstık galerisinden bu konuda herhangi bir yoruma ihtiyacım yok, tamam mı? Binlerce insanın önünde aynı anda dans edip şarkı söyleyerek tam üç saat boyunca beş inçlik yüksek topuklu ayakkabılarla bir sahnede performans sergileyebilirim, ancak çılgınca bir yığın krep yapamam. Absürt. Gerçekten affedilemez. Ama sorun değil çünkü artık BİSKÜVİ VE SOSU yapabilirim. Kulaktan kulağa sırtıyor. "Artık o kadar taşralıyım ki kafamın içinde kendi sesimi duyamıyorum, orada sadece Reese Witherspoon ve Dolly Parton konuşuyor."

Sık sık yaptığını fark ettiğim gibi kendi kendine gevezelik etmeye devam ediyor ama ben tamamen dinlemiyorum. Tekrar benim eşofmanımı nasıl giydiğine odaklanıyorum. O eşofmanı giyen başka bir kadının görüntüsü, onun Amelia'nın üzerine bol dökümlü görüntüsüyle asla kıyaslanamaz. Giderken mutlaka yanında götürmesi gerekiyor. Yoksa yakmak zorunda kalacağım. Ona bir Viking cenazesi verin ve alevler içinde göle gönderin.

Sonunda başımı kaldırdığımda, James kendini beğenmiş bir gülümsemeye bana bakıyordu. Başparmağını boynunda evrensel bir sembolle gezdiriyor.*sen ölü bir adamsın*

Amelia

“ Dur, o kadar da kötü değil!” Dirseklerimi masaya dayadım ve boş çatalımı masanın karşısındaki Madison'a doğrulttum.

Madison yaptığım kreplerden birinden bir ısırık aldıktan sonra elini boğazına doladı ve öğürdü. O kelimeyi ağzından çıkarıyordsusanki otuz beş yıldır Sahra Çölü'ndeymiş gibi. Yenmemiş bir bisküvi alıp kafasına fırlatıyorum.

Bisküviyi kucağından alıp büyük bir ısırık alıyor. "Bisküviler güzel. Ancak krepleriniz yenmez. Ağzını kocaman bir gülümseme kaplıyor.

"Çünkü bisküviler bir kutudandı," dedi James yararsız bir şekilde masanın aşağısından.

Sahte bir öfkeyle nefesim kesildi ve ona hançerler gibi baktım. "Bisküvilerimi öylece çıkaramazsın!"

Emily gülüyor. "Kabarcıklarını patlatmak istemem ama hepimiz o bisküvilerden bir ısırık aldık ve senin yapmadığını anladık."

"Çok kaba! Annie, onlara kreplerimin o kadar da kötü olmadığını söyle.

Benim tatlı Annie'm özür dileyen bir gülümsemeyle dudaklarını birbirine bastırıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Başımı ellerimin arasına alıp gülüyorum ve kendi sıcak tenimi yüzümde hissediyorum. İki kadeh kırmızı şarap içtim ve kırmızı şarap yanaklarımı her zaman pembeleştirir. Peki, o ve sofraya kavurma. Ama onu seviyorum. Hepimiz James'in arka verandasında oturmuş yiyoruz ve içiyoruz. özgürüm ve

burada, bu insanlarla çevrili, özgür. Bütün gün içimden şarkı söylemek geldi - uzun zamandır yapmak istemediğim bir şey.

Güneş bir saat önce gökyüzünü koyu pembe ve turuncu bir gün batımına boyadıktan sonra battı ve şimdi perdeli sundurmanın kenarlarındaki sıcak ip ışıklar akşama tematik bir ışıltı katıyor. Bu sundurmanın ötesinde yüzlerce dönüm sebze mahsulü, ahırlar ve seralar var. Biliyorum çünkü James bana tüm turu verdi ve günü Noah'la geçirmeyi tercih etsem de James'le yeni arkadaşlığımın her saniyesinden zevk aldım.

Hala bu insanlarla burada olduğuma inanamıyorum. Benden benimle dalga geçecek kadar hoşlanan bu insanlar. Bir şeyde kötü olduğumda bunu kabul etmek. Başarısız olmama ve bundan defalarca zevk almama izin vermek için.

Ve yanaklarımın pembe olmasının bir diğer sebebi de sağımdaki masanın ayak ucuna oturmak.*Nuh*.Üşümeler içinde patlamadan adını zar zor düşünebiliyorum. O öpücükten sonra onun benimle aynı çevrede olması bile tenimi o kadar yaktı ki, üzerinde pastırma kızartabilirim. Bu gece ona bakmaktan özenle kaçındım çünkü onun yaprak dökmeyen gözlerine bakıp üzerimdeki ellerini düşünmeyecek kadar kendime güvenmiyorum. Gülüşünden. Gülüşünün verdiği histen.

Duyguları yakaladığımı herkese ağızımdan kaçıracağım ve sonra kız kardeşleri üzülecek çünkü biz*Sadece*Onunla romantik bir ilişki kurmasam nasıl en iyi olacağından bahsettim. Ama şimdi var ve tek görebildiğim, Gregory Peck'in sondaki mahzun yüzünün hareketsiz çerçevesi.*Roma Tatili*.Ben gittiğimde Noah böyle mi görünecek? Belki de küstah davranıyorum. Belki hayatı ilerlemeye devam edecek ve hiçbir ritmi kaçırmayacak. Belki onun için sadece bir öpücüktü ve bende olduğu gibi onu tamamen içi boşaltılmış, içi boş bir hisle bırakmayacak.

Şimdi gözlerini üzerimde hissediyorum ve ona bakmamak ıstırap verici. Bakışlarının altından çıkmak için bir nedene ihtiyacım vardı, bu yüzden artık boş olan şarap kadehimi bırakıp ayağa kalktım. "James, oturma odadaki piyano çalışır durumda mı?" midem bulanıyor Çünkü gerçek şu ki, bu sabah buraya gelip bunu fark ettiğimden beri bütün gün piyano çalmak için can atıyorum. Ayrıca oynamak için biraz gerginim çünkü bir bacağını test etmek gibi hissettiriyor.

bir alçı çıkarma. Ağrılığımı üzerine verdiğimde o eski keskin ağrıyı hissedecek miyim yoksa iyileşecek mi?

"Elbette," diyor mutlu bir şekilde.

"Harika! Kim benimle oyun oynamak ister?"

On dakika sonra, hepimiz James'in oturma odasında toplanmış, kahkahalarla gülüyorduk. Müzikli bir oyun oynamamızı ilk önerdiğimde şüpheyle yaklaştılar, ancak kuralları öğrendikten sonra herkes buna hazırды.

Şöyle devam ediyor: Bir kişi bir tür öneriyor (90'lar pop, grunge rock, R&B, vb.), bir başkası bir çocuk kreş şarkısı seçiyor ve sonra ben piyano çalarken birimiz onu seçilen tarzda söylemek zorunda. Aslında oyunla misafir olduğum sırada tanıştım. *Jimmy Fallon Başrollü Tonight Show*, ve sonra o kadar keyif aldım ki, stüdyoda yeni bir albüm hazırlarken ve bloke olmuş hissettiğimde ilk oyunum haline geldi. Yine de oynamayalı çok uzun zaman oldu.

Şaşırtıcı bir şekilde, herkes katılıyor. Bize 80'lerin funk şarkıları tarzında "Twinkle Twinkle Little Star" şarkısını söylemekle başladım. Kimseye söyleme ama "She's a Bad Mama Jama"nın akorlarını çaldım ve sonra sözleri değiştirdim. Biraz fazla iyi çalıştı. Sırada James geldi, olağanüstü piyano becerileriyle beni tamamen şok etti ve "Oh Nereye, Ah Küçük Köpeğim Nereye Gitti?" blues tarzında. O ve ben daha sonra şarkı söyleme sırası onlara geldiğinde herkes için sırayla piyano çaldık.

Oyuna yaklaşık bir saat kaldık ve ne kadar geç olursa o kadar eğlenceli hale geliyor. Noah bile 90'ların pop yorumu "Hickory Dickory Dock"a tüm kalbini koyarak şarkı söylüyor. Başlangıçta Noah hakkında yanılmışım gibi görünüyor. O bir eğlence ustası ve gözlerinin köşelerinin kırıştığı ve ağzının bir gülümsemeyle geniş açıldığı bu küçük anları onunla ne kadar çok yaşarsam, ona o kadar çok aşık oluyorum.

Bu geceye dair her şey harika. Tekrar çalmak ve şarkı söylemek çok iyi hissettiriyor. Yeni bir şey yaratmak için parmaklarımı kaşındırıyor. Sesimi yıpratmak ve yeni riffler ve koşularla kendimi gerçekten zorlamak. İçimde sönmeye başlayan ışığın biraz daha parladığını hissediyorum. Aklım yaklaşan turnemle yarışıyor ve midemde kelebekler uçuşuyor - müziğe ve performansa geri dönme hevesi hissediyorum.

Ama sonra bu kasabada sevmeye başladığım tüm insanları terk etmeyi düşünüyorum ve kalbim yeniden ağırlaşıyor. Her şeyi halletmek için bir yol bulmak istiyorum ama bunun bir yolu var mı bilmiyorum. Ziyaret etmeye devam edersem -ya da bir tartışma uğruna turdan sonra kalıcı olarak buraya taşındığımı söyleyelim- eninde sonunda haber yayılır ve bu kasabanın mahremiyetini ortadan kaldırır. Burada sadece paparazziler değil, hayranlar da akın ederdi. Bu tatlı sessiz yer alt üst olabilir. Bunu onlara yapabileceğimden emin değilim.

Aniden piyanoya ve odadaki herkesin dikkatine ara vermeye ihtiyaç duyarak ayağa kalktım ve mutfığa doğru yürümeye başladım. Tabii ki Noah da aynısını yapıyor ve tıpkı bu akşam ön kapıdaki bölümümüzde olduğu gibi, yüz yüze durup duruyoruz.

"Üzgünüm." Ağzından çıkan tek kelime bile içimi ürpertiyor.

"Hayır ben özür dilerim." Geniş göğsünün genel çevresine bakıyorum. "Düz devam et."

"Hayır, önce sen git. Ben senin yoluna çıktım."

O kadar kibar davranıyoruz ki saçma. Bu kadar küçük etkileşim kuramazsak, bir hafta daha aynı çatı altında yaşamayı nasıl başaracağız? Vardiya almamız gerekecek. Bir elektronik tablo ve bir program yapılması gerekecektir. Yerdeki şeritleri işaretlemek için farklı renklerde bant kullanacağım, böylece bir daha asla yanlışlıkla diğerinin yoluna düşmeyeceğimizden emin olacağız.

Kendime korkak olmayı bırakmamı söylediğimde yukarı bakıyorum. Gözlerindeki sıcaklık kalbimi sarıyor ve onu boğuyor. *Bir Gregory Peck suratı olacak, Bence. O da benden hoşlanıyor.* O kalın, koyu kirpikler dökülecek, elleri ceplerinde uzaklaşacak ve ben buna dayanabileceğimden emin değilim.

"Vay, vay, vay!" Madison dikkatimizi ona çekiyor.

Noah ve ben kafalarımızı tekrar gruba çeviriyoruz, göğüslerimiz hâlâ birbirine bakıyor. Herkes kaşlarını çatıyor ve bakıyor. Madison parmağını aramızda ileri geri sallayarak bizim yönümüzü gösteriyor. "Burada neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Soğukkanlı ve normal olmaya gidiyordum. Bence senaryo gibiydi.

Kardeşler ve James masanın etrafına bakarlar ve oybirliğiyle, sessiz bir sonuca varırlar.

"Birlikte yattınız, değil mi?" Emily sert bir şekilde soruyor. Noah ve ben hemen bir kelime çatışması yaşıyoruz.

"HAYIR!" Dürüst olmak gerekirse, çünkü yapmadık. yok Alışkanlık!

"Kesinlikle hayır." Noah, benim gibi beceriksiz değil, buyurgan konuşma küstahlığına sahip.

"Yapardık*Asla*. Bu son sözü biraz fazla sert söyledim ve Noah kaşlarını çatarak bana baktı. Gözleri diyor ki, *Asla*?"

"Ne oluyor millet?" diyor Madison ve hemen ardından Annie'nin azarlayıcı ifadesine dönüyor. "Senin hassas hassasiyetlerinin zamanı değil, Cherub Annie."

James sırtarak Noah'ı şişlerken gelişgüzel bir şekilde başını salladı. "Biliyordum. Bu sadece bir zaman meselesiydi."

"Durmak." Noah yine sert ve huysuzdur. Onu sevdiğim gibi. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Beraber yatmadık. Bu sizi ilgilendirmez.

Utanç alevleri içinde yanmamaya çalışıyorum. Ve Noah'ın bir şekilde rahatsızlığımı fark etmesi ve bana daha da yaklaşması meselelere yardımcı olmuyor. Sanki beni onların bilen gözlerinden korumak için vücudunu kullanacakmış gibi.

Tamam, bu kadar. Otur ve açıkla, çünkü hepimiz bir şeyler olduğunu söyleyebiliriz." Emily şu anda kulağa ürkütücü bir şekilde bir anneye yakın geliyor. "Bütün gece birbirinize bakmadınız, zar zor konuştunuz ve şimdi o rahatsız edici küçük karşılaşma her neyse pastanın üzerindeki krema. hepiniz yaptınız*bir şey*."

"Kabullenmek." Madison bir mafya babası gibi kollarını kavuşturuyor. Bir deri cekete ihtiyacı var.

Endişeli görünmeyen tek kişi Annie.

Noah ve ben Cheetos'u hiç yemediklerini söyleyen portakal tozuyla parmaklarına bulaşan çocuklar kadar suçlu görünerek yerlerimize geri döndük.

"Öpüştük," dedi açıkça.

Herkesin ağız gibi inci beyazı azı dişlerinden oluşan bir deniz - benimki de dahil

—açık kalıyor. inkar edeceğini düşündüm. Haftanın geri kalanında hiçbir şey olmamış gibi mutlu bir şekilde yolumuza devam ederdik ve ben de renk kodlu şeritlerimizi uygulardım ve bu kadar olurdu. Ama hayır. Az önce bir konuşma bombası düşürdü ve patlamasını izlemek için geri çekildi.

"Öpüştün mü?" Emily mutlu görünmüyor. "Bu daha da kötü!" Noah'ın kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor.

"Nasıl daha kötü?" "Bilmiyorum ama daha iyi değil."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" Noah'ın bakışları, ilk kez kardeş dinamiklerini ortaya çıkaran bir yoğunlukla Emily'ye odaklanır. Emily gürültülü ve çoğu zaman sorumlu ama Noah en yaşlı ve günün sonunda hepsi rehberlik için ona bakıyor. Omuzlarında çok şey taşıyor.

"*Oayrılmak*,Nuh." Emily'nin sunduğu tek açıklama bu ve sözlerini ciğerlerime küçük yumruklar gibi hissediyorum. Emily, açıkça destek bulmayı umarak James'e baktı. James başını salladı ve aşağı baktı - umduğu gibi atlamadı. Madison elini Emily'nin koluna koyuyor ama Emily kolunu koparıyor. Müzikli oyunumuzun hafifliği kayboldu ve atmosfer kalınlaştı.

Noah'ın tüm tavırlarının değiştiğini izledim. Geniş omuzları öne doğru eğilmiş, gözleri yastık, gülümsemesi huzur verici. Elini Emily'nin dizine koydu. "Em, bir daha gitmeyeceğim. Ve söz veriyorum, eğer yaparsam, bol bol uyarı alacaksınız. Geçen sefer yaptığım gibi değil."

Sözlerinden sonraki sessiz anlarda bu ikili arasında koca bir konuşma geçer. Emily rahatlar, yumuşar ve başını sallar. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim ama havadaki ağırlık bana bunun önemli olduğunu söylüyor. Yavaş yavaş ayılan bir kadına benziyor. Utanç yüzünü kaplar.

Oturma odasından sıvışarak ve bir tabakta soğuk, kaya gibi sert bir gözleme ile geri dönerek tartışmayı zarif bir şekilde selamlıyor. Oturur, tabağı kucağında dengede tutar ve çatalına bir ısırık alır. Sanırım bu onun benden özür dileme şekli.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Gerçekten, biz iyiyiz," dedim anlamlı bir şekilde, çünkü bu krepleri en kötü düşmanıma zorlamazdım.

Yine de çatalı ağzına götürüyor ve o bir ısırık alırken hepimiz sessizce izliyoruz. Çiğniyor. Ve çiğniyor. Ve çiğniyor. Ve sonra nihayet ürperiyor ve birasını içmeden önce başını sallıyor. Sonra bana sıkıca başını salladı ve ben de karşılık olarak gülümsedim. Bu bir özürden daha fazlasıydı, bu onun hayatının bir taahhüdüydü.

Odadan bir kıkırdama geçer ve bir süre sonra konuşma normale döner. Kardeşler, gelecek haftaki programları hakkında konuşurlar ve büyükannelerini hangi günlerde ziyaret edeceklerini belirlerler. Annie, gecenin sonunda ne kadar para ödeyeceğimizi bilmek için tüm isimlerimizin yanına çeteleler eklemeye devam ederken hepimiz çok fazla şaka yapıyor ve küfrediyoruz. Beni listeye ekleyip ekleyemeyeceğini sormadı, sadece yaptı. Daha önce küçük defterine bir göz attım ve işte oradaydı. *Amelia*. Grubun geri kalanının hemen yanında ve kalbim konfeti gibi patladı.

Şimdi Emily ayağa kalkıyor, odanın etrafındaki boş bira şişelerini ve tabakları topluyor. Grup dağılmaya başlar, ne kadar yorgun oldukları hakkında mırıldanırlar *ve bla bla bla*. Ne kadar yorgun oldukları umurunda değil, bizi bırakamazlar.

"Beklemek!" Annie'nin kaçmasını engellemek için çılgınca gömleğini tutuyorum. "Henüz ayrılamazsınız. Erken!"

"Onu geçiyor." Görünüşe göre Madison aniden zaman tutucu oldu.

"Dediğim gibi erken. Kalmak. Hepimiz başka bir oyun oynayalım. Tekel falan."

James gülüyor. "Yapacağız. Tekel bütün geceyi alırdı. Bazılarımız sabah ineklerin yanında olmak zorunda. Şimdi evimden çıksanız iyi olur.

Annie tatlı güneyli aksanıyla, "Endişelenme," dedi. "Sen kasabadan ayrılmadan önce bir grup yemeği daha yiyeceğiz." Kalmalarını isteme nedenlerimi tamamen yanlış yorumluyor.

Kaybediyorum. Şimdi hepsi misket gibi odaya dağılıyor ve sadece Noah ve ben oturuyoruz. Onunla göz teması kuruyorum ki bu bir hata. Sırtışı buruştu - ifadesinde hissettiğim huzursuzluğun aynısı. İkimiz de eve gidip yalnız kalmaktan korkuyoruz. İkisi de diğerrinin uzak durmak için yeterli iradeye sahip olduğuna ikna olmadı.

Amelia

Şimdi gece yarısını epey geçti ama ben hâlâ tamamen uyanığım ve tavana bakıyorum. Noah ve ben eve geldiğimizde birbirimize tek kelime etmedik. Kapının kilidini açtı, ışıkları açtı ve ben peynirle kaçan bir fare gibi odama koşturdum. Noah beni durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı, bu yüzden doğru kararmış gibi.

Aklımın yolda yarışmasını engellemek için *Ya biz sadece*, Aklımda Gregory Peck'in imajı var. Ama bir süre sonra o yüze içerlemeye başladım ve bu yüzden hayali bir kalem kullanarak dudağının üzerine küçük bir bıyık çizdim. Gregory'nin yüzü daha sonra Noah'inkine dönüşüyor ve gülümsüyor çünkü Noah kesinlikle o sahte bıyığı komik bulacaktır. Bunu ancak o her zamanki, sessiz, göze çarpmayan tavrıyla gösterebilirdi ama kesinlikle gülümserdi. Sonra gözlerini devirip bana krep yapardı.

Üzüntü kalbime sızıyor çünkü her şeyden çok Noah ile olan bu ilişkiyi keşfetmek istiyorum. Dürtülerimi takip etmek istiyorum. Kalbim diyor ki, *Bu iyi olabilir. Çok güzel.* Ama aklım, yapamayacağımız tüm geçerli nedenleri tekrar ediyor. Noah neden istemiyor?

Kendimi 100 derecelik kaldırımda bir kamyonun ezdiği bir Snickers barı kadar neşeli hissediyorum. Normalde, bu hüznü durumdayken kalkıp bir Audrey filmi açardım. Beni rahat tanıdıklığına saracaktı ve sonunda kendimi daha umutlu hissedecektim. Ama bu gece istemiyorum çünkü bu yolculukta yanımda getirdiğim tek film *Roma Tatili*. Bariz sebeplerden dolayı bunu izlemek içimden gelmiyor

Şu anda. Belki bir daha asla. Audrey'e kızgınım. Ve onun yerine geçip buraya geldiğim, Noah ve onun somurtkan gözleriyle, onun aşırı harika kasabasıyla ve iyi kalpli, tuhaf kız kardeşleriyle tanıştığım için kendime kızgınım.

Bir mini öfke nöbetinde örtüleri tekmeliyorum. Ve sonra onları daha çok tekmeliyorum. Ve yeniden. Bu kez, tüm örtülerimi bir anda tamamen bozduğum küçük bir vücut girdabı ekliyorum. Kızgın olmama izin vermek çok iyi hissettiriyor. Ellerimi yumruk yapıp şilteye vurdum çünkü gerçekten kontrolümü kaybetmeye başladım ve şimdi durmak istemiyorum. Topuklarımı çarşaf ve yorgan yığınının batırırken sessiz, küçük bir domuz ciyaklaması ekliyorum çünkü BEN DELİYİM.

Yemek, yemek, yemek.

Arabam tamir edilecek ve bir hafta sonra buradan ayrılacağım için kızgınım. Kariyerimden vazgeçmek istemediğim için kızgınım. Eve yalnızlığa gideceğim için kızgınım. Annemin artık arkadaşım olmadığı ve babamın beni hiç tanımak istemediği için kızgınım. Yıllar geçtikçe, kimseyi üzmemekten korkan, insanları memnun eden bir robota dönüşmeme kızdım. Ve burada, bu kasabada, bu evde, bu yatakta, yıllardır ilk kez duygularımı serbest bırakabildiğim ve tepkilerden korkmadan sadece kendim olabildiğim için kızgınım.

Ama hepsinden önemlisi, Noah'ya aşık olduğum ve onunla asla bir hayatım olmayacağı için kızgınım.

Sanki dünya bana kızmış gibi, yüksek bir gök gürültüsü evi sallıyor. Tezahürat etmek ve havayı yumruklamak istiyorum çünkü bir dakikalığına sinirlenmek çok iyi hissettiriyor. Tufan gibi görünen şey evin üzerine dökülmeye başlar ve rüzgar şiddetlenir. Sanırım bir sonraki Marvel kötü adamı olmalıyım çünkü tavrım bunu gerektiriyordu. Yatağın üzerinde durup kollarımı iki yana açıp fırtınanın beni almasına izin vermek istiyorum. Parmaklarım esnetilmiş halde yüksek sesle kıkırdadım.

Bunun yerine ağlıyorum.

Bu, yüzünüze bakmasına rağmen buna gerek görmüyormuş gibi davranarak, elinizden geldiğince uzun süre tuttuğunuz türden bir ağlamadır. Ve sonra bir gün, duyguların kırılır ve öfken hüsrana uğramış gözyaşlarına dönüşür.

yastığınız sırlısklam olana kadar pes etmeyecek. Bunun için hiçbir şey yok - bulunabilecek sihirli bir cevap veya dünyayı sarsan bir sonuç yok. Tek yapabildiğim kollarımı karnıma dolamak ve çok fazla acımayana kadar vücudumun tüm bu acıdan kurtulmasına izin vermek.

Kapımın çalındığını duydum ve şiş gözlerim ve yaşlarla dolu yanaklarımla doğruldum. "Nuh?"

Kapım açılıyor ve orada karanlıkta duruyor. Kalbim göğsümde deli gibi atıyor ve ani bir şimşek çakıp odayı sadece bir anlığına parlak bir ışıkla doldurduğunda, yüzündeki ıstırabı görüyorum. Bu bir gece ganimet çağrısı değil. Bir şey yanlış. Elimin tersiyle gözlerimin altını siliyorum.

Tek kelime etmeden yatağımın kenarına doğru yürüdü ve dağınık çarşaflara ve yorgana baktığında, içimde bir utanç sancısı hissettim. "Öfke nöbeti geçiriyordum," dedim dürüstçe çünkü Noah'nın yanında olabildiğim tek şey buydu.

Başını salladı, kaşlarının arasındaki o acı dolu kaş çatma hâlâ kazanmıştı. Gözleri bana kaydı ve içgüdüsel olarak uzanıp elini tuttum. Uzun kollu pijamasının ucu parmak boğumlarıma geliyor. Gecenin bir yarısı, en sevdiği pijamalarıyla odamda. Bu onun için onuncu seviye savunmasız. Ağladığımı fark etti ama bana ne olduğunu sormadı. Bence zaten biliyor. Bunun yerine başparmağını elmacık kemiğimde gezdirerek bir gözyaşı daha yakaladı.

"Bu gece seninle uyuyabilir miyim? Sadece uyu." Ve bunu söyleme şekli, ciddi olduğunu anlamamı sağlıyor.

Tereddüt eden tek bir parçam yok. "Evet."

Noah çarşaflarımı ve yorganımı çözüyor, bir köşeyi kaldırıp içeri girmeden önce onları yatağın üzerinde düzeltiyor. Şilte onun ağırlığıyla alçalıyor ve bu küçük hareket benim yutkunmama neden olmamalı ama ben ediyorum.

O yorganın altına girince ikimiz de başımızı yastığa koyup tavana bakıyoruz. Bir başka şimşek çakması odayı aydınlatır ve rüzgar pencereyi döver. Kulağa aşırı geliyor. Noah benimle yüzleşmek için yan döndü, bir kolunu karnıma doladı ve sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde beni kendine doğru çekti. Sıkı bir tutuş. Birinin kullanacağı gibi

okyanusta ölüme yakın yüzüyorlardı ve mucizevi bir şekilde bir yüzdürme cihazı buldular.

Sıcak bir ağrı mideme yerleşiyor. Vücudu bana karşı çok güçlü ve sağlam. Berrak, serin ve temiz kokuyor. Ve nefesini boynumun yanında hissedebiliyorum, ince tüyleri etrafa savuruyor ve başımı döndürüyor.

Derin bir nefes aldığımı hissediyorum. "Ben...fırtınaları sevmem." Durdu ve güleceğimi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Bu adama gülmeye cesaret eden herkesle dövüşeceğim. "Aslında korkuyorum." Sesi sarsılmıştı, bu yüzden elimi beni ona sıkıca tutan koluna doladım.

"Hepimiz... Ailem öldükten sonra, bir daha fırtınada uyuyamadım. Genelde sadece ayakta kalırım ve bitene kadar hızlanırım. Bazen saplantılı bir şekilde haberleri kontrol ederim. Her bir kız kardeşimi bittiğinde iyi olduklarından emin olmak için ararım. Ailemin başına geldiğinde orada olmadığım için muhtemelen saçma bir tepki."

Başka bir duraklama ve bekliyorum.

"Kız kardeşlerim fırtınalardan benim kadar korkmuyorlar ama onların da kendine göre şeyleri var. Bu gece erken saatlerde olduğu gibi, Emily'nin çıldırması aslında seninle ilgili değildi. Bunun nedeni, büyük ölçüde terk edilmekten korkmasıydı. Ve en son bir ilişkim olduğunda, toplanıp kimseye haber vermeden New York'a gittim ve bir yıl boyunca geri dönmedim. O bunun tekrar olacağından korkuyor ve ben de her fırtınada sevdiğim birinin yeniden elimden alınmasından korkuyorum."

Kelimeler yetersiz geliyor. Bu o kadar kişiseldi ki kan dökülmüş gibi hissettirdi. Onunla ne kadar incindiğimi iletmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Ama yapamam, o yüzden elini tuttum ve avucunu öptüğüm dudaklarıma götürdüm. Göğsünün yumuşak bir uğultu ile hareket ettiğini hissettim ve dudaklarım elinden ayrıldığında beni tekrar kendine çekti. Asla onun vücudu tarafından çevrelenmek istemiyorum. Birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyoruz ve bu sadece pijamalarımızın bir takım halinde gelmesinden kaynaklanmıyor.

Şimşek tekrar çakar ve yüksek bir gök gürültüsü evi sallar.

Noah, "Dikkatimi dağıt," diye yalvarırken kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyorum. "Bir şey söylemek."

Beni bu kadar sıkı tutmasına gerek yoktu, tutmasa bile ona sarılırdım. Farkında olmayabilir ama artık benden kurtulmanın bir yolu yok. İnce tüylerinin parmak uçlarımı gıdıkladığını hissederek parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdirdim. Daha önce birinin yanında bu kadar rahat hissettiğimden emin değilim. "Kız kardeşlerin zaten biliyor ama ben Audrey Hepburn'e takıntılıyım." Gerçeği ağzımdan kaçırdım, ona neden gergin olduğumdan bile emin değildim. Ama ben. Benim itiraf, açık kalp ameliyatına kıyasla bir parmak batmasıdır.

"Aktris?" diye sordu ve kız kardeşlerinin aksine onun kim olduğunu bildiği için rahatladım.

"Evet. Aktris." Gök gürültüsü etrafımızda gürlüyor ve duvarlar ondan titriyor. Noah'ın tutuşu gevşemedi. "Annem ve ben onun filmlerini birlikte izlerdik. Bizim işimizdi. Ama sonra ben ünlü olduktan sonra birbirimizden uzaklaştık ve şimdi ondan o kadar uzaklaşmış hissediyorum ki bu ilişkiyi geri kazanmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Anneme geri dönmenin bir yolunu bulmanın peşine düşmek istediğim bir şey olduğunu anladığımda bir an duraksadım. Nasıl olduğunu bilmiyorum. "Her neyse, sarılmaya veya rehberliğe ihtiyacım olduğunda Audrey Hepburn filmlerine dönmeye devam ettim. Aslında bu kasabada seninle birlikte olmamın nedeni de bu." Yüksek sesle söylediğimde düşündüğümde daha pervasızca geliyor. "Filmlerinin her birinde enie-meenie-miney-mo oynadım, *roma tatili*, ve korkmuş ve çaresiz hissettiğim için tıpkı Audrey'nin karakterinin yaptığı gibi Roma'ya kaçmam gerektiğinin bir işareti olarak aldı. Ama İtalya sürmek için çok uzak olduğu için..."

"Buraya geldin."

"Sağ. Ama seni burada bulmamam gerekiyordu... ve şimdi sen Gregory Peck'sin ve bunun farkında bile değilsin.

Noah sanki onunla saçma sapan konuşmamışım gibi başımı öptü. "Gregory Peck'i severim. O klas bir adam.

"Bunu umursarsın." Arkamı döndüm ve gömleğinin düğmelerine baktım. Tekrar hıçkırmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştım, bu yüzden düğmelerini sayarak dikkatimi dağıttım.

Avucunu elmacık kemiğimde gezdiriyor ve parmakları saçlarıma yayılıyor. "Sana yalan söylüyorum."

Beş numaralı düğmede sayımı durduruyorum. "Sonuçta siz Hillbilly-Joe- seri katil misiniz?"

"Gerçekten de benim için bir sürü lakabın var, değil mi?"

"Sana söylediğimden bile fazla."

Elini saçımın uzunluğu boyunca gezdirdi ve sonra tekrarladı. "BEN *Yapmaksen*inle romantik bir şey istiyorum Seni ilk gördüğümünden beri. Ve duygularını geliştiren tek kişi sen değilsin. Kalbim duruyor. "Ama ben hala bir ilişkiye hazır değilim. Şu anda ailemden büyükanneme kadar ayrılamazken nasıl olur bilmiyorum... neyse, ayrılamam. Ve kalamazsın.

"Ne dersin-"

Ne söyleyeceğimi biliyor. Noah nazikçe sözümü keserek, kendi sözlerinin etkisini yumuşatmak istermiş gibi eliyle çenemi tuttu. "Ben uzun mesafe gidemem, Amelia." Sesinin bu konuda bu kadar kesin konuşmasından nefret ediyorum. Sanki yüzlerce kez düşünmüş ve asla uygun bir çözüm bulamamış gibi. "Büyükannem için eve taşınmak zorunda kaldığımda ve Merritt benimle gelmeyince, ona evdeki her şeyi hallettikten sonra şehre döneceğimi söyledim. Ama burada yaklaşık bir ay kaldıktan sonra, ondan birkaç aydır beni aldattığı anlaşılan ofisindeki adama göndermeyi planladığı belli olan bir mesaj aldım. En hafif tabirle suçlayıcı bir metindi ve o zamandan beri büyük güven sorunları yaşadım. Başka bir uzun mesafeli ilişkinin tekrar flört etmeye başlamanın en iyi yolu olduğunu düşünmüyorum."

Yalvarmak ve yalvarmak isteyen bir yanımda var. Bütün geceyi onu bir PowerPoint sunumuyla onu kesinlikle asla aldatmayacağıma ikna ederek geçireceğim. Ama sonunda sessiz kalıyorum çünkü Noah'ı rahatsız olduğu herhangi bir şeye zorlamak, ikna etmek ya da manipüle etmek istemiyorum. Yeterince incindi - ve bir daha böyle bir ihtimalden kaçınmak istediği için onu suçlamıyorum.

Ayrıca, burada kök salabilecek sıradan bir kadınla daha iyi durumda olmayacağına tam olarak ikna olmadım. Onunla The Pie Shop'ta çalışacaktı. Bir sebze bahçesi dikeceklerdi. O da muhtemelen balık tutmayı severdi. Ve en önemlisi, dünyayı dolaşmak zorunda kalmayacaktı.

önümüzdeki dokuz ay boyunca dünya Noah güvenli bir sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyor ve ben onu bunu ona verebileceğimden emin olacak kadar uzun süredir tanımıyorum. Birinin kalbi masadayken hemen kumar oynamak zorunda olmak çok şey.

"Her şey farklı olsaydı..." diye söze başlıyor. "Eğer sen bir ünlü olmasaydın ve bende olmasaydı..."

"Sorun değil Noah. Anladım. Gerçekten yaptım." Gözyaşları yakın bir tehdit olduğu için düğmelerini saymayı bitirdim. "Bu arada sekiz tane var. Sekiz düğme."

Parmakları yüzümde, saçımda, boynumda ve kolumda ağır ağır gezinmeye devam ediyor ve tekrar yukarı çıkıyor. Onun için değerliymişim gibi bana dokunuyor. Daha çok ağrıma neden oluyor.

"Dikkatimi dağıt." Bu sefer soran benim.

Parmakları, tekrarlama düzenine devam etmeden önce bir an duraksıyor. "Lisede bir biyoloji sınavında kopya çektim. James gazetesini görmeme izin verdi." Bu beni güldürüyor. Dramatik bir hava üfledikten sonra da yapıyor. "Bunu üzerimden atmak güzel."

Vücudunun önünde küçük bir top gibi kıvrıldım. "Kazayla japon balığımı öldürdüm," dedim, Noah'ın gür ve gür bir şekilde kıkırdamasına neden olarak. Kolunu hafifçe sıkıyorum. "Gülme! Kendimi çok kötü hissediyorum. Son turum için ayrıldım ve gelip onu beslemesi için birini ayarlamayı tamamen unuttum. Eve geldiğimde, göbek yukarı yüzüyordu. Hala aklımdan çıkmıyor."

"Bana bir köpeğe sahip olmana asla izin vermeyeceğimi hatırlat." Noah'ın eli sırtımın alt kısmına yerleşmek için aşağı kaydı. Beni kendine yakın tutuyor ve bir sonraki itirafını kulağıma fısıldayabilmek için yüzünü öne eğiyor. "Sesini seviyorum."

Aşk.Of. O kelime kendi başına bir can alıyor ve aramızda çarpıyor. Birbirimizi uzun süredir tanımadığımızı biliyorum ve bu fırsatı asla elde edemeyecek olmamız bir şekilde canımı yakıyor çünkü sanırım Noah'a aşık oldum.

"Ama görünüşe göre albümlerimin hiçbirine sahip olmak için yeterli değil," diye alay ettim, umutsuzca aramızdaki havayı yumuşatmaya ihtiyaç duyarak.

"Böylesi daha iyi. Kamyonumdaki CD'yi açsaydın ve o seninki olsaydı ne kadar korkacağını bir düşün."

Gurur duyardım.

"Yalancı."

Utanmadan yüzümü sıcak boynuna sürttüm. Çünkü bir şekilde bu karanlıkta tüm bahislerin kapalı olduğunu biliyorum. İstedğim kadar deli olabilirim. İstesem derisini burundan çekebilirdim ve gülümserdi. "Bana takıntılı olmaktan çekinmeyeceğim tek erkek sensin."

"Üzgünüm," diyor ve bir an bu kelimenin ağzından çıkmasına izin veriyor. "Takıntılarımı çiçeklere saklıyorum Pop-Tart."

Aslında Pop-Tartları severim,o gün The Pie Shop'ta söylemişti.

Ve işte gidiyor. Kalbim bir balon sürüsünü tutuyor ve dünyayı terk ediyor. Cenneti bulmaya gidiyor. Gök gürültüsü tekrar gümbür gümbür geliyor ama bu sefer Noah bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Saçlarıma ve kulağımın kıvrımına aşık oldu.

"Amelia..." diyor, kafasının benimkiyle tamamen aynı yerde olduğunu anlamamı sağlayan kaba bir tavırla. Geri dalmaya devam ediyor*farzedelim*ve var olmayan seçenekler için avlanmak. "Bunun olmasına o kadar çok izin vermek istiyorum ki - ama her seferinde dokuz aylığına gitmene asla razı olacak türden bir adam olduğumu sanmıyorum.

Ona neredeyse her seferinde üç ay gibi olacağını söyleyeceğim çünkü orada burada küçük molalar vereceğim. Bu molaları buraya gelmek için kullanabilirdim ve aradaki turda beni ziyaret etmesi için onu uçururdum. Ama önemli olacağını sanmıyorum. Noah, bana açıklamaya devam etmene gerek yok. Gerçekten anlıyorum ve nereden geldiğinizi görüyorum. Bir ünlüyle çıkmak zordur ve bu yüzden çevremde ilişkiler uzun sürmez. Anladım. Ve seni o duruma sokmak istemem."

Gülüyor ama komikten çok kendini beğenmiş gibi geliyor. "Biraz bencil ve sinir bozucu olsaydın bu çok daha kolay olurdu. Bundan sonra daha korkunç olabilir misin?

"Deneyeceğim." Kirpiklerime yapışan bir gözyaşı yanağımdan aşağı kaydı. Bu olması gerekenden daha acı verici geliyor. Olgun olmak ve tüm bunlara son yerine bir şeyin uçurumunda karar vermek gerçekten berbat. Neden dünyası benimkinden tamamen farklı bir eksende olan birine aşık olmak zorundaydım?

"Ee şimdi ne yapıyoruz?" Yumuşak pamuklu gömleği yanağımla okşarken ve gözyaşlarımı emerken gerçekten keşke ağlamasaydım diyorum.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe, parmakları hâlâ boş boş saçlarımla oynuyordu. Parmaklarının etrafında çevirerek. Düşmesine izin vermek ve sonra günlerdir istediği şeyi sonunda yapıyormuş gibi her şeyi yeniden döndürmek. "Sonunda ne olur *Roma Tatili*?"

Gregory Peck'in yüzü bir kez daha zihnimde beliriyor. Audrey - Prenses Ann - ayrılır ve hayatına geri döner. Ve Gregory Peck -Joe Bradley- kendi evinde kalıyor.

Parmakları sırtıma bastırıyor. Umut verici bir baskı değil. Umutsuz bir durum. Peki ya ondan öncesi?

Audrey ve Gregory'nin dondurma yediklerini, motosiklete binip Roma'yı gezdiklerini düşünerek hüznle gülüyorum. "Birlikte eğleniyorlar."

Noah dudaklarını alnıma bastırdı ve geri çekilmeden önce tam bir nefes alıp vermek için orada oyalandı. "Ya biz de yaparsak? Bu çok bencilce mi? Ya tüm kurallarımızı bırakmamızı önerseydim ve..."

"Birlikte geçirdiğimiz zamanı kabul ediyor musun? Beklentileri baştan yönetebilirsek işe yarayabilir." Düşüncesini bitirdim - önereceği şeyin bu olduğunu biraz fazla umarak. Çünkü yapabildiğim sürece Noah'a hayatım pahasına tutunabileceğim bir seçenek varsa - bencilce onunla bana uygun olan her anıyı özümseyeceğim - yapacağım. Noah'la geçici bir kaçışın, başka bir erkekle geçirilecek koca bir yıldan daha iyi olacağına dair bir his var içimde.

Düşünceli bir duraklamanın ardından içini çekti. "Evet. Bu korkunç bir fikir mi?" Ama parmakları şimdiden köprücük kemiğimde geziniyor. Dokunuşu göz kamaştırıyor.

"Kesinlikle." Nefes almakta zorlanıyorum. "Ve çok dramatik. Ama sen hazırsan buna hazırım.

Öne doğru eğildi, dudaklarını kulağımın hemen altındaki boynumdaki hassas noktaya bastırdı. "Mm-hmm. Dramı seviyorum. Bundan sonra bana Bay Drama diyebilirsiniz."

Güldüm ve omuzları şilte üzerinde düz olacak şekilde onu geriye ittim. Sonra üzerine tırmandım, dizlerimi kalçalarının iki yanına yerleştirdim ve (en sevdiğim aşk kitaplarımdaki Regency kadın kahramanlarının yaptığı gibi)

Noah'ın tek bir tane bile sahibi yok) çok ahlaksız. "Takma adlarıma karışma. Ben onlardan sorumluyum. Bay Classic de sana çok yakışmış. Sadece pamuğunla iliklenmiş burada yatana bir bak.*pijama*" Parmaklarım her düğmenin üzerinde zıplayan bir kaya gibi zıplıyor.

Onu karanlıkta zar zor görebiliyorum ama gülümsemesini hissedebiliyorum. Elleri hafifçe dış uyluklarımı kavradı. "Çift olarak geliyorlar. Gömleği beğenmedin mi?"

"Altındakini daha çok seviyorum. Yapabilirmiyim?" diye sordum, ellerimi yakasının üstünde gezdirirken. Parmaklarım titriyor, bu soğuk ve derli toplu görünümün altında ciddi bir gerginlik hissettiğimi ele veriyor.

"Devam etmek."

Yeşil ılık.

İlk düğmeyi açar açmaz kalbim acıyla atıyor. Göğsünde o sıcak deri şeridinin izini sürüyorum ve parmağım onun sıcaklığından yanarak uzaklaşıyor. Çözdüğüm her düğmeyle, sinirler midemi bulandırıyor ve kalbime pompalanıyor. Nabzım bir matkap gibi. Dördüncü düğmeyi karıştırıyorum ve sanırım bırakmayacağı için bir diziye takılıyor. biraz çekiyorum. Hızlı bir şekilde nefes alın ve nefes verin. Biraz daha çekin ve kımıldamıyor. Hareketlerim keskin ve hantal.

Noah'ın eli kıkırdayarak benimkini kaplıyor. "Titriyorsun."

"Evet ve bunu belirtmen centilmenliğe aykırı." Sesim utanç verici bir şekilde nefessiz geliyor.

"Bu çok mu fazla? Durmak ister misin?" Ellerimi kozalıyor. Gitmelerine izin vermeyeceğim - onları serbest bırakmaya çalıştığımdan değil.

"Hayır, durmak istemiyorum. Bu..." Hafifçe inledim ve yere yığıldım, alnımı geniş göğsüne yasladım. "Geçmişte benden belli beklentiler vardı. Çünkü ben... bir ünlüyüm ve tüm bunlar, erkekler yatakta belli bir şekilde olacağımı düşündüler ve olmadığımda hayal kırıklığına uğramış görünüyorlar. Büyük bir utancın etrafımda kaydığını hissederek irkildim. "Bilmiyorum. Bazen bu konuda kendi kafama giriyorum.

Noah o kadar derinden mırıldandı ki göğsünden kafatasıma doğru yansıdığını hissettim. Beni tekrar dürttü ve geri kalanını bitirmeden önce düğmesine takılan ipliği acımasızca yırttı.

Benim için. Doğruldu, bu yüzden bacaklarım ona dolanmış halde göğüs göğüse olduk ve gömleğini omuz silkerek çıkardı.*Ah-cilt.*Noah'ın derisi. Parmak uçlarımda mükemmel.

Çenemi avuçladı ve gözlerinin yoğunluğunu hissedebiliyorum. Sanırım Noah kemiklerime kadar görebiliyor. Benim için sen Amelia'sın. Baktan krep üreticisi ve güneşe rakip bir gülümseme. Bütün istediğim*Sen.*” Ve bunun gibi, kendimi güvende hissediyorum.

Geri çekilmeden önce ağzına yumuşak bir öpücük kondurdum. Ellerimi geniş omuzları ve pazıları, gergin göğsü ve ardından dudakları üzerinde gezdiriyorum. Şimdi sırtıttığı yerdeki çizgileri hissetmek için parmaklarımı yukarı kaldırdım. Yapacağım son şey de olsa onu ezberleyeceğim. Gülüşünün verdiği hissi ömrümün sonuna kadar cebimde taşıyacağım.

Noah tek bir akıcı hareketle bizi ters çevirerek beni sıkıştırıyor. öfori Zevk. Uzun süre sürüklendikten sonra nihayet demir atmıştım ve zihnimin bir köşesinde, hayatım boyunca vücudumda olmasını istediğim tek şeyin onun elleri olduğunu fark ettim.

Noah'ın dudakları yavaşça benimkileri okşuyor, bana zengin öpücükler veriyor, zevkle parlıyor. Geniş avuç içleri, nabzım tekrar ağırlaşana ve uzuvlarım eriyene kadar vücudumun her santimini sakın bir güvenle yoğurdu. Tenime karşı bir şeyler fısıldıyor ve kendimi şımartılmış, tutulmuş ve onun için kesinlikle sevgiliymişim gibi hissediyorum.*Bunu sonsuza kadar istiyorum*Bence.

Dışarıda fırtına köpürmeye devam ediyor ama ikimiz de fark etmiyoruz. Gecenin geri kalanında, Noah tek istediğinin ben olduğumu kanıtlarken birlikte kaybolduk.

Nuh

“ **A**hazır mısın? diye sordum Amelia'ya, ikimiz de kamyonun çevresinden dolaşp, yüzümüz şehre dönükken, omuz omuza dururken. o dar giyiyor

bugün kareli kapriler ve içine sıkıştırılmış beyaz bir atlet (bu sabah erken saatlerde onun içine kaymasını izleyecek kadar şanslıydım). Uzun örgüsü omzunun önünden sarkıyor ve gömleğinin kumaşı, ikinci bir deri gibi pürüzsüz kıvrımlarına uyuyor. Burada, güpegündüz onun üzerinde gezdirmemek için ellerimi ceplerime sokmak zorunda kalıyorum.

Endişelenmeli miyim? Gözlerindeki şüpheli bakışla birleşen ses tonu bana bu kasabanın masum ve zararsız olduğunu düşündüğünü söylüyor. *Çok saf.*

Kasabadan uzaklaşmak ve onun yerine bana bakmak için çenesini yukarı kaldırdım. Gözlerinin altında beni gülümseten soluk kömür rengi gölgeler var, çünkü onları oraya ben koydum. Ama dün geceyi tekrar düşünemiyorum. Zaten çok fazla artık arzum var, geri doldurmaya çalışıyorum. Bu sabah duştan sonra (birlikte, dürterek, dürterek, göz kırparak) verandada, işe gelme vakti gelene kadar ayrı ayrı kitaplarımızı okurken ikimiz de kahvelerimizi içtik. Tabii ki benimkinden ona yüksek sesle okumamı istedi ama Amelia'nın somurtmasını izlemek çok eğlenceli olduğu için reddettim. Ayrıca onunla ilgili diğer tüm kararlarımda tereddüt ettim ve en azından birini tutmak istiyorum.

"Bu kasabanın dedikoduyu algılama gücünü asla hafife alma." Gözleri genişliyor. "Bu ne anlama gelir?"

"Bu demek oluyor ki, hepsi bizi bekliyor olacak. Aramızda yeni bir şey olduğunu hissedecekler."

Şimdi bana sadece eğlenerek bakıyor. Bunu orantısız bir şekilde abarttığımdan emin. "Bence bu kasabadan biraz daha uzaklaşman gerekiyor." Giydiğim beysbol şapkasının yan kenarına hafifçe vurdu. "Aklına geliyor."

Parmağını benimkiyle yakalayıp yanıma indirdim ve parmaklarımı onunkine bağlayabilmek için yerimi değiştirdim. Olduğu kadar inanılmaz hissettirmesi gerektiğini düşünmüyorum. Ben sahibim*Asla*Bunu daha önce kimseyle hissetmişim. Hiçbir zaman bir kadının elini sırf bu yüzden tutmak istemedim. Amelia ile tanışana kadar sevecen bir adam olduğumu fark etmemiştim ve şimdi tek yapmak istediğim onu tutmak, ona sarılmak, onu öpmek ve ona dokunmak. neredeyse kendimi tanıyamıyorum.

"Belki sen haklısın." Bu gülünç kasaba pek çok şeyi suçlamak için rahat bir bahane gibi görünüyor. Hırdavat dükkânına doğru yürümeye başlarken, "Şimdi o gün ışığı gülümsemesini yüzünden sil ve biraz daha az cana yakın görün," dedim.

"Bunun gibi?" Gülümsemesi bir palyaçonun kaşlarını çattı. O kadar abartılı ki korkunç görünüyor.

"Mükemmel."

Hırdavat dükkanına yaklaştığımızda, Phil ve Todd beklendiği gibi dışarıdalar. Biri süpürüyor, diğeri tebeşir tabelasına yazıyor
ÇEKİÇLER%50KAPALI!

Amelia, sesinde şımarık bir kıvraklıkla, Bana oldukça zararsız görünüyor, dedi. Gülümsedim ve yürümeye devam ettik.

Phil süpürme görevinden başını kaldırdı ve gözleri Amelia ile benim iç içe geçmiş ellerimize kaydı. Neredeyse heyecanla parlıyor. "Pekala, ikinize de günaydın. Güzel bir gün geçiriyoruz, değil mi?"

"Sadece züppe," dedim alaycı bir şekilde, hızımızı artırarak.

Amelia, "Sakin ol," diye fısıldayarak beni uyardı. "Bugün bir maraton koşmak için doğru ayakkabıları giymedim." Gerekirse onu kaldırıp omzumun üzerinden taşıyacağım. Bakışlarım tepeden tırnağa gezinirken bunu düşündüğümü gördü ve ekledi, "Aklından bile geçirme."

Phil, biz geçemeyelim diye bedeniyle bir bariyer oluşturmaya çalışıyor. "Ah evet. Dandy bunun için bir kelimedir. Güneş... o..." Yaklaştıkça Phil'in sohbeti daha çılgın bir hal alıyor. Ve sonra, biz onun yanından geçmeden, adam süpürgesini alıyor ve bir kapı gibi tutuyor. Vay canına, atlarınızı orada tutun gençler. Biraz konuşalım. Rüzgârı vur! Ne var ne yok?"

Amelia saf ciğerlerini hayatımı cehenneme çevirecek dedikodu üreten havayla dolduruyor, bu yüzden ondan önce ben konuşuyorum. "Menüye yeni bir pasta eklemeyi düşünüyorum."

Phil'in yüzündeki ifadeden, peşinde olduğu bilginin bu olmadığı, ancak ilgisiz de olmadığı açıkça görülüyor. Gür bir kaşını kaldırıyor. "Ah? O ne olacak?"

"Bal bazlı olacak. Ben buna Kendi Lanet Balmumuna Dikkat Et adını vereceğim. Amelia benim sabırlı teslimatımdan sonra boğazındaki kahkahayı bastırdı. Phil'in yüzü azarlayıcı bir ifadeye büründü. Süpürgenin sapını sanki bir araba kapısıymış gibi kaldırdım ve Amelia'ya önümde yürümesini işaret ettim.

"Ama... ama..." Arkamızda Phil kekeleyerek bizi oyalamaya çalışıyor. "Beklemek!"

Yaptığımız büyük satışı gördünüz mü? Söyle ona, Todd!"

Zavallı Todd. Sesi biraz titriyor. "Sağ! Bir satış var. Büyük bir tane. Çekiçlerle!"

Amelia bana baktı, yuvarlak köpek yavrusu gözleri bana tereddüt ettiğini söylüyordu. "Gidip bir çekiç almalıyım. BENzorunda, Nuh. Sadece onları dinle."

Elini daha sıkı tutuyorum. "Güçlü kal. Bu en hafifi."

Çenesini öne eğiyor ve yürümeye devam ediyor ama bundan memnun değil. Bir sonraki mağazaya varmadan hemen önce keskin bir dönüş yapıp bizi caddenin karşısına yönlendiriyorum.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye soruyor, biraz nefes nefese. Yüzeylerini yeniden taşıma dürtüsü.

"Harriet'ten

kaçmak." "Neden?"

"Çünkü o korkutucu, bu yüzden ve senin göletinden bahsetmeye devam edecek."

"Benim p—Boş ver. bilmek istemiyorum."

"En iyisi için," diyorum başka bir dükkânın tentesinin altından geçerken. Arkamızdaki kapı açılıyor, neşeli zil çalıyor. Kahretsin, diye mırıldandım. "Hızlı yürü."

"NUH!" Ah adamım. Bu Gemma.

Amelia arkasına bakmaya hazırlanırken başını yana eğdi ama ona bir adım daha yaklaştım ve yapamaması için omuzlarımızı birbirine kenetledim. "Arkana bakma. Seni gözleriyle tuzağa düşürür."

Gemma sesini yükseltir. "NOAH WALKER BENİ DUYDUĞUNU BİLİYORUM!"

"Kim bu?" Amelia fısıldıyor.

Gemma.

Amelia bir nefes verir. "Bu kasabada o kadar çok işgüzar var ki hepsini bir arada tutmak zorlaşıyor."

"Kapitone dükkânının sahibi. Yine de Harriet'le işbirliği içinde, bu yüzden ona güvenemezsin.

Noah, onu görmezden gelemezsin. Bu kaba."

"Ona daha sonra bedava bir turta gönderirim.

Üstesinden gelir.

Dükkana gitmek için karşıdan karşıya geçerken Amelia kolunu benimkine sıkıştırdı. "Ne kadar huysuz bir huysuz." Bunu yüzünün küçük bir burnunu kolumun dış kısmına yaslayarak tatlı bir şekilde söylüyor.

Mağazanın anahtarını çıkardım ve kapıyı açtım, her zamanki gibi sabah işime devam ettim. Işıkları yakıyorum. Bar taburelerini masadan çekin. Fırınları açmak için arkaya gidin. Sonra Amelia'nın artık benimle olmadığını fark ettiğimde dükkânın önüne baktım ve onu odanın ortasında dikilmiş, tamamen sarsılmış halde buldum. Gözleri biraz sersemlemiş ve etrafında kaynayan duyguları hissedebiliyorum.

Amelia mı? Dikkatle soruyorum.

"Geri dönmek istemiyorum," dedi gözlerini bana dikerek. "Artık burada yaşayacağım. Artık benim için ünlü hayatı yok. Turu iptal et. Müzikle işim bitti."

Amelia

Nah, aramızda bir kol mesafesi kalana kadar bana yaklaşıyor. Durup kollarını kavuşturuyor, omuzları tişörtünün kumaşını esnetiyor ve bir kaya kadar sert görünüyor.*Somurtkan Poz.*

Gerçek şu ki, bırakmayı düşünmüyorum ve o bunu biliyor. İstesem de turu iptal edemem. Sözleşmeler beni bileklerimden bağladı. Ama ben *his*. Her şey hakkında o kadar çok ve o kadar güçlü hissediyorum ki, bununla tam olarak başa çıkamıyorum. Noah ile burada olmayı seviyorum. Bu kasabada yürümeyi ve kişiliğinin kalp atışlarını hissetmeyi seviyorum. Onu bırakmam gerektiğine inanamıyorum. Ve şu anda gözyaşlarına boğulamayacağım ve hızla yaklaşan gerçek hayatımla ilgili yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için Noah ile savaşmalıyım. Çünkü bana izin vereceğini ve bunun yardımı olacağını biliyorum.

Ruhumu tararken gözleri hafifçe kısıldı. "Tekrar söyle," dedi, tenimi ürperten çelik gibi bir ses tonuyla. "Söylerken yüzüne bakmam gerekiyor."

Bu testi geçebilmek için en iyi yalan söyleme becerilerimi toplamak için bir dakikamı ayırıyorum. Ciddi olduğumu düşünmesine ihtiyacım var. *Benimle dövüş, Noah. Beni bu duygulardan uzaklaştır.* Çenemi yukarı kaldırıyorum. Müziği bırakıyorum dedim. Ne yazık ki, son kelimenin beni ispiyonladığını düşünüyorum. Sesim titredi. Ayrıca, bu sabah Noah'la yatakta yatarken ona son birkaç gündür üzerinde çalıştığım birkaç mısrayı söylemem ve onlar için ne kadar heyecanlı olduğumu söylemem de muhtemelen yardımcı olmuyor.

Noah'ın yeşil gözlerinde bir kıvılcım parlıyor. Artık biraz yalancı olduğumu biliyor çünkü söylediklerimi fark etmeye başladı.

"Bırakamazsın. Buna izin vermeyeceğim," dedi keskin bir şekilde -tartışmalı bir şekilde- ve benim oyunuma giriyor ama ona yeni bir dönüş yapıyor. Huysuz ağzının köşesinin hafifçe seğirmesine bakılırsa sıcak bir dönüş.*sen oynamak istersin ben oynarım* diyor huysuz-yakışıklı yüzü.

"İstersem yapabilirim." Ona doğru bir adım atarken meydan okuyorum. Başkalarıyla birlikte zarafet ve dengeliyim - ben Audrey.*Kibar, kibar, kibar.* Ama Noah söz konusu olduğunda fikrimi söylüyorum. Aptal görünmekten korkmuyorum. Kavgaya etmek, tartışmak ve ortalığı karıştırmak için. The Pie Shop'a araştırmacı bir bakış attım. "Aslında, sanırım burada çalışacağım... seninle."

"İşe almıyorum." Duruyor. "Ayrıca, pişirme becerilerini gördüm."

"Bunun tek nedeni, bana öğretmeyi reddetmen. Öğrenebilirim ama."

Noah öne çıktı, aramızdaki boşluk yavaşça yok oldu ve yakıcı bir sıcaklık aramızda çitirdadı. "HAYIR. Burada çalışmana izin vermeyeceğim."

"Ha!" Çenemi kaldırıyorum. Ben Rae Rose. Onlardan istersem hayatlarını riske atacak bir müzik imparatorluğu ve bir tarikat kurdum. Beni herhangi bir şey yapmaktan alıkoymaya çalıştığını görmek isterim." Keşke gerçekten bu kadar kendime güvenebilseydim.

"Bırakırsan seninle bir daha görüşmem." Bu beni gülümsetiyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Dayanabileceğini mi sanıyorsun?

Homurdanarak olumlu yanıt verir, ancak eylemleri farklı bir hikaye anlatır. Elleri bir şekilde belimde ve beni tezgâhın üzerine kaldırmasına yetecek kadar yaklaşıp kadar beni yavaşça geri çekiyor. Dün gecenin hatıraları zihnimden hızla geçiyor ve nabzım kaburgalarımın vuruyor.

"Kolay." Gözlerinin üzerine koyu bir gölge düşüren o şapkayla kendini beğenmiş. Düşünme ve komuta etme. Yüzüne ışık saçarak ve sonra elimi dağınık saçlarında gezdirerek yırtıyorum. Atıldı ve mükemmel. Saçını kestirmek üzere ama henüz tam olarak orada değil.

“Öyleyse, işi bıraktım ve burada yaşıyorum diyelim. Sen oradayken ben kız kardeşlerinin evinde krep yapıyorum. Şeker yerine tuza uzandığımı ve karıştırma kabının üzerine kaldırdığımı görüyorsunuz. Hala bana bir şey söylemiyorsun?”

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor.*amatör saat*, diyor gözleri. "Zaten senin pankeklerini yemem, bu beni etkilemez." Her şeyden önce, kaba. İkincisi, Noah ile oynamayı asla bırakmak istemiyorum.

"İyi. O zaman riskleri artıracam. Ellerim göğsünden yukarı kaydı ve boynunu kavradı, onu bacaklarımın arasına çekti, ensesindeki saçlarla hafifçe oynadı. Parmak uçları sıkıca kalçalarımın bastırıyor. "Karşıdan karşıya geçiyorum ve karşıdan gelen bir araba görmüyorum. Hala bir şey söylemiyorsun?”

Gözleri dudaklarıma indi. "Adil değil."

"Adil oynamaya çalışmıyorum."

"Ve hayallerinden vazgeçmenin sebebi olmamaya çalışıyorum."*Bam*. Gerçek aramıza girer ve oyunu mahveder.

Sadece bedenlerimizdeki gerginliğin konuştuğu, parmak uçlarımızın ağzımızın asla söylemeyeceği kelimeleri söylediği bir sessizlik anı vardır. Boynundaki tutuşum sıkılaşıyor. Kalçalarımı onunkine yaklaştırmak için ellerini etrafında kaydırıyor.

Ve sonra, bu anı hafifletmesine ihtiyacım olduğunu bildiği için hafifçe sırttı ve "Bu kadar çabuk pes mi ediyorsun, Pop-Tart?"

Ağzımı hızla onunkine bastırdım. O kadar kuvvetli ki hafifçe geriye doğru sallanıyor ve neredeyse düşüyorum. Ama bizi çabucak dengeledi ve aynı şiddetle beni geri öptü. Hâlâ savaşıyoruz ama yeni bir zeminde. İnşili çıkışlı ve sarsıcı ve ağızlarımız moraracak. Dudağını ısırdım ve elleri sırtımı kavradı. Bunların hiçbirisi yardımcı olmuyor - durumu daha da kötüleştiriyor. Yeni bir duygu patlamasıyla sızlandım ve Noah hızla geri çekildi.

Yüzümü kucaklıyor ve gözlerimi inceliyor. "Seni incittim mi?"

Başımı sallayıp gülümsemeye çalışıyorum. Zayıf ve acınası. Nuh. Ayrılırken benimle gelmeni istemeyeceğim ama fikrini değiştirirsen, nerede olursam olayım her zaman hoş karşılandığını bilmeni istiyorum. Her zaman."

Kaşlarının arasında bir çizgiyle bana bakıyor ve derin bir nefes alıyor. Öne eğilip beni tekrar öpüyor. Bu sefer yumuşakça. Dudaklarımız ayrılmıyor. Keşfetmiyoruz. Sakinleşir ve yerleşiriz.

Kapının üzerinde zil çalıyor ve ardından bir kadının cızırtılı sesi dükkânda yankılanıyor. "Bu büzgülerin kilidini açın çocuklar!" Bu Mabel.

Ve o yalnız değil.

"Oh, Noel sabahı tatlı ekmek ve tereyağı."

"Şimdi, Harriet, o hassas hassasiyetlerini başka bir güne sakla. zamanı değil."

Noah ve ben birbirimizden sıyrıldık ve omzumun üzerinden geriye baktığımda Mabel ve Harriet'in nefeslerini tuttuklarını görüyorum. Çarpık gömleğimi çabucak düzelttim ve yeterli zaman olsaydı bizi buldukları sahneden kesinlikle utanırdım. Ama bu iki hanımın yanakları pembe ve hızlı yürüme yarışmasını kazanmaya çalışıyormuş gibi ayaklarını sürüyerek buraya gelmekten nefes nefeseler. Eksik olan tek şey sıcak pembe rüzgarlıklar.

"Bana patronluk taslama Mabel, sende büyüğüm."

Hem de daha sıkıcı. Daha önce hiç öpüşen aşık bir çift görmedin mi?

Harriet burnunu kaldırdı. "Bu tür bir sevgiyi göstermek için evlenene kadar beklemeliler."

Mabel gözlerini deviriyor. "Ah, senin ve Tom'un yaptığı gibi mi?" Bunu Harriet'in nefesinin kesilmesine neden olan küstah bir karalamayla söylüyor. "*Evet, Bu kadar şaşırmış gibi davranma, Yüce Hazretleri. O zamanki küçük son dakika düğününün aşk yüzünden olduğunu söyleyemem. öyle olduğun içindisevişmek*ve bir bebek! Kendine eski moda, pompalı bir düğün yaptın. Mabel yine homurdandı. "*Balayı bebeğim, kıçım.*"

Noah, "Hanımlar," diyor, bir şekilde büyüyüp bir gün eskisi gibi olmayı umduğum bu iki atışan büyükanneye gülmemeyi başararak. "Buraya acil bir şey için mi geldin?"

"*Bok!*Evet!" diyor Mabel.

Harriet, Mabel sözünü bitiremeden araya girdi ve onun önünde hassas ama dokunaklı bir adım attı. "Gizlenmen gerek!" diyor, atmacasını nişan alarak

gözler üzerimde.

Mabel, bu sefer önüne geçmek için neredeyse Harriet'i yoldan çekecek. Ve şimdi ortak bir görev için burada olmadıkları açıktı; her biri önce bize ulaşmak için yarışyordu. "Kamerasıyla bütün hafta etrafı gözetleyen o adam şu anda yine kasabada."

"Paparazzo mu?" Nuh soruyor.

"Hayır, pizzacının yeni bir fotoğrafçılık hobisi var! Evet, Noah, paparazzi! Ama daha da kötüsü, onlardan daha fazlası var!" Zavallı Nuh. Bunu bir şampiyon gibi görüyor ama Mabel bugün düpedüz ölümcül. Aslında bence Noah gizliden gizliye buna bayılıyor çünkü mükemmel ağzının köşesi yine o hafif seğirmeyi yapıyor.

"Phil ve Todd onun geldiğini gördüler ve çekiçlerle ilgili gerçeklerle yolunu kestiler. Ama onu ne kadar tutacaklarını bilmiyorum ve diğerleri de etrafa dağılmış durumda." Harriet bunu katlanır tezgahı kaldırıp içinden geçmeye çalışırken söylüyor. Diyorumdenemekçünkü Mabel de ilerlemeye çalışıyor ve ikisi sadece kendilerini o küçük alana sıkıştırıyorlar.

Mabel! Sadece..."

"Yapardım, Harriet, eğer istersen..."

Şimdi, Noah bu hanımları tezgahıtan geçirmeme yardım etmek için benden uzaklaştı. "Şimdi ikinizin ne yaptığını bir bakın," dedi nazikçe. "Mabel, em ve çevir."

"Orada kaç tane var, Mabel?" diye soruyorum, hasta hissediyorum.

Noah kolunu hafifçe çekiştiriyor ve ikisi birden tezgâhın bizim tarafına geçiyor. "Tatlım, en az yirmi tane olmalı. Bütün bir kalabalık. Çabuk buradan gitmelisin."

Noah'a bakıyorum ve gözlerimiz aynı mesajı aktarıyor: Oyun bitti. Birlikte geçirdiğimiz süre doldu.

Amelia

Nah ve ben geçen seferki gibi arka sokaktan aşağı hızla iniyorum, ancak şimdi midemde ağır bir korku var. kadar çok varsa Mabel, burada olduğuma dair bir tür onay aldıkları ve istedikleri fotoğrafları alana kadar pes etmeyecekleri anlamına geliyor, diyor. Ki bu bana şunu hatırlatıyor.

Noah, dedim onu durdurarak. "Benimle görünemezsin. Kamyonunu tek başıma almam gerekiyor, sen de Annie ile bir gezintiye çıkabilirsin.

Kaşları çatılır ve çenesi gerilir. "Neden?"

Ellerimizin kenetlendiği yere baktım. "Bu nedenle. Hayatının değişmesini istemiyorsan bizi bir arada bulamazlar." Sesim titriyor. "Yüzlerce farklı açıdan fotoğraf çekecekler ve yarın sabah tüm sosyal medyada ve magazin dergilerinde olacaksın."

Elimi bırakmasını bekliyorum. Kaybına hazırlanıyorum. Bunun yerine tutuşu sıkılaştı ve "Seninle geliyorum" diye yanıt verdi.

"Nuh!"

Bu sefer tutuşumuzu bozdu ve çenemi ellerinin arasına alarak beni sıkıştırdı ve gözlerime ateş gibi baktı. "Seni bırakmıyorum. Bunu geçici tutabileceğimi düşünmüştüm ama... Sustu, başını salladı ve aceleyle beni öptü. Neredeyse acı verici. En büyük işkencedir. "Aramızda bitmesini istemiyorum. BEN yapamamak bitsin."

Umutla nefesim kesildi. "Sen ne diyorsun?"

"Korkular lanet olsun diyorum. Eğer yaparsan bir ilişki istiyorum.

"Evet!" O kadar hızlı söyledim ki cümlesini zar zor bitirebildi. "Ama bana karşı sabırlı olmalısın..."

"Yapacağım!"

"—çünkü mesafe olayına alışmam biraz zaman alacak. Ve büyükanneme bakmak için hala buralarda olmam gerekiyor, bu yüzden seni fazla ziyaret edemeyeceğim.

Kollarımı boynuna dolamak için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Anlayacağız. Ve sana o kadar çok sabır vereceğim ki, ne kadar iyiliksever olduğuma şaşıracaksın. Ama Noah, emin misin? Daha dün gece—"

Bu sefer sözümü kesiyor. "Dün gece seni kollarıma aldım ve gitmene izin vermemle aptallık etmiş olacağımı anladım. Sadece bir aptal değil, aynı zamanda sefil olurdum. Kaçmana izin verdiğim için kendimi asla affedemem.

Başımı çılgınca salladım, gülümsedim ve ağlamamaya çalıştım. "Bay. Romantik."

"Bay. Gülünç derecede Şanslı."

Sus. Sana benim lakaplarıma karışmamamı söylemiştim."

Sırıttı ve gözleri ağzıma indi. "Yani bu bir evet mi? Bu aşağılık turta dükkanı sahibiyle resmen çıkacak mısınız?"

"Kendinden bir daha asla öyle bahsetmediğin sürece, evet. Kesinlikle milyon kere."

Beni bir kez daha öptü ve elimi tutup sokaktan aşağı kaçışımıza devam etmeden önce elini kolumdan yukarı kaydırды. "Ayrıntıları eve gidince hallederiz." *Ev.* Bu kelimeyi duyunca hissettiğim ani sevinç patlaması neredeyse beni tökezletecek.

Ama Noah ve ben ara sokaktan yüzeye çıktığımızda hemen hatamızı anlıyoruz. Bir şekilde buraya geleceğimizi biliyorlardı ve her türden paparazzi ve medya, otoparkta toplanmış bizi bekliyor. Kalbim sıkışıyor ve onlar bizi fark etmeden geri dönmeye çalışıyorum ama yeterince hızlı değilim.

"İşte orada!"

"Rae Rose!"

Rae, buraya! Adam kim?!"

"Bir pastane sahibiyle aşk yaşadığın doğru mu?"

Hepsi bağılıyor ve bize doğru koşuyor. Noah elimi sıkıca tuttu ve bana baktı. "Benden ne yapmamı istersiniz? Bunun için kaçacak mıyız?"

Yüzümü yanıp sönen kameralara karşı kayıtsız bir ifadeye dönüştürmeden önce yutkundum ve kendime bir saniyelik öfke izni verdim. Ağzımı kapatıp dudaklarımı okumasınlar diye yüzümü ona çevirdim. "Kamyonunuza gitmemiz gerekiyor. Bizim yürüdüğümüz gibi hareket etmelerini istemekten başka bir şey söyleme onlara." Keşke onu medyayla nasıl etkileşim kuracağına hazırlamak için daha fazla zamanım olsaydı, ama öğrenmenin daha iyi bir yolu yok, değil mi?

El ele tutuşup bakışlarımızı aşağıda tutarak kamyonuna doğru yürüyoruz. Ama paparazziler bugün aç ve benim güvenlik eksikliğimden yararlanarak etrafımızda bir bariyer oluşturuyorlar.

"Affedersin. Taşınmak. Geçmemize izin ver." Noah beni medyanın baskıcı labirentinden geçirmeye çalışarak yiğitçe bir iş çıkarıyor, ama onlar kımıldayamıyorlar. Elini çekiştirmeye devam ediyorum çünkü öfkesinin arttığını hissedebiliyorum ve şu anda kamerasını yüzümden yaklaşık beş santim uzağa koyup bana sorular soran adamı itmek gibi düşüncesizce bir şey yapmasından korkuyorum.

"Şu anda kiminlesin, Rae?" O kadar yakındı ki öğle yemeğinde ne yediğinin kokusunu alıyorum.

Noah ona, "Geri çekil," diye havladı ama o pes etmedi.

"O senin yeni erkek oyuncağın mı? Sonunda zengin ve başarılı tipinden uzaklaşıyor musun? Bizi bir cevap vermemiz için kışkırtmaya çalışıyor ve Noah'ın terslemek üzere olduğunu hissedebiliyorum.

Noah, paparazzilerle daha iyi göz teması kurabilmek için omzunu önümde eğdi. "Geri çekil ve geçmemize izin ver dedim."

Diğerleri de bizi kapatıyor, bağırarak sorular soruyor ve yorum yapmamız için yalvarıyorlar, ama bizim kadar değiller.yüzümüze bu adam olarak "Elbette, koca adam. Sadece soruma cevap ver, hemen geri çekileceğim. Senin gibi ortalama bir adamın onun gibi dünya çapında bir yıldız için yeterince iyi olduğunu sana düşündüren nedir? Yorum yapmak ister misin?"

Sorusu üzerine paniğe kapıldım. Kariyerimde daha önce de böyle köşeye sıkıştırılmışım ve her seferinde ürkütücüydü ama bir paparazzi'nin şöyle dediğini hiç duymamışım:

çok kırıcı veya kasıtlı olarak aşağılayıcı bir şey. Ayrıca, sorusuyla ilgili bir şey aklımı kurcalıyor. Sanki daha önce duymuştum.

Noah için hep böyle mi olacak? Medya ona sürekli olarak yerini mi hatırlatıyor? Bu sefer patlayacak olan benim. Yumruğumu - neye - yumruk atacağım? Sanırım öyle çünkü bir an sonra Noah eliyle yumruğumu kapatıyor ve ona baktığımda hafifçe başını sallıyor.*yapma*

İşleri daha da kötüleştirmek için karışıma yeni sesler giriyor.

"Hey! Onlardan uzak dur. Kızımızı rahat bırak!"

Omzumun üzerinden Mabel ve Harriet ile Phil ve Todd'un paparazzilere öfkeyle bağırma seslerine baktım.*Hayır hayır hayır.*İçeri girmeleri gerekiyor. Başka birinin bu mahremiyet ihlaline sürüklenmesi için hiçbir neden yok, ancak sesleri duyulana ve yanıp sönen kameraların yarısı onlara dönene kadar acımasızlar. Bu hikaye onlar için her geçen dakika daha sulu ve daha sulu hale geliyor.

Ama sonra iki tanıdık, karartılmış SUV park yerine daldı ve kornalarını çaldı. Durur durmaz, her zamanki korumalarımın atlayıp paparazzilere doğru koştuğunu ve benim tarafıma gelene kadar Susan'ın peşinden koştuğunu görüyorum.

"İyi misin? Hadi seni buradan çıkaralım!" dedi ve kalabalığın arasından geçerek onları geri iterken, muhafızlarım beni ve Noah'yı koruyor.

Hayatım boyunca Susan'ı ve simsiyah bobunu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Uyumlu eşofman takımını öpebilirim.

Baş korumam Will, "Geri çekil," diyor sertçe ve herkes buna uyuyor çünkü Will, asla karşına çıkmak istemeyeceğin bir sokak dövüşçüsüne benziyor. Ayrıca şimdiye kadar sahip olduğum en iyi zencefilli şekerlemeleri yapıyor ve seyahat dikiş seti olan bir sihirbaz, ama bu paparazzi hayvanat bahçesinin bunu bilmediğine minnettarım.

Önce ben jipe atladım, hemen ardından Noah. Bankta yanıma oturdu ve kollarını bana doladı. Onun rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum. "İyi misin?" kulağıma yakın fısıldıyor.

"Daha iyi soru, iyi miyiz?" Noah'ın o karşılaşmadan sonra her şeyi yeniden düşünmesinden korktuğum için soruyorum. İlişkimizin şimdiye kadarki en kısa ilişki olarak tarihe geçeceğini. Zaten her türlü güven sorunu olduğunu biliyorum, bu yüzden korkarım o adamın bugün söyledikleri bizim hakkımızdaki fikrini değiştirecek.

Burnundan hafif bir kahkaha atıp sırtarak alnımı öpmesi beni şaşırttı. "Artık benden kurtulmak için bundan fazlası gerekecek. Önemseydiğim tek kişinin görüşü seninki. Hala 'ortalama bir erkekle çıkmaya' hazırsan, ben hala varım.

Susan cipe binip bize bakan sıraya oturduğunda rahatlayarak ona doğru eğildim. "Siz ikiniz iyi misiniz? Geldiğimizde buraya geldiğimiz için şanslısın." Kapı kapanıyor ve hemen paparazzilerin çığlıkları kutsanmış bir şekilde boğuk çıkıyor.

Ama gözlerim Susan'ınkilerle kilitlendiğinde, farkındalık içime çarpıyor. Aniden o adamın sorusunu daha önce nerede duyduğumu hatırladım.

Susan, Claire nerede? Genelde her zaman yanınızdadır."

"Ah." Bir yüz çekiyor. "Ne yazık ki gitmesine izin vermek zorunda kaldım. Artık işini iyi yapmıyordu. Omuz silkti ve mideme bir kaya oturdu. Bazı şeyler doğru değil.

—

T Hepimiz yerleşip işleri hallederken eve sessizce dönüyor. Diğer SUV geride kaldı ve otoparkın çıkışını kapattı, böylece biz de gidebildik. takip edilmeden Noah'a. Will bizi ön kapıya yakın bir yere bıraktı ve sonra tekrar garaj yolundan aşağı inerek, bizi bulurlarsa kimse garaj yoluna giremeyecek şekilde araca açığı verdi. Ekibim yeniden etrafımdayken kendimi daha güvende hissetmeliyim ama hissetmiyorum. en azından ile değil *Tümü* benim takımım.

Noah ve ben birlikte düşünüyoruz. Susan cep telefonunu çıkarıp hizmet eksikliğini kaydederken ve sonra bize Will'e talimat vermek için garaj yolundan aşağı yürümesi gerektiğini söylerken ikimiz de yakından izliyoruz. Devam et ve eşyalarını topla, Rae. Onlar seni burada bulmadan Nashville'e sağ salım geri dönebilmemiz için mümkün olan en kısa sürede ayrılacağız."

Cevabımı beklemiyor çünkü Susan benim tereddüt etmeden boyun eğmeme alışkın. Kapı arkasından kapandığında mutfığa yöneldim ve telefonu elime alıp hemen annemi tuşladım.

"Susan'ın zamanında ortaya çıkmasının da şüpheli olduğunu düşünüyor musun?" Nuh soruyor.

"Evet. Ve asistanı geçen gün bana bilmediğim işlerin arkamdan döndüğünü söyledi. Bazı cevaplar almanın zamanı geldi."

Telefon birkaç kez çalıyor ve Susan dönmeden önce annemle konuşmak için sabırsızlanarak ayağa fırlıyorum. Noah bana mahremiyet sağlamak ve Susan'ı birkaç dakikalığına uzaklaştırmak için dışarı çıkacağını söyledi.

Sonunda annem cevap veriyor.

"Merhaba?" "Anne, benim."

Sesi on seviye neşeli. Amelia! Selam tatlım! Sizden haber almak çok güzel. Neler oluyor? Sahildeyim, bu yüzden beni çok iyi duyamayabilirsin. Bugün bu okyanusu dinleyin. Kükrüyor!

"Hayır anne. BEN-"

Telefonu kulağından alıyor ve okyanusa doğru uzatıyor. Biliyorum çünkü neredeyse bir dalganın içindeymişim gibi geliyor. "Anne!" Birkaç kez bağırdım. "Sana bir soru sormam gerekiyor! Telefonu kulağına geri koy!"

Kulağa harika gelmiyor mu? Keşke burada Olsaydın. Oh, bugün güneş inanılmaz. Ve Ted de burada! Söylemek ister misin—"

Telefonu kapatmadan sözünü kestim. "Anne bu önemli ve acelem var. Şu anda kaldığım yer konusunda medyadan herhangi birine tüyo verdin mi?"

Bunu yaptıktan sonra annemle bir kez bile yüzleşmedim. Geçmişte Susan bana hikayeleri sızdıranın annem olduğunu doğruladığını söylediğinde, sessizce bunaldım ve ondan daha da uzaklaştım. Ama şimdi, bilmem gerekiyor.

Hat sessizleşiyor. İlk başta suçlu olduğu için olduğunu düşünüyorum ama tekrar konuştuğunda sesinin incinmiş olduğunu anlıyorum. "HAYIR. Tabii ki değil. Neden bunu yapacağımı düşündün? Hemen cevap veremem - kafamın etrafında çok fazla cevap dönüyor. Ama görünüşe göre sessizliğim çok şey anlatıyor. "Amelia, bunun nereden geldiğini bilmiyorum ama yemin ederim ki

sen, senin hakkında bir hikayeyi asla bir dergiye satmam. Asla bir milyon yıl geçse.”

İçim kıpır kıpır. Bunu çözmeye çalışırken gözlerimi kapattım - ve tek dönüp geldiğim şey, saldırgan paparazzo'nun Susan'ın birkaç gün önce telefonda bana söylediklerinin neredeyse kelimesi kelimesine söylediğİ. Kasabadan birinin bir dergiye arayıp nerede olduğumu söylemesi mümkündür. Ama... medyanın bugün olduğU gibi bir araya gelmesi nadirdir. Sanki organize ve planlanmış gibi. Bugünkü pusuyu organize etmek için birinin bir sürü zahmete katlanması gerekiyordu ve bu kasabada kimsenin bana bunu yapacağını sanmıyorum. Burada, Roma'da geçirdiğim zamandan rahatsız olan ve beni saklandığı yerden çıkarmak isteyen tek bir kişi var.

Aniden kuruyan boğazıma karşı yutkunarak, "Anne," diyorum. "Neden artık yakın değiliz?"

Annemin iç çektiğini duydum ve sanırım bu bir rahatlama oldu. "Keşke bilseydim. Bir süredir bunu gündeme getirmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu ben miyim? Bir şey mi yaptım? Çünkü bilmek ve yaptıysam düzeltmek istiyorum.

Birkaç gün önce bunun çoğunlukla onun hatası olduğunu düşünebilirdim ama şimdi tek suçlunun o olduğunu düşünmüyorum. Uzun zaman önce konuşmalıydım. Susan'ın bana söylediğİ her şeyi körü körüne kabul etmek yerine anneme magazin haberleri hakkında sorular sordum. Keşke ondan sessizce geri adım atmak yerine annemle ilişkim için savaşıyordum. Yine de şimdi sesimi buluyorum. "Konuşacak ve halledecek çok şeyimiz olduğunu düşünüyorum ama şu anda hepsini anlatamam. Sadece bilmeni istiyorum, seni çok özledim. Ve..." Sesim kısıldı. "Seni seviyorum. Eskiden sahip olduğumuz türden bir ilişkiye geri dönmek istiyorum.

Derin bir nefes alıyor ve sonra burnunu çekiyor. "Onuda istiyorum. Evet, müsait olduğunda beni ara. Veya FaceTime yapabiliriz. Yoksa senin olduğun yere uçacağım. Adını koy! Ben sadece..." Ağlıyor - bunu sesinden duyabiliyorum. "Bu konuyu açtığına sevindim. Aramızdaki şeyler çok garipti ve bazen seni arayıp yetişmek istedim ama... korktum

Çünkü artık benimle konuşmak istemediğin izlenimine kapıldım.

"ünkü benim hakkımda magazin gazetelerine hikayeler sattığını dūřúndüm." Sürekli para talepleri ve aylaklık etmenin yanı sıra, ama şimdi bundan bahsetmenin zamanı değil gibi hissediyorum. Bununla ilgili duygularımı ona itiraf etmeye henüz hazır olduğumdan bile emin değilim.

"Hayır... tatlım. İnan bana lütfen. Medyadan hiç kimseyle bir kez bile iletişime geçmedim ve onlara senin hakkında herhangi bir şey söylemedim. Seni böyle bir şey yapamayacak kadar çok seviyorum."

"Sana inanıyorum," diyorum anneme çünkü gerçekten inanıyorum. Sesindeki ciddiyeti duyabiliyorum. Artı, yapbozun diğer birçok parçası yerine oturuyor. "Ama anne... şu anda Roma, Kentucky'de olduğumu syleyebileceğin biri, hatta bir arkadaşın var mı? Erkek arkadaşın, belki?"

"Hayır, ona söylemedim bile." Bir an duraksıyor. "Ama aslında. Birine söyledim.

"DSÖ?"

"Susan," diyor ve bu nabzımı hızlandırıyor. "Uçuşu ayarlamama yardım etmesi için onu aradığımda, senin için ne kadar endişelendiğini ve check-in yapmadığın için korkunç bir şey olduğundan korktuğunu söyledi. Bir şey duyup duymadığımı sordu ve ben de ona hangi şehirde olduğunu söyledim çünkü sesi gerçekten korkmuş gibiydi. Bu yanlış mıydı? Normalde Susan'a her şeyi anlatırsın." Sesi çok endişeli geliyor. Tarih, onun bu endişeyi yalnızca onu finansal olarak keseceğimden korktuğu için gösterdiğini gösteriyor. Ama bugün öğrendiğim her şeyin ışığında bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Annemle aramdaki uçurumun bir kısmının sadece hayatım üzerinde çok fazla g verdiğim kadın yüzünden mi var olduğunu merak ediyorum.

Sorusunu cevaplamak için zaman yok. nce yanıtlanması gereken birkaç tane daha var. "Anne, birkaç yıl önce, kırk beşinci doğum günün için, Susan senin için planladığım sürpriz hafta sonu tatili için seni alması için bir araba gönderdi mi?"

"Ne?" Nefes veriyor. "HAYIR. Bunu yaptığından haberim yoktu. Aslında, o yılki doğum günümü unuttuğunu sanmıştım."

kırmızı görüyorum Susan'ın parmak izleri annemle olan ilişkimin her yerinde

- ve o kadına bu kadar çok şey devretmek benim hatam olsa da, onun güvenli bir yer olduğunu düşündüm. Annemle ilişkiyi sabote ettiği ortaya çıktı. Susan bunu bana nasıl yapar?

"Aslında bizim için eğlenceli bir kaçamak planlamıştım ve Susan senin için bir araba gönderdiğimde, senin bunu reddettiğini söyledi. *Sen* Zaten arkadaşlarınızla planlarınız vardı.

Ah, Amelia. Çok incinmiş olmalısın."

Gülüyorum ama eğlenenden değil. "Sen de öyle olmalısın."

"Pekala..." Sallanmasına izin veriyor.

Annemle hala konuşacak çok şeyimiz var ve sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda benimle iletişime geçmesinin incitici olduğunu anlamasına ihtiyacım var. Ama önce onun tarafını duymak istiyorum. Belki de sonuçta resmin tamamını görmüyorum. Belki o uzanıyordu ve Susan yoluma çıkıyordu - annem daha kötü görünsün diye ondan bir şey istediğinde bana söylemek için bir noktaya değiniyordu.

"Susan ayrıca, turnenin ilk birkaç ABD randevusunda bana katılma davetimi reddettiğini de söyledi. Bu doğru muydu?

"Kesinlikle hayır. O konserlere gelmeyi çok isterim - beni hiç aramadı.

Şu an bir duvarı yumruklayabilirmişim gibi hissediyorum. Susan şeklinde bir duvar. "Anne, çok üzgünüm. Sanırım... ah, sanırım bu benim hatam. Susan'ın hayatımda çok fazla güce sahip olmasına izin verdim ve...bilerek yaptığına eminim.

Aramıza giriyor."

Şimdi Susan'ın beni annemle yüzleşmemem, onunla iletişimimi kesmem için cesaretlendirdiği zamanları düşünüyorum ve ben çığlık atmak istiyorum. Nasıl göremezdim? Annem olmadan bunca yılın böyle geçmesine nasıl izin verebilirdim? Tamamen kendi hayatımda uyumaya gitmiştim. Artık değil.

Ah tatlım, hepsi senin suçun değil. Benim de bir şeyleri sorgulamam gerekirdi.

Zor olsa bile sana ulaştı. Çok üzgünüm, Amelia."

"Sorun değil anne. Anlayacağız. Hemen şimdi gitmeliyim. Ama seni yarın arayacağım ve bunun üzerinde biraz daha konuşabiliriz. Oh ve

O konserlere mutlaka davetlisiniz, tamam mı? Orada olmanı istiyorum - seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum Rae-Rae. Kalbim açılıyor - ama bu sefer umutla. Belki de annemle ilişkim sandığım kadar ileri gitmemiştir.

Susan'ın ön kapıdan girdiği anda telefonu kapattım, Noah da peşindeydi.

"Burada neler oluyor?" diyor omzunun üzerinden Noah'a bakarak. Bobunun keskin kenarı çene çizgisini kırbaçlıyor. "Neden beni buradan uzak tutmaya çalışıyordun?"

"Bugün paparazzilerin ortaya çıkmasından sen sorumlusun, değil mi?" İçeri girerken Susan'a soruyorum.

Suçlamam karşısında o kadar afalladı ki çantası omzundan düşüp yere düştü. Birkaç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra boğazını temizliyor ve çantasını almak için zarifçe eğiliyor. "Bana o korkunç suçlamayı yöneltmemişsin, onun yerine konuştuğumuz gibi toplanmana yardım etmişsin gibi davranacağım."

"Bunu sen tartıştın, ben değil. Ve ben gitmiyorum. Bunu sakince söylüyorum, öfke damarlarımda nabız gibi atıyor. Noah, Susan'ın yanından geçip odayı geçerek yanıma geldi ve elini belime koydu. Benim için hiçbir şeyi halletmeye çalışmadan o kadar destekleyici bir jest ki, gözyaşlarımdaki serbest bırakma mekanizmasını itiyor.*Şimdi değil, duygular.*

Susan'ın gözleri Noah'ın bana dokunduğu yere kayd ve sıkıntıyla içini çekti. "Tahmin etmeme izin ver. Bu fikri kafana yerleştiren o mu?" Alay ediyor. "Çok tipik. Rae, gözlerini aç ve onun sana göre olmadığını gör. Aslında, fotoğrafçılara sizi nerede bulabileceklerini söyleyenin belki de o olduğunu hiç düşündünüz mü? Ya da belki o para emici annen. İkimiz de biliyoruz ki o-"

"Yeterli." Sesim kırbaç şaklaması kadar keskin. "Az önce annemle telefonda görüştüm. O değildi. Aslında, hiç o olmadı, değil mi? Yıllardır gazetelere benim hakkımda hikayeler sızdırıyorsun ve annemi günah keçin olarak kullanıyorsun. Ayrıca bunlardan kaç tanepara *emen istekler* bana gerçekten ondan geldiğini mi söylüyorsun?"

"Bu gülünç. Seni yıllardır kullanan annene benim yerime mi güveneceksin?"

"Evet." Cevabım anında geldi ve Susan, onu az önce kazığa oturtmuşum gibi baktı. Noah hafifçe sırtıma bastırıyor. Sessiz dayanışma "Senin olduğunu biliyorum Susan ve şimdi benim tahmin ettiğimden çok daha fazla şeyden sorumlu olduğunu biliyorum, bu yüzden boku kesebilirsin. Ve sonunda annemle tüm bunlar hakkında konuştuğun için, ilişkimize burnunu soktuğunu ve bunun yerine bilerek mesajlar iletmediğini ve yalanlar uydurduğunu biliyorum. Şimdi bana ne kadar açık görüldüğüne kafamı salladım.

Susan kollarını kavuşturuyor ve içimden onları iki yanına itmek geliyor, çünkü bu Noah'ın Surly Pose'u ve onun buna hakkı yok. "Yanılıyorsun. Annen yalan söylemeye ve seni hayal kırıklığına uğratmaya devam eden kişidir. Her zaman seninle ilgilenen kişi oldum.

"Hayır Susan. Kovuldun." Sözcükler dilimden kayıp gidiyor ve birden kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Sanki ayaklarım yerden kalkacakmış gibi.

Susan'ın ağzı açık kalıyor. "Şaka yapıyor olmalısın?" Gözleri şişkin. "Son on yıldır senin için eğilmekten başka bir şey yapmadım! Sana en iyi konserleri verdim. Sözleşmelerinizle ilgili büyük anlaşmalar. En iyi onaylar. Kariyerini tek başıma büyüttüm ve ben olmasaydım şu anda hiçbir yerde olamazdın!"

"Beni gerçekten önemseydin, benim iyiliğimi de düşünürdün. Beni yerin dibine soktuğunu fark ettim. Annem olmadan çok yalnızdım. Ama bunun yerine, daha fazla para kazanmaya kendini o kadar kaptırdın ki beni kullandın. Beni kullandın ve dünyadaki en önemli insanı benden uzaklaştırdın."

Bana bakıyor - hayır, dik dik bakıyor - iki vuruş için. Göz kapakları tuttuğu öfkeden seğiriyor. "O, değil mi? Sana bu konuda baskı mı yapıyor? Sorunun bende olduğunu düşünmen için beynini yıkıyor. Pipetlere tutunuyor ama artık çok geç. Artık gerçeği mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

"Durmak. Gitmen gerek."

Susan'ın dudakları titriyor ama gözyaşlarından değil. Bu saf bir öfke. "Bir hata yapıyorsun."

omuz silkiyorum Olsam bile (ki değilim), bu benim hatam. İçgüdülerimi tekrar takip etmeme izin vermek inanılmaz bir duygu. "Sözleşmemizde böyle olduğu için bu senin otuz günlük ihbarın. Ama bunu ücretli bir tatil olarak kabul et çünkü önümüzdeki otuz gün boyunca veya sonrasında seni görmek veya senden haber almak istemiyorum.

Çantasının askısını o kadar sıkı kavradı ki parmak boğumları bembeyaz oldu. Gideceğim ama burada hayatını boşa harcadığını bilmelisin ve o adam... Noah'ya tiksintiyle başını sallayarak o son iki kelimeyi söylüyor- tıpkı annenin yaptığı gibi seni sadece yıkacaktır. İster inan ister inanma, bugün yaptığım şey senin iyiliğin içindi.

"Yani bugün paparazzi pususunun arkasında olduğunu kabul ediyorsun?"

Susan düşünmek için bir saniye ayırdı ve kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığına karar verdiğinde başını salladı. "Evet. Yaptım. Ve bunu bir kalp atışı içinde tekrar yapardım çünkü buranın yeni eviniz olabileceği konusunda kendinizi kandırdığınızı söyleyebilirim. Asla olmayacak Rae, çünkü senin ve onun hayatı birbirine karışmıyor." Sözleri karşısında dişlerimi gıcırdattım. "Bu yüzden, zaten kaçınılmaz olarak başınıza gelecek şeyi biraz daha önce getirdim - bu gerçekten çok mu yanılttı? Bu kadar iğrenç bir şekilde ayrılmaz olan annenle aranızda bir boşluk bırakmak o kadar korkunç muydu? Tanrı aşkına Rae, seni bulduğumda o kadının kalçasına yapışkıydın. Her zaman onun tavsiyelerini benimki yerine dinledin ve o seni geri tuttu. Yani evet, biraz karıştırdım ama başarmaya yardımcı olmak için gerekliydi.*senin*rüyalar."

Ona doğru bir adım atıyorum. "Çıkmak."*Sana bir şey fırlatmadan önce.*

Burun delikleri bir kez açıldı ve sonra mutfaktan çıkarken çenesini dik tutarak arkasını döndü.

"Aslında bekle, Susan!" Tereddütle arkasını dönüyor. Hizmete geri döner dönmez bana Claire'in numarasını gönder. Onu hemen kendi asistanım olarak işe alacağım. Artık Claire'in Susan hakkında ortaya çıkardığı şey yüzünden kovulduğuna dair hiçbir şüphem yok. Ve tur başlamadan önce yeni bir menajer bulma sürecine başladığım için onun yardımına gerçekten ihtiyacım var.

Susan gözlerini deviriyor ve kapı arkasından kapanmadan önce "Cehenneme git, Amelia," diye mırıldanarak uzaklaşıyor.

En azından onu tanıyordum*yapmak*İsmimi hatırla.

Ve sonra gitti. Ancak onun pencerenin önünden kaybolduğunu gördüğümde arkamı dönüp Noah'ın göğsüne doğru eğiliyorum. Güçlü kollarını etrafıma doladı ve beni kendine çekti, dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdı. "İnanılmazdın."

Şimdi titriyorum ve bacaklarım pes edecekmiş gibi hissediyorum. Adrenalin etkisini kaybediyor ve kendimi ham hissediyorum.

Noah, "Seni yakaladım," dedi ve beni kaldırıp dikkatle yatağına götürdü.

"Yanılıyor, biliyor musun?" diyorum ona kocaman açılmış gözlerle bakarak. "Birlikte harika olacağız."

Üzerime bir battaniye örttü ve alnımı öptü, dudakları yumuşak, narin bir baskıyla kıvrıldı. "Biliyorum."

Noah, yanımdaki yatağı tırmanıyor. Başlığa dimdik oturuyor ve yan sehpadan bir kitap alıyor ve ardından en inanılmaz şeyi yapıyor: bana yüksek sesle okuyor. Bütün hafta ondan istedim ve hayır dedi. Ama şimdi öyle ve sesi mükemmel bir şekilde gür ve rahatlatıcı.

Kalbim titriyor ve pazısının dışına bir öpücük konduruyorum. Bakışlarını yeniden kitaba odaklayana ve sıkıcı, kurgusal olmayan biyografisini yüksek sesle okumaya devam edene kadar gözleri yüzümü, saçımı ve boynumu yumuşak bir okşama gibi kaydırdı. Bu harika. Hiçbir şeyi değiştirmedim.

Konuşacak çok şeyimiz, verecek çok kararımız var ama bunun yerine, o anda kendimi dinlendirip başımı yastığa yasladım ve o okurken parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdirirken gülümsedim.

Belki de her şeye rağmen bir Gregory Peck yüzüne sahip olmak zorunda kalmaz?

Amelia

banyodan çıkıp Noah'ın odasına gittiğimde onu yatakta yan yatmış halde buldum, önünde bir Scrabble tahtası vardı. Geçen hafta birlikte çokça oynadık, ayrıca geçen Cuma Hank's'te içki içtik, yanlışlıkla bir uyku hapi alıp bayılmamayı başardım, Cumartesi gecesi The Pie Shop'ta kız kardeşleriyle kalp turnuvası yaptık, her gün yatakta birlikte onun müthiş sıkıcı kitabını okuyoruz.

gece ve sonra *Olumsuz* geceleri yatakta birlikte okumak.

Susan'ı kovduktan sonra Tommy aradı ve arabamın tamir edildiğini ve yola çıkmaya hazır olduğunu söyledi. Ama henüz hazır değildim, Noah da hazır değildi, bu yüzden tura hazırlanmak için ayrılmam gerekene kadar kalmaya karar verdik. Maalesef o gün yarın. Ama bana Noah, kız kardeşleri ve bu tuhaf kasabayla birlikte inanılmaz bir hafta daha verildi ve oradan gelen anılar beni önümüzdeki dokuz ay boyunca idare edecek. Annem ve ben de telefonda daha çok konuştuk. Toplanmama ve resmi olarak yeniden bağlantı kurmama yardım etmek için turun başlamasından birkaç gün önce benimle buluşacak.

Will, dışarı çıktığımızda her zaman yanımızda gezinirken işler biraz farklıydı, ama şaşırtıcı bir şekilde o kadar da garip değildi. Paparazzi, büyük olaydan sonraki ilk birkaç gün kasabada oyalandı ve kasabanın herhangi bir yerine her gittiğimde fotoğraf çekti; ama çok geçmeden, bu tür bir hayatın çoğu insan için çok yavaş ve sıkıcı olduğunu anladıklarında ortadan kayboldular. Gizliliğimi geri aldım.

Kasaba için sorun olacağını düşündüğüm şey, sonunda onların yılının en önemli olayı oldu. Bir paparazzi görüldüğü anda, herkes tavus kuşuna dönüştü, rastgele yeteneklerini sergiledi ve fotoğraflarını çekirmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Gizemli bir şekilde, Phil'in donanım tabelası, fotoğrafçıların dışarıda pusuya yattığı ve her zaman yeni bir indirimin reklamını yaptığı The Pie Shop'a her gün daha da yaklaştı.

Ve kimse Will'in ortalıkta dolaşmasına aldırmıyor gibi görünüyor. Aslında herkes onu seviyor gibi görünüyor. Üçüncü oda arkadaşımız olması ve kaldığım odayı ele geçirmesi biraz alışılmadık bir durum ama SUV'sine saklanıyor, gece geç saatlere kadar garaj yolunu araştırıyor ve sonra tekrar güneşe çıkmadan önce birkaç saat uyuyor. Mabel, tüm kasını desteklemek için daha fazla kaloriye ihtiyacı olduğunu düşündüğü için ona turta almaya devam ediyor. Sanırım ona aşık. Noah'la tartıştığımız gibi turdan sonra geri döndüğümde güvenlik için daha kalıcı bir çözüm bulmamız gerekecek. Ama şu anda Will bu evde değil ve önemli olan da bu.

Noah ne giydiğimi fark edince Hırsız, dedi. Kapşonlusunu tekrar çaldım ve asla geri vermeyeceğim. Altında, narin bir uyku şortu giyiyorum. Noah bacaklarımdaki giysi eksikliğini fark etti - daha doğrusu fark etti. Kendi kendine gülümsüyor ve doğrulup yatağın kenarına tünemeden önce bakışlarını tahtaya çeviriyor, fayansları boşaltıyor.

"Biraz daha Scrabble?" diye soruyorum bacaklarının arasına girerek. Ellerini kalçalarımın koydu ve bana o kadar saygılı bir bakış attı ki ıslak saçlarım ve onun bol kapşonlusunun içinde bile kendimi aşırı derecede güzel hissediyorum.

"Şehirdeki son gecen olduğu için bir kez daha oynamak isteyebileceğini düşündüm," dedi ve bu ifadenin sohbeti kattığı ani hüznün hoşuma gitmedi.

"Dün gece *bir süre için*, Düzeltiyorum.

Biraz gülümsüyor ama kalbinin etrafında hala bir bariyer tuttuğu açık. Son iki gündür daha sessiz ve düşünceli olduğunu fark ettim.

Bu gecenin erken saatlerinde kasaba bana burada, Noah'ın evinde küçük bir veda partisi verdi ve Noah bütün akşam boyunca gölgelerde kaldı. Bence

dayanamayacağımızdan korkuyor. Bu tarih tekerrür edecek ve ben ona sadık kalmayacağım. Zavallı şey artık benden asla kurtulamayacağının farkında değil.

Gözleri dudaklarıma takılıyor. "Evet,*bir süre için*."Geri geleceğime inanmıyor musun?"

Cevap vermekten çekiniyor. "İstiyorum. Bu sadece..."

"Tekrar tamamen güvenmen senin için zor. Biliyorum." Parmaklarımı saçlarının arkasına doladım ve acı dolu bir bakışla gözlerini kapattı. Eğilip yanağını öpüyorum. "Geri geleceğime söz veriyorum, Noah. Ve bana nasıl inanabileceğini biliyor musun?"

"Nasıl?" diye soruyor gözleri hâlâ kapalıyken.

Bu anı onu incelemek için kullanıyorum. Yüzünün her santimetresini ezberlemek için. Her kırışık, kirpik ve ağzının kıvrımı. "Çünkü bu kasabada bir ev ve aile buldum ve onları seviyorum." Derin bir nefes alıp çenesini kavradım ve yüzünü bana doğru çevirdim. "Ve ben seni seviyorum."

Gözlerini açtı ve elleri bacaklarımdan arkasında sabit kaldı. Yüzünde şefkatli bir şaşkınlık var, çünkü henüz o kelimeleri birbirimize aktarmadık. Ama onları daha fazla tutamıyorum.

Sonra Noah gülümsedi. Tam dolu. Geniş. Şanlı gülümseme. "Ben de seni seviyorum, Amelia."

Ah, çok şükür, dedim nefes verirken ellerini bacaklarımdan çekip bileklerini havaya kaldırıp gömleğini çıkarırken. "Orada bir an terlemeye başladım." Doğru değil. Beni sevdiğini o bilmeden önce de biliyordum.

Ben gömleğini kafasından son bir kez çekerken gülüyor. Şimdi gömleksiz, tıpkı benim ondan hoşlandığım gibi. Gözlerim açgözlülükle onun bronz, yaz mevsimindeki vücudunun genişliğinde gezindi. Kaslı omuzlar ve pazı. Geniş göğüs ve kollarından aşağıya doğru kıvrılan erkeksi damarlar. Göğüs kafesinde renkler, çiçekler ve turtalarla dolu güzel bir dövme - onun huysuz, yaklaşılmaz erkekliğiyle doğrudan bir tezat oluşturuyor. Sarı saçları hafif dağınık bir şekilde dalgalanıyor ve ben ona bakarken huysuz ağzının kıvrımı köşede yukarı doğru kıvrılıyor.

Daha sonra eşofmanımı çıkarıp altındaki ipek spagetti askılı kaşkorseyi ortaya çıkarmamı izledi. Allık pembe ve duştan sonra cildimle eşleşiyor. Burada bir hafta daha kalmaya karar verdikten sonra (resmi olarak yeni kişisel asistanım olan) Claire'den evimden bana birkaç şey getirmesini istedim ve bu küçük sayının o eşyalar arasında olduğundan emin olmayı önceden düşündüğüm için geçmiş halimi öpmek istiyorum.

Noah'ın gözleri üzerimde geziniyor ve bakışlarının sıcak baskısını hissediyorum. Yatak odasının kapısına gidip kilitlerken beni izliyor. Will'in gece yarısından önce içeri gireceğini sanmıyorum ama bu gece için tasarladığım şeyin kesintiye uğramaması gerektiğine dikkat çekiyorum.

Noah'a geri döndüğümde, ayakta duruyor - kollarını kavuşturmuş.*Somurtkan Poz.* onu yansıtırım. Feminin narin versiyon.*İpek'te somurtkan.* Bu onu güldürdü ve sonra gözleri omzuma düştü. Parmağını kaşkorsemin ince askısında gezdiriyor. Cildim boyunca. "Çok yumuşak," diyor neredeyse kendi kendine. Parmağını kayışın altından geçirdi ve omzumdan aşağı kaydırды. Dizlerim neredeyse çözülecek. Bu kadar güçlü ve sağlam bir adam bu kadar hassas olmamalıydı. Diğer eli belime bastırıyor, kalçalarımı sıkıca onunkine çekiyor. Köprücük kemiğime eriyen bir öpücük kondurmak için eğilirken nefesi çıplak omzuma ulaştı.

Ona olan ihtiyacım yüzünden boğulmuş hissediyorum. Ama kıpırdamadan duruyorum ve omzumun her yerine sıcak öpücükler konmasına izin veriyorum. boynum Ağzım. Dilinin tenime değdiğini hissettiğimde heyecandan gergin hissediyorum.

"Gitmene izin vermek istemiyorum," diye fısıldıyor kulağıma, vücudumun diğer tarafını gezdirirken.

Bu bir veda değil Noah.

"Öyleyse neden böyle hissettiriyor?" dedi dudakları boğazımdan aşağı doğru sürtünürken. "Neden seni bir daha asla göremeyecekmişim gibi hissediyorum?"

Gözlerimi kapattım ve ellerimi sağlam göğsünde gezdirdim, kalbinin avucumda attığını hissettim - dudaklarının sıcaklığının ve dokunuşunun tatlılığının tadını çıkardım. Şu anda, onun odasında, bedeniyle çevriliyken, ilişkimizi yürütebileceğimizden eminim. Ama itiraf etmeliyim ki, düşüncelerim parmak uçlarında geleceğe kaydığında gergin hissediyorum. Hayatım işle dolup taşmak üzere ve Noah'ın bana güvenmesine ihtiyacım olacak.

sık sık check-in yapamadığımda veya marketteki bir tabloidde şüpheli (ve doğru olmayan) bir şey okuduğunda. Bunun uzun sürmeyeceğinden korkuyorum ve aynı zamanda Noah ve benim çok yakın olduğumuzu biliyorum.*Sağbirlikte.*

Kollarımı Noah'ın karnına doladım ve ona sımsıkı sarıldım. Gözlerimin içine bakıyor. "Gelecek bilinmeyenlerle dolu. Hepsini bu gece anlamaya çalışamayız. Şu anda birlikte geçirdiğimiz anların tadını çıkaralım.

Beni şefkatle öpmek için eğildi ve bu beni kalbimden sapladı. Bu bir veda olmasa iyi olur.*Bizden bu kadar çabuk vazgeçme, Noah.*

Noah'ın eli, omzumdaki diğer askıyı yavaşça indirdiği kolumdan yukarı çıkıyor. Sıcak nefes tenimi yelpazeliyor. Hareketsiz duruyorum - elleri kayarken ve bastırırken canlı canlı yemek yiyorum. Kızdırın ve yatıştırın. Hayatımda daha fazla kimseye güvenmedim ya da istemedim.*Onu seviyorum.*

Noah beni yavaşça açarken, ben de onun çözülmesini izleme ayrıcalığına sahibim. Ben tamamen deriyken nefesi titriyor ve gözleri parlıyor. Beni kendisine yaklaştıırken parmakları kalçalarıma doğru esniyor. Bakışları ve giysisinin her bir dikişini ondan çekiştirmeyle kendimi muhteşem bir şekilde güçlenmiş hissediyorum.

Bu gece, beni ne kadar çok sevdiğini ağzıyla söylüyor. Elleriyle beni nasıl özleyeceğini anlatıyor. Bana bu işi onun vücuduyla yapacağımızı söyledi. Ve aramızda ten ve arzudan başka hiçbir şey kalmadığında, artık neyin ne olduğunu anlayamayınca kadar kalplerimiz uzuvlarımıza dolanıyor. Gerçeklik ve hayaller arasındaki bu yere birlikte düşüp bükülüyoruz. Bu dört duvarın dışında varlık yok. Tek hissettiğim, Noah'ın o anda bana değer veren güçlü, sıcak bedeni. Parmakları tenimin her santiminde ateş izleri bırakarak beni tüketti.

Akşamı birbirimizi neşeyle, pervasızca severek geçiriyoruz.*trajik bir şekilde* parmakları ağır ağır omurgamda gezinirken ikimiz de uyuklayana kadar. Mümkün olduğu kadar uzun süre uyumamaya çalışıyorum çünkü uyandığımda gitmem gerektiğini biliyorum.

Tur birkaç gün içinde başlıyor ve gitmekten başka çarem yok.

Nuh

TAmelia üç gün önce gittiğinden beri her gün olduğu gibi, ben içeri girerken Pasta Dükkanı'nın kapısının üzerindeki zil çalıyor. kapı arkamdan kapanıyor

ve hayatımda ilk kez şiddetli bir yalnızlık hissederek sessizliğin içinde duruyorum. Bu sessizlikten keyif alırdım. can atıyor Şimdi tek istediğim o.

Gülüşünü özledim. Onun gözleri. Gülümsemesinin kıvrımı, teninin verdiği his ve hatta boktan krepleri. Bugün bir yığın yığın için neler vermezdim. Dün makineme tur için bir toplantıya gideceğini söyleyen bir mesaj bıraktı ve bugün işe geldiğimde onu aramamı istedi ama henüz onu arayamıyorum çünkü telefonda aramızda hissettiğim mesafeden nefret ediyorum. Onları atlatmak için önümüzdeki dokuz ay boyunca meşgul kalmam gerekecek.

Bu sabah dükkanda sonuna kadar çalışmayı planlıyorum ve sonra öğle yemeği için büyükannemi kontrol etmeye gideceğim. Bu öğleden sonra işe döneceğim ve geç saatlere kadar açık kalacağım ve sonra belki Mabel'in onun için yapabileceğim bazı işleri vardır. Hanının dışındaki çit için yeni bir kat boya kullanılabilirdi. Annie'nin kamyonunun muhtemelen yağ değişimine ihtiyacı var. Belki belediye başkanlığına aday olurum.

Emily arkamdaki dükkana girdikten sonra Vay canına, bok gibi görünüyorsun, dedi. homurdandım. O kadar depresyondayım ki, somurtkan bir geri dönüş bile yapmıyorum.

"Noah, ciddiym, korkunç görünüyorsun."

"Seni ilk defa duydum," dedim agresif bir şekilde tezgahı silerken.

"Bugün Amelia ile konuştun mu?"

Yüksek masaya geçiyorum ve ne kadar sert temizlersem onu adeta zımparalıyorum. "Hayır."

"Onu daha sonra arayacak mısın?" Neden aniden telefon programımla bu kadar ilgilenmeye başladı?

"Belki."

Emily, paçavrayı yere fırlatıp inatçı bir lekeyi temizlemek için ayakkabımı kullanırken izliyor. "Annie geçen gece senin evindeyken Amelia'nın aradığını ve senin makinene gitmesine izin verdiğini söyledi."

Omuz silktim çünkü şu anda onunla bu konuşmayı gerçekten yapmak içimden gelmiyordu.

Emily elini koluma koydu ve onu geçmeye çalıştığımda beni geri çekti. "Hey, bir saniye dur. Konuşmamız gerek."

"İyi. Ama Amelia hakkında konuşmak istemiyorum. Gözlerim odanın karşısındaki duvara takıldı. Kız kardeşime bakmayacağım. Huysuzum ve tüm duygularım kaynamaya bir tık uzakta ve eğer yaparlarsa onları emecek kişinin onun olmasını istemiyorum.

"Zor, yapacaksın. Oturmak." Yüksek masayı işaret ediyor. Kıpırdamıyorum çünkü meydan okumak gibi hissediyorum. "Şimdi," diye havlıyor ve ben birden harekete geçiyorum, çünkü *lanet etmek*, o kadın ciddi olduğunda korkutucu.

Emily bir kasap bıçağıyla kalbimi tam olarak kesmeden önce kıcımın bar taburesini tamamen ısıtmasını beklemedi. "Amelia önümüzdeki dokuz aylığına yok."

Yutkunuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Evet, teşekkürler, Yüzbaşı Obv..."

"Gitti..." Emily devam etti. "Şimdi bu konuda ne yapacaksın?"

Bu soruyu beklemediğim için ağzımı kapattım. Bu konuda ne yapacağım ne demek istiyor? *Nedir-dir* bu konuda yapacak var mı? Amelia'nın turu yarın başlıyor ve otobüse bindiğinde beni arayacak. O andan itibaren, ona neden olduğum güçlükten nihayet bıkana ve benden ayrılana kadar haftalarca telefon etiketi oynayacağız. (Sonuncusunu planlamadık ama olacağından oldukça eminim.)

"Hiç bir şey. Burada Roma'da kalıyorum ve o turdayken her şeyle ve herkesle ilgileniyorum. Herkesten çok senin bunu duyduğuna sevineceğini düşünmeliyim." Emily ona yumruk atmışım gibi yüzünü buruşturdu. Ve belki de öyle yaptım. Bu yüzden onunla bu konuyu konuşmak istemiyordum. Reflekslerim ayarlandı *tahrip etmek*. "Özür dilerim..." Derin bir iç çektim ve ellerimi saçlarımdan geçirdim. "Bunu söylememeliydim."

"Hayır, üzülme. Haklısın ve burada olmamın bir nedeni de bu." Duruyor ve derin bir nefes alıyor, sonra "Sana ya da kızlara karşı adil davranmadım. Sen ve ben annemi, babamı ve onların nasıl biri olduğunu hatırlayacak kadar büyüdük. Onlar hakkında telefon aldığımız o gün nasıl bir his olduğunu tam olarak hatırlayacak kadar yaşıyoruz. Ve böylece travmamızın tam olarak nereden geldiğini biliyoruz, oysa kızlar bunu hissediyor ama nedenini her zaman bilmiyorlar."

İçim acı bir şekilde burkuluyor. Ve Emily'nin gözleri yaşlarla dolmaya başladığında, yapabileceğim tek şey bu bar taburesini altımdan çekip koşmaya başlamamaktı. Tek istediğim acıdan kaçmak ama o her zaman beni buluyor.

"Son zamanlarda travmamı kabul ettiğimi ve daha fazla incinmemek için onun sınırları içinde yaşamaya karar verdiğimi fark ettim. Birini kaybetmekten korktuğumu bilmek ve bu yüzden onları gözümün önünden ayırmamak en kolayıydı. Ama şimdi çevremdeki herkese maliyeti konusunda daha rahat olduğumu görüyorum. Madison..." Emily acı dolu bir nefes verdi ve gözlerini sıkıca kapattı. "Madison aşçılık okuluna gitmeyi çok istiyordu ve ben onu vazgeçirdim. Ben ve korkularım yüzünden nefret ettiği bir öğretmenlik işinde. Annie bana o kadar bağlı ki bu kasabadan ayrılma olasılığını aklının ucundan bile geçirmedi ve korkarım ki artık büyük hayaller kuramayacak. Ve sen..." Yanağından bir damla yaş süzüldü. Elini ellerimle kapatıyorum.

"Ve on yaşında büyümek zorunda kaldığından beri hepimizin olduğu kadar kendi acını da taşıdın ve bu hiç adil değil Noah. Ve bir kez gerçekten yeniden hissetmenize izin verdiğinizde, Merritt bunu istismar etti. Ve sonra ben de yaptım. Büyükanne yardım etmeye geldiğinde, senin yanında olmalı ve oraya geri dönmen için seni cesaretlendirmeliydim. Aşktan vazgeçmemek. Ama bunun yerine, seni bize yakın tutmak için acını kendi lehime kullandım."

Kendimi daha güvende hissedebilirdim. Ama artık ikimizin de hayatlarımızı tıka basa doldurmayı bırakmasının zamanı geldi, böylece artık yoldaki tümsekleri hissetmiyoruz. Bence bu hayatta çok incineceğiz ama belki buna değer çünkü bazen gerçekten harika şeyler de yaşarız. Belki de her şey acıyla bitmeyecek. Ama denemezsek asla bilemeyiz."

Emily'nin elini sıkarken inanamayarak güldüm ve kendi lanet olası gözyaşlarımı akmaması için tehdit ettim. "Hayat değiştiren bu sonuca kendin mi geldin?"

Biraz suçlulukla gülümsüyor. "Akşam yemeğinde sana patladığının ertesi günü de bir terapistle gitmeye başladığımdan bahsetmiş miydin?"

"HAYIR. Ama seninle gurur duyuyorum, Em.

"Henüz benimle gurur duyma. Asla geri dönemeyebilirim. O kadın ofisinde açık kalp ameliyatı yapıyor ve bu çok acı verici."

Emily'nin ifadesi tekrar yumuşamadan önce ikimiz de güldük. Amelia'yı seviyorsun ama şimdiden pes ettiğini söyleyebilirim çünkü bunu ilk yapacak kişinin onun olmasından ölesiye korkuyorsun. Onu kaybetmekten korktuğun için onu kendinden uzaklaştırma ve ulaşılmaz olma."

Lanet etmek. O haklı. bunu yapıyorum

"Onu seviyorsun, Noah. İlişkinize sahip olduğunuz her şeyi verin. Gerçekten çabala ve incinme ihtimaline karşı kendini ondan bağımsız tutmak yerine onu bir öncelik haline getir.

"Nasıl? Dokuz ay boyunca dünyanın her yerinde olacak."

Emily gülüyor. "Uçak denen bu şeyleri yapıyorlar. Ve birini kullanmaya karar vererseniz, siz yokken sizi korumak için burada olacağız. Büyükanneye nasıl bakılacağını en az senin kadar iyi biliyoruz. Mağazanın da sorunsuz çalışmasını sağlayacağız. Onunla turda biraz zaman geçir. Ayrılıklarınızın bu kadar uzun olmasına izin vermeyin."

"Şehirden daha sık ayrılmam senin için gerçekten sorun olur mu?"

"Buna alışacağım. Benim için bu kadar endişelenme." Emily ayağa kalktı ve alnımı öpmek için eğildi. "Ayrıca huysuz bir pislik olmayı bırak da bir cep telefonu al. Ve Wi-Fi varken metin yazabilir ve resim gönderebilirsiniz. Çok yardımcı olacak.

Kattığı için minnettar olsam da homurdandım.

"Seni seviyorum Nuh."

"Ben de seni seviyorum." Ve Şimdi, o kelimeleri Amelia'ya tekrar yüz yüze söylemem gerekiyor.

Amelia

Tşte soyunma odamın kapısı üç kez hızlı bir şekilde çalınıyor, bu yüzden zamanın geldiğini biliyorum.

"Gir" diye bağıyorum ve kapı açılıyor.

Claire içeri girer. "Hazır?" kocaman bir gülümsemeyle soruyor ve ben de ona karşılık veriyorum çünkü Claire'in asistanım olması şimdiden beni çok rahatlattı. Sonunda bu işte bir avukatım ve bir arkadaşım olduğunu hissediyorum. Sahne arkasında bir yerlerde gezinen, tüm sahne görevlileriyle flört eden annemden başka bir arkadaş. İlişkimiz henüz mükemmel değil ama oraya gidiyor. Susan'ın yıllar boyunca ilişkimiz etrafında ördüğü yalanları yavaş yavaş çözüyoruz. Biraz araştırdıktan sonra, annemin son birkaç yıldır benden para bile kabul etmediğini fark ettim. Susan aracılığıyla ondan gelen tüm bu "istekler" aslında Susan'ın cebine gidiyordu. Söylemeye gerek yok, Susan'ın gerçekten iyi bir avukata ihtiyacı olacak.

Ayrıca, otuz yıldır bu işte zamanımın en iyi sanatçılarından bazılarını yöneten güçlü bir kadın olan Keysha adında yeni bir yönetici tuttum. Ama bu geçişte işleri biraz farklı yapmaya karar verdim. Kişisel hayatımla ilgili çoğu şeyi Claire'e devrediyorum (şu anda kendim yaptığım annemle konuşmak dışında) ve büyük resmi Keysha'ya bırakıyorum. Claire'e gerçekten güveniyorum. Ayrıca kaküllerimi çok seviyor, kabul et Susan!

Şu anda hayatımda eksik olan tek şey Noah. Onu şimdiden çok özledim. O kasabayı özlüyorum. Kız kardeşlerini özlüyorum. Ellerini, göğsünü, pijamalarını, karamsar yüzünü, gülümsemesini ve

kesinlikle *her şey*. Telefonda konuşuyoruz ama istediğim kadar değil ve onu son birkaç kez aramaya çalıştığımda sadece telesekreterini alabiliyordum. Meşgul olması mümkün, ama büyük ihtimalle uzaklaşıyor.

Ama bu gece turun açılışı ve odaklanmam gerekiyor. Kendi Nashville, Tennessee'mde Bridgestone Arena'da kapalı gişe oynayan bir şovla başlıyor. Bundan sonra tur otobüsüne atlayıp Atlanta'ya ve ardından Londra'ya uluslararası bir uçuşa atlamadan önce Houston'a gidiyoruz. Turun uluslararası ayağında birkaç ay geçireceğim ve ardından ABD bölümünün geri kalanını bitirmeden önce kısa bir ara vereceğim. Tüm bunların sonunda, yeniden yanacağımı ve bitkin düşeceğimi ve en sevdiğim insanları görmek için Roma, Kentucky'ye kaçmaya hazır olacağımı biliyorum - ama şimdilik kendime bakıyorum ve yolculuğun tadını çıkarıyorum.

"Hazır mısın Freddy?" diyor Claire, çünkü en destekleyici şekilde biraz salak. Ve en iyisi, bana asla Rae demiyor. Susan'ı kovmak, arabamı Noah'ın ön bahçesine sürmekten sonra yaptığım en akıllıca şeydi.

"Ben hazırım." Ayağa kalkıp kulaklığımı takıyorum. Kısa, ışıltılı gümüş rengi elbisem soyunma odasının ışığında parlıyor ve topuklarımın bileklerime sabitlendiğinden emin oluyorum.

Claire ve ben soyunma odasından çıkıyoruz. Will, bu turun her günü yaptığı gibi bana yapışık kalarak arkamızda sıraya giriyor. Arenanın arka koridorunda attığım her adımda kalabalığın ilahileri daha da yükseliyor. Etrafa dağılmış ve yanlarından geçerken bana şans dileyen tonlarca mürettebat var. Annemin yanından geçiyorum ve bana sımsıkı sarılıyor, harika olacağımı söylüyor.

Bunu kaç kez yaparsam yapayım, o anda bir kelebek sürüsü, adrenalin ve düpedüz korku hissetmekten asla geri kalmıyorum. Ama yaklaşık otuz saniye sonra, performansımı izlemek için bekleyen elli bin kişinin önünde sahnenin tam ortasında duruyor olacağım ve mutlak bir neşe hakim olacak.

Sahne arkasında grubum toplanmış beni bekliyor. Çemberlerine giriyorum ve hepimiz el ele tutuşup kimsenin yüz dikmemesi için hızlıca dua ediyoruz.

sahnede ve burunlarından kan fışkırarak aceleyle uzaklaştırılmaları gerekiyor (bir kez başıma geldi ve asla unutmayacağım).

O sırada bir ekip üyesi elimi tutuyor ve beni sahnenin ortasında görüneceğim yere kaldıracak yükselticinin içine girmeme yardım ediyor. Kalabalığın uğultusu o kadar yoğun ki, arenanın çatısını kaldıracakmış gibi hissediyorum. İkinci kulaklığımı takıyorum ve sesi kesiyor. Gözlerimi kapatarak yükseltici kalkmadan önce beş saniye daha nefes aldım. Nefes alırken kendimi doğrudan Noah'ın odunsu gözlerine bakarken hayal ettim ve nefes verirken beni kollarının arasına çektiğini hayal ettim.

Ve sonra zemin yükselir. Sahnenin içinden çıkacağım kısmının çevresinden ateş fışkırıyor ve sahne alev alırken kimsenin beni göremeyeceğini biliyorum. Elimde mikrofonla konuma gelmem 1,2 saniye sürüyor ve sonra olması gerektiği gibi alevler sönüyor ve herkes beni görebiliyor. Seyirciler patlıyor ve ben çenemi kaldırıp gülümsüyorum ve arenada etrafa bakıp bu anın tadını çıkarıyorum. Grup çalmaya başlayınca mikrofonu ağızıma götürüyorum.

Bu geceyi daha iyi yapabilecek tek şey, Noah'ın gösteri bittiğinde beni öpmek için sahne arkasında beklediğini bilseydim.

—

T“teşekkürler, Nashville!” Encore'umun son şarkısını bitirdikten sonra mikrofona bağırdım. Birkaç dakika ayırıp el sallıyorum ve öpücükler gönderiyorum.

tüm hayranlar, sahneye fırlatılan bir buket çiçeği kabul ediyor ve bunların bir sicim ile bağlanmış kahverengi kağıt sargılı ayçiçekleri olduğunu anladığımda donup kalıyor. Olmaması gerektiğini bilsem de kalbim hızla atıyor. Ama yine de Annie'yi ve çiçekçisini düşünüyorum ve belki... sadece belki... Kimden geldiklerini anlamaya çalışan kalabalığa gözlerimi kısarak bakıyorum ama ışıklar çok parlak. Üç buket daha sahneye çıktığında -hepsi de çeşitli çiçek türleri- bu ayçiçeklerinin Noah'tan olmadığına kendimi ikna ettim.

Son bir hava öpücüğü verdim ve buketi göğsüme bastırarak kalabalığa selam verdim ve sahne dışına çıktım. Hemen, bir sahne görevlisi benim tarafımda

yan, terli alnım için bir havlu ve bir şişe su veriyor. Claire de orada, bana gösterinin ne kadar harika gittiğini anlatıyor ve kalabalık hakkında konuşuyor, ama bu çiçek buketi karşısında şok olduktan sonra yorgunum ve biraz kafam karıştı.

"Claire," diye sordum, koridorun ortasında aniden durup onu durup benimle yüzleşmeye zorlayarak. "Bu çiçekleri kimin attığını gördün mü?"

Başını sallıyor. "Hayır, üzgünüm. Bu gece buket atan tonlarca insan vardı. Hepsini tur otobüsüne bindirmemi ister misin?"

Başımı sallayıp ayçiçeklerini ona uzattım. "Sadece bunlar. Teşekkür ederim." "Tamam," diyor tatlı bir şekilde. "Neden gidip birkaç dakika dinlenmiyorsun? soyunma odanız mı?"

Soyunma odasına doğru yürürken topuklarımı çözüp yanımda taşıyorum bile. Şu anda, gecenin son kostümümü giyiyorum - koyu mor, yere kadar uzanan, tül bir elbise. Bir sahne hayranı üflerken etrafımda uçuşan birçok katmanı var. Tüm konser boyunca en sevdiğim kostüm bu ama şu anda o kadar çok terliyorum ki soyunma odama adımımı atar atmaz tek yapmak istediğim onu yere düşürmek.

Koridorda yürürken, yanından geçtiğim herkes destansı bir tur açılışı için tebrikler sunuyor ve buraya geri döndüğüm için minnettarım, bunu bir yıl daha yapıyorum. Soyunma odama vardığımızda, Claire benim için odayı açtı ve ardından kocaman gülümsedi. Çok geniş. Şüpheli bir şekilde geniş.

"Neden öyle görünüyorsun? Soyunma odama bubi tuzağı falan mı kurdun? İçeri girer girmez üzerime bir kova su mu düşecek?"

Gülümsemesi sadece büyüyor. "Kendin keşfet."

Kapıdan içeri adımımı atarken, her türlü darbeye karşı kendimi hazırlayarak yaltaklanıyorum. Su, balçık, bir tüy patlaması... Ben buna hazırım. Yine de kendimi Noah'ın varlığının etkisine asla hazırlayamazdım. Şey, Noah ve annem şu anda onu sımsıkı sarılmaktan kurtardığı için. Kolunun yan tarafına hafifçe vurdu ve bana doğru yürüyerek, "O çok tatlı! Ondan hoşlanıyorum," deyip kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Artık yalnızız ve gözlerim onunkilerle çarpışırken nefesim kesiliyor. Çığ kadar yoğun yeşil. O burada. Bu odada benimle

ve tek düşünebildiğim *Sevgili Tanrım, lütfen ciddi şekilde susuz kalmama ve gerçekte olmayan şeyleri görmeme izin verme. Yani, Noah Walker.*

"Sen... buradasın," diyorum, sözcükleri formüle etmekte hâlâ güçlük çekiyorum.

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve bana doğru bir adım attı. Gözleri vücudumun uzunluğunu takip etti ve sonra tekrar yüzüme. "Ben. Ve sen büyüleyicisin. Konserin inanılmazdı—*Of!* Cümlesini bitiremeden bedenimi onunkine çarptım ve ağzımı onunkine çarptım. Kollarımı sıkıca boynuna dolayıp asla bırakmayacağım mesajını aldı. Umarım sahne korkusu yoktur çünkü bundan sonra böyle performans sergilemek zorunda kalacağım.

Gülerek belime sarılıyor ve beni sıkıca kendine çekiyor.

"*Sen vardırıdışarıda!*" Sonunda onu öpmeyi bıraktığımda diyorum. "Annie'nin dükkanından çiçek attın mı?"

Başını sallıyor. "Üzgünüm, bu hafta mesafeli davrandım." "Sorun değil."

"Hayır, değil," dedi yüzü kaşlarını çatarken. "Emily dün dükkâna uğradı ve başımı kıcıma soktuğuma işaret etti." Gülüyorum çünkü Emily'nin Noah'yı giydirdiğini mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Görünüşe göre, bunun aramızda yürümeyeceğinden endişe ettiğim için kendimi senden uzaklaştırıyorum.

"Üçüncü aramam telesekretere gittiğinde anladım."

Yüzünü buruşturuyor. "Ben çok üzgünüm. Ama söz veriyorum, bundan sonra tamamen varım. Artık güvenli oynamak yok. Bu ilişkiye sahip olduğum her şeyi vermek istiyorum. Ve bunu kanıtlamak için..." Noah'ın eli cebine daldı ve bir iPhone çıkardı. Elimi tuttu, ters çevirdi ve telefonu avucuma yerleştirdi.

Cep telefonun var mı? Sesim saf bir hayranlık. Gözyaşlarım kirpiklerime yapışıyor. Çoğu insan için bu pek bir şey ifade etmez ama Noah için modern teknolojiye uyum sağlamak, dinleri değiştirmekle eş değerdedir.

"Ve biz konuşurken evime Wi-Fi kuruluyor. Senden aylarca ayrı kalmam gerekse bile, en azından FaceTime'da güzel gülüşünü görebilmek istiyorum."

"Gerçekten evine internet mi yüklüyorsun?"

"Evet. Ve bana bu lanet şeyi nasıl kullanacağımı göstermene ihtiyacım olacak. Ekranda neden bu kadar çok küçük resim var?"

"Bunlara uygulama denir."

Homurdandı. "Onları sevmiyorum."

"İhtiyacın olanlar dışında hepsini sileceğiz." "Hala sevmiyorum."

Gülümseyip telefonunu soyunma odasındaki koltuğa fırlattım, böylece kollarımı tekrar ona sarabildim. "Ben de varım, haberin olsun."

"Güzel, çünkü dahası var." Parmaklarını kaküllerimin kenarlarında ve sonra da sanki benden zevk alıyormuş gibi saçlarımın arkasında gezdirdi. "Teklifiniz hala geçerliyse, size daha sık turlarda katılmak isterim. Bu dokuz ayı sensiz geçirmek istemiyorum."

Kulaktan kulağa gülümsememden mutlu bir iç çekiş kaçtı. "Gerçekten mi? Peki ya büyükannen ve The Pie Shop?"

"Kardeşlerimle hallettim. Programı, büyükanneyi daha fazla ziyaret edecekleri yere göre ayarlamaktan mutlu oldular. Ve zaten hafta sonları benim için çalışan ve ben yokken beni korumaktan mutlu olacağını söyleyen biri var."

Kaşlarını çatmasının artık var olmadığını kanıtlıyormuşum gibi, ağzına tekrar hızlıca bir öpücük kondurdum. "Bu hafta ne olacak? Kalkıp benimle sonraki iki gösteriye gelebilir misin?"

Eğilip yanağımı öpüyor. Ve sonra çenem. Ve sonra boynum. Bunu teklif edeceğini umuyordum çünkü Claire çantamı tur otobüsüne çoktan almıştı.

İçimden neşeli bir kahkaha dökülüyor. Utanç verici miktarda mutlu gözyaşı ile birlikte. "Dalga mı geçiyorsun? Şimdi çok fazla Scrabble oynayacağız!"

Öpücükleri daha da ateşli bir hal aldı - iri eli arkamı kavrayıp şakacı bir şekilde sıkarken boğazımdan yukarı doğru birbiri ardına alev alev yanıyordu. "Bilmiyorum... Yapabileceğimiz daha eğlenceli olabilecek başka bir şey düşünüyordum."

Ona bu fikri ne kadar onayladığımı söyleyerek keyifle mırıldandım.

Bana arpık bir glmsemi verecek kadar uzaklaştı. "Birlikte okuduğumuz kitabı bitir, belli ki... ne demek istediğimi düşündün?"
Onu öpüyorum. Yavaşça ve şefkatle. Ah, ben de. Mutlaka okuyun."

ABD HAFTALIKÜST BAŞLIK

RAE ROSE, ŞİFRELİ SOSYAL MEDYA YAYINLARINA KATILDIĞINI ONAYLADI

Hayranları, Rae Rose ile dünya turu başlamadan önce Kentucky'deki küçük bir kasabada onunla birlikte görülen gizemli adam arasındaki olası ilişki hakkında aylarca spekülasyon yaptı. Araçlara binerken ve inerken el ele tutuşurken ve hatta Fransa'daki bir kafede sırada uzun bir öpücük paylaşırken fotoğraflandıklarında, turunda işler kızıışmış gibiydi. Fotoğraflı gören herkes, öpücüğün kesinlikle Fransız olduğunu onaylayabilir.

Turunun sona ermesinden bu yana duygusal popun prensesi halkın gözünden kayboldu, ancak son konserinin ertesi günü hayranlarını çok sevdiğini ve dinlenmek ve iyileşmek için spot ışıklarından uzun bir adım attığını tweetledi. Şarkıcı üç aydır ne görüldü ne de duyuldu, ta ki dün sosyal medyadaki arasını bozup Instagram'da bir adamın elinin bir fotoğrafını paylaştığı zamana kadar - parmağını süsleyen muhteşem bir prenses kesim nişan yüzüğü. Başlıkta şunlar yazıyordu: "Roma'dayken..." hayranları beklenti içinde ve daha fazla haber için aç bırakıyor.

Rae Rose resmi olarak piyasadan kaldırıldı mı? Ve bunca zamandır Roma, İtalya'da saklanıyor olabilir mi?

Büyükannem Betty'ye.
Keşke bunu okusaydın, çünkü Mabel'ı severdin. Seni,
gülüşünü ve Noel Baba kazağını özledim.

teşekkürler

güzel, zarif bir teşekkür bölümü yazma konusunda büyük umutlarım vardı, ancak benim için canavar gibi bir kitap haline gelen bu bölümü bitirdikten sonra, müteşekkir, ağlayan bir karmaşadan başka bir şey değilim. Bu kitap benim için duygusal bir hız treniydi - beni esnetiyor ve bazen bana imkansız gelen şekillerde zanaatımı büyütüyordu. Bitirmem için beni cesaretlendiren ve ardından onu bir saçmalık yığınınan inanılmaz derecede sevdiğim bir kitaba dönüştürmeme yardım eden insanlardan oluşan bir ekip olmasaydı, bugün sizin elinizde olmazdı.

gurur duymak.

İlk olarak, harika, nazik bir editörüm olan Shauna Summers'a teşekkür etmek istiyorum. Editörüm olmak istediğın için minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Amelia ile Noah'ın hikayesini olduğu kadar güzelleştirdiğınız, cesaretlendirdiğınız, el ele tutuştüğunuz için teşekkür ederiz! Tüm dünyadaki en iyi editör olduğuna ikna oldum ve ben seni hak etmiyorum!

Sırada, inanılmaz menajerim Kim Lionetti'ye, TEŞEKKÜRLER! Bu kitabın birkaç dağınık ilk bölümünü okuduğunuz, içindeki potansiyeli gördüğünüz ve lanet şeyi bitirmem için beni doğru yöne yönlendirdiğınız için teşekkür ederim. Benden gelen o ilk e-postayı yanıtlayıp sana ne kadar saçma sapan gönderirsem göndereyim yanıtlamaya devam ettiğine hâlâ inanamıyorum. :) En iyisi sensin. Yaşam için Kim Takımı! Ve tüm Bookends ekibine kocaman bir teşekkür!

Sevgili, inanılmaz İngiliz editörüm Kate Byrne'e, kitaplarımı sevmeniz ve yayınlamak istemeniz beni çok onurlandırdı! Hala kendimi çimdikliyorum ve desteğınız için çok minnettarım.

Dell'deki tüm ekibime: Taylor Noel, Corina Diez, Jordan Pace, Mae Martinez, Laurie McGee ve özlediğime emin olduğum pek çok kişi; hepinize kocaman bir ayı kucaklaması! Her birinizle çalıştığım için çok müteşekkirim.

Amber Reynolds, sanırım artık romantik komedilerimin betasını okudun. Senin benim şanslı cevherim olduğuna ikna oldum ve bu nedenle asla durmana izin verilmiyor. Üzgünüm ama korkunç müsveddelerimi okumaya devam etmelisin çünkü seni seviyorum ve sana ihtiyacım var. Cidden, teşekkür ederim!! En iyisi sensin. Senin için çok minnettarım.

Ashley ve Carina, kız kardeşler gibi sevdiğim en iyi hanımlarım, kendiniz olduğunuz ve sinir bozucu bir midye gibi size sarılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Chloe, Becs, Devin, Jody, Gigi, Martha, Summer, Aspen, Rachel, Sophie'ye hepiniz bu kariyeri yüz kat daha iyi hale getiriyorsunuz. Arkadaşlığın için inanılmaz derecede minnettarım!

Ve okuyucularıma ve Bookstagram topluluğuna!!! Tüm sevgi, destek, tweet'ler, gönderiler, incelemeler, e-postalar, estetik panolar ve teşvik edici DM'ler için nasıl yeterince teşekkür ederim?! Grace, Katie, Morgan, Molly, Addie, Marisol, Alison, Madison ve diğerleri! En büyük, en içten teşekkürler!

Aileme: Destğiniz benim için her şey demek. Devam etmem için beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim ve umarım tüm buharlı kısımları atlamışsınızdır.

Ve son olarak, ama benim için en önemlisi, kocam Chris Adams. En iyi arkadaşım, en sevdiğim iş arkadaşım, partnerim, gözbebeğim, en büyük amigo kızım, bu dünyadaki en sevdiğim kişi: Seni seviyorum. (Bir kitapta sonsuzluk ve ötesi dersem oyunumuza hile mi olur? Muhtemelen, o yüzden kaçınacağım.)

XO

Sarah

Ayrıca Sarah Adams tarafından

Hile Sayfası
Geçici Ev Arkadaşı Sınır
Dış Kural
Düşman
Maç

yazar hakkında

STALİMATLARABARAJLAR Nashville, Tennessee'de doğdu ve büyüdü. Ailesini, sıcak günleri ve insanların yüzünü güldürmeyi çok seviyor. Sarah, küçüklüğünden beri yazar olmayı hayal eder ama sonunda ilk romanını kızları uyurken yazdı ve artık onu ertelemek için hiçbir bahanesi kalmadı. Sarah bir kahve bağımlısı, bir İngiliz tarih ineği, iki kız annesi, en iyi arkadaşıyla evli ve kararsız bir içe dönük. Umudu her zaman okuyucuları güldüren, hatta belki ağlatan ama onları her zaman okumaya başladıklarından daha mutlu bırakan hikayeler yazmaktır.

yazarlararahadams.com

Instagram: [@yazarsarahadams](https://www.instagram.com/yazarsarahadams)

Penguin
Random
House

İÇİNDE □ sıradaki
okumanızda Gliste
?

Disko içinde dir-dir
senin ne x gtekrar
oku!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve güncel bilgiler alın içinde Bu
yazar hakkında.

Ve Gn yukarı hayır içinde.